Frumosul seducător

Christina Lauren

Toate personajele seriei *Beautiful Bastard*, reunite pentru ultimul act

EROSCOP

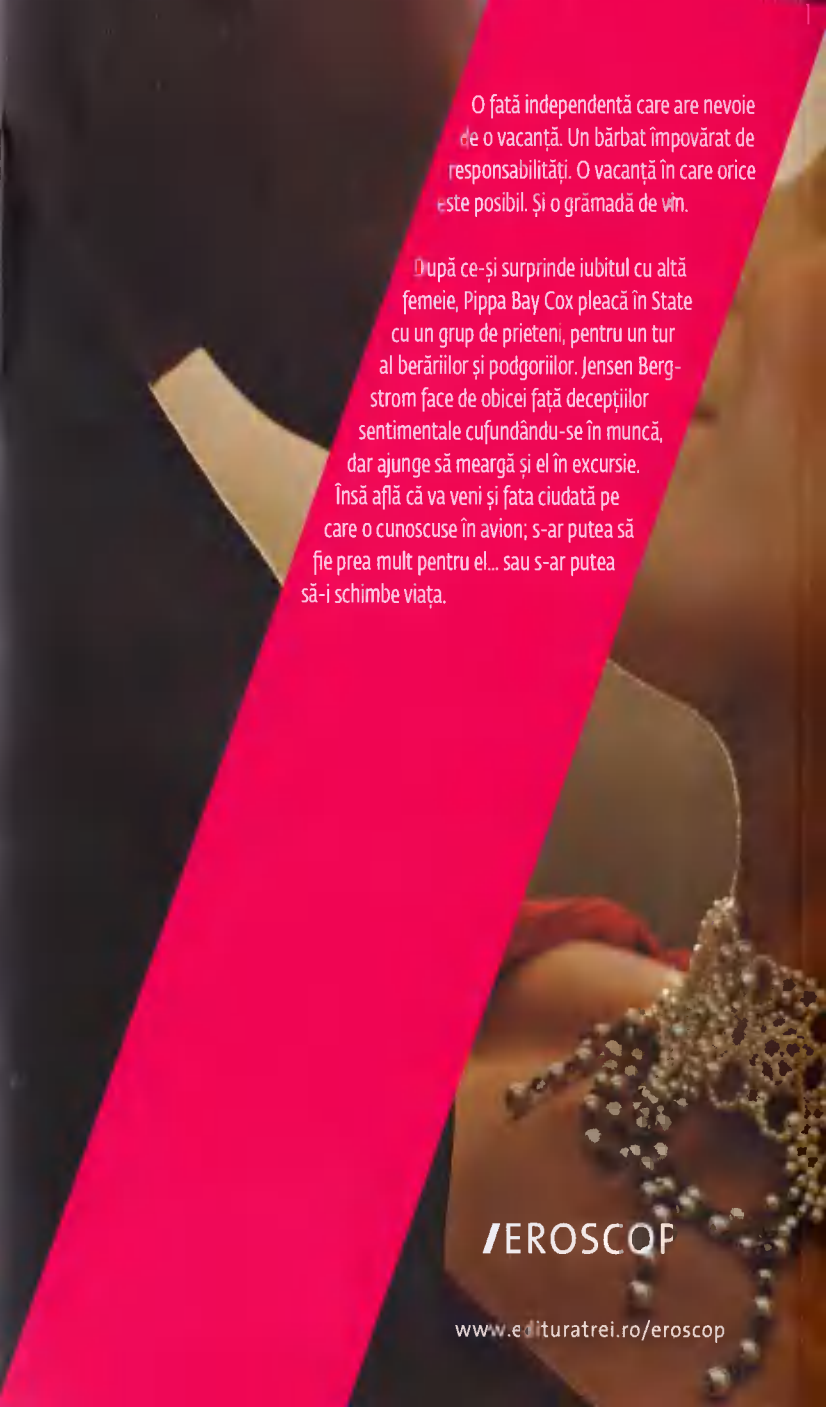

O fată independentă care are nevoie de o vacanță. Un bărbat împovărat de responsabilități. O vacanță în care orice este posibil. Și o grămadă de vin.

După ce-și surprinde iubitul cu altă femeie, Pippa Bay Cox pleacă în State cu un grup de prieteni, pentru un tur al berăriilor și podgoriilor. Jensen Bergstrom face de obicei față decepțiilor sentimentale cufundându-se în muncă, dar ajunge să meargă și el în excursie. Însă află că va veni și fata ciudată pe care o cunoscuse în avion; s-ar putea să fie prea mult pentru el... sau s-ar putea să-i schimbe viața.

/EROSCOP

www.edituratrei.ro/eroscop

EROSCOP

Christina Lauren

Frumosul seducător

Traducere din limba engleză de
Oana Dușmănescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Andreea Tudorică

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/© Blend Images - JGI

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Gabriela Anghel

Corectură:
Irina Mușătoiu
Oana Apostolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LAUREN, CHRISTINA
Frumosul seducător / Christina Lauren; trad. din lb. engleză de Oana Dușmănescu. - București: Editura Trei, 2021

1. Dușmănescu, Oana (trad.)

Titlul original: Beautiful
Autor: Christina Lauren

Copyright © 2016 by Christina Hobbs and Lauren Billings
Originally published by Gallery Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Pentru A.K.W:
Pentru zâmbetul celui care are răbdare
și pentru fiecare bătălie dusă

Unu
Pippa

Am încercat să nu mă las tulburată prea mult de asemănarea între ceea ce era evident și ceea ce vedeam în retrospectivă.

Ca atunci când ești pe punctul de a-ți da examenele finale și-ți dai seama că ai fi putut studia mai mult.

Sau poate ca atunci când te holbezi la țeava unei arme ațintite spre tine și te gândești: *Doamne, ce cretin am fost!*

Sau poate pur și simplu ai dat peste fundul alb în acțiune al iubitului tău idiot în timp ce i-o trăgea altei femei la tine-n pat și te dumirești, cu o urmă de sarcasm: *Ah, deci* de asta *nu a reparat niciodată treapta care scârțâia. Era alarma că vine Pippa.*

L-am lovit cu geanta drept în spate exact când se adâncea și mai bine. A sunat de parcă o sută de tuburi de ruj s-au izbit de un zid de cărămidă.

Pentru un bărbat de 40 de ani, nemernic, mincinos, care mă înșela, Mark arăta destul de bine.

— Dobitocule! am strigat în timp ce el se străduia, fără pic de grație, să descalece de pe ea.

Cearşafurile erau date jos de pe pat — unde mai pui şi lenea pe lista calităţilor sale, pentru că evident nu voia să fie nevoit să care aşternuturile la spălătoria din colţ înainte să ajung eu acasă —, iar penisul i se tot bălăngănea. Şi l-a acoperit cu mâna.

— Pippa!

În apărarea ei, femeia şi-a ascuns îngrozită faţa cu mâinile.

— Mark, a spus cu glas stins, nu mi-ai spus că ai iubită.

— Amuzant, i-am răspuns în locul lui. Mie nu mi-a spus că are *două*.

Mark a scos câteva sunete scurte, absolut îngrozit.

— Haide, i-am zis demnă, strânge-ţi lucrurile. Ieşi de-aici.

— Pippa, a îngăimat. Nu ştiam...

— Că o să vin acasă pe la prânz? Da, mi-am dat seama de asta, iubitule.

Femeia s-a ridicat în picioare, căutându-şi umilită hainele. Cred că ar fi fost decent din partea mea să mă întorc cu spatele şi să-i las să se îmbrace într-o tăcere acuzatoare. Însă, dacă era să fim cinstiţi, ar fi fost *decent* din partea ei să nu pretindă că habar n-avea că Mark are o iubită, când totul în nenorocitul ăla de dormitor era în delicate nuanţe turcoaz, iar veiozele de pe noptiere aveau *abajururi de dantelă*.

Ori poate credea că e în vizită la maică-sa în apartament? Hai, să mă scutească!

Mark şi-a tras pantalonii pe el, venind înspre mine cu mâinile ridicate, de parcă s-ar fi apropiat de un leu.

Am izbucnit în râs. Chiar în clipa aia, eram mult mai periculoasă decât un leu.

— Pippa, scumpo, îmi pare atât de rău.

A lăsat cuvintele să umple spaţiul dintre noi, ca şi cum ele ar fi fost suficiente pentru a-mi risipi furia.

Într-o clipă, un întreg discurs mi-a venit în minte, foarte clar şi articulat. Era despre cum munceam 15 ore pe zi ca să-i susţin afacerea aflată la început de drum, despre cum locuia şi muncea

în apartamentul meu, dar nu spălase în patru luni nici măcar o farfurie, despre cât de mult patos pune ca să-i ofere acestei tipe un strop de distracție, mai mult decât se străduise să mă facă pe *mine* fericită în ultimele șase luni. Dar nu mi s-a părut că merită atât de multă energie din partea mea, oricât de plin de glorie ar fi fost discursul.

În plus, stânjeneala lui — care creștea cu fiecare secundă ce trecea fără să scot vreun cuvânt — era prea delicioasă. Nu mă durea să-l privesc. Ai fi putut crede că sufăr într-o astfel de situație. În schimb, ceva dinăuntrul meu era în flăcări. Mi-am închipuit că era dragostea pe care i-o purtam, luând foc precum un ziar ținut deasupra unui chibrit.

A mai făcut un pas spre mine.

— Nu-mi pot imagina cum te simți acum, dar...

Mi-am lăsat capul într-o parte și am simțit cum furia bolborosește înăuntrul meu. L-am întrerupt:

— Nu poți? Shannon te-a părăsit pentru un alt bărbat. Practic, îmi închipui că știi *exact* cum mă simt eu acum.

Odată spuse aceste cuvinte, au început să mă copleșească amintirile acelor zile de la început, când ne-am cunoscut la bar, când eram doar prieteni și ne bucuram de conversațiile lungi despre întâlnirile mele amoroase și despre relațiile lui eșuate. Îmi amintesc că eram convinsă că își iubise mult soția pentru că era absolut terminat fără ea. Am încercat să nu mă îndrăgostesc de el — de umorul lui sec, de părul lui negru și ondulat și ochii luminoși, căprui — însă n-am reușit. Și atunci, spre marea mea uimire, o noapte s-a transformat în mai multe.

Peste trei luni s-a mutat la mine.

Apoi, după șase luni, l-am rugat să repare scândura treptei care scârțâia.

Două luni *mai târziu*, am renunțat și am reparat-o singură.

Iar *mai târziu* a fost ieri.

— Ia-ți lucrurile din dulap și pleacă.

Tipa s-a strecurat pe lângă noi cu privirea în pământ. Oare o să-mi amintesc măcar chipul ei? Sau o să mi-l amintesc pentru totdeauna doar pe Mark care dădea din fund deasupra ei şi felul în care penisul i s-a lovit de abdomen când s-a dat jos de pe ea, panicat?

Câteva secunde mai târziu am auzit uşa trântindu-se, dar Mark tot nu se clintise din loc.

— Pippa, e doar o amică. E una dintre surorile lui Arnold, de la fotbal, o cheamă...

— Nu-mi spune *numele* ei blestemat, am zis, râzând ca o nebună. Mă doare în cur cum o cheamă!

— Ce... ?

— Dacă e un nume frumos? l-am întrerupt. Dacă să spunem, cândva, în viitor, o să mă mărit cu un *tip cu adevărat mişto* şi o să avem un copil, şi o să-mi sugereze numele ăsta, eu o să spun: „Ah, superb nume, să ştii. Din păcate, Mark şi-a tras-o cu una pe care o chema la fel, în patul meu, cu cearşafurile date la o parte pentru că era un labagiu leneş, aşa că nu, nu-l putem folosi pentru fiica noastră".

M-am uitat urât la el.

— Mi-ai stricat deja ziua. Poate chiar toată săptămâna.

Am înclinat capul, gândindu-mă mai bine.

— În mod categoric nu mi-ai stricat luna, pentru că geanta aceea nouă Prada pe care mi-am luat-o săptămâna trecută e senzaţională — şi nici măcar tu sau fundul tău alb şi necredincios nu puteţi distruge asta.

A zâmbit, străduindu-se să nu râdă.

— Chiar şi acum, a spus încet, drăgăstos, după ce m-ai prins cu alta, rămâi *o fată tare amuzantă*, Pippa.

Mi-am încleştat fălcile.

— *Mark*, ieşi dracului din apartamentul meu.

A tresărit, cerându-şi parcă scuze.

— Doar că am o teleconferinţă la ora patru cu italienii, vezi tu, şi speram să pot să particip din...

De data aceasta, mâna mea plesnindu-l a fost cea care l-a întrerupt.

* * *

Coco mi-a pus în față o cană cu ceai și m-a alinat trecându-mi o mână prin păr.

— Dă-l în mă-sa.

A spus asta în șoaptă, de frica lui Lele.

Lele adora motocicletele, femeile, rugby-ul și pe Martin Scorsese. Însă nu-i plăcea, am aflat, ca soția ei să înjure în casă.

Mi-am îngropat fața în palme.

— De ce sunt bărbații niște mizerabili, mamă?

Cuvântul *mamă* era pentru amândouă, pentru că era singurul nume la care răspundeau. La început era derutant — strigam după una și răspundeau amândouă — și de aceea, de îndată ce am fost în stare să vorbesc, Colleen și Leslie m-au lăsat să le strig Coco și Lele în loc de *mamă*.

— Sunt mizerabili pentru că... a început Coco, apoi a făcut o pauză, poticnindu-se. Dar nu *toți* sunt mizerabili, nu-i așa?

Am presupus că s-a uitat la Lele pentru susținere, pentru că apoi a fost mai hotărâtă:

— Să știi că și femeile pot fi mizerabile.

Lele i-a venit în ajutor.

— Ceea ce *putem* să-ți spunem e că Mark e categoric un mizerabil și toate suntem un pic surprinse de asta, nu-i așa?

Eram tristă și pentru ele. Îl plăceau pe Mark. Apreciau faptul că el avea vârsta la jumătatea distanței dintre mine și ele. Le plăcea gustul său sofisticat în materie de vinuri, că asculta Bob Dylan și Sam Cooke. Când era cu mine, îi plăcea să pretindă că încă are 20 și ceva de ani. Când era cu ele, se transforma cu ușurință în cel mai bun prieten al unor lesbiene trecute de 50 de ani. M-am întrebat care dintre aceste versiuni fusese cu târfa fără chip.

— Da și nu, am recunoscut eu, ridicându-mă în capul oaselor și ștergându-mi lacrimile. Dacă privesc înapoi, mă-ntreb dacă nu cumva Mark a fost atât de dezamăgit de Shannon pentru că nu i-a trecut *lui* prin cap s-o înșele.

Am ridicat privirea și le-am zărit holbându-se la mine îngrijorate.

— Adică nici măcar nu și-a dat seama că asta ar putea fi o *opțiune* până când nu l-a înșelat ea. Poate că devine o opțiune oribilă când ești nefericit, dar e o opțiune.

Am simțit cum se scurge sângele din mine.

— Poate că asta a devenit cea mai rapidă și cea mai ușoară cale de a se despărți de mine?

M-au fixat din priviri, rămase fără cuvinte, în timp ce asistau la groaza care mă cuprindea.

— Asta să fie? am adăugat, uitându-mă când la una, când la cealaltă. Oare încerca să termine relația, iar eu eram prea oarbă ca să văd asta? S-a culcat cu o femeie la mine în pat ca să mă îndepărteze?

Mi-am trecut mâna peste gură.

— Mark nu e decât un mare laș cu o sculă grozavă?

Coco și-a acoperit gura ca să nu izbucnească în râs. Lele a părut foarte interesată de această întrebare.

— Nu știu ce să zic despre sculă, draga mea, dar aș spune fără nicio urmă de îndoială că acest om e un laș.

Lele m-a apucat de braț, făcându-mă cu strânsoarea ei fermă să mă ridic și s-o urmez până la canapeaua supraîncărcată. M-a tras lângă trupul ei suplu și puternic și, într-o clipă, rotunjimile moi ale lui Coco erau și ele acolo, lipindu-se cu toată căldura lor de cealaltă parte a mea.

De câte ori stătuserăm așa? De câte ori făcuserăm acest lucru, stând îmbrățișate pe canapea, gândindu-ne la comportamentul misterios al vreunui iubit de-al meu? Am trecut prin asta împreună, năuce. Nu găseam întotdeauna răspunsuri, dar de obicei ne simțeam mai bine după o drăgăleală bună pe canapea.

De data asta, nici ele nu s-au mai străduit să sară cu ipotezele. Când fiica de 26 de ani vine acasă cu problemele pe care le are cu bărbații, iar părinți îi sunt un cuplu de lesbiene măritate cu prima dragoste din viață, în urmă cu 30 de ani, n-au cum să spună altceva decât *Dă-l în mă-sa.*

— Muncești prea mult, a șoptit Lele, sărutându-mă pe păr.

— Nu-ți place jobul tău, a murmurat Coco aprobatoare, masându-mi degetele.

— Știți că de-aia de fapt m-am dus acasă la prânz în ziua aceea? Simțeam că-mi vine să fac praf toate documentele și să-i torn lui Tony cafeaua în cap și m-am decis că ar merge o bere bună și niște biscuiți. Ce ironie!

— Nu poți să-ți dai demisia și să te muți acasă? a întrebat Coco.

— O, mamă, nu vreau asta, am zis încet, ignorând felul în care sugestia ei de a-mi da demisia aprinsese un fior în inima mea. N-aș putea.

M-am uitat la ordinea din cameră: micul televizor era mai mult folosit ca suport pentru vazele pline de flori ale lui Coco decât pentru scopul său original; covorul albastru și aspru care era odinioară un câmp minat plin cu pantofi de păpuși Barbie; parchetul meticulos băițuit ițindu-se de sub covor.

Chiar nu-mi plăcea jobul meu. Îmi uram șeful, pe Tony. Uram plictiseala contabilității interminabile. Uram naveta, uram faptul că nu mai aveam prieteni buni la serviciu, după ce Ruby plecase cu aproape un an și jumătate în urmă.

Uram modul în care se înlănțuiau zilele fără nicio schimbare.

Dar poate am noroc, mi-am reamintit. *Măcar am o slujbă, nu? Și prieteni, chiar dacă majoritatea își pierd vremea mai mult bârfind la cârciumă decât să facă orice altceva. Am două mame care mă iubesc mai presus de orice și o garderobă care le-ar face invidioase pe cele mai multe dintre femei. Pe bune, Mark era drăguț uneori, dar puțin cam îngălat, dacă e să fiu cinstită. Sculă senzațională, limbă leneșă. Arăta bine, dar era plictisitor, acum că mă gândesc mai bine. Cine are nevoie de un bărbat? Nu eu.*

Aveam toate astea — o viaţă chiar bună. Atunci de ce mă simţeam ca un rahat?

— Îţi trebuie o vacanţă, a oftat Lele.

Am simţit cum plesneşte ceva în mine: o mică explozie de uşurare.

— Da! O vacanţă!

* * *

Aeroportul Heathrow era supraaglomerat vineri dimineaţa.

Ia avionul într-o vineri, a spus Coco.

Va fi linişte, a zis ea.

Se pare că n-ar fi trebuit să mă iau după o femeie care nu mai pusese piciorul în avion de patru ani. Dar în comparaţie cu mine părea înţeleapta satului: eu nu mai zburasem cu avionul de *şase* ani; nu plec niciodată în delegaţii. Iau trenul spre nord-vest, către Oxford, ca s-o văd pe Ruby, şi spre sud-est, către Paris — sau mai bine zis îl *luam* — cu Mark, când ne doream o minivacanţă sau să ne îndopăm cu mâncare şi băutură, o escapadă sexuală sălbatică cu Turnul Eiffel în fundal.

Sex. Doamne, ce dor îmi e!

Dar alte lucruri mai presante mă frământau şi mă întrebam dacă nu cumva erau mai mulţi oameni pe Heathrow, la ora nouă într-o zi de vineri, decât erau în toată Londra.

Nu se mai duce nimeni la muncă? mi-am spus. *În mod evident nu sunt singura care zboară într-o vacanţă aiurea în octombrie, înainte să se isprăvească săptămâna de lucru, ca să scap de jobul meu plicticos şi de nenorocitul şi mincinosul de...*

— Mişcă-te odată, s-a răstit o femeie din spatele meu.

M-am speriat, pentru că mă pierdusem în gândurile mele chiar la coada pentru controlul de securitate. Am făcut trei paşi înainte şi m-am uitat peste umăr.

— E mai bine aşa? am întrebat categorică, stând exact în aceeaşi ordine şi cu numai câţiva centimetri mai aproape de agentul care ne verifica paşapoartele.

O jumătate de oră mai târziu, eram la poarta de îmbarcare. Și aveam nevoie... să fac ceva. Emoțiile mi se făcuseră ghem în stomac, era genul acela de anxietate pe care nu știam sigur dacă trebuia s-o hrănesc sau s-o las să moară de foame. Nu era ca și cum n-aș fi zburat cu avionul niciodată... doar că nu o făcusem *prea des*. Ca să fie limpede, mă simțeam sofisticată în viața de zi cu zi. Aveam un magazin preferat în Mallorca unde mergeam pentru fuste noi. Aveam o listă de cafenele în Roma pe care o puteam recomanda oricui călătorea într-acolo pentru prima oară. Desigur că eram o navetistă obișnuită cu metroul — descurcându-mă de fiecare dată prin mulțimea de navetiști agresivi și nerăbdători —, dar cumva mi-am imaginat că aeroportul va fi mai primitor: un portal spre aventură.

Se pare că nu. Părea enorm și chiar și așa mulțimea de oameni era surprinzător de densă. Însoțitoarea de la poarta unde mă aflam anunța diverse informații în același timp cu însoțitoarea de la altă poartă, anunțurile fiind asemănătoare. Oamenii se îmbarcau și totul părea un haos, dar cei din jurul meu nu erau deranjați de toate astea. M-am uitat la biletul de avion pe care-l mototolisem în pumn. Mamele îmi cumpăraseră un bilet la clasa întâi — un răsfăț, spuseseră ele — iar eu știam cât de multe costase. Dacă avionul ar fi plecat fără mine?

Un tip frumos îmbrăcat într-un costum bleumarin, încălțat cu pantofi lustruiți s-a apropiat de mine. Părea mult mai sigur pe sine decât mă simțeam eu.

Stai pe lângă ăsta, mi-am spus. *Dacă nu s-a urcat în avion înseamnă că mai am și eu timp.*

I-am analizat din priviri pielea netedă de pe gât, apoi chipul și m-a luat amețeala puțin. Sigur că vedeam lumea prin niște ochelari colorați, după o relație, dar chiar era superb. Păr des și blond, ars de soare; ochi de un verde profund, concentrați asupra mobilului din mâna sa; și linia maxilarului bine conturată, tocmai bună de mușcat.

— Scuze, am spus, atingându-i brațul, mă poți ajuta?

A privit mai întâi locul unde l-am atins și apoi a ridicat privirea spre mine, zâmbind.

Făcea riduri fine în colţurile ochilor şi o singură gropiţă în obrazul stâng. Avea dinţi perfecţi, tipic americanilor. Iar eu transpiram toată şi rămăsesem fără suflu.

— Poţi să-mi spui cum decurg lucrurile? l-am întrebat. N-am mai zburat cu avionul de ani buni. Mă îmbarc acum?

S-a uitat spre biletul mototolit din mâna mea şi s-a înclinat uşor, ca să vadă ce scrie pe el.

Unghii curate şi scurte. Degete lungi.

— Ah, a spus el, râzând uşor. Stai chiar lângă mine.

S-a uitat apoi spre uşa de îmbarcare şi a adăugat:

— Acum e preîmbarcarea — pentru părinţi cu copii mici sau pentru oameni care au nevoie de mai mult timp — apoi, clasa întâi. Vrei să mă urmezi?

Te-aş urma şi dincolo de porţile iadului, domnule.

— Ar fi nemaipomenit, am zis. Mulţumesc.

A dat din cap şi s-a întors cu faţa spre însoţitoare.

— Ultima oară am zburat în India, acum şase ani, i-am zis, iar el m-a privit din nou. Aveam 20 de ani şi vizitam Bangalore cu prietena mea Molly, al cărei văr lucrează la un spital de-acolo. Molly e fermecătoare, dar amândouă ne cam încurcăm când vine vorba de călătorii, aproape că ne-am îmbarcat într-un avion spre Hong Kong, din greşeală.

A râs scurt. Ştiam că trăncănesc de emoţii, iar el era pur şi simplu politicos, dar oricum nu mă puteam opri să-i spun această poveste fără sens.

— O tipă drăguţă de la poartă ne-a ajutat şi am dat fuga în celălalt terminal, unde fusese mutat avionul nostru — rataserăm anunţul pentru că băuserăm câteva beri la restaurant — şi am ajuns la avion chiar înainte să închidă poarta.

— Ce noroc! a murmurat el.

S-a uitat spre culoar când însoţitoarea noastră a început să anunţe îmbarcarea la clasa întâi, apoi mi s-a adresat:

— E rândul nostru. Hai să mergem.

Era înalt și felul în care-și mișca fundul îmi amintea de Patrick Swayze în *Dirty Dancing*. Uitându-mă la picioarele lui, m-am întrebat cât timp îi lua unui bărbat să-și lustruiască pantofii la perfecție. Dacă aș fi căutat o scamă pe costumul lui, un fir nelalocul lui, aș fi rămas dezamăgită. Era meticulos, însă nu bățos.

Oare cu ce se ocupă? m-am întrebat când am pășit, în cele din urmă, la bord. *Om de afaceri. Poate e aici în interes de serviciu, poate are o amantă într-un apartament fițos din Chelsea. A plecat azi-dimineață, lăsând-o bosumflată în pat, în lenjeria pe care i-a cumpărat-o ieri, cerându-și astfel scuze că s-a prelungit ședința. Ea l-a hrănit cu mâncare comandată, pe cearșafuri de satin, și apoi l-a iubit toată noaptea, până când el s-a ridicat din pat, la patru dimineața, ca să-și lustruiască pantofii...*

— Domnișoară? mi s-a adresat, de parcă fusese nevoit să repete asta cel puțin o dată.

Am tresărit, ridicând ochii spre el.

— Scuze, eram...

Mi-a făcut semn să mă strecor pe locul de la geam, iar eu mi-am pus geanta sub scaunul din fața mea.

— Scuze, am spus din nou. Am uitat cât de *organizată* poate fi îmbarcarea.

Făcând un semn ușor cu mâna, a spus:

— Pur și simplu zbor mult. Intru pe pilot automat, ca să zic așa.

Am privit cum scoate meticulos un iPad, căștile antizgomot și un pachet de șervețele antibacteriene. A șters brațul scaunului, tava și spatele scaunului din fața sa, apoi și-a curățat mâinile cu un alt șervețel.

— Ai venit pregătit, am murmurat, zâmbind.

A râs involuntar.

— Cum spuneam...

— Zbori mult, am terminat fraza în locul lui, râzând de-a dreptul. Mereu ești atât de... atent?

M-a privit amuzat.

— Într-un singur cuvânt: da.

— Eşti tachinat pentru asta?

Zâmbetul lui era reţinut şi strengăresc în acelaşi timp şi mi-a trezit un mic fior în capul pieptului.

— Da.

— Atunci e bine. E adorabil, dar merită un strop de tachinare.

A râs, aruncând şerveţelele într-un mic coş de gunoi.

— Am reţinut.

Însoţitoarea de zbor a venit la noi, oferindu-ne câte un şerveţel.

— Eu sunt Amelia, o să mă ocup de dumneavoastră. Pot să vă ofer ceva de băut înainte să decolăm?

— Apă tonică şi lămâie, vă rog, a comandat iute colegul meu de scaun.

Amelia s-a uitat spre mine.

— Ăăă... am început, tresărind puţin. Ce aş putea comanda?

A zâmbit, cu amabilitate.

— Orice doriţi. Cafea, ceai, suc, băuturi carbogazoase, cocktailuri, bere, vin, şampanie...

— Ah, şampanie! am zis, bătând din palme. Pare un mod bun de a-mi începe vacanţa!

M-am aplecat, scotocind în geantă.

— Cât costă?

Bărbatul m-a oprit atingându-mă pe braţ şi zâmbind amuzat.

— E *gratis*.

M-am uitat la el peste umăr şi mi-am dat seama că Amelia deja plecase după băuturile noastre.

— *Gratis?* am repetat pe un ton jalnic.

A încuviinţat.

— La zborurile internaţionale servesc alcool gratis. Iar la clasa întâi, ei bine, este mereu gratis.

— *Fir-ar să fie*, am izbucnit, îndreptându-mă de spate. Ce proastă sunt!

Am împins geanta sub scaun cu piciorul.

— Este primul meu zbor la clasa întâi.

S-a apropiat de mine, şoptind:

— Rămâne între noi.

Nu-i puteam deslușI tonul, aşa că am ridicat privirea spre el. Mi-a făcut jucăuş cu ochiul.

— Dar o să-mi spui dacă o dau în bară cu ceva? l-am întrebat zâmbind.

S-a aplecat spre mine, mirosind a bărbat şi a aşternuturi proaspete şi a cremă de pantofi, iar inima mea era ca o tobă bubuitoare care urcase în gât.

— N-ai cum s-o dai în bară.

Ce a spus? I-am zâmbit şi mai larg.

— N-o să mă laşi să arunc peste tot sticluţele de alcool gratuit? am şoptit.

A ridicat trei degete.

— Pe cuvânt de cercetaş.

S-a îndreptat de spate, a pus şerveţelele în servieta pe care a aşezat-o la picioarele sale.

— Te duci acasă sau pleci departe de casă? am întrebat.

— Acasă, mi-a răspuns. M-am născut în Boston. Am fost în Londra toată săptămâna în călătorie de afaceri. Ai spus vacanţă, aşa că presupun că-ţi începi concediul?

— Aşa e.

Am ridicat entuziasmată din umeri, trăgând aer în piept cu toată pofta.

— Zbor *departe* de casă. Aveam nevoie de o scurtă pauză.

— O pauză nu e niciodată un lucru rău, a murmurat el, privindu-mă direct în ochi.

Concentrarea sa calmă era un pic neliniştitoare, sincer vorbind. Era clar de origine scandinavă; avea ochi atât de verzi, trăsături atât de bine definite. Era ca şi cum cineva pusese un reflector pe mine când şi-a îndreptat atenţia asupra mea. Iar asta mă entuziasma şi mă stânjenea în acelaşi timp.

— Ce te aduce la Boston, mai precis?

— În primul rând, bunicul meu locuieşte acolo, am răspuns. Şi se pare că am şi foarte mulţi prieteni în Boston.

Am râs.

— Ne întâlnim cu toţii acolo pentru un tur al podgoriilor pe coastă. Cu unii mă *întâlnesc* în persoană pentru prima oară, dar am auzit atâtea despre ei în ultimii doi ani de la o altă prietenă, încât simt că deja îi cunosc.

— Sună ca o aventură.

Mi-a privit pentru o fracţiune de secundă buzele, apoi şi-a îndreptat privirea spre ochii mei.

— Jensen, mi s-a adresat, prezentându-se.

I-am întins mâna şi i-am strâns-o pe a lui, înfiorându-mă la atingerea brăţărilor reci de metal pe care le aveam pe braţ.

— Pippa.

Amelia a revenit cu băuturile, iar noi i-am mulţumit. Apoi am ridicat paharele şi am toastat.

— Pentru revenirile acasă şi pentru vacanţe, a spus Jensen, cu un zâmbet discret.

Am ciocnit, iar el a continuat:

— De la ce vine Pippa? E o poreclă?

— Poate fi. Deseori e prescurtarea de la Phillipa, dar eu sunt doar Pippa. Pippa Bay Cox. Mama mea, Coco, e americancă — Colleen Bay, de la ea am al doilea nume — şi ei, pur şi simplu, i-a plăcut întotdeauna numele Pippa. Când mama mea, Lele, a rămas gravidă cu fratele lui Coco, Coco a pus-o să promită că dacă eram fată, mă va boteza Pippa.

A râs.

— Iartă-mă. Mama ta a rămas gravidă cu *fratele* celeilalte mame?

Ah, Doamne! Uit mereu cum să spun povestea asta cu delicateţe...

— Nu, nu, nu în mod direct. Au făcut inseminare, am explicat eu, râzând.

Ce imagine mentală cream şi eu!

— Oamenii n-au fost mereu atât de deschiși la ideea ca două femei să aibă un copil, așa cum sunt acum.

— Da, a spus el, probabil că nu. Ești singurul lor copil?

... căci aici se poticnea întotdeauna povestea.

— Da, singurul, am confirmat, dând din cap. Tu ai frați sau surori?

Jensen a surâs.

— Patru.

— Ah, și lui Lele i-ar fi plăcut mai mulți copii, am zis, clătinând din cap. Dar cât era gravidă cu mine, unchiul Robert a cunoscut-o pe mătușa Natasha, a descoperit un Dumnezeu foarte critic și a decis că înfăptuise un păcat. Mă consideră un soi de monstruozitate.

Am adăugat, un pic frivolă:

— Să sperăm că n-o să am niciodată nevoie de măduvă osoasă sau de vreun rinichi.

Jensen m-a privit puțin oripilat.

— Corect.

Puțin vinovată, mi-am dat seama că nici nu trecuseră cinci minute de când stăteam alături de el și deja mă pornisem serios cu povestea vieții mele.

— În orice caz, am spus, trecând mai departe, a trebuit să se mulțumească doar cu mine. Bine că le-am dat bătăi de cap.

Expresia lui s-a îmblânzit.

— Sunt sigur.

Am ridicat paharul cu șampanie și am sorbit lung, acidul făcându-mă să tresar ușor.

— Acum vor nepoți, dar mulțumită Labagiului mai au de *așteptat*.

Mi-am terminat băutura dintr-o înghițitură. Am văzut-o pe Amelia și i-am făcut semn cu paharul gol.

— Mai avem timp de încă unul până decolăm?

Zâmbind, mi-a umplut paharul.

* * *

— Cât de mare este Londra, am murmurat, privind pe fereastră în timp ce avionul se înălța.

Orașul plutea sub noi și, încet-încet, a fost înghițit de nori.

— Splendidă.

Când m-am uitat la Jensen, acesta și-a scos repede o cască din urechi, ținând-o cu delicatețe în mână.

— Scuze, poftim?

— A, nimic.

Simțeam cum îmi iau foc obrajii și nu eram sigură dacă se întâmpla din cauza rușinii tovarășului de drum vorbăreț și indiscret care devenisem sau din cauza șampaniei.

— Nu mi-am dat seama că ți-ai pus căștile. Spuneam că Londra pare atât de mare.

— *Este* mare, a zis el, aplecându-se puțin ca să vadă priveliștea. Ai locuit dintotdeauna aici?

— Am făcut facultatea în Bristol, i-am spus. Apoi m-am mutat înapoi și am obținut o slujbă la firmă.

— Firmă? a întrebat el, scoțându-și ambele căști din urechi.

— Scuze, da. De inginerie.

A ridicat impresionat din sprâncene, iar eu am intervenit rapid, ca să-i mai tai din elanul admirativ.

— Sunt asociat junior, l-am asigurat. Sunt licențiată în matematică, așa că eu sunt doar responsabilă de calcule, ca să mă asigur că nu turnăm cantitatea greșită de asfalt pe undeva.

— Sora mea e inginer în biomedicină, a spus el cu mândrie.

— Lucruri total diferite, am zis, zâmbind. Ea face lucruri foarte mici, iar noi facem lucruri foarte mari.

— Totuși este impresionant ceea ce faci.

Am zâmbit.

— Dar tu?

A tras aer adânc în piept, iar eu am bănuit că ultimul lucru despre care vrea să vorbească e jobul lui.

— Sunt avocat în domeniul dreptului comercial şi mă ocup de etapele care trebuie parcurse când două companii fuzionează.

— Sună complicat.

— Mă pricep la detalii, a spus el, ridicând din umeri. În munca mea sunt multe detalii.

L-am privit din nou: dungi desăvârşite la pantaloni, acei pantofi maronii sclipitori şi părul pieptănat fără ca vreo şuviţă să iasă din rând. Pielea părea bine îngrijită, unghiile frumos tăiate. Da... cred că era un om al detaliilor.

M-am uitat apoi la ţinuta mea: un sarafan negru, colanţi în dungi negru cu violet, cizme negre până la genunchi şi o mână plină de brăţări. Aveam părul strâns într-un coc răvăşit şi nu mă obosisem să mă machiez nici măcar un pic înainte de a fugi spre metrou.

Făceam o pereche dată naibii.

— Uneori mi-aş dori să existe mai mult fler, a spus el, urmărindu-mi privirea.

A tăcut preţ de o clipă, apoi a adăugat:

— Păcat că pentru asta nu ne trebuie matematicieni.

I-am savurat complimentul în timp ce el s-a întors iute — aproape stânjenit — la muzica şi lectura lui. Doar după ce a spus asta mi-am dat seama că, una peste alta, începusem să fiu cam plicticoasă. Nu puteam menţine atenţia iubitului meu. Nu puteam menţine energia pentru a avansa mai mult în carieră. Nu fusesem în vacanţă de luni întregi, nu ieşisem în oraş ca să mă îmbăt cu prietenii de şi mai multă vreme. Nici măcar nu mă obosisem, în ultima vreme, să-mi vopsesc părul blond-roşcat într-o culoare mai veselă. Eram într-un cerc vicios.

Eram.

Nu mai sunt.

Amelia s-a apropiat, zâmbind.

— Vă mai aduc un pahar cu băutură?

I l-am întins pe al meu, străbătută de fiorul provocat de vacanță, de aventură, de *evadare.*

— Da, te rog.

* * *

Șampania și-a făcut un drum tăios și acidulat, ajungându-mi direct în vârful degetelor. Simțeam cum trupul mi se relaxează încet-încet, de la degete la braț până la umeri, și atunci m-am uitat la unghiile mele — *la naiba,* cu oja sărită —, în timp ce senzația de căldură urca înspre pasărea tatuată de pe umărul meu...

Mi-am lăsat capul pe spate, oftând fericită.

— E mult mai bine decât să fac curse prin apartamentul meu, încercând să-mi dau seama ce a lăsat Labagiul în urma sa când s-a mutat.

Jensen a tresărit.

— Poftim, cum? a întrebat el, scoțându-și o cască.

— Mark, i-am spus. Labagiul. Nu ți-am zis?

S-a uitat amuzat la mine, cercetându-mi chipul — decretând fără îndoială că sunt beată, dar nu-mi mai păsa — și a spus încet:

— N-ai pomenit, nu.

— Săptămâna trecută, am venit acasă și mi-am găsit iubitul trăgându-și-o cu o *pizdă* fără nume.

Am sughițat.

Jensen și-a mușcat buza ca să nu izbucnească în râs.

Mă îmbătasem deja? Băusem doar... am numărat pe degete. Rahat! Băusem patru pahare de șampanie pe un stomac foarte gol.

— Așa că l-am dat afară, am zis, îndreptându-mă de spate și străduindu-mă să par mai trează. Dar, așa cum s-a dovedit, nu e atât de simplu. A zis că nu poți să trăiești cu cineva opt luni și să-ți faci bagajele într-o singură zi. I-am spus că ori pleacă, ori îi ard lucrurile rămase.

— Erai destul de furioasă, a spus încet Jensen, scoțându-și și cealaltă cască.

— Eram furioasă şi rănită — ce mama naibii, am 26 de ani şi el are peste 40, n-ar fi trebuit să se ducă în altă parte pentru un futai! Nu eşti de acord cu mine? Fac pariu că amanta ta de la Londra cu lenjerie sexy şi cu mâncare comandată în pat e mai tânără şi frumoasă, şi perfectă, nu-i aşa?

Abia a schiţat un zâmbet.

— Amanta mea de la Londra?

— Nu că eu *aş fi* perfectă şi să fii sigur că eu nu halesc în pat mâncare comandată, dar *aş fi făcut-o* — dacă insista sau dacă voia să stea toată ziua în pat. Dar avea o prietenă de futut la prânz, aşa că de ce ar fi dorit să facă asta cu mine? Aşa că iar m-am înfuriat.

M-am frecat pe faţă. Eram destul de convinsă că nu avea niciun sens ceea ce spuneam.

Jensen nu spunea nimic, dar, când m-am uitat la el, am descoperit că asculta cu atenţie.

Era ca şi cum aş fi fost pe canapea cu mamele mele, doar că aici era oarece distanţă şi nu trebuia să mă preocup că-şi vor face griji pentru mine. Aici puteam pretinde că slujba mea cea plicticoasă şi fostul meu cel labagiu erau nişte chestiuni pe care le puteam lăsa pentru totdeauna în urma mea.

M-am răsucit pe scaun, cu faţa spre Jensen, şi m-am descărcat.

— Poate că am fost o cârpă în faţa lui, da? am spus, dând absentă din cap când Amelia m-a întrebat dacă mai vreau un pahar de şampanie. Dar când l-am cunoscut pe Mark, am crezut că el era perfect pentru mine. Ştii cum e la început, nu?

Jensen a dat vag din cap.

— Sex peste tot, corect? am lămurit eu situaţia. Veneam acasă de la muncă şi mă simţeam ca un copil care coboară scările în dimineaţa de Crăciun.

Când am spus asta, a izbucnit în râs.

— Să compari sexul cu copilăria... lasă-mă o clipă să mă dezmeticesc.

— Dar fiecare zi era aşa, am mormăit. Soţia îl înşelase şi-l părăsise, iar eu l-am văzut cum a trecut prin asta şi... pur şi simplu am

sperat multă vreme că-şi va reveni la viaţă. Şi apoi şi-a revenit — s-a trezit la viaţă alături de *mine* — şi am fost împreună atât de mult timp — adică, vreo 11 luni, ceea ce pentru mine înseamnă o eternitate — şi era atât de bine la început... până când, brusc, n-a mai fost. Nu făcea curat şi nu repara nimic din ce-l rugam să repare, iar eu plăteam pentru toate cumpărăturile şi mâncarea comandată şi facturile şi apoi, fără să-mi dau seama, plăteam şi pentru deschiderea noii lui firme.

M-am uitat la Jensen, al cărui chip părea uşor vălurit.

— Nu m-am plâns! Chiar nu m-am plâns. Îl iubeam, nu-i aşa, aşa că i-aş fi oferit orice şi-ar fi dorit. Dar cred că ar fi fost prea mult chiar şi pentru mine să-i ofer o amantă căreia să i-o tragă la mine-n pat, cu cearşafurile date la o parte, ca să nu fie nevoit să le spele înainte să ajung eu acasă, corect?

Jensen şi-a pus mâna peste mâna mea.

— Te simţi bine?

— Aş vrea să-i trag un mare şut în cur, dar altfel eu...

— Uneori, când zbor, a zis el, întrerupându-mă cu blândeţe, beau un pahar şi poate încă unul, şi uit cum mă afectează asta când aterizez. Altitudinea va... agrava lucrurile.

S-a înclinat puţin în faţă, ca să îl privesc mai bine, cred.

— Nu spun asta ca să te judec că ai dorit să bei nişte şampanie, pentru că Mark ăsta pare un adevărat nemernic, ci doar ca să te anunţ că zborul şi băutul sunt o experienţă diferită...

— Ar fi trebuit să beau mai bine apă? am spus eu sughiţând, apoi, spre groaza mea, am râgâit.

O, Doamne!

O, naiba să mă pieptene!

— *Să-mi fuuuut una,* am reuşit să spun, lipindu-mi o palmă peste gură.

Fac pariu că un bărbat ca Jensen nu râgâia în public ca un boschetar.

Şi nici nu ieşea în oraş cu o fată care râgâia.

Și nici nu înjura.

Și nici nu trăgea pârțuri.

Și nici măcar nu avea vreo scamă pe costum.

Mi-am cerut scuze, m-am ridicat și m-am dus la toaletă, unde mi-am dat cu puțină apă pe față, am tras aer adânc de câteva ori ca să mă calmez și mi-am ținut o predică în fața oglinzii.

După câteva minute, când m-a întors la locul meu, Jensen adormise.

* * *

Aterizarea a fost dificilă, așa că l-am zgâlțâit pe Jensen, făcându-l să stea drept în scaun. Dormise aproape patru ore, dar eu nu putusem închide ochii. Alcoolul îmi făcea prietenii să adoarmă; pe mine mă trezea. Era mare păcat, mai ales la bordul acestui avion, pentru că aș fi preferat să dorm decât să trec în revistă modalitățile prin care nu băgasem de seamă infidelitatea lui Mark și prin care mă făcusem apoi de râs în fața unui străin.

Aeroportul Logan International se așternea în fața noastră, cenușiu și mohorât, iar Amelia făcuse, presupun, anunțurile obișnuite: să rămânem așezați, să ne recuperăm bagajele în siguranță și să mai zburăm cu această linie aeriană.

Mi-am aruncat iute privirea spre Jensen, iar mișcarea a fost ca un gong metalic în creierul meu.

— *Ahh,* am mârâit, cu mâna la frunte. Urăsc din tot sufletul șampania.

Mi-a zâmbit politicos.

Doamne, ce drăguț era. Speram să aibă acasă pe cineva la care să se ducă și să-i povestească despre englezoaica nebună și șleampătă din avion.

Dar imediat după ce ni s-a permis să ne ridicăm, și-a scos telefonul și s-a holbat, încruntat, la lungul șir de notificări.

— Te întorci la muncă, deci? l-am întrebat cu un zâmbet.

Mi-a răspuns fără să ridice ochii din telefon.

— Vacanță frumoasă!

— Mulțumesc.

Mi-am mușcat buzele la propriu ca să nu încep să-i explic în stilul meu haotic de ce am bătut câmpii fără încetare și i-am râgâit în nas. Dar în schimb m-am uitat încontinuu la fundul său perfect cât am parcurs terminalul, la zece pași în urma lui.

După ce am străbătut terminalul și am coborât spre banda de bagaje, l-am găsit pe bunicul meu așteptându-mă la baza scării rulante, îmbrăcat în tricoul lui cu Red Sox, pantalonii kaki uzați și bretele.

Îmbrățișarea lui mi-a reamintit de cea a lui Coco: strângere fermă, căldură blândă, nu foarte multe cuvinte de întâmpinare.

— Cum a fost zborul? m-a întrebat, călăuzindu-mă cu o mână în jurul umerilor mei.

Mă simțeam nesigură pe picioare. Aș fi dat orice pentru un duș fierbinte.

— Am băut prea multă șampanie și i-am tot trâncănit unui biet om până i-am ofilit urechile.

I l-am indicat cu bărbia pe omul de afaceri înalt care mergea la câțiva pași înaintea noastră, aflat deja într-o conversație telefonică.

— A, bine, a exclamat bunicul.

M-am uitat la el, mirându-mă încă o dată că mă trăgeam dintr-o familie atât de blândă, atât de amabilă. Trecuseră doi ani de când venise în Londra și înainte de asta îl întâlnisem la toate sărbătorile importante. Bunicul nu se entuziasma exagerat, dar era constant în sprijinul discret acordat lui Lele și lui Coco.

— Mă bucur să te văd, am zis. Mi-a fost dor de mutra ta și de bretelele tale.

— Cât rămâi aici înainte de călătorie? a întrebat bunicul, drept răspuns.

— Mâine e petrecerea, i-am spus, și apoi plecăm în turul podgoriilor duminică dimineață. Dar o să revin spre finalul vacanței și o să stau și pe la tine puțin.

— Ţi-e foame?

— De lup, am zis. Dar fără alcool.

Mi-am prins iute la loc părul răvăşit şi mi-am şters faţa cu palmele.

— Ah, sunt dezastru!

M-a privit şi când ochii ni s-au întâlnit mi-am dat seama că el vedea la mine doar ce era bun.

— Arăţi minunat, Pippa fetiţo.

Doi
Jensen

Îmi amintesc un singur zbor mai ciudat decât acesta.

Era luna iunie, după primul meu an de facultate, şi trecuseră vreo zece luni de când îl cunoscusem pe Will Sumner. Venise în Baltimore, tipul cu zâmbet larg, încrezut, convins că noi doi vom face împreună tot felul de nesăbuinţe. Pentru cineva ca mine, a cărui existenţă fusese, până în acel moment, liniştită şi sigură, Will Sumner era buldozerul perfect.

În acea vară, am mers la cascada Niagara cu familia lui extinsă şi... să zicem că *din întâmplare* am dat peste o casetă video cu nişte pornografie foarte prost filmată. Nu exista muzică, nici chipuri şi totul era filmat cu o cameră fixă. Şi totuşi ne-am uitat la ea încontinuu, până când am ajuns ameţiţi si desensibilizaţi, recitând replicile porcoase într-un glas, în timp ce ne îndesam Pringles în gură.

Era pentru prima oară când vedeam pe cineva făcând sex *pe bune* şi mi se părea ceva extraordinar... asta până când Jessica, mătuşa cea drăguţă a lui Will, s-a panicat la aeroport, pentru că nu-şi găsea în bagaj „caseta cu filmarea făcută acasă".

Am stat tot zborul lângă mătușa Jessica și ar fi bine să spun că am fost încordat. Foarte încordat. Aveam palmele transpirate, vorbeam monosilabic și eram agitat pentru că știam cum arată dezbrăcată. Știam cum arată atunci când *face sex*. Mintea mea nu putea gestiona această informație.

Will era la fel de empatic cum mă așteptam, bombardându-mă cu cocoloașe de șervețele și cu alune peste spațiul dintre rânduri.

— De ce stai așa de bățos, Jens? a strigat el. Arăți de parcă *te*-ar fi văzut cineva în pielea goală.

Pippa fusese o ciudățenie cu totul diferită. Era acea ciudățenie unde drăgălășenia și atracția se transformă în machiaj prelins și trăncăneală neîncetată de la miracolul din alcool. Acea ciudățenie din cauza căreia te prefaci că dormi mai mult de trei ore, în timp ce mintea-ți caută panicată diferite moduri în care ți-ai putea petrece mai cu folos timpul de zbor.

În timp ce mă îndreptam spre banda de bagaje, m-a întâmpinat zumzetul surd al zgomotelor din aeroport. Era aproape la fel de familiar ca sunetul aparatului meu de aer cald care se pornea noaptea sau ca propria mea răsuflare. O simțeam pe Pippa în urma mea, pălăvrăgind cu bunicul ei. Avea glas frumos — accentul plin de lustrul Londrei și de străzile din Bristol. Avea un chip minunat, cu ochi sclipitori și năzdrăvani; ei m-au atras, de fapt, imediat, pentru că erau de un albastru tulburător și atât de expresivi. Dar mi-a fost teamă să mă uit în ochii ei, să nu înceapă să trăncănească iar. Am simțit cum scuzele ei clocotesc acolo undeva, exact când aproape am țâșnit ca din pușcă din avion, speriat de faptul că, dacă îi ofer ocazia, va profita de ea fără nicio îndoială.

M-am frecat la ochi și mi-am văzut bagajul alunecând pe bandă. Era ceva aproape comic de intens la mesajul pe care simțeam să-l primesc. Chiar când am început să mă gândesc dacă nu cumva caut femei în locurile nepotrivite, dacă nu cumva mă înșelam cu privire la genul meu de femeie, dacă nu cumva n-ar trebui să fiu mai aventuros la capitolul întâlniri, universul m-a

făcut captiv într-un avion cu o tipă care era superbă, excentrică și *complet nebună.*

Hai să nu exagerăm, Jens. Hai să ne limităm la ceea ce știm.

Poate că Emily Softball nu era chiar atât de rea.

Șoferița mea stătea cu o pancartă pe care era scris numele meu, iar eu am dat din cap, urmând-o fără să-i adresez vreun cuvânt în afara aeroportului. Urcat în mașină mi-am scos imediat telefonul, lăsându-mi mintea să se strecoare în acel loc familiar unde trăiam și respiram — munca mea.

Trebuia să-l sun luni pe Jacob, pentru a stabili ora la care să recitim dosarele Petersen Pharma.

Trebuia să-i scriu lui Eleanor de la resurse umane că Melissa de la biroul din San Francisco trebuie să fie înlocuită de altcineva.

Trebuia să ajung devreme la serviciu săptămâna viitoare ca să rezolv toate problemele din e-mailuri.

Mașina s-a oprit în fața casei mele din piatră roșiatică și am simțit cum mă relaxez puțin.

Toamna se lăsa peste noi, alunecând printre copacii care adumbreau străzile, transformând cumva totul în strălucire, înaintea lunilor interminabile și mohorâte de iarnă. Obișnuit cu căldura din mașină, aerul de afară mi s-a părut rece. I-am oferit șoferiței un bacșiș consistent pentru că m-a adus acasă strecurându-se atât de abil prin traficul aglomerat din Boston.

Călătoria aceasta la Londra durase doar o săptămână, dar mi s-a părut că trecuse o veșnicie. Fuziunile erau una. Fuziunile internaționale erau alta. Dar cum erau fuziunile internaționale care nu mergeau bine? Ceva brutal. Nenumărate hârțogării. Nenumărate depoziții. Nenumărate detalii de pus cap la cap și de înregistrat. Nenumărate călătorii.

Uitându-mă la casa mea — o casă simplă cu etaj, cu două lumini aprinse în bovindou, cu ușa de la intrare încadrată de ghivece cu flori — m-am relaxat. Deși călătoream foarte mult, în adâncul inimii mele eram un om de casă, și să dea naiba dacă nu

era bine să fiu atât de aproape de propriul meu pat. Nici măcar nu m-am simțit stânjenit de gândul la niște mâncare comandată și Netflix.

Casa s-a luminat odată cu apăsarea unui singur buton și, înainte de orice altceva, am despachetat — dacă nu din alt motiv, cel puțin pentru a ascunde dovada faptului că fusesem plecat și că, fără îndoială, în scurt timp, urma să călătoresc din nou. *Negare, tu ești amanta mea preferată.*

Valiza despachetată, cina comandată, Netflixul pregătit, când, ca la un semn, sora mea mai mică, Ziggy — Hanna pentru cei din afara familiei — s-a auzit descuind ușa cu propriul ei set de chei.

— Hei! a strigat ea.

Ca și cum n-ar fi avut niciun motiv să bată la ușă.

Ca și cum ar fi știut că stau fix aici, în pantaloni de trening și în papuci.

Singur.

— Hei! i-am răspuns, urmărind-o cum își aruncă cheile în bolul de pe masa din apropierea ușii, ratând ținta cu cel puțin jumătate de metru. Frumoasă aruncare, ratato!

A trecut pe lângă mine lovindu-mă peste cap.

— N-ai ajuns de mult, așa-i?

— Mda. Scuze, voiam să te sun după ce mâncam.

S-a oprit, întorcându-se întrebător spre mine.

— De ce? Pe mine mă suni când vrei să spui cuiva „Iubito, am ajuns acasă"?

Mi-a întors spatele, iar eu am urmărit-o cu privirea în timp ce se ducea să-mi aducă o bere și să-și ia un pahar cu apă. Când s-a întors, am mormăit:

— Ce lucru urât ai spus.

— Păi și nu-i așa?

S-a trântit lângă mine pe canapea.

— Și de ce ai venit, mă rog?

Ziggy era măritată cu cel mai bun prieten al meu, pe care-l știu de 15 ani și mai mult, Will — știți voi, povestea cu mătușa Jessica — și locuiau la nici cinci minute, pe aceeași stradă, într-o casă mult mai mare și mult mai vie decât asta.

Și-a dat părul peste umăr și mi-a zâmbit.

— Mi s-a *sugerat* că „tropăi prin casă", prin urmare „îngreunez desfășurarea convorbirilor telefonice în interes de serviciu în cursul serii".

Ziggs a ridicat din umeri și a luat o înghițitură de apă.

— Will are nu știu ce videoconferință importantă în Australia, așa că m-am gândit să pierd vremea pe aici până când primesc semnalul că mă pot întoarce acasă.

— Ți-e foame? Am comandat mâncare thailandeză.

A negat dând din cap.

— Cred că ești obosit.

Am ridicat din umeri.

— Sunt puțin defazat cu fusul orar.

— Sunt sigură că o noapte liniștită e o idee bună. Sunt convinsă că nu e nimeni pe care să-ți dorești din tot sufletul să vezi acum, după ce ai ajuns acasă.

Am încremenit cu berea în mână, săgetând-o din priviri.

— Încetează.

Ca să fiu cinstit, toți din familia mea aveau tendința de a se băga excesiv unii în viețile altora, iar eu recunosc că jucam rolul fratelui mai mare și protector în multe ocazii. Dar nu-mi plăcea când sora mea cea mai mică îmi fura rolul.

— Ce mai face Emily? a întrebat mimând un căscat.

— Ziggs.

Știind exact ce rol de nemernică juca, s-a întors și m-a fixat din priviri.

— Face un album, Jensen. Și s-a oferit să mă ajute să fac ordine în garaj.

— Mie mi se pare un gest destul de prietenos, am zis, căutând printre canalele TV.

— Asta e ea *înainte* de căsătorie, Jens. Astea sunt zilele ei *dezlănțuite.*

I-am ignorat replica, încercând să nu râd și să nu o încurajez.

— Emily și cu mine nu avem o relație serioasă.

Din fericire, s-a decis să nu forțeze limita cu vreo glumă cu substrat sexual.

— Vii pe la noi mâine?

— Ce e mâine?

Ziggy s-a uitat urât la mine.

— Pe bune? De câte ori am discutat despre asta?

Am mârâit, ridicându-mă în picioare și gândindu-mă la un motiv ca să plec din cameră.

— De ce îmi sari la gât? De-abia am ajuns acasă!

— Jens, mâine organizăm petrecerea de trei ani a lui Annabel! Sara mai are puțin și naște cel de-al 70-lea copil, așa că ea și Max nu pot da petrecerea la ei acasă. Vine toată lumea de la New York. Știai asta! Ai spus că vei ajunge acasă la timp.

— Așa e. Așa e. O să trec și eu pe-acolo.

S-a holbat la mine.

— Nu există *treci pe-acolo.* Vii *să stai cu noi,* Jensen — minunat de ironic că eu sunt cea care-ți spune asta. Când ai ieșit cu prietenii ultima oară? Când ai socializat ultima oară sau ai ieșit la o întâlnire cu altcineva în afară de Softball Emily?

Nu i-am răspuns. Ieșisem cu mai multe femei decât știa sora mea, dar avea dreptate când spunea că nu mă implic mai mult. Am fost însurat o dată. Cu Becky Henley cea dulce și jucăușă. Ne-am întâlnit în anul doi de facultate, am avut o relație de nouă ani și am fost căsătoriți timp de patru luni, după care am venit acasă și am găsit-o împachetându-și lucrurile într-un ocean de lacrimi.

Ceva n-a fost cum trebuie, spusese ea. *Niciodată nu mi s-a părut că e cum trebuie.*

Asta a fost tot ce mi-a spus.

OK, aşadar la 28 de ani eram licenţiat în Drept şi proaspăt divorţat — se vede treaba că nu se întâmplă prea multe în această direcţie — aşa că m-am concentrat asupra carierei. Cât am putut eu de mult. Timp de şase ani, m-am împrietenit cu partenerii, am urcat în ierarhie, mi-am mărit echipa şi am devenit indispensabil pentru firmă.

Doar ca să mă trezesc că-mi petrec serile de vineri cu surioara mea, care-mi ţinea prelegeri despre cum ar trebui să fiu mai sociabil.

Şi avea dreptate: chiar *era* ironic că avea această discuţie cu mine. Cu trei ani în urmă eu îi spuneam acelaşi lucru.

Am oftat.

— Jensen, a spus, trăgându-mă la loc pe canapea, eşti îngrozitor.

Eram. Eram absolut îngrozitor când era vorba să primesc sfaturi. Ştiam că trebuie să ies din rutina asta cu munca. Ştiam că trebuie să fac loc unui strop de distracţie în viaţa mea. Şi oricât de tare îmi displăcea să discut despre asta cu soră-mea, ştiam că probabil m-aş fi bucurat să am o relaţie serioasă. Problema era că nu prea ştiam de unde să încep. Ideea în sine mi se părea întotdeauna extrem de copleşitoare. Cu cât eram mai mult singur, cu atât mi se părea mai greu să mă înţeleg cu cineva.

— N-ai ieşit prin Londra, aşa-i? mi s-a adresat Ziggs, întorcându-se cu faţa spre mine. Nici măcar o dată?

M-am gândit la avocata principală din echipa noastră de la Londra, Vera Eatherton. Venise la mine exact când aproape terminasem de lucru în ziua respectivă. Am vorbit câteva minute şi apoi mi-am dat seama, din clipa în care expresia i s-a schimbat şi a lăsat ochii în podea cu un aer timid pe care nu i-l descoperisem până atunci, că avea de gând să mă invite în oraş.

— Vrei să luăm cina împreună? mă întrebase ea.

I-am zâmbit. Era foarte drăguţă. Cu câţiva ani mai mare decât mine, era într-o formă fizică excelentă, înaltă şi zveltă, cu forme frumoase. *Ar fi trebuit* să vreau să iau cina cu ea. Ar fi trebuit să vreau ceva mai mult de-atât.

Dar lăsând la o parte complicațiile aceluiași loc de muncă, ideea de a ieși la o întâlnire — chiar și pentru o simplă noapte de sex — mă epuiza.

— Nu, i-am zis lui Ziggy. N-am ieșit. Nu în felul acela la care te referi tu.

— Unde e craiul care mi-e frate? a întrebat ea, zâmbindu-mi tâmp.

— Cred că m-ai confundat cu soțul tău.

M-a ignorat.

— Ai stat la Londra o săptămână și ți-ai petrecut totul timpul liber la hotel. *Singur.*

— Nu e chiar așa.

De fapt, nu stătusem în camera de hotel. Mă plimbasem, vizitând locuri importante și bucurîndu-mă de oraș, dar avea dreptate într-o singură privință: o făcusem de unul singur.

A ridicat din sprânceană, provocându-mă s-o contrazic.

— Will mi-a spus aseară că trebuie să-l reactivăm puțin pe Jensen din timpul facultății.

M-am uitat urât la ea.

— Nu mai vorbi cu Will despre cum eram în timpul facultății. Era un idiot.

— Amândoi erați idioți.

— Will era idiotul-șef. Eu doar îi țineam isonul.

— El zice altceva, mi s-a adresat, cu un zâmbet batjocoritor.

— Ești o ciudată, i-am aruncat.

— *Eu* sunt ciudată? Ai ceas cu luminițe, un aspirator Roomba care îți păstrează podelele curate chiar și atunci când ești plecat din oraș, despachetezi bagajele la zece minute după ce intri în casă — și *eu* sunt aia ciudată?

Am dat să-i răspund, dar m-am răzgândit, ridicând un deget ca să nu se dezlănțuie într-o altă tiradă ghidușă.

— Nu pot să te sufăr, am zis, în cele din urmă, iar ea a izbucnit în râs.

Tocmai s-a auzit soneria de la ușă și m-am dus să aduc mâncarea în bucătărie. O adoram pe Ziggy. De când se mutase înapoi în Boston, ne făcea bine amândurora să ne vedem de câteva ori pe săptămână. Dar nu-mi plăcea că-și făcea griji din cauza mea.

Și nu numai Ziggy își făcea.

Toți din familia mea aveau senzația că eu nu știu că mi-au cumpărat mai multe cadouri de Crăciun pentru că nu aveam o iubită care să-mi pună daruri sub brad. Nu mă întrebau niciodată dacă mai vin cu cineva când mă invitau la cină. Dacă aș fi venit cu o străină oarecare în casa părinților mei la cina de duminică și aș fi anunțat că urma să mă însor cu ea, toată familia și-ar fi pierdut mințile de bucurie.

Nu era nimic mai rău decât să fii cel mai mare dintre cei cinci frați și să fii, în același timp, cel pentru care își face toată lumea griji. Era de-a dreptul extenuant să-i asigur în permanență că sunt *bine, absolut bine, fără îndoială.*

Dar asta nu mă oprea să încerc. Mai ales pentru că, atunci când am forțat-o pe Ziggs să iasă mai mult în oraș, dintre toți bărbații pe care i-ar fi putut întâlni ea l-a cunoscut pe Will, iar povestea lor a fost una cu final fericit, așa că nu le-am purtat pică nici unuia, nici celuilalt.

— OK, am zis, oferindu-i o farfurie cu mâncare și așezându-mă lângă ea, pe canapea. Mai spune-mi o dată despre petrecere. La ce oră e?

— La 11. Ți-am scris pe calendarul de pe frigider. Te uiți vreodată la el sau ai aruncat imediat biletelul pentru că-ți păta suprafața impecabilă a singuraticului tău frigider?

Am înghițit iute o gură de bere.

— Poți să te oprești puțin din predică? Pe bune, draga mea, sunt obosit. Nu vreau să ne certăm în seara asta. Doar spune-mi ce trebuie să aduc.

Mi-a zâmbit împăciuitoare, apoi și-a îndesat în gură niște orez și curry verde. A spus, înghițind:

— Nimic. Doar să vii. Am o piñata și o grămadă de chestii pentru fetițe, cum ar fi diademe și... chestii cu ponei.

— „Chestii cu ponei?"

A ridicat râzând din umeri.

— Chestii pentru copii! Sunt praf! Nici măcar nu știu cum se numesc.

— „Echipament de petrecere?" am propus eu, desenând în aer niște ghilimele teatrale.

M-a pocnit peste brat.

— Cum o fi. Da. Ah! Și gătește Will.

— A, ce bine! am zis, ridicând pumnul în aer.

Cel mai bun prieten al meu își descoperise de curând pasiunea pentru arta culinară și dacă aș spune că profitam cu toții de pe urma lui însemna să subestimez ora în plus pe care trebuia s-o petrec la sală în fiecare seară, ca să compensez.

— Ce mai face micul nostru bucătar? Vede toate episoadele din *Barefoot Contessa*[1]? Recunosc că îi stă bine cu șorțul.

S-a uitat la mine lung.

— Ai prefera să nu-i spun asta, altfel vei fi tăiat de pe lista de la cină. Jur că am pus pe mine trei kile de când are obsesia asta cu prăjiturile. Nu că m-aș plânge, așa că să nu te-aud.

— Prăjituri? Credeam că e pasionat de bucătăria mediteraneeană.

A fluturat mâna spre mine.

— Asta a fost săptămâna trecută. Săptămâna asta face prăjiturile pentru Annabel.

M-am încruntat.

— O fi vreo mofturoasă?

— Nu, doar că soțul meu e pur și simplu înnebunit după fina lui.

Ziggy și-a vârât o altă îmbucătură în gură.

---

1 Emisiune culinară găzduită de Ina Garten, autoarea unor cărți de rețete. În traducere, „Contesa în picioarele goale". (*N.r.*)

— Deci, dacă toată lumea e în oraș, presupun că mâine-seară va fi casa plină, am spus.

Cu cei doi copii ai surorii noastre Liv și cu prietenii noștri Max și Sara din New York, care erau pe cale de a-l aduce pe lume pe cel de-al patrulea, contingentul de adulți urma să fie depășit numeric în curând de mucoșii adorabili. Ziggs adora să primească în vizită copii și eram gata să pariez bani grei că Will va avea cel puțin un plod agățat de picior tot weekendul.

— De fapt, nu, a spus ea râzând. Max și familia stau la hotel. Bennett și Chloe stau la noi.

— Bennett și *Chloe*? am întrebat, zâmbind cu subînțeles. Nu ți-e teamă?

— Nu, asta-i partea cea mai tare.

Cu ochii mari, s-a înclinat spre mine.

— E ca și cum Chloe și Sara au făcut schimb de personalități în timpul sarcinii. Trebuie să vezi asta cu ochii tăi ca s-o crezi.

* * *

Așa cum mă așteptam, când Ziggy a deschis ușa sâmbătă dimineață, singurul lucru pe care l-am văzut în spatele ei era un amestec de culori, mătase și omuleți agitați. Unul dintre ei i s-a lovit de picioare, le-a îmbrățișat cu strășnicie și a împins-o direct la mine în brațe.

— Hei, m-a salutat sora mea, zâmbindu-mi. Sunt sigură că de-abia așteptai să vii.

Am aruncat o privire peste umărul ei înspre hol. O grămadă colorată de pantofi de copii zăcea lângă ușa de la intrare, iar un munte de cadouri se înălțase pe masa din salon, dincolo de ușa larg deschisă.

— Mereu mă bucur când aud că gătește Will, am zis, ajutând-o să-și recapete echilibrul, și strecurându-mă pe lângă ea, ca să dau piept cu nebunia generală.

Undeva mai departe, acoperind râsul profund al lui Will care se auzea din bucătărie, era un cor de țipete și urlete, și mi s-a părut c-o aud pe Annabel strigând din toți rărunchii:

— E ziua mea! Eu vreau să fiu Superman!

Aveam nevoie de încă o cană cu cafea.

Nu dormeam prea grozav și-mi petrecusem mare parte din noapte treaz, stând în living și încercând să-mi amintesc fiecare dintre ocaziile în care socializasem — pentru sufletul meu — în ultimii cinci ani.

Problema era că, în afara mersului la sală, a partidelor de softball de joia și de ieșitul la un pahar sau la o cafea cu unul dintre prieteni după aceea, nu aveam senzația că se întâmplaseră prea multe lucruri. Calendarul meu social era întotdeauna plin, desigur, dar aproape întotdeauna era o cină de afaceri, un client din alt oraș sau vreun succes pe care partenerii de la firmă voiau să-l marcheze cu o masă într-un local luxos. Cu doi ani în urmă ajunsesem la concluzia deprimantă că prea mult timp petrecut pe drumuri și canapeaua mă scoseseră total din formă. Începusem să alerg și să lucrez din nou cu greutăți, slăbind 15 kilograme și punând niște mușchi pe mine. Mi-am redescoperit pasiunea pentru sport, dându-mi seama că nu făcusem asta ca să arăt mai bine sau ca să atrag atenția cuiva. O făcusem *ca să mă simt* mai bine. În afară de asta, nimic important din viața mea nu se mai schimbase de atunci.

Mariajul meu eșuat era un lucru la care încercam să nu mă gândesc, dar târziu, noaptea trecută, mi-am dat seama că plecarea lui Becky declanșase o reacție în lanț: suferința mă făcuse să mă refugiez în muncă, ceea ce mi-a adus succes, care s-a transformat într-un fel de recompensă obsesivă. Și la un moment dat știam că trebuie să mă dedic fie muncii, fie vieții aflate dincolo de ea. Cu șase ani în urmă, decizia fusese ușor de luat, pentru că amărăciunea îmi alimenta majoritatea gândurilor despre relații romantice.

Acum eram fericit, nu-i așa? Nu *împlinit* pe de-a-ntregul, poate, dar măcar mulțumit. Dar împunsăturile blânde de aseară ale

soră-mii mă trimiseseră undeva într-o zonă de panică rece. Urma să mor bătrân în bârlogul meu curat, de burlac și nu prea, cu un dulap plin de pulovere ordonate pe culori? Oare ar fi trebuit să renunț acum și să mă apuc de grădinărit?

M-am strecurat pe hol și am ieșit în curte. Zeci de baloane erau legate de gard și crengile copacilor, ancorate cu panglici de scaunele pliante albe și aranjate în jurul câtorva măsuțe rotunde. Un tort alb cu glazură vălurită care avea în vârf mici figurine din plastic, o girafă, un elefant și o zebră, trona în mijlocul celei mai mari mese din apropierea curții.

Câțiva copii cu pulovere și fulare se fugăreau pe peluză și m-am dat cu grijă din calea lor, îndreptându-mă spre grupul de adulți de lângă grătar.

— Jens!

Am auzit glasul familiar al lui Will și am cotit-o spre el. Alte baloane atârnau de pergola acoperită cu viță de vie, alături de un afiș de aniversare care te trimitea cu gândul la un safari.

— Eu n-am avut niciodată o petrecere de ziua mea atât de mișto, am spus, holbându-mă în spatele meu, la explozia de culoare din curte. Annabel nici măcar nu locuiește aici. Cine sunt toți copiii ăștia?

— Ei bine, copiii lui Liv sunt... pe aici, pe undeva, a zis el, uitându-se în jur. Restul sunt fie ai lui Max și ai Sarei, fie ai colegilor Hannei.

I-am făcut cu ochiul, apoi am mai aruncat o privire prin curte.

— Acesta e viitorul tău.

Am zis-o cu un ton de glumă tristă, dar Will a zâmbit.

— Dap.

— Bine, bine. Cred că mi-a expirat ocazia de a mai bea o cafea. Unde e berea?

Mi-a arătat un frigider de lângă stejarul lor cel impunător.

— Dar am niște whisky pe care cred că vrei să-l încerci.

M-am întors exact când Max Stella intra în curte, zâmbind spre mulțimea de copii care alergau pe peluză. Max și Will înființaseră

o firmă de investiții, acum câțiva ani, la New York, și păreau să formeze un parteneriat ciudat și entuziasmat, pasionat de arte și știință: experiența și priceperea lor în aceste domenii îi făcuseră pe amândoi niște oameni foarte bogați. Deși, recunosc, la cei 1,98 metri ai săi și la mușchii pe care-i avea, Max semăna mai mult cu o brută care joacă rugby decât cu un fanatic într-ale artei.

— Ce bine ar fi dacă ne-am face cu toții prieteni atât de ușor, a spus Max, uitându-se la copiii care alergau bezmetici.

Îl urma Sara, soția lui, care se ținea de burta de gravidă și s-a așezat pe scaunul pe care Max i-l ținea fix. I-am strâns mâna, apoi m-am întors spre Sara.

— Te rog, nu te ridica, i-am spus, aplecându-mă s-o sărut pe obraz.

— Încerc să fiu într-o dispoziție nasoală, a spus ea, zâmbind vag. Dar cavaleria ta îmi topește furia de gravidă.

— Îmi promit c-o să mă străduiesc să fiu un nesimțit, i-am spus solemn. Dar lasă-mă să te felicit — nu te-am mai văzut dinainte să rămâi însărcinată. Al câtelea e? Al patrulea?

— Patru în cât timp, Max? În patru ani? a spus Will, rânjind pe deasupra sticlei de bere. Poate ar fi bine să tragi un pui de somn sau ceva de genul ăsta. Să-ți găsești un hobby.

Ușa s-a deschis din nou și a intrat în curte Bennett Ryan, urmat de Ziggy și Chloe, și ea însărcinată.

— Aș spune că are deja un hobby, a zis Bennett.

Bennett și Max erau prieteni de când fuseseră împreună la studii în Europa. În vreme ce Max era tot numai zâmbete prietenoase și farmec personal, Bennett era întruchiparea împietririi. Glumea rar — sau zâmbea mult, din câte observasem —, așa că îl remarcai când se întâmpla. Avea gura puțin strâmbă și umerii căzuți. Arăta la fel și când se uita la nevastă-sa.

Acum însă pur și simplu radia.

Era ceva... derutant.

— Jensen!

M-am auzit strigat și m-am întors. Chloe a traversat curtea și m-a îmbrățișat cu putere.

Am clipit confuz preț de o clipă, uitându-mă nedumerit spre Will, înainte de a-mi încolăci brațele în jurul ei. Cu siguranță, nu o îmbrățișasem niciodată pe Chloe până acum.

— H-hei! Ce mai faci? am zis eu, făcând un pas în spate ca să mă uit mai bine la ea.

Ambele gravide erau minione, dar în timp ce Sara era subțire și delicată, Chloe avea un aer fioros pe care nu-l puteai trece cu vederea. Chloe cea pe care o știam eu nu era deloc prietenoasă, iar acum nu prea mai știam ce să spun.

— Arăți...

— Fericită! a încheiat ea ideea în locul meu și și-a pus mâna pe burta rotundă. Extaziată și pur și simplu... binecuvântată, în pizda mă-sii?

Am izbucnit în râs.

— Păi... cam așa ceva.

A tresărit, uitându-se la copiii de pe peluză.

— Căcat, aș face bine să nu mai înjur.

Când și-a dat seama ce a spus, a oftat și a început să râdă.

— Nu am nicio speranță!

Bennett a cuprins-o de umeri, iar Chloe s-a sprijinit de el... și apoi a *chicotit*.

Cu toții ne-am holbat la ei într-o tăcere plină de uimire.

În cele din urmă, Max a fost cel care a spart tăcerea:

— N-au încercat să se omoare reciproc, cel puțin în ultimele patru luni. Ne derutează al naibii de tare pe toți.

— Îngrijorez pe toată lumea cu felul meu plăcut de a mă purta în ultima vreme, a spus Chloe, dând din cap.

— Asta în timp ce, drăguța de Sara n-a putut să deschidă un borcan cu unt de arahide, săptămâna trecută, și s-a enervat atât de tare încât l-a aruncat pe fereastră, chiar pe trotuarul de pe Madison Avenue.

Sara a început să râdă.

— Nimeni nu a fost rănit. Doar mândria mea și lunga mea carieră de bună purtare.

— George a amenințat c-o părăsește pe Sara și pleacă să muncească pentru Chloe, a zis Bennett, referindu-se la asistentul Sarei, despre care se știa că nu poate s-o înghită pe Chloe. E clar că vine Apocalipsa.

— OK, OK, nu-l mai monopolizați pe fratele meu.

Ziggy s-a ivit din spatele lui Chloe și mi-a pus mâinile în jurul gâtului.

— Ești încă aici!

M-am holbat din nou, nedumerit, la Will.

— Sigur că aici sunt. N-am mâncat încă din tort.

De parcă aș fi rostit un cuvânt magic, câțiva copii și-au făcut apariția, țopăind entuziasmați și întrebând când urma momentul cu suflatul în lumânări. Ziggy s-a scuzat și i-a îndrumat spre un alt grup de copii, care se jucau „Țară, țară, vrem ostași".

— Când trebuie să nașteți? am întrebat.

— Sara la sfârșitul lui decembrie, a zis Chloe. Eu la 1 decembrie.

Ne-am luat cu toții un moment de pauză, privind în jurul nostru, într-o zi blândă de octombrie, la frunzele ce cădeau din când în când.

— Nu vă faceți griji, sunt bine, a spus ea, observând expresiile noastre de cloșcă. Aceasta e ultima mea călătorie, apoi rămân la New York până când apare chestia asta micuță.

— Știți dacă e fată sau băiat? am întrebat eu.

Bennett a clătinat din cap.

— E clar că ADN-ul lui Chloe s-a transferat deja la copil, pentru că a fost prea încăpățânat ca să ne lase să-i vedem sexul la ecografie.

Max a pufnit în râs, așteptând o replică tăioasă de-a lui Chloe, dar aceasta a ridicat pur și simplu din umeri, zâmbind.

— Așa e! a fredonat ea, întinzându-se ca să-l sărute pe Bennett pe obraz.

Având în vedere că flirtul obișnuit dintre Bennett și Chloe însemnau de obicei niște adevărate bătălii verbale, era oarecum... tulburător să vezi cum ea nu reacționează la încercarea lui de a o enerva. Deși normal, în cazul lor părea un soi de ritual extraterestru de împerechere.

Ziggy s-a întors din curte cu sărbătorita după ea.

— Copiii ăștia nu mai au răbdare, a zis și toată lumea a înțeles că era momentul ca petrecerea să înceapă.

Am pălăvrăgit cu Sara, Will, Bennett și Chloe în timp ce Max, sora mea și câțiva dintre ceilalți părinți au folosit diverse ingrediente ca să facă un soi de tort, completat cu biscuiți Oreo striviți, budincă și viermi din jeleu.

Niall, fratele lui Max, și soția lui, Ruby, au ajuns ultimii, iar eu le-am ratat sosirea în haosul plin cu preșcolari ghiftuiți cu dulciuri.

Era ușor bulversant să-l întâlnesc pe Niall Stella pentru prima oară. Am crescut pe lângă Max, a cărui înălțime era ușor de trecut cu vederea, pentru că se simțea atât de bine în pielea lui, atât de apropiat cu toată lumea. Dar postura lui Niall era ca la carte — aproape rigidă — și deși aveam și eu respectabila înălțime de 1,80 metri, Niall tot era mai înalt decât mine cu câțiva centimetri buni. M-am ridicat să-i întâmpin.

— Jensen, mi s-a adresat, mă bucur mult să te cunosc, în cele din urmă.

Chiar și accentul îi era diferit. Mi-am amintit că Max îmi povestise despre perioada pe care Niall o petrecuse la Leeds, și acum acest lucru îi influența vorbirea — cuvintele mult mai dezlânate și mai obișnuite. Dar, ca orice alt detaliu în privința lui Niall, chiar și accentul îi era desăvârșit.

— Ce păcat că nu ne-am întâlnit când eram cu toții în Londra.

— Data viitoare, am zis. De data asta am avut foarte multă treabă. N-aș fi fost o companie prea bună. Dar mă bucur foarte mult să vă întâlnesc.

Ruby a trecut pe lângă el, îndreptându-se spre mine ca să mă îmbrățișeze. În brațele mele părea o păpușă subțirică: vibra ușor, țopăind în vârful picioarelor.

— Simt că te cunosc deja, a zis ea, trăgându-se în spate, cu un zâmbet larg. Toată lumea a fost anul trecut la Londra, la nunta noastră, și toți au povestit despre „Jensen cel evaziv". În sfârșit, ne cunoaștem!

Au povestit? Evaziv?

Mă gândeam la asta în timp ce oamenii își ocupau locurile. Nu mă simțeam deloc persoana din lumina reflectoarelor zilele astea. De ajutor? Da. Descurcăreț? Sigur. Însă *evaziv* avea o doză de mister pe care eu nu o simțeam că-mi aparține. Era ciudat să am 34 de ani și să simt că viața încetinea motoarele, că anii mei de glorie erau oarecum în urmă, mai ales atunci când păream a fi singurul care se simțea astfel.

— Ziggy tot povestea despre voi și la o lună după nuntă, i-am spus lui Ruby. Cred că a fost un eveniment senzațional.

Niall i-a zâmbit soției sale.

— Chiar a fost.

— Așadar ce vă aduce în State? am întrebat eu.

Știam că Ruby se mutase la Londra pentru o stagiatură care dusese în cele din urmă la un masterat și, în scurt timp, cei doi au considerat că orașul este căminul lor.

— Mergem într-o excursie ca să sărbătorim un an de la nuntă, doar că puțin mai târziu decât plănuiserăm, a explicat el. Am zis să începem de-aici, să-i luăm pe Will și pe Hanna.

Ruby s-a legănat pe picioare.

— Facem un tur al berăriilor și al podgoriilor aflate în lungul coastei!

Entuziasmul ei era molipsitor.

— Prin ce locuri ajungeți? am întrebat.

— Hanna a închiriat o dubiță, a zis Niall. Începem în Long Island și, preț de două săptămâni, mergem spre Connecticut și apoi spre Vermont. Sora ta a organizat toată excursia.

— Am lucrat acolo, la o podgorie din North Fork, le-am spus. În fiecare vară în timpul facultății, am muncit la podgoriile Laurel Lake.

Ruby m-a pocnit în glumă cu palma peste umăr.

— Nu *mai* spune! Tu ești expertul la capitolul ăsta!

— Ba spun, am zis, zâmbind. E adevărat.

— Ar trebui să vii și tu, a spus ea, dând din cap ca și cum ar fi fost ceva deja hotărât.

S-a uitat la Niall și i-a zâmbit victorios, în timp ce el a râs ușor. Apoi s-a răsucit spre Bennett, Chloe și Will.

— Spuneți-i și voi că ar trebui să vină.

— Sunt un simplu spectator nevinovat, a zis Will, ridicând mâinile. Nu mă amestecați în povestea asta.

A făcut o pauză, luând o înghițitură din sticlă.

— Chiar dacă pare o idee destul de grozavă...

I-am aruncat o privire goală.

— Gândește-te puțin, Jensen, a continuat Ruby. Will și Hanna, și încă o prietenă vin cu noi — și slavă Cerului că Hanna nu bea mult, pentru că măcar unul dintre noi va fi în stare să conducă. Va fi o gașcă de milioane.

Trebuie să recunosc, o astfel de excursie ar fi perfectă. Deși cred că am strâns un milion de mile aeriene, ideea de a zbura cu avionul undeva, în vacanță, părea oribilă. O călătorie cu mașina, însă... Poate?

Dar nu aveam cum. Deja lipsisem de la birou mai mult de-o săptămână și nu-mi imaginam cum puteam termina toate treburile la timp.

— O să mă gândesc, le-am zis.

— La ce să te gândești? a întrebat Ziggy, alăturându-ni-se din nou.

— Încearcă să-l convingă pe fratele tău să vină în excursia organizată de tine, i-a răspuns Bennett.

Ziggy a făcut un semn ușor din cap, ca și cum ar fi rumegat informația.

— Da, bine. Jensen, vrei să mă ajuți să aducem ce ne trebuie pentru tort?

— Sigur.

Mi-am urmat sora în bucătărie și m-am întins după un teanc de farfurii într-unul dintre dulapuri.

— Mai ții minte ce mi-ai spus la petrecerea aia, acum nu știu câți ani? m-a chestionat ea.

Mă întrebam dacă are vreun rost să fac pe prostul.

— Vag, am mințit.

— Atunci lasă-mă să-ți reamintesc.

A deschis o cutie și a scos mai multe furculițe de plastic.

— Ne uitam la niște tablouri hidoase când te-ai decis să-mi ții o predică despre echilibru.

— Nu ți-am ținut nicio predică, am spus oftând.

Singurul ei răspuns a fost un hohot tăios de râs.

— Nu era o predică. Voiam doar să ieși mai mult, să *trăiești* mai mult. Aveai 24 de ani și abia dacă ieșeai din laboratorul tău.

— Și tu ai 34 și abia dacă ieși din birou și/sau casă.

— E cu totul altceva, Ziggs. Erai la început de viață. Nu voiam s-o lași să treacă pe lângă tine în timp ce stai cu nasul vârât într-o eprubetă.

— OK, mai întâi de toate, nu mi-am vârât niciodată nasul într-o eprubetă...

— Fii serioasă.

— În al doilea rând, a zis ea, fixându-mă cu privirea, oi fi fost eu la început de viață, dar tu ești cel care o lași să treacă pe lângă tine. Ai 34 de ani, Jens, nu 80. Când ajung la tine acasă mă aștept să găsesc un talon de pensie pe măsuța de cafea și niște șosete de compresie printre rufele murdare.

Am clipit confuz.

— Fii serioasă.

— Sunt. Nu ieși niciodată în oraș...

— Ies în fiecare săptămână.

— Cu cine? Cu partenerii de la firmă? Cu prietena de la softball?

— Ziggs, am dojenit-o eu, știi bine că o cheamă Emily.

— Emily nu se pune, a zis ea.

— Care-i problema ta cu Emily, pentru numele lui Dumnezeu? am întrebat enervat.

Prietenia mea cu Emily avea... beneficii. Sexul mergea bine — foarte bine, de fapt —, dar nu fusese niciodată mai mult, pentru niciunul dintre noi. După trei ani, relația nu evoluase în niciun fel.

— Pentru că nu e un pas *înainte* pentru tine, e un pas într-o parte. Sau poate chiar un pas în spate, pentru că atâta vreme cât ai sexul la dispoziție, nu te vei obosi să cauți ceva care să te mulțumească mai mult.

— Atunci crezi că sunt destul de implicat?

A continuat, ignorându-mă:

— Ai fost la Londra timp de o săptămână și n-ai făcut altceva decât să muncești. Ultima oară ai petrecut un weekend întreg în Vegas și nici măcar nu ai văzut cazinourile. Porți un pulover de cașmir, Jensen, când ar trebui să fii îmbrăcat într-un tricou mulat care să-ți scoată mușchii în evidență.

Mă uitam prin ea. Nu-mi dădeam seama ce era mai rău: faptul că sora mea îmi spunea toate astea sau că mi le spunea la ziua de naștere a unui copil de trei ani.

— OK, ai dreptate, ce scârbos!

S-a cutremurat teatral.

— Bine, hai să ne facem că n-am spus cuvintele astea.

— Spune ce ai de spus, Ziggs. Chestia asta devine obositoare.

A oftat.

— Nu ești vreun moș. De ce insiști să te porți astfel?

— Eu...

Gândurile mi se împotmoliseră.

— Distrează-te cu noi. Relaxează-te, îmbată-te, poate găsești și o fată drăguță cu care să te prostești...

— Iisuse Hristoase!

— Bine, să uităm ce-am spus, a zis ea. Din nou.

— Nu le stric excursia aniversară ca să fiu a treia...

Am început să calculez.

— *A cincea* roată la căruță. Asta n-o să-mi impulsioneze cu nimic viața socială.

— N-o să fii *nicio* roată. I-ai auzit, mai vine o prietenă de-ale lor, a zis ea. Haide, Jens. E o gașcă mișto. Poate fi foarte amuzant.

Am râs. *Amuzant.* Nu-mi plăcea să recunosc asta, dar sora mea avea dreptate. Mă întorsesem acasă după o săptămână de muncă continuă la Londra — precedată de multe, *multe* săptămâni de lucru la rând — cu intenția de a merge luni la birou. Nu plănuisem niciun strop de timp liber.

Vreo două săptămâni libere nu au cum să-mi dăuneze, nu-i așa? Plecasem de la biroul din Londra pregătit pentru procesul următor, iar colega mea Natalie se putea descurca o perioadă cu totul. Aveam peste șase săptămâni de vacanță cumulate și singurul motiv pentru care nu aveam mai multe era că renunțasem la zece săptămâni acum vreo patru luni, știind că nu le voi folosi niciodată.

Am încercat să-mi imaginez două săptămâni cu Will și Ziggy, două săptămâni de colindat pe la podgorii, berării, dormit mai mult... Îmi venea să chiui de bucurie, atât de bine suna totul.

— Bine, am zis, sperând că nu voi regreta.

Ziggy a făcut ochii cât cepele.

— Bine... ce?

— Bine, merg și eu.

A gemut ușor, sincer șocată, și apoi și-a încolăcit brațele în jurul gâtului meu.

— *Pe bune?* a țipat ea, iar eu m-am dat deoparte și mi-am acoperit urechea cu palma. *Scuze!* a țipat din nou, nu foarte departe de urechea mea nici de data asta. Mă bucur atât de mult!

Un nod mi s-a pus brusc în coșul pieptului.

— Unde ziceai că mergem? am întrebat.

Atunci s-a însuflețit și mai mult.

— Am făcut un itinerariu grozav. Mergem la berării, podgorii și câteva stațiuni mișto, iar în ultima săptămână stăm la cabana asta *incredibilă* din Vermont.

Am răsuflat, dând din cap.

— OK. OK.

Dar Ziggy mi-a sesizat șovăiala.

— Doar nu vrei deja să te răzgândești, nu-i așa? Jensen, jur că...

— Nu, am întrerupt-o, râzând. Doar că ieri în avion lângă mine a stat o tipă sărită de pe fix care mi-a spus că mergea într-un tur al podgoriilor. M-am panicat preț de o clipă gândindu-mă că, într-o glumă sinistră a universului, *ea* va fi prietena care vine cu noi. Dă-mi voie să fiu sincer: mai bine îmi prind mâna în ușă sau mănânc o cărămidă.

Ziggy a izbucnit în râs.

— Era în zborul de la Londra?

— La început a fost OK, dar apoi s-a îmbătat și n-a mai tăcut, am zis. Ar fi fost un zbor mult mai plăcut dacă aș fi zburat la clasa economică, înghesuit pe locul din mijloc. Doamne, închipuie-ți o săptămână cu o astfel de femeie.

Sora mea a tresărit, empatică.

— M-am prefăcut *patru ore* că dorm, am recunoscut eu. Ai idee cât de greu e?

— Scuze de întrerupere, s-a auzit o voce joasă din spatele meu.

— Uite, Hanna, a venit Pippa mea!

M-am întors și am încremenit.

Ochii ei albaștri și jucăuși i-au întâlnit pe ai mei, zâmbind încântată... și, de data asta, *trează*. Stai așa.

De cât timp mă priveau de acolo?

Nu.

La naiba.

Trei
Pippa

Doamne, închipuie-ți o săptămână cu o astfel de femeie, aşa spusese.

Tipa tresărise în mod empatic.

M-am prefăcut că dorm patru ore, zisese el, apoi se cutremurase — se *cutremurase* de-adevăratelea.

Ştiam că el era, desigur. Chiar şi din spate — cu freza lui perfectă, cu puloverul impecabil de caşmir şi cu pantalonii călcaţi la dungă la ziua de naştere a unui copil — l-am recunoscut din clipa în care am intrat în bucătărie. Şi atunci, desigur, am fost ajutată de ritmul vocii sale — plăcută, joasă, niciodată zgomotoasă sau încordată — când stăteam în spatele lui, aşteptând un moment bun pentru a-l întrerupe. Într-un fel, îmi doream să-l las să continue să vorbească la nesfârşit. Parcă intrase în mintea mea, ştiind că am fost atât de obositoare pe cât credeam. Şi, în plus, eram încântată de abilitatea lui de a se plânge pe tema asta cu o combinaţie atât de fluidă de limpezime şi iritare.

Nu prevăzusem aşa ceva. Părea atât de echilibrat.

Dar *habar nu avea* că *eu* stăteam chiar acolo şi am văzut cum s-a albit la faţă dintr-o singură răsuflare, scurtă şi plină de uimire.

M-am auzit cum izbucnesc în râs, acoperind tăcerea lui îngrozită. Şi apoi, când am zis încet: „Bună, Jensen", Hanna a fost prima care şi-a dat seama ce se petrece, apoi Ruby şi, în cele din urmă, Niall, care a murmurat:

— Doamne Sfinte. Despre *Pippa* vorbea, nu-i..., înainte ca Ruby să-l facă să tacă lovindu-l peste umăr.

Jensen a dat din cap şi a spus, umilit:

— *Pippa.*

Dacă m-ar fi întrebat cineva ieri ce m-aş fi aşteptat să facă Jensen după aterizare, aş fi spus fie că (a) m-a uitat imediat, (b) va povesti cuiva despre cât de îngrozitoare am fost, apoi mă va uita imediat.

Faptul că toată lumea era atât de oripilată în numele meu — m-am uitat ba la Hanna care rămăsese cu gura deschisă de uimire, ba la Jensen, palid ca un mort — mi-a reamintit că ei nu aveau idee de câtă dreptate avea Jensen când povestea toate astea.

Apoi erau Ruby şi Niall. Ruby îşi dăduse singură o palmă peste gură, ca să nu izbucnească în râs. Niall rânjea la mine. Niciunul dintre ei nu era foarte surprins de ce povestea lui Jensen.

M-am uitat la toţi cu un zâmbet uriaş pe chip.

— Doamne, oameni buni, nu greşeşte *deloc.*

Jensen a făcut un pas în faţă poticnindu-se, iar eu m-am adresat mai mult lui decât celorlalţi:

— Am fost...

Am căutat cuvântul potrivit.

— Am fost complet nebună. Are dreptate. Îmi pare atât de rău!

— Nu *complet* nebună, a zis el, relaxându-se puţin.

S-a apropiat de mine, coborându-şi glasul.

— Pippa, a fost foarte nepoliticos din partea mea să...

— E nepoliticos doar pentru că sunt *aici*, am zis.

Când l-am văzut căscând ochii stânjenit, am adăugat repede:

— De unde să ştii c-o să-mi fac apariţia la petrecerea asta? Numai coincidenţe!

A clătinat din cap, surprinzând ochii mei zâmbitori.

— Așa cred.

— Și dacă n-aș fi venit și tu i-ai fi povestit surorii tale despre acest zbor oribil, ar fi fost doar o istorioară amuzantă. O istorioară amuzantă și foarte *adevărată*.

A zâmbit recunoscător și — fără să vrea — a aruncat o privire spre paharul de vin din mâna mea.

— E primul, l-am asigurat.

Apoi am adăugat:

— Să sperăm că nu va fi și ultimul pe ziua de azi. O mulțime de fețe noi. Curaj lichid și tot felul de chestii.

Am ridicat din umeri, simțind un mic fior în stomac atunci când l-am privit încă o dată.

— Dar măcar aici ai unde să fugi, nu-i așa?

A dat din cap, dezlipindu-și privirea de pe chipul meu, aruncând o privire în jur. A ridicat jenat o mână și a zis:

— Deci, cum spuneam, ea e sora mea, Hanna.

Inginera biomedicală; vorbise despre ea în avion. *Un avocat și o ingineră?* Deci erau una dintre acele familii. Am zâmbit.

— Ruby mi-a povestit foarte multe despre tine.

— Probabil că nu ți-a spus și cât de mult îmi place să-l văd pe fratele meu făcându-se de râs.

A venit spre mine, îmbrățișându-mă. Jensen a mormăit sec:

— Mulțam, Ziggs.

La fel ca Jensen, și Hanna era blondă și înaltă. Amândoi erau în mare formă. Eu am fost binecuvântată cu gene de slăbănog, dar aș alerga doar dacă m-ar fugări cineva și și atunci ar conta cine mă fugărește. Realist vorbind, n-aș avea nicio șansă în fața, să zicem, vampirilor.

— Am intrat oare într-o încăpere plină cu oameni ahtiați după fitness? am întrebat. Slavă Cerului că Ruby nu merge regulat la sală...

Niall a ridicat curios dintr-o sprânceană.

— Nu merge?

—Ah, rahat, l-am întrerupt eu, încetați.

Un tip superb, cu părul negru, şi-a vârât capul în bucătărie, adresându-i-se Hannei.

— Prunişoară, poţi să aduci cea de-a doua tavă cu crănţănele? Copiii ăştia sunt ca nişte saci fără...

S-a oprit când m-a văzut şi a zâmbit larg:

— Hei! Tu trebuie să fii prietena lui Ruby care vine cu noi în excursie.

Jensen s-a albit din nou la faţă, de parcă de-abia acum şi-ar fi dat seama de acest lucru.

— Pippa, el e soţul meu, Will, a zis Hanna zâmbind.

M-am întins să-i strâng mâna.

— Mă bucur să te cunosc.

— Veniţi afară, a spus Will. Trebuie să-i cunoască pe toţi.

Bucuros de această schimbare, Jensen şi-a lăsat paharul pe bar şi mi-a făcut semn s-o urmez pe Hanna în afara bucătăriei.

Ne-a dus pe o terasă mare, unde stăteau alţi cinci oameni, cu băuturile în mână, privind spre ceata de copii mici care alergau şi se rostogoleau pe peluză.

— Oameni buni, n-o să vă vină să credeţi ce... a început Hanna, dar Jensen a întrerupt-o.

— Ziggy, nu, i s-a adresat cu un ton ameninţător. Serios. Nu.

Hanna trebuie să fi văzut în ochii lui ce am văzut şi eu — îi venea să intre în pământ de ruşine — pentru că a zâmbit, preferând să mă prezinte.

— Ea e Pippa. A stat ieri lângă Jensen în avion. Ce tare, nu?

— Tare de tot, am zis, râzând. Parcă jucam rolul unei nebune bete, am adăugat, zâmbindu-i lui Jensen.

Bietul de el părea că-şi doreşte să se crape terasa în acel moment, să-l înghită şi să nu mai iasă niciodată la suprafaţă.

— Ei bine, atunci deja o iubesc, a spus o brunetă drăguţă şi gravidă, de undeva din dreapta mea.

O altă femeie, şi ea însărcinată — serios, e ceva în apă pe-aici? — s-a desprins de lângă un tip masiv, puţin mai scund decât Niall, venind spre mine.

Dacă ar fi să ghicesc, aș spune că acela era Max, iar ea era Sara, cumnata lui Ruby.

— Eu sunt Sara, a spus ea. Mama unora dintre copiii din iarbă...

A dat să se uite după ei, dar copiii dispăruseră, așa că s-a întors spre mine cu un zâmbet sec și ostenit.

— Mă bucur să te cunosc, în sfârșit. Ruby ne-a spus totul despre tine.

— O, nu, am zis râzând.

— Numai lucruri bune, nu-ți face griji.

Femeia cu păr negru care-mi vorbise prima a venit spre mine, cu mâna întinsă. Preț de o clipă m-am gândit că mă va felia și va face din mine sushi de Pippa, dar apoi a zâmbit, iar trăsăturile i s-au mai îmblânzit.

— Eu sunt Chloe. El e soțul meu, Bennett.

A dat din cap spre bărbatul de lângă ea, un tip înalt și intimidant de arătos, însă, sincer, prea serios. Chloe s-a mângâiat pe burtă.

— Viitorii părinți ai... acestei enigme.

I-am strâns mâna lui Bennett și aproape că am căzut din picioare când acesta mi-a spus:

— Ne-ai fi făcut tuturor o favoare dacă l-ai fi adus pe Jensen în clubul celor care fac sex în avion.

Sara a scos un geamăt, Hanna s-a întins să-l plesnească pe Bennett peste braț, iar eu am râs tușind scurt. M-am uitat la Jensen.

— Pe bune? Ar fi trebuit să vii după mine la toaletă?

A râs, dând din cap amuzat.

— Încerc să nu fac sex cu femei care nu-și vor aminti de asta mai târziu.

M-a amețit puțin substratul de flirt al vorbelor sale.

— Erai prea obosit din cauza amantei din apartamentul de la Londra?

— O plăsmuire a imaginației tale, din păcate.

— Și soția ta cea superbă din casa de piatră roșiatică din josul străzii?

— Din nou, a zis el, înăbuşindu-şi un zâmbet, mi-ai inventat o viaţă fantastică.

— Ei bine, am zis bătând din palme, asta înseamnă că eşti liber să ţi-o tragi în cele două săptămâni pe care le vom petrece bând pe la podgoriile de pe Coasta de Est!

Jensen s-a făcut roşu ca focul. Câţiva dintre cei prezenţi — Chloe, Sara şi Niall — au izbucnit în hohote de râs.

— Doamne Dumnezeule, a zis Sara, încântată. Jensen, arăţi de parcă ai fi înghiţit o farfurie. Vai, ce rău îmi pare că voi rata chestia asta.

Şi aşa era. Arăta exact ca şi cum ar fi înghiţit o farfurie.

— De-abia aştept! a spus Jensen, cu glas stins.

Bietul meu coleg de zbor era oarecum surprins să se trezească în lumina reflectoarelor.

Fără îndoială, excursia asta va fi foarte distractivă.

— Pippa e exact cum am descris-o, nu-i aşa? a întrebat Ruby mai mult retoric, zâmbindu-mi cu drag.

Am îmbrăţişat-o şi i-am zâmbit.

— Acum, prezintă-mă celor mici. Văd că prietenii tăi se înmulţesc ca iepurii.

* * *

— Nu ştiu de ce nu lucrezi la o grădiniţă, a spus Ruby. Eşti atât de dulce cu copiii.

Am gâdilat-o pe Annabel pe burtică şi m-am prefăcut că ţip speriată când sora ei mai mică, Iris, a sărit din spatele căsuţei de joacă, strigând:

— Bau!

— Pentru că, am răspuns, cu glas înăbuşit, din cauză că Iris şi Annabel mă îmbrăţişau în acelaşi timp, aş fi frântă zi şi noapte.

Ruby a râs.

Am dat fetiţele jos de pe mine cu delicateţe şi le-am încredinţat o misiune:

— Ia vedeți dacă găsiți pentru mătușica Pippa niște felii de morcov!

Apoi, în timp ce ele alergau spre masa încărcată cu mâncare, m-am întors spre Ruby spunând:

— În plus, fac mai mulți bani la firmă. E greu să plec de-acolo.

A rupt un fir de iarbă, spunând printre dinți:

— Nu-i chiar *atât de* greu.

— Poate nu pentru tine. Mai ales când îl ai în pat pe Niall Stella și te așteaptă o slujbă la Oxford...

Am lovit-o ușor peste umăr, zâmbindu-i. A râs reținută.

— Doamne, toată perioada aia a fost dementă. Au trecut doi ani de atunci. Îți vine să crezi? Parcă a fost ieri.

Nu era ușor să uiți perioada chinuitoare a lui Ruby de la finalul contractului său de la firma de inginerie unde ne cunoscuserăm, Richardson-Corbett. Acolo s-a îndrăgostit Ruby de Niall, iar într-un final, când acesta a observat și s-a îndrăgostit și el, iute, de ea, a stricat totul fiind un laș cerându-i să aleagă între slujba ei și relație.

L-am iertat la scurt timp după ce l-a iertat și ea, dar din când în când îmi place să-i arunc printre dinți un „Labagiule" când mai vine vorba de asta.

El o ia ca pe o glumă, ceea ce și e.

Cred.

Când vorbeam de lup, și-a făcut apariția Niall, găsind un loc între noi pe peluză și întinzându-i lui Ruby un pahar cu vin. L-am privit zâmbind cum se apleacă și o sărută.

— Chestia asta nu o să se învechească niciodată, am mormăit eu.

— Ce anume? a întrebat el, desprinzându-se de ea și întorcându-se spre mine.

— Exprimarea afecțiunii voastre în public. Pe vremuri te duceai la tine în birou și închideai ușa doar ca să-ți legi șireturile în privat.

Ruby a râs.

— Mi-a luat o vreme să-l dresez.

A ridicat din umeri în semn de protest, luând o gură din bere. Schimbarea prin care trecuse Niall Stella de când o cunoscuse pe

Ruby era fascinantă. Mereu fusese încrezător, dar avusese un aer băţos când mergea. Acum era pur şi simplu... calm. *Acum* era fericit cu desăvârşire, în mod evident. Mi se umplea inima de bucurie, ca o floare care-mi îmbobocea în gâtlej.

Mai departe de noi era Sara, ţinându-l în aer pe fiul ei Ezra, în vârstă de un an, ca pe un avion, deasupra burţii sale de gravidă.

— Fratele tău are aproape patru copii. *Voi* doi când aveţi de gând să faceţi plozi?

M-am întors şi l-am surprins pe Niall care-şi ducea pumnul la gură, tuşind pentru că se înecase cu bere. Am auzit-o pe Ruby spunând printre dinţi:

— Pippa.

— Ah, haide, am zis, împungându-l pe Niall în coaste. Am voie să pun întrebări incomode pentru că sunt cea mai bună prietenă a nevestei tale. Aş mai putea întreba: Cum ai făcut rost de cicatricea aia de pe faţă? Cât de ciudate au fost lucrurile după ce v-aţi tras-o prima oară? Încerci s-o laşi gravidă în viitorul apropiat?

Am obţinut astfel un râset din partea lui Niall, care m-a cuprins cu un braţ şi m-a tras mai aproape de el, sărutându-mă pe creştetul capului.

— Să nu te schimbi, Pip. Tu faci lucrurile mai interesante.

— Că veni vorba, am zis, revenindu-mi. Care e planul pentru excursia asta? Nu plecăm mâine-dimineaţă? În timp ce-l hărţuiam sexual pe Jensen mi-am dat seama că, deşi bucuroasă să vă stric vacanţa, nu ştiu unde mergem.

Ruby i-a făcut cu mâna Hannei, care se afla în curte.

— Să întrebăm creierul acestei operaţiuni. Eu nu m-am ocupat de nimic — practic, am scris cecuri şi am venit aici. Hanna şi Will s-au ocupat de toate detaliile.

O încolăceală de mâini şi picioare, pierdute într-o claie de păr şaten-deschis a aterizat în iarbă lângă mine, iar Hanna a fost iute asaltată de două fetiţe chiţăitoare şi de nepotolit.

— M-aţi înlocuit, am remarcat eu, prefăcându-mă că mă oftic.

— Mătușica Logo e preferata.

M-am uitat în sus de unde venea o voce gravă.

Will s-a așezat lângă soția sa: înalt, tatuat, frumos de pica și, după scânteia din priviri, uns cu toate alifiile.

L-am privit în timp ce le măsura din ochi pe Hanna, Annabel și Iris.

— Hanna e mătușica Logo? am întrebat eu.

A încuviințat, întinzându-se după Iris pe care a așezat-o în poala sa.

— Când Hanna și cu mine ne logodisem, Anna nu putea pronunța cuvântul „logodnică"[2]. I-a zis Logo[3]. Și acum, a spus, pupând-o pe sora mai mică a Annei pe gâtul dolofan, va rămâne mătușica Logo pentru totdeauna.

— Nu e evident? a spus Hanna râzând, arătând spre ținuta ei formată din jeanși și un hanorac de la Harvard.

Mi-a plăcut la ea, în primul rând, că este relaxată. Era o neatenție specială acordată hainelor, chestie care mie nu mi-a ieșit niciodată.

— *Evident,* a adăugat o altă voce masculină din spatele nostru.

Jensen s-a apropiat de micul cerc pe care-l formasem pe peluză și s-a așezat fix în fața mea.

— Scuze, a zis el, rânjind. Despre ce vorbim?

— De cum e îmbrăcată Hanna, am spus eu. Deși nimeni nu se compară cu tine.

Am făcut semn spre ținuta lui perfectă.

— Nici tu nu te poți plânge, a zis el, făcând semn spre rochia mea.

Am sărit peste compliment cu o înclinare ușoară din cap.

— Mereu am senzația că nu mă potrivesc nicăieri. Oamenii se îmbracă relaxat sau, ca tine, impecabil. Eu sunt cretina cu colanți fluorescenți care intră în restaurantul acela elegant. Să mă aducă și pe mine cineva cu picioarele pe pământ.

---

2 Fiancée, în original. (*N.r.*)

3 Fancy, în original. Elegant, fantezist, în traducere. (*N.r.*)

— Eu mă simt mereu ca un bec stins pe lângă tine, a zis Ruby.

M-am strâmbat; nu asta voisem să zic. Ruby era senzațională: zveltă și echilibrată, cu un zâmbet care putea lumina o clădire întreagă.

— Tocmai mi-am dat seama că sunt o prostănacă la capitolul haine, a adăugat Hanna, ridicând din umeri, iar Ruby a strigat:

— Eu spun mereu să sunt prostănacă la capitolul *păr*!

S-au aplecat peste Niall și peste mine și au bătut cuba. Niall și cu mine ne-am înțeles din priviri. Cele două parcă erau gemene.

Hanna s-a înclinat și a despăturit o *hartă de hârtie*, arătându-ne drumul marcat de la podgoriile din Long Island spre nord prin Connecticut până în Vermont, unde urma să ne petrecem cea de-a două săptămână împreună la o cabană mare care — din fotografiile pe care ni le-a arătat Will pe telefonul lui — promitea să fie rustică și în același timp luxoasă, așa cum numai o destinație costisitoare de vacanță poate fi.

Ruby era entuziasmată; s-a sprijinit de Niall și l-a îmbrățișat. Will o privea pe Hanna căzut în adorație. Eram bucuroasă că venea și Jensen și i-am aruncat o privire. Studia cu atenție harta și se contrazicea cu Hanna în privința celui mai bun traseu.

Părul îi căzuse peste arcul frunții, ascunzându-i ochii. Dar am făcut o pauză pentru a-i trece în revistă trăsăturile: nas drept, mereu cu bujori în obraji, buze pline care știau să zâmbească larg, fără vreun efort și o bărbie pe care-mi venea s-o cuprind în palmă.

După câteva minute, s-a prins că-l examinez, devenind atent la mine.

Am încercat să mă uit în altă parte, dar ar fi fost penibil. Era foarte clar că mă holbam la el.

Nu știu ce se petrecea în stomacul meu. Simțeam o ușoară căldură, emoție, curiozitate, când mi-am dat seama care era dinamica acestei excursii.

Will și Hanna.

Niall și Ruby.

Jensen și... *cu mine*.

Oare voiam să intru în acest joc?

Poate. Era limpede că-mi picase cu tronc. Pe loc, orbește și — cel mai probabil — degeaba. Nu începuserăm tocmai cu dreptul.

Dar căldura care mă cuprinse a dispărut când mi l-am amintit pe Mark așa cum îl văzusem ultima oară, cu o săptămână în urmă. Chipul lui când mă ruga să nu pun punct, jurând că nu vrea să ne despărțim. Adevărul era că nu voia să plece din apartament, nu voia să rămână fără o sursă bună de wireless, nu voia să piardă camerele pe care le folosea atât de convenabil pe post de birou, toată ziua cât eu eram la serviciu. Din păcate, eu voiam să însemn mai mult de-atât.

Dar oare puteam să însemn un futai de distracție timp de o săptămână?

L-am privit din nou pe Jensen.

Da. Da, puteam.

Din nefericire pentru acest plan, Jensen avea un aer care spunea: *Mă simt bine în pielea mea, dar cu afecțiunea stau mai prost.*

Și-a îndreptat privirea spre Hanna și Will când au plecat să întâmpine pe cineva care tocmai sosise, apoi s-a uitat din nou la mine și a zâmbit. Mi-a făcut semn să vin lângă el, pe iarbă, șoptind *Treci încoace.*

Așa că m-am ridicat, incapabilă să refuz o invitație șoptită atât de dulce. Mi-am îndepărtat iarba uscată de pe fustă și m-am așezat lângă el pe peluză.

— Bună, am zis eu, lovindu-l peste umăr cu umărul meu.

— Hei.

— Mă simt de parcă am fi deja prieteni vechi.

Am făcut un semn din cap spre masa cu dulciuri și l-am întrebat:

— Ai reușit să șterpelești vreo brioșă înainte să fie decimate?

A dat din cap, râzând:

— Din păcate, nu.

— Puteam să jur, am zis, zâmbind și eu. Nu ți-a rămas pe buze acel albastru semipermanent...

— Pippa, m-a întrerupt el, privindu-mă drept în ochi. Îmi pare sincer rău. Nu am fost prea drăguț cu tine.

I-am făcut semn să înceteze. De unde știam că subiectul acesta va reveni? Vedeam înlăuntrul lui, așa cum era, un om bun la suflet și responsabil.

— Crede-mă, i-am zis, sunt absolut îngrozită de toată faza.

A încercat să mă întrerupă, dar am ridicat mâna ca să-l opresc.

— Serios. Nu am spus nimănui până acum povestea vieții mele. Am presupus că n-o să te mai văd niciodată și puteam...

Am clătinat din cap.

— Nu știu, poate că voiam să mă descarc, sperând că așa îmi voi elibera mintea de toată povestea.

— Și așa s-a întâmplat?

— Nu chiar.

I-am zâmbit în colțul gurii.

— În schimb a fost un zbor foarte neplăcut pentru amândoi. Mi-am învățat lecția. Ar fi fost mai bine pentru mine să nu ne mai întâlnim niciodată, dar iată-ne.

— Iată-ne.

— Vrei s-o luăm de la zero?

A încuviințat, indicând locul gol unde fusese întinsă mai devreme harta Hannei.

— Cred că ne vom distra în excursia asta.

— Nu te deranjează să te cuplezi cu mine?

A evitat răspunsul râzând.

— Sunt fericit să-ți fiu stâlpul de susținere când te vei împletici vreodată în drum spre dubiță.

Am clătina din cap, mirată.

— *Vreodată*? Crezi că va fi *un* singur drum împleticit? Ai uitat deja câte podgorii sunt pe traseul acela?

A dat să-mi răspundă zâmbind, dar am tresărit amândoi când a fost strigat din cealaltă parte a peluzei. Și m-am bosumflat cumva, inexplicabil, când am constatat că e Will, care avea nevoie de ajutorul lui Jensen să atârne piñata.

— De ce mă roagă pe mine, şi nu pe Max sau Niall? a mârâit Jensen în glumă, ridicându-se în picioare.

Răspunsul era foarte clar: Max plimba cu avionul un cârd întreg de copii chiţăitori de trei ani. Niall era ocupat s-o giugiulească pe Ruby în umbra verandei.

Dar când Jensen a plecat, Niall i s-a alăturat.

Ruby a venit lângă mine, luându-mă în braţe.

— Mă bucur atât de mult că eşti aici!

M-am sprijinit într-un cot lângă ea, râzând. După ce ne-am ridicat amândouă în capul oaselor, i-am replicat:

— Şi eu mă bucur că sunt aici.

— O să ne distrăm pe cinste, mi-a şoptit.

Am încuviinţat, privind spre Jensen şi Will care, cu braţele întinse deasupra capetelor, înfăşurau sfoara piñatei de creanga unui ulm uriaş. Lui Will i s-a ridicat tricoul, lăsând la iveală o fâşie mică de piele tatuată.

Şi lui Jensen i s-a sucit puţin puloverul, dar, din păcate, n-am văzut nimic. Avea o cămaşă sub pulover, îndesată cu grijă în pantaloni.

— *Este* superb, a spus Ruby conspirativ.

Am aprobat-o.

— Şi singur, a adăugat ea. Şi amuzant, şi responsabil...

— Văd ce-ncerci să faci.

— Şi în formă... şi e fratele Hannei. Ceea ce înseamnă că e *senzaţional.*

M-am întors spre ea şi am întrebat-o:

— Care-i treaba? *De ce* e singur?

— Cred că munceşte mult, a zis ea. Adică mult *de tot.*

— Mulţi oameni muncesc. La naiba, uită-te la tine şi la Niall. Dar tu reuşeşti să ţi-o tragi zilnic...

A dat să confirme, dar i-am făcut semn cu mâna să se oprească.

— Şi chiar nu vreau să-mi confirmi, eram doar retorică.

A închis gura prefăcându-se că o zăvoreşte cu un lacăt.

— Dar nu pricep. E pervers?

M-am uitat scurt la el din nou, întrebându-mă dacă aș fi preferat această posibilitate. El și Will isprăviseră și se distrau pe seama poneiului strâmb din hârtie creponată agățat de copac.

— Crezi că-i plac bărbații?

— Mă îndoiesc.

— Nu sunt atât de sigură, am murmurat, privindu-l. E incredibil de bine îmbrăcat.

Ruby m-a lovit în glumă.

— OK, fii atentă ce am auzit.

S-a pus în fața mea cu spatele la restul petrecerii. Am observat flăcăruia bârfei aprinzându-i-se pentru scurt timp în ochi.

— A fost căsătorit când avea 20 și ceva de ani. Hanna mi-a spus că a durat doar câteva luni.

M-am strâmbat.

— Ăă... interesant.

Mi l-am imaginat pe *acest* Jensen, în puloverul lui albastru de cașmir și pantalonii negri și frumos călcați la petrecerea aniversară a unui copil. Am încercat să mi-l imaginez pe Jensen cel de *dinainte* — poate că a întâlnit-o pe fata asta pe stradă, într-o zi ploioasă, când toate cumpărăturile ei s-au împrăștiat pe jos dintr-o plasă ruptă. El s-a aplecat s-o ajute și puțin mai târziu erau încolăciți și transpirați în patul deranjat. Au avut o nuntă rapidă, ceva scandalos și nebunesc...

— Era cu ea de 9 ani, a zis Ruby. Din liceu până când au terminat amândoi facultatea de Drept.

Și uite așa mi s-a ofilit fantezia.

— Ah.

Deci aveam dreptate: nu părea genul de tip pentru un weekend dezlănțuit.

— Cred că la scurt timp după nuntă ea i-a spus că nu crede că sunt potriviți unul pentru celălalt.

— Nu putea face asta *înainte* să-și spună jurămintele? am întrebat, smulgând un fir de iarbă. Ce porcărie!

— Nu ești prima care întreabă asta.

Ruby a pălit subit, iar eu i-am recunoscut glasul lui Jensen.

— Ah, rahat, am mârâit eu, întorcându-mă şi uitându-mă la el. Îmi cer scuze. De data asta ne-ai prins vorbind despre tine.

A râs, întinzându-se după paharul lui cu vin, care stătea, gol, lângă noi. M-am crispat, încercând cu disperare să găsesc ceva de spus.

— Cred că nu e corect ca tu să ştii toată povestea vieţii mele, iar eu să nu ştiu nimic, în afara faptului că nu ai nicio amantă la Londra şi nici o nevastă în casa de piatră roşie.

A zâmbit, dând din cap.

— Nu există nici una, nici alta.

— Nu puteai să mai întârzii cu piñata aia? am zis, încercând să-mi ascund stânjeneala cu umor. Sincer, nu prea mi-ai dat timp să aflu toate detaliile compromiţătoare despre tine.

A mijit ochii în soare.

— Cam astea sunt toate detaliile compromiţătoare.

A coborât privirea spre mine, dar eu nu am putut să-i citesc gândurile. Era furios? Indiferent? Uşurat că acum era scor egal între noi? De ce simţeam că de-abia ne cunoscuserăm, dar căram deja în spate un mare bagaj?

— E un lucru bun sau rău?

Am rămas cu gura căscată preţ de câteva secunde înainte de a întreba:

— Adică, e bine sau rău că ai o singură poveste interesantă?

A tresărit, dar şi-a revenit într-o clipă.

— Să-mi spui dacă mai vrei vin.

Patru
Jensen

— Am auzit un zvon.

Terminam de scris ultimul rând al e-mailului la care lucram înainte de a mă uita spre uşă.

— Greg. Hei.

M-am dat cu scaunul în spate şi i-am făcut semn să intre.

— Ce s-a întâmplat?

— Am auzit că-ţi iei o vacanţă, a zis el.

Greg Schiller era un alt avocat pe comercial, specializat în fuziuni biotehnologice, şi îi plăcea bârfa mai mult decât oricui altcuiva, în afară de mătuşa mea Mette şi Max Stella.

— Şi acum că te văd aici lucrând sâmbătă seara, ştiu că trebuie să fie adevărat.

— Da, am zis, râzând. Vacanţă. Doar până pe 22.

Vacanţă. Mintea mi se împiedica de cuvântul şi de contextul acesta atât de nefamiliare: *Eu, Jensen Bergstrom, plec în vacanţă.*

Eram genul care rămânea la birou până târziu şi muncea în weekenduri când trebuia ceva făcut, cel pe care-l sunai când era vreo

urgență. Nu fușeream e-mailurile ca să plec mai repede de la birou și nu-mi puneam, în mod categoric, secretara să-mi golească agenda pentru următoarele două săptămâni ca să fiu a cincea roată la căruță într-o excursie de-a lungul Coastei de Est.

Doar că acum câteva ceasuri, exact asta făcusem.

Îmi golisem agenda ca să plec într-o călătorie pe la podgorii cu sora și cumnatul meu, cu prietenii lor și cu o beție pe care o cunoscusem în avion.

Unde Dumnezeu îmi fusese mintea?

M-am lăsat cuprins de nesiguranță. Erau câteva detalii de pus la punct în privința părții londoneze din fuziunea dintre HealthCo și FitWest. Dacă la un moment dat rămâneam fără semnal și...

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, Greg s-a sprijinit de biroul meu.

— Nu face asta.

L-am privit întrebător.

— Ce anume?

— Chestia aia în care îți imaginezi toate scenariile catastrofale posibile și te autoconvingi să nu te mai duci.

Am mârâit; avea dreptate. Era mai mult decât chestiuni legate de muncă. Era senzația enervantă că mă aflam la o răscruce a vieții mele. Din nou. Era clar mai simplu să rămân acasă, să mă odihnesc mâine în loc să sar într-o dubiță cu sora mea și cu prietenii ei, și apoi să revin la rutina familiară de la birou de luni încolo.

Dar dacă făceam așa însemna să rămân exact în același punct în care mă aflam de șase ani.

Gânditor, mă jucam cu un capsator pe birou.

— N-am crezut niciodată că voi fi tipul ăsta, știi? Adică, ai dreptate, e *sâmbătă*. Natalie s-ar descurca cu toate astea.

— S-ar descurca.

S-a așezat pe scaunul din fața mea.

— Dar *tu* ce cauți aici? l-am întrebat, ridicând privirea spre el.

— Mi-am uitat portofelul ieri la birou, a râs. Nu am ajuns la nivelul tău de devotament.

Am mârâit.

— Dar știm cu toții că sunt două căi în firma aceasta. Sacrifici totul și devii partener sau rămâi asociat vreme de zece ani. Mulți dintre noi te invidiază, să știi.

Mi-am trecut o mână prin păr.

— Da, dar tu ai trei copii și o soție care face bere. Mulți dintre noi te invidiază *pe tine*.

Greg a râs.

— Dar probabil că nu voi ajunge niciodată partener. Tu mai ai puțin și devii unul.

Doamne, ce finiș ciudat. Să ai 34 de ani și să fii aproape partener. Și apoi? Încă 20 de ani de făcut chestia asta și mai intens?

S-a aplecat spre mine.

— Îți petreci prea mult timp aici. Te îndrepți spre criza vârstei de mijloc și un Ferrari galben în mai puțin de trei ani.

Asta m-a făcut să râd.

— Nu spune asta. Parcă ai fi soră-mea.

— Pare destul de isteață. Și, unde te duci?

— Fac turul podgoriilor cu un grup de prieteni.

A ridicat surprins din sprâncene. Dar ceva nerostit plutea în aer — întrebarea dacă mai venea și altcineva, cineva important din viața mea. Vedeam numai beculețe roșii de alarmă.

— Mă rog, m-am corectat eu, mai mult prietenii surorii mele.

A zâmbit cu subînțeles, iar eu mi-am dat seama că făcusem bine că nu-i spusesem tot. Mai bine să știe Greg că eram a cincea roată la căruță decât să creadă că a descoperit vreo bârfă interesantă.

— Alcool *și* timp liber, a spus. Bravo ție.

* * *

Aerul dimineții de duminică lăsase o răcoare umedă. Mașina mea stătea cuminte pe alee, deja bombardată cu frunzele ce cădeau din arțarul aflat în curtea din față și m-am întrebat cât praf va strânge acolo. Ziggy se oferise să vină să mă ia cu dubița, dar dintr-un impuls

de moment îi spusesem că ne vedem la ea acasă. Mașina mea nu mai ieșise din garaj de trei luni. Fie luam autobuzul spre birou, fie taxiul spre aeroport. Viața mea părea atât de mică încât putea să încapă într-un degetar.

Am urcat treptele casei lui Will și Ziggy, dând la o parte câteva frunze de pe verandă în drumul meu. Baloanele aniversare dispăruseră, iar doi dovleci dolofani și un ghiveci cu crizanteme le luaseră locul.

M-am gândit la casa mea — fără dovleci, fără coronițe pe ușă — și am alungat senzația de gol enervant din pieptul meu.

Nu negam că voiam mai multe de la viața mea.

Nu eram însă deloc încântat că sora mea mai mică le punctase pe toate așa, pe șleau. Pentru că reacționez prost la critică, tind să mă închid în mine și să analizez situația. Gândurile de aseară încă îmi răsunau în cap ca un căscat epuizat și prelung.

Am apăsat butonul soneriei și l-am auzit pe Will strigând:

— E deschis!

Am răsucit cu ușurință mânerul și am intrat, lăsându-mi geanta lângă cele care se aflau deja la ușă. M-am descălțat și am urmat mirosul cafelei proaspete pe hol.

Niall stătea la bar, cu cana în mână, iar Will se afla lângă aragaz.

— O omletă, te rog, am zis eu, iar Will a aruncat în mine cu o ciupercă în loc de răspuns.

Mi-am luat o cană din dulap, apoi m-am uitat în încăpere și în curtea din spate.

— Unde e restul lumii?

— Noi de-abia am ajuns, a zis Niall. Pippa și Ruby s-au dus s-o ajute pe Hanna la bagaje.

Am încuviințat, am sorbit din cafea și am aruncat o privire prin bucătărie.

În vreme ce casa mea era — chiar și eu pot admite asta — un pic prea curată și ordonată, casa lui Will și Ziggy părea... locuită. Un mic ghiveci cu flori stătea pe pervazul de lângă chiuveta de la bucătărie. Ușa frigiderului era plină de desene de la petrecerea lui Annabel și,

deși nu aveau copii, toată lumea își dădea seama că e doar o chestiune de timp.

În altă parte știam ce voi găsi: cărți și ziare științifice peste tot — pagini marcate cu orice fâșie de hârtie îi ieșea surorii mele în cale în acel moment. La etaj, holul plin cu fotografii de la reuniuni de familie, nunți, călătorii pe care le făcuserăm împreună și pagini înrămate din revistele cu benzi desenate.

Telefonul lui Will vibra undeva în bucătărie.

— Poți să răspunzi tu în locul meu? a zis el, făcând semn spre bar. A sunat toată dimineața.

Am luat telefonul și am văzut pe ecran notificările mai multor mesaje primite într-un grup.

— Ești într-un grup? Ce drăguț.

— Așa suntem cu toții la curent cu ce se întâmplă, dar a devenit altceva de când a rămas Chloe gravidă. Bennett va face un atac de cord înainte de nașterea bebelușului sau va trebui trimis la balamuc. Citește-mi, te rog!

— Spune că angajații de la linia aeriană i-au pierdut bagajul lui Chloe, am început eu. „Pantofii ei preferați erau acolo, o poșetă-plic pe care i-o cumpărasem cu ocazia aniversării noastre și un cadou pe care-l luase pentru George." Apoi Max întreabă dacă lui Chloe i s-a răsucit capul la spate sau dacă a început să vorbească în dodii. Răspunsul lui Bennett este: „Măcar de-ar fi fost așa".

Will a râs și s-a întors la feliile sfârâitoare de șuncă din tigaie.

— Spune-i că am citit un articol în *Post* unde scria că numai șase sau șapte preoți din Statele Unite știu să facă un exorcism. Poate vrea să înceapă să dea niște telefoane.

A clătinat din cap oftând melancolic și a adăugat:

— Doamne, ce dor îmi e de New York.

Am scris mesajul, apoi am lăsat telefonul jos pe bar.

— Te mai ajut cu ceva?

A oprit aragazul și a început să scoată ouăle pe șase farfurii aprins colorate.

— Neah. Dubița e afară și e alimentată, bagajele sunt în mare parte încărcate. Ar trebui să fim gata de plecare după micul dejun.

Mă uitasem la itinerariul făcut de sora mea și știam că drumul spre Jamesport prin Long Island dura în jur de patru ore — mai mult sau mai puțin, luând în calcul traficul și feribotul.

Nu putea fi prea rău.

Am simțit o nevoie rebelă undeva în gândurile mele, știind că excursia asta e un lucru bun pentru mine, dar voind cumva să le dovedesc tuturor că se înșală. Să le dovedesc că, poate, nu aveam nevoie de nimic în plus ca să am o viață fericită. Altfel cum aș fi putut fi mândru de realizările mele?

Am auzit glasul lui Ziggy la etaj, urmat de cel al Pippei care a strigat ceva, apoi pe Ruby și Ziggy izbucnind într-un râs isteric.

Will m-a privit, ridicând din sprâncene.

Nu mai trebuia să-l întreb la ce se gândește și, dacă nu ne era clar tuturor, atunci eram un grup de idioți.

Excursia asta însemna multe lucruri — vacanță, timp petrecut cu prietenii —, dar era însă și o capcană.

Am anticipat deja privirile cu subînțeles, insinuările și — mai ales după un pahar-două de vin — acceptarea directă a faptului că acesta era un grup de cupluri care plecau împreună într-o excursie.

Pippa era sexy; nu asta era problema. Era frumoasă; nu asta era problema. Problema era *tipul* ei de frumusețe, tipul ei de senzualitate — flamboaiant, gălăgios, strălucitor — și faptul că știam, în adâncul sufletului meu, că nu era potrivită pentru mine. Problema era totodată și ambivalența mea în privința relațiilor, și respingerea ciudată și instinctivă pe care o dezvoltasem ca reacție la acestea.

Dar aceasta era doar o vacanță. Nu *trebuia* să fie mai mult.

— Te sperie ceva, mi s-a adresat Will, întinzându-mi o cană mare și făcând semne spre sertarul cu tacâmuri.

Am așezat câteva furculițe la locul lor și m-am întors cu spatele la el.

— Nu. Făceam doar niște calcule.

A râs.

— Ţi-a luat ceva vreme.

— Mă pricep să mă eschivez.

Will a izbucnit în râs cu lejeritatea unui om care urmează să petreacă două săptămâni de vacanţă cu soţia sa şi cel mai bun prieten.

— Asta e o minciună. Vorbim noi mai târziu.

Am mârâit ceva printre dinţi, am uns pâinea cu unt, am turnat sucul în pahar şi am dus toate astea la masă.

— Micul dejun e gata! a strigat Will în sus, pe scări.

S-au auzit paşi coborând iute treptele şi când am ridicat privirea am zărit-o pe Pippa intrând prima, cu părul ei blond-roşcat strâns într-o codiţă împletită lejer. Anticipând drumul lung, se îmbrăcase cu o pereche de colanţi albastru-electric şi un pulover negru tricotat care-i aluneca uşor pe un umăr.

— Bau, Jens! mi s-a adresat, zâmbind cu toată faţa în drum spre bucătărie.

Codiţa i se legăna cu fiecare pas. Am urmărit-o cu privirea şi ochii mi s-au lipit imediat de fundul ei în acei pantaloni.

Să-mi fut una!

M-am întors spre masă, dar m-am lovit de zâmbetul cu subînţeles al lui Will.

— Bau, Jens! a repetat el, cu un rânjet din ce în ce mai larg pe mutră. Cum mai merg calculele acum?

— Cred că o să-ţi iei una direct în boaşe.

M-am aşezat, cu un şervet în poală.

A râs şi a tras scaunul pentru Ziggy care ni s-a alăturat.

— Îmi place la nebunie să am dreptate, a zis el, aplecându-se s-o sărute.

Ea l-a privit confuză.

— Ha?

— Eu doar...

Will s-a răsucit, şi-a înfipt furculiţa în omletă şi a zâmbit spre Pippa, care s-a apropiat cu scaunul de mine.

— *De-abia* aştept excursia asta.

* * *

Ne-am bulucit în jurul dubei argintii, în timp ce Niall aranja bagajele în cel mai eficient mod cu putinţă şi decidea care unde stă. Ziggy se gândise la toate. În dubiţă încăpeau opt persoane, aşa că micul nostru grup de şase intra la fix şi mai rămânea şi loc. Erau perne, pături, gustări, apă, radio-satelit şi jocuri de călătorie — yams, Boggle şi Scrabble.

Am hotărât să conducem pe rând, dar — ideea surorii mele — s-a ajuns la concluzia ca primul şofer să fie decis de versiunea mai evoluată a jocului „Piatră, Hârtie, Foarfecă": Pipetă, Eprubetă, Caiet. Pipeta pătează caietul, caietul acoperă eprubeta, eprubeta sparge pipeta, a explicat ea. Ne-a luat mai mult timp să ne dăm seama cum e jocul decât să picăm de acord că Will va conduce primul, dar când i-am spart pipeta cu eprubeta mea am pornit la drum.

Pippa s-a strecurat în locul de lângă mine, adresându-mi un zâmbet superior.

— Hei, amice.

Am râs.

— Vrei să ne jucăm Scrabble?

— Daţi-i drumul, domnule.

A scos piesele din punguţă cu un zâmbet straniu şi pervers.

* * *

OK, Pippa era surprinzător de pricepută la Scrabble. Am aruncat cutia la loc în lădiţa cu jocuri a lui Ziggy şi m-am întors spre Pippa.

— A fost distractiv, am zis categoric. "Gherkins[4]?" Ce Dumnezeu, femeie!

A râs cu toată pofta.

---

4 Castraveciori muraţi. (*N. trad.*)

— Am stat cu *G* și *K* aproape tot jocul, m-au trecut toate transpirațiile așteptând.

S-a aplecat spre Ruby și Niall, întrebând:

— Mai vrea cineva să joace Scrabble?

— La tura următoare stau eu lângă tine, a zis Niall, zâmbindu-i peste umăr. M-aș bucura să punctez eu pentru tabăra masculilor.

— Visezi frumos, l-a tachinat ea.

S-a așezat la loc pe scaunul ei și a oftat, privind pe geam.

— Călătoriile sunt o experiență foarte diferită aici față de Anglia.

— Cum așa? am întrebat.

Și-a îndepărtat părul de pe frunte și s-a întors ușor cu fața spre mine.

— Poți să străbați Anglia dintr-o parte în alta într-o singură zi, a zis ea, apoi a ridicat glasul ca s-o audă și cei din fața noastră. Vreo 14 ore din Cornwall până la granița cu Scoția, nu-i așa, Niall?

El s-a gândit puțin.

— Depinde de trafic și de vreme.

— Corect, a zis ea, încuviințând. Dar aici drumurile sunt nesfârșite. Poți s-o iei din loc într-o zi de luni și să conduci zile întregi, permițându-ți să te și rătăcești. N-ar fi drăguț? Să te urci pe un motor sau într-o autorulotă din aceea argintie și să conduci așa, fără vreo destinație anume?

— Să te oprești la toate obiectivele turistice. Să halești mâncare nasoală în fiecare stat, s-a auzit Ziggy.

— Să iei la rând toate toaletele de pe drum, a adăugat Will, făcând cu ochiul în direcția ei.

Ne-am întâlnit privirile în oglinda retrovizoare.

— Mai ții minte excursia aceea fulger pe care am făcut-o în timpul facultății, Jens?

— Cum aș putea s-o uit?

— O excursie-fulger? a întrebat Pippa, uitându-se când la mine, când la Will.

— Nu știu cât de multe ți-a povestit Ruby, am zis, dar Will și cu mine am mers împreună la facultate. Așa a cunoscut-o pe Zig — pe Hanna.

A holbat ochii, realizând că există un ocean de povești nespuse între noi și doar două săptămâni înaintea noastră ca să le afle. Am zâmbit.

— O excursie-fulger e practic atunci când arunci o săgeată într-o hartă și te duci în locul în care s-a înfipt. În cazul nostru s-a înfipt lângă Rezervația Națională Bryce Canyon, așa că asta am făcut în vara dinaintea anului trei de facultate.

— Ați mers cu mașina din Boston până în *Utah*? a întrebat Ruby, nevenindu-i să creadă.

— Se pare că lui Will îi bate cârma pe stânga, am zis. *Foarte mult* spre stânga.

Will a rânjit spre mine, în oglindă.

— Doamne, eram atât de lefteri.

— Îmi amintesc că aveam 400 de dolari — ceea ce la vremea respectivă părea o avere — și trebuia să ne ajungă pentru benzină, mâncare, taxe de drum *și* cazare. Și când rămâneam fără bani eram nevoiți săăăă... improvizăm.

Ruby se întorsese cu tot corpul spre mine.

— În mintea mea, ați lucrat amândoi ca striperi într-un bar de la marginea șoselei, undeva în Nebraska. Vă rog, nu-mi stricați fantezia asta.

Will a râs zgomotos.

— Nu ești prea departe, să știi.

— Cât a durat călătoria asta? a întrebat Niall. Nu prea știu geografie, dar cât a fost distanța, vreo 5 000 de kilometri?

— Vreo 4 000, am zis. În vechiul Lincoln al mamei lui Will. Fără aer condiționat. Cu scaune de vinilin.

— Fără direcție asistată, a adăugat Will. Foarte departe de interiorul de piele și de DVD-ul din mașina asta.

— Chiar şi aşa, a rămas una dintre cele mai frumoase săptămâni din viaţa mea.

— Poate ai uitat despre mica noastră drumeţie prin canion? m-a întrebat, întâlnindu-mi din nou privirea în oglindă.

Am început să râd.

— Încerc să uit.

— Povestiţi-ne şi nouă, a zis Pippa aşezându-şi o mână pe piciorul meu.

A fost o atingere nevinovată, ca un îndemn pentru a spune povestea mai departe, dar i-am simţit căldura palmei, vârful fiecărui deget prin materialul pantalonilor. A trebuit să-mi dreg glasul.

— Era iulie, arşiţă ca-n iad, am început eu. Am oprit într-o parcare şi am coborât din maşină. Aveam apă, puţină haleală, cremă de soare — tot ce ne-am gândit că ne trebuia pentru câteva ore. Soarele era deasupra capului şi am urcat pe o potecă superbă, străjuită de pereţi stâncoşi înalţi de o parte şi de alta. După o vreme am ajuns într-un loc unde fie puteam încheia plimbarea, fie puteam continua pe o cărare mai lată, ca să vedem mai multe din canion. Cum aveam 20 de ani la momentul respectiv, am ales să mergem mai departe.

Ziggy s-a uitat la Will şi şi-a dat ochii peste cap, râzând scurt.

— Normal că asta aţi făcut.

— A fost senzaţional, am spus, cu tot felul de chestii spirituale şi creste zărite în depărtare. Era ca şi cum ne-am fi uitat la o fortăreaţă care răsărise direct din pământ, făcută în întregime din stâncă roşie. Dar era şi extrem *de cald*. Şi deja soarele se mutase, iar noi aveam o grămadă de mers înapoi. Ne-am oprit să ne odihnim de câteva ori şi am terminat toată apa. Începeam să obosim, iar fără apă începeam să o şi luăm razna puţin. Eram tineri şi în formă, dar merseserăm *ore întregi* în căldura aceea înfiorătoare. Vă scutesc de toată suferinţa, dar credeţi-mă, a fost oribil...

— Chiar a fost, a adăugat Will.

— Se întunecase deja când am ajuns înapoi la mașină, am continuat eu. Am dat fuga la țâșnitori și am băut cât greutatea noastră în apă. Ne-am dus la toaletă și ne-am spălat puțin, cu sentimentul de parcă am fi fentat moartea, am spus râzând. Apoi, de-abia ne-am târât la mașină.

— De ce am senzația că o să apară un „dar"? a spus Ruby.

— *Dar*, a continuat Will, am ajuns la mașină, am băgat mâna în buzunar după chei și cheile ia-le de unde nu-s.

— Taci, tu, a zis Pippa icnind.

— Eram atât de bucuroși că scăpaserăm cu viață, a spus Will, încât am reușit să nu ne pierdem cu firea și să refacem mental traseul. Ne opriserăm să bem apă în câteva puncte ale drumului, îmi scosesem balsamul de buze, camera foto, dar locurile acelea erau la cel puțin trei kilometri distanță. Am scos o lanternă din rucsac, am mers până la primul loc unde ne opriserăm și apoi ne-am dat seama că nu puteam reface tot traseul. Ne-am întors în parcare...

— ...și cum niciunul dintre noi nu se pricepea să pornească motorul de la fire..., am început eu.

— Ne-am blocat, a încheiat Will. Nu aveam telefoane mobile atunci și nici nu era vreun telefon public în apropiere. A trebuit să așteptăm să ne găsească cineva sau să răsară soarele. Dar se făcea din ce în ce mai frig și ați văzut vreodată ce fel de păienjeni trăiesc în deșert? În cele din urmă am clacat și am spart luneta cu o piatră ca să deblochez mașina.

— Ați dormit acolo? a întrebat Pippa.

Am încuviințat.

— Pe bancheta din spate.

— Ați dormit îmbrățișați? a întrebat Ruby, iar Will a aruncat în ea cu câteva bomboane M&M.

— A doua zi de dimineață am urcat puțin și ne-am uitat în jur, am continuat. M-am dus în spatele mașinii și nu mai știu de ce m-am uitat în jos. Și am văzut cheile. În țărână, acolo unde căzuseră probabil când am ieșit din mașină, înainte de drumeție.

— Glumești, a zis Pippa, cu o mutră entuziasmată. Au fost acolo în tot acest timp?

— Așa cred, am zis eu. Doar că nu le-am văzut noi în întuneric.

A clătinat din cap spre mine, amuzată și cu ochii sclipind, înainte de a se întoarce în scaun, privind pe fereastră.

Apoi s-a instalat o tăcere plăcută, iar eu am rămas surprins de cât de relaxat mă simțeam. Cât de simplu era să stau aici, lângă Pippa, înconjurat de prietenii noștri, ca și cum aventura noastră din avion li se întâmplase altor doi oameni. Era drăguță și haioasă, aventuroasă și puțin nebună, dar era de asemenea atentă și conștientă de propriile limite.

Nu știu la ce anume m-aș fi așteptat, dacă și ea presupusese aceleași lucruri — că fuseserăm cuplați doar pentru că eram acolo — însă nu-mi intra cu forța în suflet. Nu căuta cu disperare atenția mea. Nu era insistentă.

Era pur și simplu aici, în vacanță, fugind de o situație de rahat de-acasă.

Și în tot acest timp eu mă concentrasem atât de mult asupra propriei existențe, asupra plictiselii de la mine de-acasă, încât nu mă gândisem deloc la cât de mult avea ea nevoie de povestea asta. Pur și simplu am presupus că va fi aceeași bețivă pe care am întâlnit-o în avion — o povară în această călătorie. Un joc la care trebuia să iau parte și să tac.

În schimb, ea era relaxată și discretă.

— Te bucuri că ai venit? am întrebat-o.

A răspuns fără să se întoarcă spre mine.

— Mă bucur atât de mult că am venit. Mă bucur enorm să fiu departe de casă o vreme. Aveam nevoie de asta.

* * *

Tocmai aținisem când dubița a încetinit.

Pippa adormise și ea. Spațiul dintre noi dispăruse undeva pe la ultimul ghișeu unde plătiserăm taxa de drum, iar acum dormea pe

umărul meu. Îi simțeam răsuflarea caldă în ureche, iar corpul ei lipit de al meu mă reconforta. M-am îndreptat de spinare, mi-am aranjat ochelarii de soare care-mi alunecaseră pe nas și am îndreptat-o și pe ea în scaun.

M-am uitat pe fereastră și am observat că Will parcase în fața unui imens han alb victorian, cu mai multe etaje, înconjurat de grădini bogate și o fântână ce curgea voioasă lângă intrarea principală. Un semn de întâmpinare mă anunță că am ajuns la hanul Jedediah Hawkins.

Clădirea era mărginită de pâlcuri de copaci, iar frunzele se aprindeau în culorile roșietice ale toamnei, contrastând cu cerul albastru.

Will și Ziggs coborau din mașină, iar Niall o trezea pe Ruby, ceea ce însemna că și eu trebuia s-o trezesc pe Pippa. Mi-am întins brațul liber, cel care nu era blocat de greutatea ei delicată, și am atins-o pe mână.

A inspirat tăios, încremenind când s-a trezit. Și-a trecut mâna peste față și m-a privit vinovată.

— Am adormit peste tine? O, Doamne, Jensen, îmi pare r...

— E-n regulă, am spus încet, și chiar așa era. Și eu am adormit. Am ajuns.

Am coborât din dubiță și i-am urmat pe ceilalți în incinta hanului, dezmorțindu-ne și punând din nou sângele în mișcare. Ne-am cazat, ne-am luat cheile de la camere și am stabilit că ne reîntâlnim în scurt timp la intrare, ca să plecăm în explorarea împrejurimilor înainte de o degustare de vin în apropiere.

Îmi amorțiseră picioarele, iar spatele mă durea de atâta stat jos. M-am întins mârâind printre dinți, în camera mea pustie, apoi m-am dus la baie ca să-mi dau cu niște apă pe față. Umerii, brațele și gâtul au început să se relaxeze. Și am început să simt și chestia asta: nevoie de a mă desprinde de tot, de a mă deconecta. Era ușor să fac asta astăzi, într-o zi de duminică. Însă puteam menține starea aceasta timp de două săptămâni?

Când am coborât la recepție, Pippa vorbea cu recepționera; râdeau împreună de ceva. Pippa părea să-și facă iute prieteni oriunde s-ar fi dus, în timp ce eu... lăsam bacșișuri generoase?

Iisuse Hristoase, sunt un nemernic înțepat.

Aplecată peste o hartă, femeia a încercuit câteva locuri, oferind diverse sugestii pentru cele două nopți pe care urma să le petrecem aici. Am auzit-o pe Pippa rostind cuvintele *vacanță*, *fostul meu labagiu* și *prieteni noi*. Apoi Ziggy a răsărit de undeva din spatele meu și mi-a sărit în spinare, speriindu-mă de moarte.

— Doamne Dumnezeule, copilă, am mârâit spre ea. Nu mai ești mică.

— Dar *tu* m-ai putea duce în cârcă.

M-a strâns de biceps. M-am prefăcut că mă încrunt la ea.

— Aș putea. Dar nu am chef.

Pippa s-a îndreptat spre noi, cu un zâmbet larg.

— Voi doi sunteți cei mai simpatici frați din lume.

Entuziasmul ei era molipsitor. Avea ochii mari, ca și cum voia să nu-i scape nimic.

— Rachel spune că e un restaurant senzațional nu departe de aici. Putem lua acolo mâine micul dejun?

— Mi se pare o idee bună, am zis, încolăcindu-mi mâna în jurul gâtului lui Ziggy, ca să-i dau o castană.

Prima noastră oprire a fost la crama unei podgorii locale numite Sherwood House. GPS-ul ne-a direcționat către o clădire cenușie, în stil colonial, ascunsă sub niște copaci înalți și înconjurată de tufișuri înflorite. Părea mai degrabă o reședință privată decât o atracție turistică, cu hectare întregi de pajiști îngrijite, pomi ornamentali care străjuiesc poteca și cu o pereche de arbuști toaletați frumos la veranda din față. De fapt, dacă n-ar fi fost un indicator pe șosea, aș fi trecut liniștit pe lângă ea.

Am parcat și am coborât din mașină și, printr-un soi de instinct pe care nu-l pot explica, m-am pomenit mergând relativ aproape de Pippa, cu mâna alunecând ușor peste mijlocul ei.

— O fată se poate obișnui cu asta, a spus Pippa, ferindu-și ochii de soare când a ridicat privirea spre casă. Amintește-mi, te rog, să-mi programez vacanțele cu tine prin preajmă.

— Ne întâlnim și de Crăciun, i-am zis. Va trebui să-i asculți pe Ziggs și pe Will certându-se din Dumnezeu știe ce motiv și pe mama care se vaită că nu a găsit *rakfisk*[5] bun nicăieri, dar cina în sine este mereu senzațională.

— Deja plănuim împreună ipotetice vacanțe? a întrebat ea, zâmbind, în timp ce eu i-am făcut semn să o ia înaintea mea pe potecă. Pentru că, Doamne, Lele te-ar adora.

Am scotocit prin memorie.

— Lele, cea care te-a adus pe lume. Coco fiind americanca, am spus, iar chipul ei s-a luminat, surprins.

— Chiar mă ascultai?

— N-a fost atât de rău...

— A fost *îngrozitor*, a zis ea, înroșindu-se și mai rău.

Se schimbase la hotel și acum purta o rochiță galbenă, o pereche de colanți bleu și cizme maronii. Nu m-aș fi așteptat ca această combinație să meargă, dar mergea. Rochia îi scotea în evidență bujorii din obraji și se reflecta în auriul părului ei.

Avea picioare lungi și tonificate și, preț de o clipă, m-am întrebat cum ar arăta goale, cum s-ar simți sub atingerea mâinilor mele.

M-am împiedicat.

— Dar hai să nu mai vorbim despre asta, a spus, zâmbindu-mi peste umăr.

— Despre ce anume? am întrebat.

A râs, fără să-și dea seama că deruta mea era pe bune.

— Exact.

În interior, Sherwood House îmi amintea de livingul cuiva. Mai multe grinzi albe susțineau tavanul; un șemineu de cărămidă cu lemne ce trosneau în foc se afla într-un capăt al încăperii, în timp ce

5 Friptură tradițională norvegiană. (*N. trad.*)

în celălalt era un bar lung de lemn. Din camera principală intrai în niște camere mai mici — inclusiv într-o încăpere ce semăna cu un magazin de antichități —, iar niște trepte duceau la etaj.

Am simțit o mână cum mă apucă de braț și am dat cu ochii de Ziggy, care-mi zâmbea.

— Nu e grozav?

— E foarte frumos, am zis. Inspirată alegere.

— De fapt, George a aranjat lucrurile. Te distrezi?

Și înainte să apuc să răspund, a adăugat:

— Pippa pare simpatică.

Am săgetat-o din priviri.

— OK, OK, a șoptit. Sunt și eu...

Să nu zici „îngrijorată", mi-am zis, nedorind să mai fiu tipul trist și singur din cauza căruia se agită femeile din viața mea. Realizând brusc acest fapt, gândul a devenit de-ndată insuportabil.

Știam că mi s-a citit pe față, pentru că soră-mea m-a luat de mână ca să mai îndulcească vorbele, apoi a făcut o scurtă pauză, cercetându-mă din priviri.

— Vreau doar să te distrezi, a spus ea, în cele din urmă.

M-am gândit și am înțeles ce i-aș putea oferi în această excursie: implicarea mea. Puteam face ce dorea ea să fac. Nimeni nu-și făcea griji pentru Liv ori Ziggy, pentru că erau măritate și la casele lor. Niels avea o prietenă de multă vreme, iar Eric avea mereu o altă iubită. Eu eram cel mai mare dintre copiii unei familii de băgăcioși și, exact așa cum și eu mi-am vârât nasul și am împins-o pe Ziggy să iasă mai mult la întâlniri, și ea făcea același lucru cu mine acum. Își dorise să vin în această călătorie. Dorea să mă distrez. Și o parte din ea, oricât de mult ar fi negat ea, își dorea să mă distrez cu Pippa.

Și chiar dacă știam că Pippa nu înseamnă pentru mine o perspectivă reală, mai avusesem relații ocazionale. Nu le-am iubit în mod obligatoriu pe fetele alea, dar nici nu eram vreun călugăr.

Am zâmbit și am cuprins-o pe Ziggy pe după umeri.

— Mă distrez, i-am zis și am pupat-o în creștetul capului. Mulțumesc că m-ai convins să vin.

M-a privit, mijind ușor ochii de-un albastru-cenușiu, iar eu m-am întrebat când devenise atât de înțeleaptă sora mea mai mică.

Primul vin a fost un sauvignon alb: plăcut, ușor înțepător, nu foarte intens. Am privit-o pe Pippa ridicând paharul, ducându-l la nas și bucurându-se de aromă înainte de a lua prima sorbitură.

Mi-am spus: *Nu te împotrivi. Nu despica firul în patru. Doar... bucură-te de moment.*

— Așadar ai lucrat într-un loc ca acesta? m-a întrebat ea, fără să-și dea seama de firul încurcat al gândurilor mele.

Mi-am fixat privirea în felia de pâine din mâna mea.

— Am lucrat, da. Când eram la facultate. Pe timpul verii.

Mi-a zâmbit jucăuș, cu subînțeles.

— Ai cunoscut multe femei? Mi te imaginez în facultate și mă ia puțin cu leșin.

Am râs.

— Pe-atunci eram cu Becky.

Am simțit o mică înțepătură în piept.

— Fosta ta soție? a întrebat ea, cât o priveam direct în ochi.

Am chicotit scurt.

— Ca să fiu sincer, e mai mult fosta iubită decât fosta soție.

Pippa a râs prietenoasă.

— Ah, ce revelație îngrozitoare.

Am aruncat o privire după ea, acolo unde se așezase, lipită de brațul canapelei, cu un picior vârât sub ea, savurând un pahar cu vin. Lemnele trosneau în spatele ei — aer cald cu foarte puțin fum. A mai sorbit o dată din pahar și a întrebat:

— Podgoria aceea semăna mult cu asta?

— Nu era așa primitoare și era mai comercială decât aceasta, dar da. Aceeași atmosferă în general.

— Îți plăcea?

— Nu știu dacă pot să spun că-mi plăcea prea mult, am zis eu, lăsându-mă pe canapea. Dar era mișto să vezi tot procesul de la podgorie la cramă, de ce făceau anumite vinuri și cum cele mai mici fluctuații de temperatură sau umiditate afectează produsul finit.

— În plus, *vin* gratis, a spus ea, ridicând paharul.

Am râs și l-am ridicat și eu pe al meu.

— Pe atunci nu știam să apreciez vinul așa cum știu acum, dar asta nu m-a afectat prea tare.

— Nu vă pot închipui pe tine și pe Will la facultate împreună. Amândoi sunteți acum adulți în toată regula, dar văd o umbră de nebunie când mă uit la tine.

— E așa ca o aură? am întrebat, râzând.

— Latura ta sălbatică dormitează acolo, a spus, zâmbind și desenând un cerc imaginar deasupra capului meu.

— Și eu care credeam că i-am păcălit pe toți cu pantalonii mei călcați la dungă și cu puloverele mele.

A clătinat din cap.

— Pe mine, nu.

Conversația curgea firesc, iar eu o simțeam pe soră-mea cum ne privește din celălalt capăt al mesei.

Mi-am trecut un deget peste frunte, încercând să nu par jenat.

— După ce m-am mutat cu Becky, ne-am mai potolit, am spus. Dar înainte, nu am idee cum am fi trecut peste fiecare weekend fără să fim arestați sau fără să ne omoare părinții.

— Mai povestește-mi despre Jensen cel din facultate, a spus ea, încântată.

A fost deschisă și următoarea sticlă de vin și Pippa a luat paharul de degustare, șoptind un „Mulțumesc". Am luat o înghițitură din vinul pe care îl alesesem, un zinfandel piperat, simțind deja efectul primului pahar. Mă cuprinsese o căldură, picioarele mi se cam înmuiaseră, așa că m-am apropiat și mai mult de ea, inspirând aroma subtilă de citrice din părul ei.

— Jensen cel din facultate era un idiot, am zis eu. Și dintr-un nu știu care motiv, părea să fie de acord cu aproape toate ideile îngrozitoare ale lui Will.

— Nu ai voie să arunci asemenea vorbe, fără să oferi mai multe amănunte, a zis ea.

M-am gândit la verile pe care Will le petrecea acasă la mine, la toate vacanțele. Bănuiesc că Will fusese la fel de dement și în liceu, dar dacă punem la socoteală faptul că în facultate era departe de casă și avea posibilitatea să cumpere alcool, toate pariurile cădeau.

— În anul doi, Will m-a convins să fumez dintr-un bong pe balconul nostru, dar nu și-a dat seama că se închisese ușa în urma lui. Ar trebui să specific că era ora două noaptea, în noiembrie, și amândoi aveam doar boxeri pe noi.

— Cred că e o poveste mai tare decât cea cu excursia, a zis ea. Însă nu mi te pot închipui „fumat".

M-a măsurat din priviri preț de un moment.

— Boxerii sunt mai ușor de imaginat.

Am râs de flirtul ei.

— Din păcate, nu eram atât de grozav pe cât te-ai putea aștepta, având în vedere ce petrecăreț relaxat am devenit, am spus, arătând spre cămașa elegantă și pantofii lustruiți. Cei mai mulți se destind sau râd sau mănâncă atunci când sunt „fumați", corect?

A încuviințat.

— Eu când mă droghez, devin nevrotic.

Am făcut o pauză, rânjind.

— *Și mai* nevrotic.

— Și cum ați intrat în casă?

— Aveam o vecină nouă și drăguță în apartamentul de alături, cu balconul lipit de al nostru. Will a găsit niște pietricele, un capac de bere și o doză de suc și i le-a aruncat în fereastră până când, în cele din urmă, tipa a ieșit. Apoi a flirtat cu ea până când a spus că ne ajută.

— Cum v-a ajutat? a întrebat Pippa, zâmbind larg.

— Evident, cu inima îndoită, în fața a doi tipi pe jumătate despuiați care vor să i se cațere în balcon, s-a oferit să sune pe cineva care să ne dea drumul înăuntru. Din păcate, nu prea voiam să explicăm agenților de securitate din campus de ce eram încuiați pe dinafară cu un bong și o pungă de iarbă. Mă panicasem cumplit. În mintea mea ajunsesem deja să fac pușcărie pentru că am fumat iarbă, alături de un moșuleț dubios pe nume Meatball[6].

Am dat din cap, aducându-mi aminte.

— În orice caz, și vecina noastră era tot la Drept, așa că ne-a pus să ne pledăm cauza înainte de a ne permite să intrăm. N-am văzut pe niciunul dintre noi să se grăbească atât de tare — nici înainte, nici după aceea.

Pippa și-a sprijinit un braț de spătarul canapelei în timp ce asculta, cu o expresie de încântare.

— Fac pariu că te-ai descurcat de minune, *domnule avocat* Jensen Bergstrom.

Am ridicat dintr-un umăr.

— Ți-aș da mai multe detalii despre pledoaria mea dacă mi-aș mai aminti vreun cuvințel din ea.

— Presupun că până la urmă ați intrat în apartament.

— Da. Ne agățam unul de altul ca niște ciudați și țipam înspăimântați c-o să cădem și o să murim, dar în cele din urmă am reușit să parcurgem spațiul gol de vreun metru dintre balcoane. Acum, că mă gândesc mai bine, Will chiar a ieșit cu tipa aia câteva săptămâni după aceea... Ha, poate că asta a făcut parte din înțelegere?

Scărpinându-mă pe umăr, i-am zâmbit.

— Dar gata cu amintirile.

— Ba deloc. Sunt aici ca să-l uit pe Labagiu. Iar tu te descurci de minune.

Pippa a ridicat privirea spre mine și a făcut un semn spre Ziggy.

---

6 Chiftea, în traducere. (*N.r.*)

— Nu mă face s-o întreb pe Hanna. Fac pariu că are o tonă de poveşti pe care le-aş putea stoarce de la ea şi nu mi-ar lua mai mult de un pahar sau două. Bea la categoria uşoară fata asta.

S-a uitat spre Hanna şi a pufnit uşor în râs. I-am urmărit privirea până unde stătea Will, care-i reumplea paharul soră-mii şi — dacă bănuiala mea era corectă — vorbea cu ţâţele ei.

Nu conta de câte ori îi văzusem aşa sau de câte ori intrasem peste ei, tot scârbos era. Am mârâit.

— Deşi, din câte se pare, a spus Pippa, înclinând capul, Will i-a monopolizat atenţia în acest moment.

— Sunt veşnic în luna de miere, am explicat eu, strecurând în replica mea un soi de dezgust jucăuş. Dar cred că Will se oferă să fie şoferul în seara aceasta şi încearcă s-o îmbete puţin. Sora mea e de-a dreptul comică după câteva pahare.

— Nu ţi se pare ciudat? Sora ta mai mică să fie măritată cu prietenul tău cel mai bun?

— N-o să te mint, la început aşa mi se părea. Dar când m-am gândit şi mi-am dat seama că eu sunt cel care a fost cu ideea să iasă împreună...

— Tu le-ai făcut lipeala? a întrebat ea, zâmbind peste marginea paharului. Cei mai mulţi bărbaţi nu şi-ar încuraja cel mai bun prieten să iasă cu sora lor.

— Nu mi-am dat seama că asta am făcut, am spus şi am dat pe gât restul vinului.

Am lăsat paharul jos pe masă şi am mai luat o măslină.

— Dar trebuie să recunosc că da, eu i-am spus să-l sune pe Will. Dar atunci, era o tocilară înnebunită după munca ei. Nu mi-a trecut vreodată prin cap c-o să se uite la ea — la Ziggy, şoricelul de laborator — şi c-o să vadă şi altceva decât pe surioara mea cea tăntăloaică.

I-am privit câteva secunde. Will a spus ceva ce a făcut-o pe Ziggy să izbucnească în râs, sprijinindu-se de pieptul lui. El s-a aplecat şi a sărutat-o pe creştetul capului.

— Dar îi e bine cu el, iar lui îi e bine cu ea, am adăugat repede. Nu i-am văzut niciodată atât de fericiți pe niciunul dintre ei.

Pippa a încuviințat și s-a uitat apoi spre restul grupului.

— Așa cred și eu când vine vorba despre Niall și Ruby a mea. Ruby era îndrăgostită de el de secole întregi, iar el habar nu avea că ea există.

— Așa este. Voi ați lucrat împreună.

— A fost și comic, și dureros de privit, dar acum sunt foarte fericită pentru ei.

A făcut o pauză și a adăugat:

— Chiar dacă uneori îmi vine să pun furtunul pe ei.

Am râs sec; știam exact la ce se referă. Pippa s-a lăsat pe spate.

— Sunt sigură că acum vorbesc ca o fată bătrână, dar pe bune, să mai lase puțină giugiuleală și pentru noi, ceilalți.

M-am îndreptat de spate și i-am făcut semn chelnerului. Citeam speranța în ochii mari ai lui Ziggy. Chelnerul ne-a turnat fiecăruia dintr-un alt soi de vin. Pippa și-a luat paharul, ținându-l ridicat.

— Pentru fetele bătrâne? a întrebat, iar eu m-am gândit puțin la asta.

— Pentru puțină giugiuleală și pentru noi, ceilalți, am zis.

Pippa a zâmbit și și-a dus paharul la buze.

— Pentru asta beau fără să mă mai gândesc.

Cinci
Pippa

— Îmi amintește de un coleg de-ai mei de facultate, am murmurat, holbându-mă la Jensen, în celălalt capăt al camerei, în timp ce lingeam un strop de vin de pe marginea paharului. Danny. Daniel Charles Ashworth. Adică pe bune, îți bați joc de mine cu numele ăsta? Ireal, să-l ia dracii.

Am clătinat din cap.

— Și al naibii de frumos. Inteligent și amabil. Amuzant și fermecător... și nu ieșea la întâlnire cu nimeni niciodată.

Ruby mi-a urmărit privirea.

— Danny era timid sau ceva de genul ăsta?

Ne-am uitat amândouă câteva secunde la Jensen, Niall și Will care conversau liniștiți cu proprietarul podgoriei.

— Jensen clar nu e.

Pierdusem șirul paharelor băute, renunțasem, și comandasem un pahar cu un petite sirah delicios. Ruby era la jumătatea paharului generos de viognier și amândouă stăteam oarecum strâmb

pe taburetele noastre de lângă bar, în timp ce bărbații dezbăteau ce sticle — și câte — voiau să ducă acasă.

— Nu e timid, i-am zis eu, clipind des, privind-o. Doar că e incredibil de pretențios.

Am dat din cap de câteva ori ca să mă trezesc din beție și m-am întins după o migdală de pe farfuria din fața noastră.

— Danny mi-a recunoscut într-o noapte — „aburit" de tot de la tequila — că nu-i plăcea să facă sex cu cele mai multe dintre femei. Nu-i *plăcea*, am repetat eu. A spus că adoră sexul, desigur, dar era un lucru prea intim pe care să-l împartă cu vreo străină.

Ruby și-a vârât o migdală în gură, privind prin mine.

— Hm.

— Nu e adorabil într-un fel? am întrebat eu, gândindu-mă la fundul lui Mark când și-o trăgea cu alta, la felul în care nu am aflat — și nu voi afla niciodată — numele femeii pe care o călărea.

Felul în care am simțit că a încheiat relația atât de ușor, fără teama că-i va lipsi.

— Nu e adorabil că asta înseamnă atât de mult, chiar și când ai 19 ani, încât nu vrei s-o faci cu oricine? Nimeni nu mai e așa în ziua de azi.

— Adevărat.

— Ei bine, am subliniat eu, ridicând bărbia spre Niall, *el* este.

Ruby a izbucnit în râs.

— Ba nu e. În toți acești ani a fost pur și simplu *căsătorit*. Îmi mențin părerea că dacă Niall n-ar fi cunoscut-o niciodată pe Portia, l-ar fi găsit prima o femeie emancipată din punct de vedere sexual și l-ar fi transformat în cea mai drăgălașă târfă masculină.

— Doamne, ce imagine încântătoare, am zis, oftând. Niall Stella la 19 ani, nesătul din punct de vedere sexual.

A încuviințat.

— Nu-i așa?

— Ah, la naiba, am ratat momentul de zgâire, a zis Hanna, uitându-se în aceeași direcție în care ne uitam și noi, și trântindu-se pe un scaun de lângă mine.

— Nu, ai venit la timp, i-am zis, sprijinindu-mi bărbia în mână. Doamne, ce panoplie superbă de bărbați acolo.

Ca și cum ne-ar fi simțit privirile scrutătoare, cei trei s-au întors în același timp, surprinzându-ne în timp ce ne holbam cu poftă la ei.

Era grozav pentru toată lumea cu excepția mea și a lui Jensen, care imediat și-a mutat privirea în altă parte. Cei trei și-au croit drum prin mulțime ca să ni se alăture.

— Ce bine arăți, a spus printre dinți Hanna când Will a venit lângă ea.

— Hei, s-a auzit Ruby, zâmbind când Niall a îmbrățișat-o din spate.

Jensen mi-a făcut cu mâna, comportându-se destul de ciudat.

— Ai încercat murăturile de casă?

— Mură...? Nu, m-am bâlbâit eu, cântându-i în strună. Nu le-am încercat... încă.

— Sunt foarte bune.

— Serios? am întrebat, râzând în timp ce celelalte două cupluri se sărutau, înghesuindu-se pe lângă noi.

A încuviințat.

— Cele picante sunt senzaționale, dacă-ți plac.

Am răspuns repede:

— Îmi plac.

— Ei bine, a zis el, stăpânindu-și un hohot de râs și făcând un pas în dreapta, pentru că Will o lipise pe Hanna de bar cu un sărut foarte intim, sunt foarte bune.

— Va trebui să le încerc.

Jensen s-a uitat la mine, cu o strălucire în ochi. A clătinat din cap, susținându-mi privirea.

Era bine să recunoaștem această idee deschis, fără cuvinte. Posibilitatea ca noi doi să devenim, în cele din urmă, o pereche, plutea în aer. Și în timp ce eu eram deschisă la o aventură de vacanță, iar lui ideea nu-i repugna, și-a înăbușit sentimentele mai profunde

cu un amestec derutant de umor și formalitate. Voiam să fim aici, cel puțin, parteneri de tâmpenii.

Prieteni de călătorie.

Amici.

Niall, bineînțeles, a părut să prindă din zbor vorbele noastre și s-a desprins din îmbrățișarea lui Ruby, cam cherchelită de altfel.

— N-ar trebui să ne schimbăm pentru cină? Mi-ar prinde bine un duș.

* * *

Am apreciat faptul că femeile din excursia asta erau mai eficiente la duș și schimbarea hainelor decât bărbații.

Ruby și Hanna erau deja în hol — cu părul ud, machiate discret — când am ieșit din camera mea cam la fel ca ele.

— Trăiască femeile nepretențioase.

Hanna a ridicat mâna, bătând pe mușteste cuba cu mine.

Niall și Will stăteau de vorbă puțin mai departe.

— Îl așteptăm pe Jens? a întrebat Ruby.

Hanna a încuviințat.

— Probabil calcă. Nimănui nu-i place atât de mult să calce ca fratelui meu. Își calcă șosetele crezând că n-o să afle nimeni.

— Ce drăguț, am zis, apoi mi-am analizat ținuta: cizme înalte, colanți roșii, fusta mea favorită largă, cu dungi albe și negre — puțin mototolită din valiză — și un maiou alb pe sub un pulover turcoaz cu un papagal brodat pe piept. Arăt ca o cutie de carioci care a explodat pe hol.

— Mie îmi plac ținutele tale, a zis Ruby. Ești foarte îndrăzneață.

— Ăăă... mersi? am murmurat, netezindu-mi puloverul.

Sincer, mie pur și simplu îmi plăceau aceste culori.

Jensen a ieșit pe hol și practic a dat cu nasul de un grup de femei bulucite în fața ușii sale.

— Scuze, a zis, privindu-ne pe rând, ușor confuz. Nu... nu mi-am dat seama că toată lumea mă așteaptă pe mine.

— E-n regulă, prințesă, i-a spus Hanna, pupându-l zgomotos pe obraz.

— A trebuit să calc, a zis el încet, iar Hanna mi-a aruncat un zâmbet victorios, cu subînțeles: *V-am spus!*

Ruby l-a luat de braț de Niall, iar Hanna pe Will. Jensen s-a întors spre mine cu un zâmbet relaxat care-i trăda încordarea din privire, și mi-a spus:

— Arăți minunat.

Cuvintele astea m-au făcut să simt brusc incomod. Știam că aranjamentul din excursia asta ne era scris practic pe frunte cu litere invizibile și ne urmărea oriunde ne-am fi dus, dar voiam să-l putem ignora amândoi. Eu mă puteam bucura de siguranța unei înamorări de Jensen — știind că el va fi precaut în orice privință în care eu mi-aș fi manifestat impulsivitatea —, iar el se putea bucura de o perioadă fără muncă, pretinzând că aranjamentul nu există.

Dar în realitate, atenția din partea lui era cu adevărat flatantă doar dacă era autentică.

După ce am ajuns la restaurantul de la podgorie și am salutat-o pe recepționeră, am tras-o ușurel pe Hanna deoparte.

— N-aș vrea să... am început eu, lăsând fraza în aer.

Începusem să vorbesc fără să-mi dau seama ce vreau să spun exact. A zâmbit, apropiindu-se mai mult de mine.

— Ești OK?

— Da, sunt bine, am răspuns, dând din cap. Doar că... — am zis aruncându-i o privire lui Jensen — nu vreau să simtă deloc... vreo presiune *nejustificată*.

Hanna a clipit, încrețindu-și nasul ca și cum s-ar fi străduit din greu să priceapă ce am zis.

— Cu tine?

— Da.

Confuzia i s-a transformat în amuzament.

— Ți-e teamă că fratele meu se simte presat să se combine cu o bombă sexy în vacanță?

— Păi... am spus, flatată de descriere.

Bombă sexy. Mă rog.

— Da.

A pufnit în râs.

— Ce viață grea are Jensen, mă duc să-l țin puțin în brațe.

Am râs, dându-mi seama că, de câte ori vorbea, mă îndrăgosteam și mai mult de ea. Am înțeles de ce o iubea Ruby atât de mult.

— Ești adorabilă *și* știi bine la ce mă refer. E posibil ca atracția să nu fie reciprocă...

— Deci *tu* ești...?

— ...și dacă *nu* e, am continuat acoperindu-i vorbele, e în regulă. Am venit aici ca să mă distrez. Am venit ca să evadez.

M-am uitat la peretele pe care erau expuse sute de sticle de vin și am ridicat din sprânceană, de parcă ar fi fost acolo ca să-mi țină piept.

— Sunt aici ca să mă pun în cap, ca să fiu cinstită.

— Dă-mi voie să-ți spun un mic secret despre fratele meu, a spus Hanna, înclinându-se. Pe vremuri era un mare crai. Serios, a adăugat ea, probabil ca reacție la expresia mea surprinsă. Și apoi s-a însurat cu o vrăjitoare care i-a sfâșiat inima. Ne-a sfâșiat, de fapt, inimile tuturor.

M-am încruntat, gândindu-mă la o relație de nouă ani și la cât de adânc se insinuase aceasta dincolo de Jensen, în sufletul celor din familia lui.

— Acum muncește până la epuizare și nu-și mai amintește cum e să fie spontan și să se distreze doar de dragul distracției, a continuat ea. Vacanța asta îi prinde bine.

A ridicat din sprâncene, spunând:

— Ar putea fi *grozav*.

Will și-a încolăcit brațul în jurul taliei ei fără să-și dea seama, și i-am studiat pe toți cinci adunați la un loc, așteptând să se elibereze masa noastră.

După cum mă așteptam, am fost așezată lângă Jensen la masa lată, hexagonală, din mijlocul salonului. Restaurantul era superb, cu

o statuie ce părea a fi un trunchi de copac răsturnat, ce ieșea din tavan. Avea crengile și frunzele încărcate cu luminițe. Chelnerii purtau cămăși albe apretate și șorțuri negre legate cu grijă în jurul mijlocului. Erau ocupați să ne umple paharele cu apă minerală.

Amețeala mi se evaporase și am fost de acord să împart cu Jensen sticla de pinot noir, producția casei.

De ce naiba să n-o fac?

Am observat că încearcă să se relaxeze. Într-un fel îmi plăcea că nu-i stătea în fire să facă asta. Simțeam mereu că sunt prea relaxată pentru oricine s-ar fi aflat în preajma mea; cineva trebuia să fie pilonul central. Puteam încerca să fiu *eu* acest pilon, dar, așa cum probabil prevăzusem, acest plan era sortit eșecului chiar înainte de a fi pus în practică atunci când — ca un gentleman care nu se dezminte — Jensen mi-a turnat mai mult vin, și mai des, decât și-a turnat lui.

— Ai uitat cum bat câmpii când sunt beată? l-am întrebat, privind cum scurge sticla la mine în pahar.

Aperitivele ocupaseră toată masa: andive cu prosciutto, mozzarella proaspătă și un sos dulce balsamic; chifteluțe cu rozmarin și porumb dulce; un castron cu ardei shishito copți la perfecție; și — preferata mea — o salată ceviche de creveți și calamar, și numai când o vedeam îmi curgeau balele.

— În ciuda celor spuse de mine, a zis el, așezând sticla goală la loc pe masă, cred că-mi place când bați câmpii. Nu mai ești o nebună oarecare din avion.

Și-a ridicat paharul și l-a ciocnit de al meu.

— Ești Pippa.

Ia te uite. Chestia asta era chiar simpatică.

— Cred că în seara asta mi-aș dori ca *tu* să bați câmpii, am zis, înroșindu-mă și băgându-mă mai mult în sufletul lui.

Jensen a întârziat privirea pe buzele mele, apoi dându-și seama, s-a îndreptat de spate.

— Din păcate, a zis el, sunt cea mai neinteresantă persoană de la masa asta.

Am aruncat o privire prietenilor noştri. Ruby şi Niall stăteau lipiţi unul de altul, Hanna se ducea la toaletă, iar Will, de cealaltă parte a mesei, citea meniul de tării în gura mare.

— Ei bine, am recunoscut, asta *poate* fi adevărat — de vreme ce nu am auzit nimic altceva din partea ta care să te contrazică —, dar pentru că eşti singura mea opţiune în acest moment, vreau să te ascult în timp ce vorbeşti.

A măsurat din priviri paharul, a inspirat adânc, apoi s-a uitat la mine.

— Dă-mi un subiect.

Ah, ce putere ameţitoare! M-am sprijinit de spătarul scaunului, sorbind din vin şi cu gândurile zburdând.

— Nu mai lua aerul ăsta machiavelic, a zis el, râzând. Spune-mi despre ce anume vrei să mă asculţi vorbind.

— Cu siguranţă nu vreau să te ascult vorbind despre muncă, am spus.

A încuviinţat zâmbind:

— Nu.

— Şi fosta ta soţie pare un subiect destul de scârbos.

A încuviinţat, râzând.

— Cel mai scârbos.

— Te-aş putea întreba de ce n-ai fost într-o vacanţă ca lumea de doi ani, dar...

— Dar asta ar însemna să discutăm despre muncă, m-a întrerupt el.

— Corect. Te-aş putea întreba despre echipa aia de softball pe care o tot pomeneşte Hanna, am spus, iar Jensen şi-a dat ochii peste cap exasperat. Sau despre cei câţiva kilometri buni pe care îi alergi în fiecare dimineaţă fără să primeşti bani pentru asta sau să te fugărească vreun monstru...

Mi-am muşcat buza.

— Dar, pe bune, ştim amândoi că te găsesc drăguţ şi mai mult decât atrăgător, şi ştiu că nu există nici vreo amantă la Londra, nici vreo nevastă la Boston, dar vreau să aflu dacă ai vreo iubită.

— Crezi că aș mai fi aici, în excursia asta, a zis el, cu sora mea și cu soțul ei, cu Ruby și cu Niall și cu... tine... dacă aș fi avut iubită?

Am ridicat din umeri.

— Pentru mine ești un mare mister.

A schițat un zâmbet.

— Nu, nu am iubită.

Am lovit masa, iar el s-a speriat.

— Doamne, dar de ce nu? am strigat. O virilitate ca aceasta nu ar trebui irosită.

A râs.

— „Virilitate?"

— Da.

S-a înroșit.

— Ei bine... cred că sunt pretențios.

— Mi-am dat seama, am șoptit sec.

S-a foit ușor în scaun.

— Îmi place să pot controla lucrurile.

M-am înclinat spre el.

— De-abia *asta* sună interesant.

A adăugat cu un zâmbet care anticipa dezamăgirea mea la replica lui:

— Adică, cred că-mi place acest aspect al muncii mele. Toate relațiile pe care le-am avut de la Becky încoace au părut puțin haotice.

— Se prea poate, am recunoscut eu.

Și când am rostit replica aceasta, mi-am dat seama că știam exact la ce anume se referă. Cu Mark nu știusem niciodată la ce să mă aștept din partea lui, ca și cum n-aș fi simțit deloc pulsul iubirii sale pentru mine. Relația noastră era în permanență instabilă, o poveste rămasă necunoscută. Pentru prima oară de la despărțire am înțeles de ce, în ultimul an, simțisem în străfundul sufletului meu acea neliniște tulburătoare, înțepătoare. Și de ce nu o mai simțeam acum.

Pentru că, oricât de mult mi-aș fi dorit ca iubirea să fie o aventură, trebuia să existe și stabilitate.

— Dar da, am continuat, sunt de acord că *n-ar trebui* să fie așa.

— Era destul de derutant după ce fusesem cu cineva timp de un deceniu, a spus el. E un limbaj nou pe care nu am ajuns să-l stăpânesc.

— Sunt convinsă că Niall e de acord cu tine, am spus.

A încuviințat.

— Am vorbit odată cu Max despre asta. Din fericire, Niall s-a cuminţit acum. Ceea ce este ciudat, a continuat, zâmbind timid, şi, scuze, ajungem din nou la fosta soţie, dar lucrurile cu Becky au părut întotdeauna previzibile, până când a plecat, așa, din senin. Credeam că suntem fericiţi. *Eu* eram fericit. Închipuie-ţi cât de cretin m-am simţit când nici măcar nu am observat că ea nu era fericită.

M-am cam întristat când mi-am dat seama ce-mi spunea, de fapt: din punctul lui de vedere, relaţiile erau *blestemate* orice s-ar fi întâmplat. Prima lui iubire părea să însemne fericire, dar nu era așa. Şi tot ce a urmat s-a petrecut parcă într-un limbaj pe care el nu îl vorbea.

Am dat să-i vorbesc, să-i reamintesc că așa e viaţa, şi e complicată, însă pe câte femei ca Becky existau în lume, cel puţin pe atât existam cele care ne cunoaştem suficient de bine minţile şi inimile încât să fim sincere — dar am fost întreruptă de un sunet ascuţit.

Nu semăna cu nicio alarmă de incendiu pe care să o fi auzit vreodată. Preţ de o clipă, o părticică din mintea mea ciudată şi cu rămăşiţe străbune a strigat ADĂPOSTEŞTE-TE DE BOMBĂ IMEDIAT, apoi Jensen m-a luat de mână şi m-a tras după el, ieşind cu calm din restaurant pe traseul de evacuare indicat.

A făcut asta cu atâta siguranţă, încât mi-a trecut prin minte că examinase planul de evacuare înainte de a ne aşeza la masă. Nu doar că s-a ridicat şi a reacţionat ca şi cum s-ar fi aşteptat să pornească alarma de incendiu, dar ştia exact unde să meargă. Voiam să-i dau un martini şi să trăiesc o fantezie de o noapte cu James Bond.

Alarma a continuat acoperind strigătele de uimire şi îngrijorare şi, în cele din urmă, am înţeles de la chelnerii care zoreau oamenii

afară că fusese un mic incendiu la bucătărie şi că totul era în regulă, aşa că trebuia să ne păstrăm calmul.

După cum s-a dovedit, traseul de evacuare ne-a scos în spatele restaurantului, în vârful unei coline ce dădea spre podgorie. Trecuse de asfinţit, iar viţa-de-vie părea un labirint întunecat de lemn şi frunziş. Jensen mi-a eliberat mâna ascunzând-o pe a lui în buzunar şi a privit în jur. În faţa noastră era o construcţie mică, un adăpost ridicat în mijlocul podgoriei.

— Ce crezi că e acolo? l-am întrebat, arătând spre clădire.

Will şi Hanna s-au strecurat pe lângă nişte domni isterici mai vârstnici şi s-au ţipt lângă noi, uitându-se în aceeaşi direcţie.

— Cred că e un loc unde se aşază lumea şi ia masa, şi-a dat cu părerea Hanna. Eu aşa aş face. E o privelişte minunată.

Am înaintat, croindu-ne drum printre oamenii care se revărsau afară. Will a clătinat din cap.

— Eu cred că acolo e Casa de Hâţâneală.

— Eu cred că acolo îşi ţin uneltele mai mici de care au nevoie la cules, a spus, practic logic, Niall, şi cu toţii l-am săgetat din priviri, în timp ce Will s-a prefăcut că sforăie.

În spatele nostru, chelnerii şi personalul se tot agitau, încercând să-şi asigure clienţii că nu e nimic grav şi că ne vom putea relua cina.

Dar deocamdată eram exilaţi aici, afară.

— Vreau să merg şi să văd ce-i acolo, am zis.

— Du-te, m-a încurajat Will.

— Pippa... a început Jensen, dar m-am întors spre el, zâmbind cu gura până la urechi.

— Hai să ne întrecem până acolo! am zis, ieşind din curtea de beton şi călcând pe pământul moale, lăsând în urma mea linişte şi uimire.

Adierea vântului se simţea extraordinar, îi simţeam răcoarea şi asprimea pe obraji şi, pentru prima oară — *mulţumesc, pinot noir* — m-am prefăcut că luam parte la o cursă adevărată, dând din braţe, simţind cum pământul cedează sub pantofii mei şi rămâne în urmă.

Am auzit niște pași fermi în urma mea, și iată-l pe Jensen alergând lângă mine și privindu-mă uluit înainte să se manifeste latura sa de învingător. A sprintat restul drumului până la adăpost, întorcându-se spre mine când a ajuns și așteptându-mi finișul plin de gâfâieli și șuierături.

Nemișcat ca adăpostul însuși, m-a privit fără să spună nimic în timp ce eu îmi recăpătam suflul.

— Ce naiba a fost asta? a întrebat într-un final, zâmbind în colțul gurii. Credeam că nu alergi.

Am râs, întorcându-mi fața către cer. Aerul era rece, puțin umed, iar cerul era de culoarea rochiei mele favorite indigo.

— Habar nu am. Prea eram serioși.

Mi-am pus mâinile în șolduri.

— Mi-a plăcut, doar că... am senzația că m-am îmbătat puțin.

— Pippa, eu nu...

Jensen s-a oprit când m-am întors cu spatele, îndreptându-mă spre o ferestruică a adăpostului, ca să trag cu ochiul înăuntru.

Așa cum zisese Niall, era o magazie plină de materiale pentru grădinărit, găleți, prelate și furtunuri încolăcite.

— De-a dreptul neinteresant, am zis, întorcându-mă cu fața spre el. Din păcate, Niall a avut dreptate.

Jensen a tras aer adânc în piept, holbându-se la mine cu o expresie care nu-mi spunea nimic.

— Ce e? l-am întrebat.

A râs nervos.

— Nu poți să...

S-a oprit, înfigându-și o mână în păr.

— Pur și simplu, nu poți *să fugi de nebună prin vie, în întuneric.*

— Atunci de ce Dumnezeu ai venit după mine?

A clipit, surprins.

— Vreau să zic că...

Părea să fi găsit ceva brusc caraghios în răspunsul său, dar tot a continuat:

— Nu te puteam lăsa *să fugi de nebună prin vie, în întuneric* de una singură.

Asta m-a făcut să râd.

— *Jensen*, suntem foarte aproape de restaurant.

Am privit amândoi în urmă, către oamenii din curtea aflată în pantă, care încă aşteptau să fie poftiţi înăuntru, dar nefiind deloc preocupaţi de ceea ce făceam noi.

M-am întors şi i-am privit profilul în lumina discretă ce venea din depărtare, de la podgorie. M-am întrebat dacă el se mai gândea la conversaţia noastră de la masă, despre a nu avea încredere în forţele proprii şi a nu-i înţelege pe ceilalţi.

— Îmi pare rău pentru Becky, am spus, făcându-l să tresară puţin şi să-şi coboare privirea spre mine. Sunt sigură că o mulţime de oameni au spus asta la început, când era cel mai dureros. Dar fac pariu că aproape nimeni nu mai pomeneşte nimic despre asta.

S-a întors cu totul spre mine şi a răspuns scurt şi precaut:

— Aşa-i...

— Îmi amintesc când a murit bunica mea.

Mi-am mutat privirea spre rândurile cu viţă-de-vie.

— S-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. Eu aveam 11 ani, iar ea avea... să vedem... aproape 80.

— Îmi pare rău, a spus Jensen în şoaptă.

I-am zâmbit.

— Mulţumesc. Faza e că, la început, toată lumea a fost tristă pentru noi. Firesc. Dar odată cu trecerea timpului, lipsa ei devenea din ce în ce mai grea, pentru Lele, cel puţin. Toate acele mari şi mici momente petrecute cu bunica lipseau. Nu ne-a fost deloc mai uşor. Tristeţea noastră pur şi simplu a devenit *mai tăcută*. N-am mai discutat despre asta, dar ştiu că fiecare clipă şi fiecare victorie pe care Lele nu le-a putut împărtăşi cu mama sa şi-au pus amprenta asupra ei.

Ne-am privit din nou.

— Vreau că spun că da, sunt şase ani — şase ani de la Becky încoace?

— Da. Șase.

— Au trecut șase ani și mie îmi pare rău că nu mai e în viața ta.

A clătinat din cap, dând să spună ceva, dar și-a înghițit imediat cuvintele. Era evident că lui Jensen nu-i plăcea să vorbească despre sine când se discuta despre relații. Deloc.

— Mulțumesc, a spus el încet, dar mi-am dat seama că a fost doar de complezență.

— Spune-o, am zis, întinzând mâinile.

M-am întors pe vârful picioarelor, cu brațele întinse.

— Descarcă-te în fața mea, a strugurilor, a viței-de-vie și a micilor unelte de grădinărit din magazie.

A râs, aruncând o privire spre prietenii lui care trăncăneau, uitându-se către noi, în mijlocul podgoriei.

— Pippa, ești...

S-a oprit brusc când din dreapta noastră s-a auzit un șuierat subtil. Apoi altul din stânga. Am sărit în spate.

— Ce e asta?

A mârâit printre dinți, prinzându-mă de braț.

— La naiba! Haide!

Am luat-o la goană, dar în numai câteva clipe ne-am trezit uzi din cap până-n picioare de la aspersoarele care scuipau apă din toate direcțiile. Din țevile delicate atârnate de grilajul viței-de-vie, din ambele părți și de jos, din aspersorul ce se rotea cu viteză lângă picioarele noastre.

Am mai făcut câțiva pași în noroiul alunecos, când era cât pe-aci să cad în cur; Jensen de-abia m-a prins. Alergam degeaba. Eram uzi leoarcă.

— Renunță, i-am strigat, ca să acopăr zgomotul asurzitor al sistemului de irigații.

Eram murați, de parcă ne-ar fi prins un potop.

— Jensen, am spus, prinzându-l de mânecă, exact când o luase spre cramă.

L-am întors cu fața spre mine. M-a privit sălbatic. Nu era doar vorba că băuserăm o sticlă cu vin după o zi întreagă de degustări. Nu era doar vorba că fuseserăm întrerupți de la cină sau că în acest moment eram uzi până la oase, în octombrie, într-o mică podgorie din Long Island.

Din sclipirea sălbatică din ochii lui înțelegeam că înlăuntrul lui ceva fusese eliberat și se dezlănțuise.

— Știu că nu ne cunoaștem deloc, am strigat, clipind ca să-mi alung apa din ochi. Și știu că pare o nebunie, dar cred că ar trebui să urli.

A râs, mergând pe sub jeturile aspersoarelor.

— Trebuie să urlu?

— Urlă!

A clătinat din cap, fără să înțeleagă.

— Spune-o! am țipat peste zgomotul îngrozitor. Spune exact la ce te gândești în această clipă. Fie că e vorba despre muncă, sau viață, sau Becky, sau despre mine. Uite-așa!

Am tras în piept o gură de aer rece, apoi vorbele au țâșnit din pieptul meu.

— *Vreau să-l urăsc pe Mark, dar nu-l urăsc! Urăsc faptul că m-am lăsat atât de repede cuprinsă de o relație care pentru el a însemnat un simplu popas, o relație pe care eu o vedeam veșnică! N-a fost, iar eu mă simt ca o proastă pentru că nu mi-am dat seama de asta mai devreme!*

S-a holbat la mine câteva fracțiuni de secundă, cu apa prelingându-i-se pe față.

— *Îmi urăsc slujba!* am urlat, cu pumnii strânși pe lângă corp. Îmi urăsc apartamentul, programul și faptul că asta poate continua la nesfârșit și eu nu voi avea curajul să fac ceva în privința asta! Urăsc faptul că m-am străduit din răsputeri, dar când mă uit în jurul meu și-mi compar viața cu a altora mi se pare că a mea e o picătură într-o găleată imensă!

Jensen se chinuia să-și alunge picăturile de apă poposite pe gene.

— Nu mă face să mă simt aiurea, am spus, lipindu-mi mâna de pieptul lui.

Exact când voiam să fac stânga împrejur și să mă întorc la restaurant, și-a lăsat capul pe spate, a închis ochii și a urlat acoperind zgomotul aspersoarelor:

— *Puteam să avem deja copii!*

Oh, Doamne Dumnezeule.

Am dat din cap ca să-l încurajez. M-a privit din nou, ca și cum ar fi căutat validare, iar odată ce s-a lăsat copleșit de emoții, trăsăturile i s-au transformat: a devenit ușor tensionat, ochii mai aspri, gura i s-a preschimbat într-o linie dură.

— Ar fi fost la *școală*! a spus el, ștergându-și fața cu o mână pentru a îndepărta apa, fie și pentru o secundă. Ar fi *jucat fotbal* și ar fi mers pe *bicicletă*!

— Știu, am zis, strecurându-mi mâna peste brațul lui pentru a ne înlănțui degetele murate.

— Uneori mi se pare că nu am *nimic*, a spus el, nimic, în afara slujbei și a prietenilor mei.

Tot e ceva, voiam să spun, dar m-am abținut. Pentru că am înțeles: nu era viața pe care își imaginase c-o va avea.

— Și sunt atât de furios pe ea pentru că nu mi-a spus mai devreme că nu asta își dorea.

Și-a șters din nou fața cu mâna liberă, iar eu m-am întrebat preț de o clipă dacă doar apa i se prelingea pe față. N-aveam cum să-mi dau seama în întuneric.

— Sunt atât de furios că mi-a irosit timpul, a zis, clătinând din cap și privind în gol. Și apoi o să întâlnesc pe cineva și o să-mi spun... de ce să-mi mai bat capul? Nu e cam târziu? Sunt eu prea tensionat sau prea neinteresant sau...

— Ai stat pe bară prea mult timp? am spus, încercând să-l fac să râdă, dar replica mea a avut efectul opus.

Mi-a eliberat mâna, oftând greoi.

— Ce pereche mai suntem și noi, am zis.

I-am luat mâna înapoi, cu fermitate, şi l-am îndemnat să se uite la mine.

— Nu e prea târziu. Nici măcar dacă ai avea 80 de ani n-ar fi. Iar tu nu ai decât 33.

— 34, m-a corectat mârâind.

— Şi, te rog, am continuat, ignorându-l, majoritatea femeilor nu sunt obtuze în privinţa existenţei şi sentimentelor lor. Ai muşcat prima dată dintr-un fruct putred. Sunt mulţi struguri copţi în vie.

Am ridicat din umeri şi am zâmbit puţin, privind la tot acel zinfandel noduros din jurul nostru.

— Nu mă refer la mine, am adăugat. Nu mă refer nici la următoarea femeie pe care o vei cunoaşte. Mă refer că e acolo, undeva. Oricine ar fi *ea*.

A dat din cap, uitându-se la mine. Apa îi lucea pe frunte, pe nas, i se prelingea pe buze. Preţ de o clipă, mi s-a părut c-o să mă sărute. Dar apoi a clătinat uşor din cap, holbându-se la mine ca şi cum ar fi aşteptat vreo indicaţie magică.

— Îmi pare rău că ai pierdut-o, am zis aproape şoptit. Şi ştiu că a trecut multă vreme, dar nu suficient de multă ca să fii în continuare furios. A fost un vis pe care l-ai pierdut şi asta e ceva îngrozitor, din orice unghi ai privi situaţia.

A încuviinţat, strângându-mă de mână.

— Şi mie îmi pare rău pentru Mark.

I-am făcut semn s-o lase baltă, râzând scurt.

— Mark nu a fost un vis. A fost un partener fantastic de sex pe care l-am tot aşteptat să se transforme într-un tip mai mişto.

M-am gândit puţin la asta şi am adăugat:

— Poate că *a fost* un vis, dar unul scurt. Mi-am dat seama de ceva în excursia asta, anume că nu trebuia să plec departe trei săptămâni ca să trec peste acest moment. Dar mă bucur oricum că am venit aici.

Am văzut cum se închide din nou în el, dar nu l-am judecat. Era mecanismul lui — ştiam asta deja: oferea puţin. Se proteja. Aşa

că i-am uşurat misiunea şi i-am eliberat mâna. L-am urmat înspre curtea interioară, unde oamenii intrau deja în restaurant. O să râdem despre cât de nebună am fost (ce dementă e Pippa asta), şi ne vom întoarce în camerele noastre ca să ne schimbăm hainele şi să ieşim din nou la cină.

Șase
Jensen

Luni dimineața m-am trezit înainte de răsăritul soarelui.

Am clipit uitându-mă în tavanul întunecat. Păturile erau în continuare calde în jurul trupului meu, în timp ce ceața somnului mi se ridica de pe pleoape. Mărturisirea pe care i-o făcusem Pippei încă îmi vâjâia prin minte.

Puteam să avem copii până acum.

Ar fi fost la școală. Ar fi jucat fotbal și ar fi mers cu bicicleta.

Habar nu am de unde veniseră toate astea seara trecută. Erau niște gânduri care rareori îmi mai apar în minte, de obicei numai în timpul unui moment de slăbiciune sau după o zi deosebit de nasoală, când nu aveam la cine mă întoarce, ci doar la o casă pustie.

Sau, aparent, după o zi întreagă de băut și de alergat printr-o podgorie plină de aspersoare.

Am ieșit cu câteva femei de la divorț încoace și nu mă gândisem prea mult la Becky. Dar mi-am petrecut mult timp gândindu-mă la căsnicia mea după ce am cunoscut-o pe Emily. Cu prietenia ei simplă și previzibilă își croise cumva drum în patul meu și mă sâcâia

cât de ușor era să menții o relație ca *asta* — nu trebuia să însemne nimic — decât să am o relație în care să mă implic cu totul.

Aveam un meci de softball, iar Emily și cu mine ne-am întâlnit după aceea, la o bere, așa cum făceam de multe ori. Dar în acea zi de joi am plătit nota și am condus-o la mașină, iar ea m-a surprins întrebându-mă dacă voiam să o însoțesc acasă la ea. S-a dovedit că voiam. Am făcut sex de două ori în acea noapte, iar eu am plecat înainte să-i sune alarma dimineață.

Emily era atrăgătoare și inteligentă — era neurolog pediatru la Spitalul pentru Copii din Boston —, dar amândoi știam că nu suntem altceva decât niște prieteni care și-o trag ori câte ori au chef. Făceam sex de câteva ori pe lună. De fiecare dată era bine. Nu era niciodată ceva senzațional. Nu era niciodată senzațional pentru că nici ea și nici eu nu ne-am implicat vreodată emoțional.

Și, sincer, știam că șovăiam să mă implic mai profund și pentru că rămăsesem confuz după Becky, dar și pentru că nu mai aveam chef de vreo relație. Pippa avusese dreptate; durerea devenea din ce în ce mai tăcută cu timpul, dar nu dispărea cu totul. Se metamorfoza, odată cu schimbarea felului în care vedeam lucrurile și în care mă vedeau oamenii. Perioada acceptabilă de doliu pentru spulberarea căsniciei mele și tot ce însemnase ea pentru existența mea se încheiase. Restul lumii mersese mai departe. Trebuia să fac și eu același lucru.

Așa că, de ce nu-l făcusem?

Sunt atât de furios pe ea pentru că nu mi-a spus mai devreme că nu asta își dorea.

Sunt atât de furios că mi-a irosit timpul... Mi se pare că... de ce să-mi mai bat capul? Nu-i cam târziu? Sunt eu prea tensionat sau prea neinteresant sau...

Nu mi-am terminat acel gând.

Nu-mi dădeam seama ce anume avea Pippa de mă făcea să recunosc lucruri pe care înainte nu le mai rostisem cu voce tare, dar nu-mi plăcea. Aceste două săptămâni trebuiau să însemne evadare și băutură în exces, nu introspecție și analiză emoțională.

Am dat păturile la o parte și m-am ridicat în capul oaselor. M-am întins după telefonul care stătea la încărcat pe noptieră. Am sărit peste un e-mail așa cum nu-mi stătea în fire și am deschis ultimul mesaj pe care-l primisem de la Will, în care mă întreba dacă am chef de o alergare matinală.

M-am trezit. Ești gata? i-am scris și mi-am aruncat telefonul pe pat.

Am verificat programul pe care Ziggy îl printase pentru toți: brunch, niște timp liber să explorăm zona, un posibil tur al berăriilor și cina aici, la hotel.

Răspunsul lui Will a venit când eram la baie, un simplu *Nu* și atât.

L-am sunat de patru ori, și de două ori mi-a respins apelul. Apoi mi-a răspuns.

— Ești la fel de rău ca soră-ta, a zis el mormăind, cu gura strivită de pernă, probabil.

— Tu ești ăla care m-a rugat să alergăm de dimineață, așa-i?

— Nu e nici măcar — atunci l-am auzit jucându-se din nou cu telefonul — ora șapte.

— Și ce dacă? La ora asta alergăm mereu.

— Jensen, tu vezi în ce cameră te afli?

M-am uitat în jur. Pereți cu lambriuri albe, un pat mare acoperit cu o pătură tricotată, un șemineu de cărămidă.

— Da.

— Suntem în *vacanță*. Brunch-ul e după ora zece. E OK să dormim mai mult.

— Puteai să zici asta aseară, i-am răspuns, deschizând deja meniul pentru room-service.

— Mi-am băut propria greutate în vin și am încercat să-l conving pe chelner să-și deschidă o podgorie cu mine, a spus el. Nu sunt sigur că ar trebui să luați de bun *nimic* din ce am spus eu aseară.

— Bine, am zis oftând. Oricum am niște treabă. Sună-mă când te trezești și plecăm la alergat atunci.

— Ah, ba n-ai nicio treabă.

L-am auzit cum se ridică din pat.

— Naiba să te ia. Nu. N-ai să stai acolo cu ochii în laptop. Soră-ta o să mă omoare.

Deci și Will trebuia să aibă grijă de Jensen.

Am scrâșnit din dinți.

— E-n regulă, am zis. Fără muncă. Mă duc la alergat și vă prind din urmă mai târziu.

— Nu, ai dreptate. Dă-mi un sfert de oră și ne întâlnim în hol. Bine?

— Bine.

* * *

Camera mea era într-un capăt al casei și dădea spre peluză și spre pasajul care separa clădirea principală de o clădire din spate, asemănătoare unui hambar. Era încă întuneric, dar se luminase suficient cât să văd un foișor cu acoperiș de aramă, undeva în depărtare, și o curte interioară unde, în cele mai multe seri — potrivit broșurii pe care ne-o dăduse Ziggs — se servea cina în jurul unui foc.

Agitația era mult mai mare la parter, un foc ardea în șemineu, iar zgomotele și aromele micului dejun treceau de ușile închise ale bucătăriei.

Will mă aștepta, conversându-se cu managerul lângă ușa de la intrare. M-a zărit, m-a salutat cu o mână și și-a luat la revedere de la manager.

— Neața.

— Neața. Ziggs mai doarme?

— Buștean, mi-a răspuns, aruncându-mi un zâmbet cu subînțeles căruia *nu* i-am dat importanță.

Și-a pus o pereche de mănuși și a pufnit ușurel:

— Văd că ți-ai recuperat bluza.

Mi-am privit hanoracul pe care pusese stăpânire soră-mea. Cam decolorat, puțin uzat pe ici pe colo. Manșetele erau făcute praf și

una dintre mâneci începuse să se destrame la tiv, dar era unul dintre hanoracele mele preferate. Ziggy se tot fâțâia pe la mine pe acasă și-mi tot fura din haine încă de când devenise suficient de înaltă cât să ajungă la ușa dulapului meu. Singurul motiv pentru care aveam încă acest hanorac era că, probabil, Hanna se schimbase la un moment dat acasă la mine și-l lăsase pe undeva.

— Simt cum îmi judeci hanoracul, William. E o ţoală clasică. Soția ta merită asta, probabil că-l poartă mai mult decât mine.

— Nu, Hanna, la fel ca tine, este ciudat de sentimentală. Voi doi sunteți singurii oameni pe care-i cunosc care pot arunca un recipient de firmă pentru că nu aveți chef să-l spălați, dar păstrați un hanorac preț de două decenii.

Avea dreptate.

Am străbătut holul, înainte ca aroma de șuncă și de cafea proaspătă să ne facă să abandonăm ideea de a face sport, și ne-am furișat pe ușa din spate.

Răcoarea ne-a lovit imediat. Will și-a tras fesul pe urechi și a aruncat o privire în jur.

— Locul ăsta este de-a dreptul minunat, a spus.

Vedeam și eu ce admira el. Ceața se agăța de gard, în depărtare, iar copacii păreau niște văpăi în culorile toamnei care se ridicau spre cerul mat. Am lăsat hanul în urma noastră — cu țigla albă și finisajele sale albastre, cu turnulețul cu acoperiș de aramă ce sclipea ca un bănuț nou-nouț.

Am încuviințat, eram de acord cu el.

Telefonul îi bâzâia undeva într-un buzunar, iar el l-a scos, râzând apoi sec.

— Bennett tocmai a trimis asta pe grup: „Chloe mi-a adus micul dejun la pat. Au trecut două ore și încă nu m-a rugat să repar mărunțitorul de gunoi. Fac nevestele genul ăsta de lucruri din... bunătate? Vă rog să traduceți".

Am râs, clătinând din cap.

— Crezi că e confuz pe bune sau joacă teatru?

Will şi-a vârât telefonul la loc în buzunar, a tras fermoarul şi a spus:

— Cred că e pe bune, deşi încearcă să glumească. Ea e total schimbată. Ei doi au o dinamică deosebită şi acum că ea e gravidă totul e pe dos.

— Ţi-ai dori să fii în New York să-i vezi cum sunt?

— Să ştii că da, a răspuns, înclinându-se într-o parte şi întinzându-şi spatele. E *de-a dreptul* ciudat. Dar amuzant.

Ne-am făcut încălzirea în linişte cum o făcuserăm de o sută de ori — cvadricepşi, gambe, genunchi, fese —, iar zgomotele dimineţii au început să răsune în jurul nostru. Caii rumegau iarbă pe un câmp din apropiere, iar cineva bătea cuie undeva pe proprietate, în rest însă era linişte. Ne-am îndreptat spre capătul potecii.

Am potrivit cronometrul ceasului şi am pornit, trecând de la cărarea cu noroi pe şosea. Alergam în acelaşi ritm. Îmi menţineam suflul constant şi privirea înainte.

— Cum e la muncă? am întrebat.

Will era investitor, iar Max era partenerul lui. Împreună deţineau Stella & Sumner, un fond de investiţii, cu Max aflat la New York şi Will înapoi acasă, în Boston.

— Destul de bine, a spus. E o mică firmă australiană de produse farmaceutice care face o treabă foarte bună în domeniul cancerului. Mă duc acolo să discut cu ei luna viitoare. Iar Max mi-a transformat vechiul birou în atelier de lucru manual pentru zilele în care o ia pe Annabel cu el la serviciu, aşa că va trebui să-l redecorez şi eu pe al lui cu prima ocazie când pleacă din ţară.

— Să-l redecorezi? am întrebat.

— Da. Bilă disco, piele falsă de leopard roz pe canapea. Poate o bară de striptease în mijlocul camerei.

— N-aveţi toate ţiglele pe casă.

A izbucnit în râs.

— Ultima oară când am fost în oraş, am petrecut o săptămână la recepţie, împărţind computerul cu maică-sa. Ar trebui să fim chit.

— Sprâncenele lui Bennett au crescut la loc de când unul dintre voi a încercat să „fiți chit"? Amintește-mi să nu calc pe la New York.

— O singură sprânceană pierdută, nu amândouă, a lămurit situația. Și tu? Te bucuri de vacanță?

— Da și nu, am recunoscut. Îmi dau seama câtă nevoie aveam de ieșirea asta, dar asta nu înseamnă că nu-mi fac griji în permanență despre ce se petrece la birou cât timp sunt eu plecat.

— Pentru că ești obsedat de control, a spus, rânjind spre mine. E o trăsătură de-a familiei Bergstrom. Mă gândesc să vă testez pe toți din punct de vedere genetic.

— De fapt, asta se întâmplă pentru că sunt bun la ceea ce fac, l-am corectat, apoi am adăugat repede: Și puțin și din ce spui tu.

Will a râs și am cotit amândoi la stânga, pe Șoseaua South Jamesport, o șosea rurală cu două benzi, mărginită de copaci și, din când în când, de câte o casă.

Am alergat în tăcere, umăr la umăr, într-un ritm constant. Dar acel calm pe care mi-l aducea mereu o alergare bună părea de data asta să întârzie. Gândurile mele zburau în toate direcțiile, cu o senzație de anxietate sâcâitoare care mi se încolăcea în măruntaie.

— Deci, ce părere ai despre Niall și Ruby? a întrebat Will câteva minute mai târziu.

— Par grozavi, am zis, bucuros de orice conversație care să mă distragă de la gândurile mele. Niall seamănă atât de mult cu Max și totuși parcă nu, nu-i așa?

— Exact așa mi s-a părut și mie când eram cu amândoi la New York, a zis Will. Cred că Ruby a fost foarte potrivită pentru el, căci acum pare mult mai relaxat. Mai fericit. Deși trebuie să recunosc că îmi place să mi-l închipui pe Niall cel înțepat, când lucra cu Pippa *și* Ruby. Astea două sunt gemenele entuziasmului. Cred că era cu totul altceva.

— E o minune că muncea cineva acolo.

— Ei bine, trebuie să spun, a zis el pe un ton șmecheresc, mi-a plăcut să văd că tu și Pippa vă înțelegeți atât de bine.

Când a pomenit numele Pippei mi s-a pus un nod în stomac.

— Asta pentru că ea e drăguță, iar eu am prins-o într-un moment prost în avion, asta e clar, am zis. Deși nu cred c-o să-mi treacă vreodată stânjeneala. Încă îi aud hohotele de râs răsunând prin bucătăria ta.

— Îmi pare foarte rău că am ratat asta, a spus Will.

— Ei bine, stai pe-aproape, sunt convins că voi găsi de făcut ceva la fel de îngrozitor.

— Nu ești primul care spune o tâmpenie în fața unei persoane pe care o place, Jens. Căcaturile pe care le spuneam de față cu Hanna erau de-a dreptul ireale.

Am încetinit când am trecut pe lângă o proprietate imensă, înconjurată de un gard alb și de câțiva cai. Nevoia de a lămuri povestea asta mă apăsa în piept, forțându-mă să vorbesc.

— Toată situația cu Pippa...

Will a încetinit și el, aruncându-mi o privire.

— Da...?

Străzile erau aproape pustii la ora aceea, dar ne-am mutat pe trotuar când o mașină a trecut pe lângă noi.

— Uite, ai dreptate. Chiar *îmi place* de ea, am zis, dar mi se pare că atmosfera e tare încărcată. Parcă am fi într-un acvariu cu pești.

— Cui îi pasă? Pe Hanna o interesează, dar asta fac întotdeauna surorile. N-o băga în seamă. Pippa este exact ceea aș fi crezut că e genul tău de fată când eram la școală. E amuzantă, e matematiciană, pentru numele lui Dumnezeu, ca să nu mai spun că e superbă. Și dacă asta n-ar fi suficient de mișto, e aici pentru câteva săptămâni, apoi va pleca acasă peste ocean. Îmi scapă mie ceva pe undeva?

— Nu știu, am recunoscut. E limpede că desfac prea mult firul în patru.

Cu mâinile în șolduri, s-a oprit și s-a rezemat de un gard de lemn ca să-și recapete suflul.

— Ascultă, i-am spus Hannei că nu mă amestec, dar în facultate ai fi văzut povestea asta drept ceea ce era: o vacanță superbă alături

de familie şi de nişte prieteni noi, printre care şi o tipă singură şi absolut sexy.

Am mijit ochii, privind aiurea pe stradă.

— Mda. Cred că da. Îmi place totuşi să cred că acum sunt mai înţelept decât eram în facultate.

— Nu ştiu ce să zic, a spus el, privind în pământ şi lovind o piatră cu piciorul. Ce te supără?

Am izbucnit în râs.

— E o întrebare prea serioasă pentru ora 7 jumătate dimineaţa.

A ridicat ochii spre mine.

— Oare? Nu te-am văzut niciodată să ai vreo angoasă existenţială. Nici măcar după ce a plecat Becks. Te-ai îmbătat câteva weekenduri şi apoi te-ai întors la muncă şi de-atunci nu te-ai mai oprit. Adică, asta e tot? Te-ai hotărât că asta e tot ce-ţi doreşti?

Numele lui Becky m-a lovit puternic în piept. Chestia asta se întâmpla cam des în ultima vreme.

— Eu...

— Tot aştept să vii cu cineva la cină, m-a întrerupt. Când locuiam la New York, credeam că nu-ţi cunosc iubitele din cauza distanţei. Dar acum când locuim în apropiere... de cât timp...? De doi ani? Ţi-am cunoscut doar partenera de futai şi trebuie să fiu sincer, Jens: la faza asta, sunt de acord cu Hanna. E la fel de interesantă ca o lingură.

Replica asta m-a făcut să râd neîncrezător.

— Tu-mi povesteai despre partenere de futai.

A încuviinţat.

— OK, aşa e. Şi înţeleg. Şi dacă asta vrei să faci la nesfârşit, OK. Dar atunci care e problema cu excursia asta? Nu poţi avea şi una, şi alta. Nu poţi să-mi spui că nu vrei să te implici şi în acelaşi timp să devii nevrotic în privinţa *situaţiei cu Pippa*.

— Pentru că *sunt* nevrotic, Will, am spus, ridicând puţin vocea în mijlocul ceţii umede a dimineţii. Ieri m-am uitat la Ziggs şi mi-am dat seama cât de mult i-ar plăcea să mă vadă flirtând puţin ca în

tabără și eu mă gândeam: Sigur, de ce nu, pot să fac asta. Dar Pippa are ceva care...

— Te face să nu te simți în largul tău? a întrebat, privindu-mă atent și iscoditor.

— Da, și nu prea înțeleg de ce.

— Pentru că e sinceră și nu e superficială?

Pentru că nu am răspuns, a continuat:

— Pentru că-ți pune întrebări reale despre cine ești și ce anume gândești? Și pentru că nu crezi c-o să fii în stare să uiți de toate preț de două săptămâni?

— OK, deci te-ai gândit puțin la toată povestea asta.

— Din nefericire, m-am gândit. Adică, aș putea fi înapoi în patul ăla imens dormind alături de frumoasa mea soție, dar eu sunt aici, cu tine, afară, la emisiunea Clipa Sentimentelor. Așa că vorbește cu mine, Jens. Spune-mi ce-ți trece prin căpșorul ăla al tău sau lasă-mă să mă duc înapoi și să...

— OK, OK.

Am râs amar, întorcându-mă cu fața spre cer.

— Doamne, habar nu am. M-a făcut cumva aseară să vorbesc despre Becks, și nu e ca și cum aș mai fi îndrăgostit de ea — ba chiar dimpotrivă —, ci pur și simplu urăsc *să mă gândesc* la asta. De ce le place femeilor să atingă acest subiect? *Eu* nu vreau să-l abordez deloc.

— Pentru că la asta se rezumă toate relațiile tale din ultimii șase ani, a zis Will. Întâlnești femei, te duci la o întâlnire sau două, poate faci sex cu ele și apoi nu le mai suni. Am dreptate?

Am clătinat din cap, dar nu dezaprobam cu totul ce spunea.

— Ești praf, frate.

S-a îndreptat de spate, scuturându-și pantalonii de tot felul de așchii.

— Fac pariu că îți găsești scuze gândindu-te că le scutești de o relație cu un bărbat care în cele din urmă nu le va mai acorda atenție din cauza jobului său.

— Ei bine, da, am zis, ridicând din umeri. N-am cunoscut pe nimeni cu care să-mi doresc să fiu în loc să-mi doresc să muncesc.

— Tu auzi cât de jalnic sună asta? m-a întrebat, iar râsul i-a mai îndulcit cuvintele. În realitate cred că ți-e teamă să te implici și relația să se încheie din nou în mod inexplicabil. Din același motiv urăști să vorbești despre Becky. Pur și simplu nu înțelegi ce s-a întâmplat. Ei bine, am vești pentru tine: *nimeni* nu a înțeles. N-am înțeles niciodată. Ne-a rănit pe toți. Și știu că pentru tine e cel mai rău — mult mai rău —, dar cu toții am pierdut-o. Acum îți e atât de teamă să mai încerci o dată, încât nici nu-ți mai bați capul.

— Te rog. Vorbești numai tâmpenii.

A dat din cap.

— Asta e teama de eșec, și nu eu, ci *tu* vorbești numai tâmpenii.

Iisuse Hristoase. De ce toate discuțiile se învârteau în jurul lui Becky?

— Nu cred că e o chestiune atât de profundă, Will.

M-am întors și am luat-o din loc, suficient de încet ca să știe că nu fugeam, pur și simplu, de el.

— Nici nu spun că e profundă, a spus el. Spun că e evident. Gândești în clișee. Te iubesc, frate, dar ești atât de ușor de interpretat, ca un vis în care te duci în pielea goală la școală.

Asta m-a făcut să râd.

— Bine. Deci tu spui că gândesc în clișee, că mi-e teamă să nu fiu părăsit și că despic prea mult firul în patru.

— Una peste alta, da.

Mi-a zâmbit.

— Chiar m-ai scos din patul meu călduț ca să discutăm despre asta?

* * *

După o altă zi în care am degustat vin și după o seară cu mâncare sățioasă și o oră de culcare mai normală, marți am plecat imediat după micul dejun. A doua parte a excursiei noastre ne purta din

Jamesport în Windham, Connecticut. Era un drum de numai câteva ore cu mașina, dar faptul că stătuserăm la același han două nopți la rând și apoi ne împachetaserăm bagajele ca să plecăm iar la drum, făcuse ca începutul excursiei să pară real. Urmau patru zile pentru a vizita diverse berării și mici podgorii, apoi urma să plecăm spre Vermont, pentru a petrece o săptămână liniștită la o cabană.

Dar înainte de liniște, ne trebuia niște agitație. Cel puțin așa ne-a prezentat Ziggy următoarea oprire.

Era o parte a unui tur de activități organizat, cu zece oameni în total. Adică alte patru persoane urmau să ni se alăture pe drum. Niall ne-a oferit un discurs ghiduș — privind-o lung pe Pippa — despre Lucrurile pe care le Împărtășim și despre Lucrurile pe care Nu le Împărtășim.

— De pildă, a zis el de pe locul din față, în dreapta lui Ruby care conducea, nu discutăm despre ce mâncărimi provoacă sutienele la finalul unei zile.

— Nu discutăm? a întrebat Ziggy, prefăcându-se că se bosumflă.

— Și nu discutăm despre „foștii voștri labagii" și despre „fundurile lor futăcioase", a spus el, iar Pippa a mimat un oftat.

— *Taaaatăăăăă,* s-a smiorcăit ea.

— Toată lumea trebuie să țină minte că ne vin niște prieteni noi.

S-a întors în scaun, iar Ruby i-a aruncat o privire, clătinând din cap spre el.

— Haideți să ne comportăm cât mai bine cu putință, deși vom fi beți.

— Deci, mai spune-ne o dată, Hanna, care e itinerariul? a întrebat Ruby.

— La trei facem turul unei berării la Willimantic. Mâine facem turul unei podgorii, iar joi avem degustare de vin și ciocolată, urmată de un picnic.

Will m-a privit peste umăr din al doilea rând de scaune și știam exact ce gândește: *Ce mai vacanță.* Suna foarte bine — să nu mă înțelegeți greșit —, dar pentru un grup de oameni foarte ambițioși

asta nu însemna să citim pe plajă sau să plutim leneș pe un râu, într-o bărcuță. Aceasta era varianta preferată de relaxare a surorii mele.

Dar apoi Will a spus:

— Dar ție îți pare bine că nu trebuie să stai într-un loc, așa-i?

Și mi-am dat seama că... da, asta era și varianta mea preferată de relaxare.

Berăria Willimantic era o clădire în stil colonial, care nu putea exprima mai puternic influența Noii Anglii nici dacă ar fi încercat, iar eu am crescut în Boston, așa că asta spune multe. Willimantic, Connecticut — în apropiere de destinația noastră finală, Windham — nu se afla departe de câteva orașe mari, dar avea un aer ciudat de rural și desuet.

Pippa părea să aibă aceeași părere.

— Parcă n-am vizitat niciun oraș deocamdată, a șoptit ea, uitându-se pe fereastră în timp ce parcam. De ce presupun întotdeauna că această Coastă de Vest e toată o regiune urbană formată doar din clădiri înalte?

Ca expert în planificare urbană la nivel mondial, Niall a dat să răspundă, dar Ruby i-a tăiat-o în timp ce oprea motorul:

— Nu, scumpule. Nu avem timp să-ți ascultăm dizertația.

Apoi a arătat zâmbind pe geam și a adăugat:

— Cred că aici e persoana noastră de contact de la Eastern Stumbles.

— „Eastern *Stumbles*[7]?" am repetat la unison cu Will.

Sora mea a fluturat o mapă deasupra capului, deschizând ușa de la mijloc.

— Așa se numește grupul care organizează turul. Transmite un mesaj cât se poate de clar despre motivele pentru care ne aflăm aici: să bem, să mâncăm și să plecăm pe șapte cărări la casele noastre.

M-am întins spre bancheta din spate ca să-mi iau geanta cu laptopul și ochelarii de soare, iar Ziggy și Will au ieșit din mașină ca

7 To stumble înseamnă a se împletici. (*N. trad.*)

să discute cu persoana de contact. Niall și Ruby au coborât ca să-și dezmorțească picioarele, iar Pippa i-a urmat pe trotuar.

Mi-a zbârnâit telefonul. Era un e-mail de la Natalie.

— Vii și tu? a întrebat Pippa, aplecându-se pe geamul mașinii.

— Să nu mă părăști, am zis, scriind iute un răspuns. Trebuie să trimit repede chestia asta.

S-a ridicat râzând, iar eu mi-am terminat e-mailul și l-am trimis. Am dat să ies și aproape că m-am lovit de sora mea, care-mi bloca drumul.

— Cred că avem o schimbare de planuri. Will vrea să improvizăm și să mergem puțin spre nord.

Am ridicat privirea din telefon. Era roșie la față și puțin neliniștită.

— Ești sigură?

Am încercat să mă uit pe lângă ea.

— Locul ăsta e dubios sau ce are? Mi se pare superb să bei, să mănânci și să pleci de-aici pe șapte cărări.

A clătinat din cap.

— Nu, doar că nu ne place atmosfera.

M-am întors să mă uit pe geam.

— Jensen! a strigat Ziggy, reatrăgându-mi atenția.

M-am uitat din nou speriat la ea.

— *Ce e?*

A clătinat din cap, cu răsuflarea oarecum întretăiată și un pic speriată. Ruby și Niall s-au urcat înapoi în mașină fără niciun cuvânt. Pippa se învârtea în spatele lui Ziggy, fixându-mă din priviri.

— *Chiar* cred că ar trebui să ne cărăm, a spus sora mea.

Habar n-aveam dacă era nervoasă pentru că Will propusese să sărim peste o parte din planurile ei atât de bine puse la punct sau dacă îi era pur și simplu foame. Dar eu trebuia să mă piș.

— OK, lasă-mă să dau o fugă înăuntru, am nevoie la...

M-a prins de braț când am trecut pe lângă ea și am simțit-o foarte încordată. Ce mama dracului pățise?

— Jensen, a spus încet Pippa.

Sau poate că a strigat.

De-abia am auzit-o.

La trei metri în fața mea, am știut că e *ea* înainte de a se întoarce cu fața la mine.

Avea părul mai scurt, dar i-am văzut alunița micuță pe spatele umărului drept. Un umăr pe care i-l sărutasem de nenumărate ori. Pe brațul stâng era acea cicatrice lunguiață, de când o mușcase un câine, când avea 8 ani.

Am înaintat în gol, împleticindu-mă. E adevărat cum descriu oamenii momentele acestea: lumea se rotește. Ca și cum nu mai e suficientă gravitație. Lumea se rotea categoric nebunește, iar eu nu mai știam când respirasem ultima oară.

— *Becks?* am întrebat, cu glas răgușit.

Ea s-a întors uimită, cu ochii ei mari căprui-închis.

— *Jensen?*

Simțeam practic tăcerea grea din spatele meu: toți prietenii mei priveau întreaga scenă și nimeni nu mai respira.

Chipul lui Becky s-a luminat de un zâmbet. A venit spre mine aruncându-și brațele în jurul gâtului meu. Doar când mi-am ridicat amorțit brațele, ca să o îmbrățișez la rândul meu, mi-am dat seama că Pippa mă ținuse până atunci, blând, de mână. Mi-a dat apoi drumul și a rămas lângă mine, o prezență încurajatoare.

Becky a făcut un pas în spate.

— Jensen. Vreau să-ți fac cunoștință cu soțul meu, Cam.

Nu-l observasem pe bărbatul de lângă ea, deși nu înțeleg de ce. Era un turn de mușchi și oase, cu dinți albi și strălucitori atunci când zâmbea. Mi-a strâns mâna cu forță. Felul în care i-a cuprins cu mâna umerii lui Becky, felul în care ea s-a întors spre el, erau toate ca și cum în fața ochilor mi se derula o amintire.

— Mă bucur să te cunosc, am reușit, cumva, să spun.

Cum era posibil?

Bărbatul i-a zâmbit lui Becky.

— Și eu pe tine, aud despre tine povești de ani întregi.

Ani întregi.

Ea avea pe cineva de ani întregi, iar eu încă stăteam ca un cerşetor în faţa porţilor închise.

Am căutat mâna caldă şi blândă a Pippei. Am simţit cum Becky urmăreşte această mişcare.

Înainte să-mi dau seama ce spun, am rostit:

— Ea e soţia mea, Pippa.

Am simţit-o cum tresare uimită, smucindu-şi uşor mâna. Şi am observat cum Becky analizează întreg peisajul: părul răvăşit al Pippei strâns într-un coc neglijent, puloverul ei portocaliu şi pufos, jeanşii strâmţi până la gleznă şi nişte pantofi sclipitori cu tocuri înalte. Am observat şi cum îi analizează din priviri şi colierul Pippei — o cascadă complicată de mărgele verzi, roşii şi galbene — şi zâmbetul acesteia, larg şi strălucitor.

Să-mi fut una.

Ce mama naibii am făcut?

— Îmi pare rău... am dat eu să spun, voind să-mi înghit cuvintele înapoi.

S-o văd aici pe Becky... am ştiut într-o fracţiune de secundă că acel chip pe care odinioară îl iubisem — şi care mi-a zăbovit în gândurile triste ani întregi — era acum doar un chip din trecutul meu. O limpezime suprinzătoare, şi n-am mai simţit atâta durere.

Nicio durere reînviată în inimă.

Niciun fel de gelozie faţă de noul ei soţ.

Niciun strop de nostalgie.

Însă Pippa m-a întrerupt, dându-mi drumul la mână şi apucând-o, în schimb, pe cea a lui Becky.

— Becky, a spus ea cu blândeţe. Cât mă bucur să te cunosc, în sfârşit.

S-a îndreptat de spate, s-a uitat la mine cu scântei în ochi, apoi mi-a aşezat un braţ pe spate, poposind cu palma pe fundul meu.

Apoi l-a strâns zdravăn.

— Jensen şi cu mine suntem în luna de miere. Ce amuzant să dăm nas în nas tocmai aici!

Șapte
Pippa

Când eram mică, Lele și Coco se uitau încontinuu — și suspinau — la un film cu niște oameni cu cămăși mototolite și pantaloni scurți de alergare care s-au adunat după o înmormântare și și-au petrecut practic o săptămână făcând sex unii cu alții.

Cel puțin, așa mi se părea *The Big Chill* când eram mică.

Ani la rând, m-a marcat o anumită scenă — cea în care Chloe se duce la Nick și îi ia mâna în mâna ei. Ea este fosta iubită mai tânără și ciudată a prietenului lor care s-a sinucis — cea de care nu știa nimeni înainte de înmormântare, cea care pare cam prostănacă și râde când nu e cazul — și își încearcă norocul cerându-i celuilalt ciudat să vină cu ea.

El spune:

— Știi bine că eu nu fac nimic.

(Adică sex!)

Iar Chloe dă din cap, pentru că nu-i pasă. Ea vrea doar să fie cu Nick, pentru că simte că el îi înțelege suferința într-un fel în care ceilalți nu o înțeleg.

Toate acestea îmi trecuseră prin minte când îl luasem de mână pe Jensen. Mă gândeam la Chloe și la faptul că a fost foarte curajos din partea ei că a făcut asta, de-a dreptul nobil, să-i ofere lui Nick acces la șifonierul răposatului lui prieten ca să-i răscolească prin haine și să-și aducă aminte de el.

În cazul meu, chiar dacă Jensen nu și-a dat seama de asta pe moment, și eu îl luasem de mână ca să-i fie mai ușor. Chiar când a coborât din mașină, Hannei i-a luat vreo două secunde ca s-o recunoască pe Becky din spate — tot cam cât îi luase și lui Jensen — și îmi spusese imediat cine era femeia care ne va însoți în excursia noastră. Îl luasem de mână pentru că mi-am imaginat același scenariu, peste câțiva ani, când m-aș putea întâlni cu Mark, căsătorit și fericit — din nou — și chiar și atunci, indiferent cât de greu ar fi, ar fi de o sută de ori mai puțin dureros decât era acum pentru Jensen.

Eu sunt prima persoană care va recunoaște că nu cântăresc lucrurile în profunzime, ceea ce e, în același timp, o binecuvântare și un blestem. Când l-am rugat pe Billy Ollander să ne întâlnim în debara, în clasa a șasea, nu mă gândisem că va ieși de-acolo în fugă, spunând marțafoilor lui de amici că sărut prost. Când am fost de acord să merg în vacanță cu Ruby și cu prietenii ei, mi-am închipuit că Ruby era din cale-afară de optimistă, dar n-aș fi crezut vreodată că-mi voi petrecere vremea cu cei mai drăguți oameni întâlniți vreodată. Și când l-am luat de mână pe Jensen, nu m-aș fi gândit într-un milion de ani c-o să mă prezinte fostei lui soții... drept actuala soție.

Soția lui.

Amândoi am privit-o uimiți în tăcere pe Hanna înaintând și îmbrățișând-o stângaci pe Becky. Apoi Will a făcut același lucru. Amândoi erau vizibil stânjeniți; mi-am petrecut suficient timp cu ei în ultimele patru zile ca să știu că îmbrățișările lor erau prietenoase și calde — nu aceste triunghiuri țepene formate de niște trupuri care se atingeau cât mai puțin posibil.

I-am privit cum se încurcă în explicații, da, acum erau căsătoriți. Da, asta voiau să spună, Will și Hanna erau căsătoriți. Părea că asta

a atins-o pe Becky la coarda sensibilă, pentru că am văzut cu toții, neștiind ce să facem, cum s-a desprins de Hanna și apoi a mai îmbrățișat-o o dată.

Dar mi-era imposibil să nu observ, cât de țeapăn era Jensen. Știam fără să fiu nevoită să întreb că, desigur, era firesc ca toate astea s-o afecteze pe Becky, să realizeze că nu mai făcea parte din viețile lor. Dar ea alesese așa.

L-am tras de braț, în timp ce ne țineam în continuare de mâini.

S-a întors cu fața spre mine, și i-am simțit în timpul ăsta pe Will și Niall încercând să nu se holbeze la noi.

— Mulțumesc, mi-a șoptit Jensen, privindu-mă în ochi, în timp ce Hanna și Becky continuau să vorbească. Ce mama dracului am făcut?

Am clătinat din cap, zâmbindu-i.

— Nu am nici cea mai vagă idee.

— E un dezastru. Trebuie să-i spun adevărul.

— De ce? am întrebat, ridicând din umeri. E prima oară când o vezi în peste șase ani, nu-i așa?

A dat din cap, dar întorcându-se spre Becky și Hanna.

Nu i-am mai suportat nefericirea de pe chip. I-am întors fața de la ele, i-am cuprins obrazul și l-am tras spre mine.

Gura lui a întâlnit-o pe a mea, cu un geamăt de surpriză, apoi s-a relaxat încet, înclinându-și capul și transformând acel sărut, dintr-o simplă întâmplare, în ceva real și cald și... adorabil. Am deschis gura sub apăsarea gurii sale și am simțit cum brațele lui îmi cuprind talia, iar pieptul i se lipește de al meu.

S-a depărtat puțin, foarte puțin, și m-am străduit din răsputeri să nu-l trag înapoi.

— Ai face asta pentru mine? a șoptit el lipit de buzele mele.

Am chicotit.

— Să te sărut e o povară pe care va trebui s-o port.

Jensen m-a sărutat din nou dulce, pe buze.

— Deja era ciudat, iar acum asta...

— Nu a fost niciodată *atât de* ciudat.

M-am uitat spre prietenii noştri care tot trăncăneau, ignorându-ne cu bună-ştiinţă.

— Dar asta... face lucrurile foarte interesante.

* * *

Ca să fiu cinstită, cu toţii eram puţin uluiţi. Tot drumul de la Jamesport la Willimantic, Hanna şi Will trăncăniseră voioşi despre istoria următoarei noastre destinaţii şi despre toate lucrurile pe care le vom face acolo. Cred că ni se cam citea reacţia pe faţă când îi vedeam pe Becky sau pe Cam, ori dădeam nas în nas cu ei când urcam în autobuzul agenţiei sau ne retrăgeam stânjenitor: treceam pe pilot automat, înaintând în tăcere.

Am fi putut pleca, pe bune. Erau un milion de alte lucruri de făcut şi niciun motiv de rămas într-o situaţie atât de tensionată, dar la urma urmelor Jensen fusese cel care insistase că totul era în regulă.

Iar eu am încuviinţat, ţinându-i partea.

— Ne descurcăm. Nu-i nicio problemă.

Aşa că am urcat în autobuz, aşezându-ne la locurile noastre şi făcând conversaţii de complezenţă pe drum.

De fapt, habar nu aveam la ce mă înhămasem. Am scăpat ieftin cu turul berăriei — ne-am ţinut de mână tot timpul, ne-am sărutat pe ici, pe colo, aşa cum ar face nişte tineri căsătoriţi. M-am gândit că restul săptămânii se va desfăşura la fel: nişte pupăceală, nişte îndrăgosteală, poate o să apuc să mă aşez la el în poală, să-i simt coapsele alea musculoase sub trupul meu câteva minute, ici-colea.

Toată povestea era atât de naivă şi perfect potrivită contextului, cu vizite de berării, degustări de vin, storcit de struguri. Nu mi-a trecut vreodată prin cap că o să stăm cu toţii la aceeaşi pensiune din Windham.

Până când am ajuns la recepţie, pentru a ne caza.

— Aveţi rezervate patru camere, pentru trei nopţi, a spus tipa, zâmbindu-i lui Jensen. E corect?

După cum a decis soarta, Hanna ne-a trimis pe mine și pe Jensen să facem formalitățile de cazare pentru toată lumea, în timp ce ea a găsit un loc de parcare pe stradă pentru duba noastră. Becky și Cam și celălalt cuplu din grup — Ellen și Tom — erau în spatele nostru tot pentru a se caza.

— E corect, a zis Jensen și apoi a tresărit speriat. Ah, a zis el în gura mare. Nu. Doar trei. Camere. Avem nevoie de *trei* camere numai. Nu-i așa? Cumva ai... ?

S-a întors cu fața la mine. O vedeam cu coada ochiului pe Becky care ne urmărea.

— Ultima oară când ne-am cazat am luat patru camere, i-am explicat femeii, cu un râs ciudat.

— Pippei îi place să... a zis Jensen, gândindu-se.

Apoi a continuat:

— Să cânte cu voce tare.

În același timp în care eu am zis:

— Să fac yoga dimineața devreme.

— Foarte devreme, a izbucnit el, în vreme ce eu am spus:

— Foarte tare cânt. Cânt și fac yoga, am adăugat, râzând.

Pentru că asta fac oamenii normali.

Pentru că nu păream deloc o idioată patentată.

— Faci yoga? a întrebat Becky, cu sclipiri în ochi. Și eu — mi-ar plăcea *la nebunie* să facem împreună!

Cam a strâns-o de mână, zâmbind și mândru nevoie mare.

— Becks își ia în curând certificatul de instructor. E adepta stilului „până la cer și înapoi".

Am dat iute din cap. *Rahat rahat rahat.*

— Eu practic... un fel special...

— Hot yoga, mi-a sărit în ajutor Jensen.

— Bikram? a spus Becky.

— Ah... e o versiune britanică... a chestiei ăleia, am zis, fluturând nonșalant din mână.

Da, pentru că eram atât de sofisticată încât practicam o versiune britanică de nișă pentru hot yoga. Mintea mi-o luase razna, încercând să explic cum fac eu asta într-o cameră de hotel.

— Știi... cu abur... de la... duș? am zis, ridicând privirea spre Jensen, care a dat din cap ca și cum ar fi fost o explicație perfect normală pentru faptul că el și proaspăta sa mireasă aveau camere separate în luna de miere.

— Uite, am auzit-o pe Becky, cu glasul pițigăiat plin de entuziasm, Cam iese la alergare dimineața devreme. De ce nu economisiți niște bani și nu vii să facem yoga cu aburi la mine în cameră, în zori? Sau, și mai bine, putem face yoga afară, pe câmp. Mi-ar plăcea să repet cu cineva exercițiile la care lucrez.

Am clipit des de câteva ori, întrebându-mă de ce era atât de drăguță, de ce depunea atâtea eforturi. Pe bune, nu era mai bine pentru toată lumea să cădem de acord că nu era obligatoriu să socializăm?

— N-o să vă ajute cântatul, a zis șovăielnic Jensen.

Tipa de la recepție ne-a înmânat trei chei.

— Avem karaoke la barul de lângă noi, în fiecare marți de la 7 până la ultimul client!

Becky a bătut încântată din palme.

— Perfect!

Părea emoționată, de parcă i-ar fi venit... să plângă? M-am uitat la Jensen. A reușit să acopere o grimasă cu un zâmbet forțat.

— Perfect.

* * *

— Nu cred că-ți dai seama ce dezastru se întâmplă, am zis, deschizându-mi valiza și scoțându-mi trusa de toaletă.

Jensen s-a holbat în gol la patul minuscul pe care trebuia să-l împărțim.

— Ba cred că-mi dau seama.

— Nu la *pat* mă refer, deşteptule, am zis râzând. Dă-l naibii de pat, îl putem împărţi. Mă refer la yoga.

— Nu trebuie să faci chestia cu yoga, a spus el derutat.

— Ba sigur că trebuie! Nu i-ai auzit speranţa din voce? Mai avea puţin şi plângea de fericire. Nu pot să-i zic dintr-odată: „A, da, nu vreau să fac faimoasa Yoga Englezească la Abur despre care am tot bătut câmpii". Am părea nebuni.

Am intrat în baie, dar l-am auzit râzând în urma mea.

— De parcă acum nu părem nebuni?

Jensen a venit după mine, privindu-mă în timp ce îmi scoteam periuţa de dinţi şi storceam nişte pastă pe ea. Nu mă deranja deloc treaba cu yoga sau faptul că fusesem practic de acord să dau un concert la karaoke diseară. Nu era vorba că urma să-mi petrec următoarele patru zile cu femeia cu care fusese însurat Jensen. Nici măcar nu era vorba c-o să-mi fie greu să mă prefac că sunt măritată cu Jensen în această parte a excursiei.

Mă deranja că, într-un fel, *de-abia aşteptam* toate astea.

Mă cunoşteam şi-mi cunoşteam inima. Aveam tendinţa de a mă arunca cu capul înainte şi apoi să mă gândesc. Dacă lucram aşa, ca o echipă — o echipă în care cei doi se sărută, pentru numele lui Dumnezeu — eram condamnată.

— Hei.

Mi-a cuprins şoldurile poposind cu mâinile în dreptul buricului, şi şi-a rezemat bărbia de creştetul capului meu. Oricât de plăcut ar fi fost, nu mă ajuta deloc.

I-am întâlnit privirea în oglindă.

— Hei.

Ne-am privit şi amândoi ne-am înăbuşit un mic hohot de râs. Ce mama naibii făceam aici? Nu mă gândisem prea mult la ce se va întâmpla diseară, dar

urma

să

dormim

împreună.

Mi-am vârât periuța în gură și am început să-mi frec viguros dinții. S-a dat un pic la o parte.

— Nu-mi amintesc când m-am uitat ultima oară la o femeie spălându-se pe dinți.

— E la fel de mișto cum îți aduci minte? am întrebat, cu spume la gură.

M-am aplecat ca să scuip și apoi m-am ridicat. Am umplut un pahar cu apă ca să-mi clătesc gura. A dat să spună ceva, dar i-am luat-o înainte după ce am scuipat din nou.

— Te-am *sărutat*.

— M-ai sărutat.

A încuviințat, sprijinindu-se de mine și rezemându-și din nou bărbia de capul meu.

— Și apoi, dacă-ți amintești, te-am sărutat eu *pe tine*.

— A fost nasol?

A clătinat din cap.

— Pippa?

— Da?

— Îți mulțumesc.

Am izbucnit în râs.

— Pentru ce anume? Că te-am sărutat? Te asigur că a fost plăcerea mea.

A clătinat din cap, privindu-mă în oglindă.

— Pentru că ai făcut să fie situația mai ușoară.

I-am zâmbit, sprijinindu-mă de el cu spatele.

— Mai ușoară *pentru tine*.

A mijit ochii, semn că nu pricepea.

— Jensen, împărțim patul la noapte; eu de-abia îmi pot atinge degetele de la picioare, darămite să fac yoga; și sunt *complet* afonă. O să fie un dezastru complet.

— Ai spus mai devreme că o să ne descurcăm. Hanna și Will așteaptă cu nerăbdare partea asta de excursie de câteva săptămâni. Hai să ne luăm inima în dinți.

Insistam să-l privesc în oglindă.

— De ce e atât de drăguță?

A devenit brusc serios și ușor tulburat.

— Becky a fost întotdeauna drăguță, dar... da, nu știu.

* * *

Ne-am întâlnit la parter pentru cină, înaintând ținându-ne de mână — prudenți — spre Will și Niall, care ne așteptau lângă recepție. Will s-a întors spre noi și ne-a zâmbit cu subînțeles privindu-ne cum ne țineam de mână.

— Chestia asta... a spus el, cu brațele întinse. *Asta* am venit să văd.

— Să profităm cât putem de o situație nasoală! a spus voios Jensen, trăgându-mă lângă el și sărutându-mă zgomotos pe tâmplă.

— O, nu, ce situație nasoală? a întrebat Becky, apărând practic *de nicăieri.*

Am tresărit cu toții. Ar fi trebui să-i punem un clopoțel la gât. Will a izbucnit în râs.

— La naiba, Jensen, eu *trăiesc* ca să văd cum reușești să faci asta mereu, în ultima vreme.

Jensen s-a bâlbâit nițel.

— Nu, nu, nimic...

A clipit, coborându-și privirea spre mine.

— Noi doar...

— Pippa tocmai a aflat că e gravidă, a izbucnit Will.

Amândoi ne-am întors spre el șocați.

— Will! am strigat lovindu-l în piept. Ai înnebunit?

Ce mama dracului?

Will a ridicat din sprâncene. Părea încă puțin abțiguit după lunga degustare de bere de mai devreme, așa că s-a aplecat, șoptind fără pic de discreție:

— Ce? Rahat. Nu-i bine?

— Facem un *tur al podgoriilor*, fraiere! am șuierat, cu ochii bulbucați. Nu facem...

M-am oprit când Jensen m-a tras aproape violent lângă el. I-am zâmbit lui Becky printre dinții încleștați.

— Will glumește, ce caraghios e! Nu sunt *gravidă*.

— Vezi? a spus Will, legănându-se pe călcâie. Ți-am zis c-o să-i facem să vadă partea frumoasă. N-ai pus mâna pe casa aia din Beacon Hill pentru care ai făcut oferta. Dar măcar nu ți-a rămas nevasta însărcinată în luna de miere, corect?

Jensen a mijit ochii, uitându-se la Will.

Hanna a coborât treptele și s-a dus lângă soțul ei, interpretând corect situația.

— Faci probleme?

— Eu? Nu.

S-a înclinat, sărutând-o ca să-i distragă atenția.

— Vrei să cumperi casă în *Beacon Hill*? l-a întrebat Becky încet pe Jensen, ceea ce m-a făcut să cred că Beacon Hill trebuie să fie o zonă destul de fițoasă.

Cam a apărut lângă ea exact când a exclamat în șoaptă:

— *Uau.*

— Jensen e la un pas de a deveni partener, a zis Niall. Așa e când muncești din greu.

Întorcându-se spre Hanna, Will a completat:

— Ai și slujba, ai *și* fata.

Becky a ridicat privirea spre Jensen, cu sclipiri în ochi.

— Mă bucur mult. Și e uimitor, deoarece Cam e agent imobiliar! Îți poate găsi o casă în Beacon Hill!

Am simțit cum Jensen mă strânge și mai tare de braț. Fără să fie nevoie s-o spună, mi-am dat seama că acesta era ultimul loc unde voia să se afle în acest moment.

— Ce mai... noroc, a zis, mimând un zâmbet.

Becky a făcut un pas, apropiindu-se și mai mult.

— Cred că mi-am făcut griji atunci când noi... a început să spună Becky, cu o sclipire suspectă în ochi, însă eu am întrerupt-o.

— Fraților, mor de foame! am exclamat. Tot sexul ăsta de proaspăt căsătoriți și mai știu eu ce să fie de vină. Unde luăm cina?

Evident, Jensen a roșit când am pronunțat cuvântul *sex*.

* * *

— Simt că am ratat ceva cu adevărat interesant aici, a spus Ruby, conducându-ne spre locul unde luam cina.

— Will a detonat Hiroshima penibilului, a explicat Niall, iar Pippa a continuat cu Nagasaki.

— A fost destul de nasol, a fost de acord Jensen.

L-am lovit peste umăr.

— E incredibil de greu pentru mine să mă prefac că sunt soția ta.

— Prea mult sex de proaspăt căsătoriți? a spus el, pe un ton mucalit.

Niall s-a înecat tușind.

— Ah, și aparent Cam o să ne vândă casa visurilor noastre în Beacon Hill. Mulțumesc pentru asta, Will.

Will a rânjit spre noi.

— Cu plăcere!

Mi-am înăbușit un hohot de râs.

— Ce puteam să fac în fața fostei tale neveste care are lacrimi în ochi ori de câte ori e lângă voi, oameni buni? am zis. Au trecut cinci ore și deja simt că suntem un cuplu disfuncțional.

— Ce are Becky de *plânge*? a întrebat Hanna.

Will s-a holbat la noi.

— Poate că *ea* e gravidă?

— Bea bere, i-a reamintit Ruby.

— Poate că și-a dat seama că a pierdut cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată? a întrebat Hanna încercând să fie protectoare.

— OK, OK, destul, a spus Jensen, frecându-se la ochi cu podul palmelor.

Hanna a arătat vizavi restaurantul unei ferme, unde aveam rezervare — fără Becky și Cam sau Ellen și Tom.

— Doamne, am mormăit. Ce mă fac eu diseară la karaoke? Trebuie neapărat să mergem?

— Păi, n-ar fi trebuit dacă *tu* nu acceptai, a zis râzând Jensen.

— E fenomenal, a zis Will și a chicotit, abțiguit în continuare. „Hai cu noi în excursie, Jens! Te împerechem cu nebuna din avion și apoi dăm nas în nas cu bestia de fosta ta nevastă pentru prima oară în *zece* ani. Și ne prefacem cu toții că ești sexos și șmecher și însurat cu o străină."

— *Hei,* am protestat, prefăcându-mă a fi jignită.

Jensen s-a uitat la mine.

— Nu ești o străină.

— Corect, pentru că ți-am spus toată povestea vieții mele.

A rânjit.

— Începând cu pipeta.

Ceilalți au tăcut, derutați. Jensen i-a ignorat pe toți.

— Știi ce-i mai lipsește acestei seri?

A întrebat retoric, dar s-a uitat drept în ochii mei.

— După cum decurge excursia asta, nu-mi dau seama unde bați, a zis Hanna.

Jensen a clătinat din cap, a mârâit printre dinți și a spus:

— O *tonă* de vin.

* * *

Poate că întâlnirea neașteptată cu Becky îi bulversase pe toți, dar nu era deloc o problemă să bem *o tonă de vin*. Când ne-am așezat la

masă, Will a comandat două sticle — una cu vin roșu, una cu vin alb — și câteva aperitive, spunându-i chelnerului că e ziua lui Jensen.

Jensen a primit o pălărie de paie și o bavetă de plastic pentru homarul de un kilogram pe care l-au adus chelnerii. După ce am dat pe gât cele două sticle, părea de bun-simț să mai comandăm două. Hanna s-a gândit — destul de rațional, mi-am spus eu — că fiecare sticlă are șase pahare, ceea ce însemna că fiecare dintre noi băuse doar două.

— Doar cât să ne ațâțe în seara asta, a zis Niall, făcând semn chelnerului.

Încă două sticle și deja Will căpătase o nuanță rozalie în obraji, Hanna râdea grohăind, lipsită de orice delicatețe, iar Jensen își odihnea brațul pe spătarul scaunului meu, într-un gest familiar.

Am comandat vin pentru desert, împreună cu crema de zahăr ars și lava cake.

După desert am comandat cocktailuri.

Și apoi ne-am amintit că aveam întâlnire la karaoke cu Becky și Cam la un bar din oraș. Ruby a fluturat un deget prin aer.

— Nu trebuie să mergem, a spus ea, clipind amețită spre mine și Jensen. Dacă e ciudat pentru voi.

Am izbucnit în râs.

— Pentru mine nu e ciudat. Nu suntem căsătoriți *de-adevăratelea*.

— Cred că se referă la faptul că ești afonă, a zis Jensen, șoptindu-mi în ureche.

— Asta e o problemă, dar pentru ceilalți, m-am adresat tuturor și apoi m-am întors spre el, aplecându-mă puțin să-l sărut.

De fapt, îmi era foarte greu să-i rezist. Mirosea a ciocolată și avea o barbă proaspătă care-i trasa linia maxilarului.

— Și trebuie să vă anunț, cânt foarte bine la karaoke Violent Femmes.

A schițat un zâmbet.

— Ai putea să mesteci niște sticlă și să dai pe gât niște whisky și pe urmă să-l imiți pe Tom Waits.

— Am putea face un duet, am propus eu.

— Eu sunt pentru duet, a spus Will aproape urlând de partea cealaltă a mesei.

Hanna i-a făcut semn să coboare vocea, pentru că atrăsese deja atenția altor clienți din local.

— Uite, a spus Jensen, scărpinându-și fruntea, cântă un cântecel aici la masă și eu fac un duet cu tine.

Am bătut puțin în retragere. O spusese de parcă era ceva ce n-aș fi fost niciodată în stare să fac.

— N-am de gând să cânt într-un *restaurant*, i-am zis.

— Dacă o faci, cânt și eu cu tine la bar.

Am analizat situația, încercând să-mi dau seama cât de mult băuse. Era destul de adorabil.

— Ești nebun.

Am clătinat din cap și am simțit privirea lui Ruby care mă urmărea, în timp ce-i șoptea ceva lui Niall.

— Orice cântec vrei la bar, m-a ațâțat Jensen. Tu alegi. Doar să-mi cânți ceva acum.

Bingo.

Am rânjit.

— Eu aleg?

— Sigur, a spus el, fluturând relaxat din mână.

— Ce păcat că nu mă cunoști mai bine.

M-am ridicat de pe scaun și m-am cocoțat pe el deasupra tuturor.

— Pippa, a zis el râzând. Ce tot faci? Mă refeream să cânți la masă.

— Prea târziu, i-a zis Ruby. Domnule, tocmai ai trezit monstrul.

— Îmi cer scuze tuturor, am strigat către toți cei prezenți în restaurant.

Era un local mic — poate zece mese cu totul —, dar plin ochi. Furculițele zgâriau farfuriile, iar gheața zornăia în pahare. Oamenii au tăcut brusc. Cel puțin 35 de perechi de ochi erau ațintite asupra mea.

— Azi e ziua soțului meu și cel mai bun prieten al lui din facultate — care acum îi e cumnat — a cumpărat o cantitate tulburător de mare de alcool în seara asta, iar eu v-aș fi profund recunoscătoare dacă i-am cânta cu toții „Mulți ani trăiască!" lui Jensen.

Nu am mai așteptat aprobarea lor și am dat tonul — gălăgioasă, afonă și probabil prea pițigăiată pentru ca majoritatea bărbaților să-mi poată ține isonul. Dar cum s-a dovedit a ne fi norocul în Connecticut, toată lumea din restaurant era pusă pe distracție, cântând în gura mare cu paharele ridicate. La final, toți au aplaudat zgomotos, iar eu m-am dat jos de pe scaun și l-am sărutat pe Jensen pe gură.

— Ziua mea de naștere e în martie, a șoptit el.

— Nu te-ai prins? am zis, trecându-mi degetele prin părul lui doar pentru că mi s-a părut că pot s-o fac. Ne jucăm. Ești însurat. Eu sunt norocoasa ta soție. Și astăzi e ziua ta de naștere.

Jensen m-a privit cu ochii lui închiși la culoare și plini de o emoție pe care nu o puteam descifra. Nu era supărat. Nu era nici măcar surprins. Dar nu o puteam desluși pentru că mă privea cu o oarecare adorație, și de-acum știm cu toții că nu mă pricepeam deloc să citesc gândurile bărbaților.

Opt
Jensen

Totul în Windham era la o aruncătură de băț, dar nouă părea să ne ia o oră să parcurgem trei străzi. Ziggy și Will se opreau la fiecare fereastră — indiferent că era un magazin de antichități sau vitrina unei agenții imobiliare. Până când am ajuns la taverna lui Duke, cei doi plănuiseră să-și cumpere o canapea, două măsuțe, o lampă veche și o casă la marginea drumului, în Canterbury.

Fără să-mi dau seama, am ținut-o pe Pippa de mână tot drumul. Practic, nu trebuia s-o fac: nu erau de față Becky sau Cam, nu trebuia să ne dăm în spectacol cu căsnicia noastră pe stradă. Dar era plăcut s-o pot atinge așa și mi-am amintit că ieri mă gândeam s-o fac oricum, nu doar de dragul unei minciuni impulsive, ci pentru că era frumoasă și amândoi eram singuri și, la urma urmelor, de ce nu?

Când m-am trezit față în față cu Becky în carne și oase, trecutul nostru a început să semene puțin cu monstrul din copilărie care se ascundea în dulap. Îmi *construisem* trecutul în minte; m-aș fi așteptat ca o astfel de întâlnire accidentală să fie de-a dreptul dureroasă, însă adevărul era că fusese mai mult ciudată. Cam părea de treabă, deși

cam insipid. Becky părea fericită... deși cam fragilă la vederea mea. Neașteptat, dar pentru ea a părut mai greu decât pentru mine.

Duke îmi amintea de orice bar micuț în care intrasem vreodată. Mirosea a bere vărsată peste tot și, vag, a mucegai. Aveau o mașină de făcut popcorn și un teanc de ziare pentru clienți. Era un singur barman care muncea, iar în colț era un aparat singuratic de karaoke. Câțiva clienți răsfirați stăteau la bar și la măsuțe, dar nu putea fi considerat un local aglomerat.

Să-l vedem pe Niall Stella — atât de înalt, atât de pregătit — într-un loc ca acesta ne umplea pe toți de bucurie. S-a așezat cu grijă pe un scaun de vinilin și a comandat o bere Guinness.

— Te-ai... mi-a spus Pippa, holbându-se la mine. Te-ai mai înmuiat.

— Ce?

A înclinat din cap și a zis:

— Acum cinci zile m-aș fi așteptat să arăți aici bățos ca un om de afaceri. Acum însă...

S-a uitat la noul meu tricou de la berăria Willimantic și la singura pereche de jeanși pe care o luasem cu mine.

— Arăți bine.

— Eram pe pilot automat când am făcut bagajele pentru excursia asta, am recunoscut, evitând complimentul. Am multe pulovere și cămăși elegante.

— Am observat.

S-a înclinat, iar eu i-am simțit răsuflarea caldă pe gât.

— Te plac indiferent de cum te îmbraci. Dar parcă-mi place mai mult când văd brațele astea.

Pippa și-a trecut mâna moale peste antebrațul meu și și-a încolăcit-o în jurul bicepsului.

— Sunt niște brațe zdravene.

M-au trecut fiorii și mi-am îndreptat iute atenția spre chelnerul care ne-a adus băuturile. Will și-a ridicat paharul plin cu o bere de culoarea chihlimbarului.

— Pentru căsnicii: vechi, noi și false. Fie să vă ofere tot ce vă doriți pe lume.

Privindu-mă fix în ochi, Will s-a întins, așteptând să dăm noroc. Am ridicat halba plină cu bere neagră și am ciocnit-o de paharul lui.

— La mulți ani, cretinule, a spus el rânjind.

— *La mulți ani*?

Glasul lui Becky s-a auzit din spatele meu și am văzut cum lui Will îi dispare zâmbetul de pe buze. S-a îndreptat de spate pentru ca apoi să-și cuprindă soția cu un braț.

— A cui zi de naștere este? a întrebat Becky.

— Hei, a zis el, ne prosteam și noi pe-aici.

— E ziua Pippei, i-am zis zâmbindu-i, iar ea a clătinat amuzată din cap. Ne pregăteam să-i cântăm.

De partea cealaltă a mesei, Niall s-a înclinat spre noi, râzând în pumni.

— E prea mult, a zis el, clătinând din cap. Nu mai pot ține pasul.

Cam i-a făcut semn chelnerului, iar Becky și-a tras un scaun lângă mine, în partea opusă Pippei.

— Pot să mă așez aici?

Am simțit cum Pippa se încordează în stânga mea și am mormăit încet:

— Sigur.

Adevărul era că nu voiam ca Becky să se așeze acolo.

Nu o voiam pe Becky aici.

Nu o voiam deloc în preajma mea în călătoria aceasta.

Nu mai eram îndrăgostit de ea, nu voiam să dau timpul înapoi și să schimb ceva. Nici măcar nu voiam o explicație mai bună pentru destrămarea căsniciei noastre. Voiam doar să-mi continui viața. Și, deși restul existenței mele devenise un mare succes, Will avea dreptate: viața mea sentimentală era un mare eșec din cauza mea. Pur și simplu nu dorisem să-mi *rezolv problemele*.

Cam a comandat un Bud Light și un pahar din vinul nasol al casei pentru Becky. L-am surprins pe Will zâmbind pe sub mustață,

înainte ca Ziggs să-l fi ciupit, probabil, pe sub masă, pentru că am văzut-o când s-a aplecat, șoptind:

— Încetează.

Dar știam că asta e o greșeală — să ne jucăm, să ne prefacem că suntem prieteni vechi. Nu eram stare să fac asta. Nici Will nu era. Ziggy, mai ales ea, nu era în stare. Becky stricase tot. Ne distraserăm de minune înainte să apară ea, dar acum urmau alte trei zile de prefăcătorie.

— Unde ați mers la cină? a întrebat Becky, zâmbind prietenește.

— La John's Table, i-a răspuns Ruby, sesizând corect ușoara tensiune de la masă. A fost senzațional.

— Cred că noi avem rezervare acolo mâine, a zis ea, căutând un gest de confirmare din partea lui Cam.

Acesta a încuviințat.

— Noi am mâncat la Lonely Sail. A fost destul de bine.

Am scos cu toții niște sunete abia perceptibile — *ahhh* — de parcă i s-ar fi părut cuiva interesant.

— Mai țineți minte, a zis Becky zâmbind, când am stricat masa la localul acela unde se mâncau sandviciuri...

S-a întrerupt, mijind ochii la mine, așteptând ajutor.

— Attman's, a sărit Will, apoi a sorbit din bere.

Am zâmbit, reamintindu-mi. Ne îmbătaserăm, iar Becky îmi sărise în spinare. Am căzut amândoi peste masa care ieșise din suport. Bietul puști care lucra acolo țipase panicat și ne spusese să plecăm, că o drege el cumva.

— Ar fi trebuit s-o plătim, a zis ea, clătinând din cap.

— Masa? Cu ce? am făcut eu, râzând puțin. Dacă-mi amintesc bine, am împărțit un sandviș în seara aceea pentru că aveam toți trei în total șapte dolari.

Mi-am reamintit și restul acelei seri: Will și cu mine întorcându-ne pe șapte cărări în cameră, căzând pe podea și plănuind să proiectăm televizorul pe tavan ca să ne putem juca jocuri video beți, întinși pe spate.

Am încheiat seara conectând televizorul la un proiector vechi pe care-l ştiserăm din depozitul departamentului de biologie — şi a fost senzaţional.

De fapt, marea majoritate a amintirilor din facultate erau întâmplările cu Will.

Tăcerea ne-a învăluit pe toţi, şi am ajuns la concluzia — cu toţii, presupun — că nu mai avem nimic în comun unii cu alţii.

Cam bătea darabana în masă.

— E cineva de-aici fan Mets?

Am dat toţi din cap, mormăind un fel de „Nu" şi „Nu chiar", iar el şi-a dus berea la buze, fixându-şi privirea în televizorul de deasupra barului unde, am presupus, se desfăşura un meci al echipei Mets.

Ziggy m-a săgetat din priviri şi i-am citit exasperarea din ochi.

Seara aceasta, care mai devreme m-ar fi făcut să stau treaz până târziu, bând încontinuu, îşi pierdea din energie. Mi-era dor de râsul Pippei. Mi-era dor de bucuria pe care am simţit-o când s-a uitat la mine şi nu ştiam exact ce urma să facă mai apoi.

M-am întors spre ea, am cuprins-o cu braţul pe după umeri şi am tras-o spre mine.

— Cred că-ţi sunt dator cu un cântec, am zis.

A înălţat privirea, zâmbindu-mi buclucaş.

— Da? Genial!

— Tu alegi.

Mi-am coborât glasul.

— Vreau pur şi simplu să mă ridic de la masa asta.

Am privit-o fix, ochi în ochi, şi m-am întrebat dacă vedea că voiam să-i transmit: *Nu vreau să fiu cu ea.*

Mai mult i-am citit pe buze decât am auzit-o spunând:

— Bine, haide-atunci.

Şi m-a luat de mână, m-a dus spre colţul unde zăcea părăsit microfonul, pe un taburet, sub un reflector, şi l-a pornit. S-a auzit un ţiuit în tot barul şi toată lumea a tresărit înainte ca Pippa să ducă microfonul la buze.

— Salutare, Connecticut, a zis, făcând o reverență drăgălașă. Jensen aici de față a promis că va cânta împreună cu mine, așa că m-am gândit că ar fi haios să cântăm ceva *cu adevărat* romantic.

Will a râs, în vreme ce soră-mea ne privea cu niște ochi pleoștiți de vin. Ruby era pe jumătate în poala lui Niall, fie mușcându-l de gât, fie adormind. Singura persoană care ne urmărea cu toată atenția era Becky.

Voiam să mă târăsc afară din pielea mea.

Pippa mi-a luat un obraz în palmă și mi-a întors fața spre ea.

— Asta e pentru tine.

Riffful de deschidere al melodiei „Kiss Off" a trupei Violent Femmes a răsunat în tot barul, iar Pippa s-a lipit de mine, legănându-se și cântând.

Will și-a vârât două degete în gură și a fluierat cu forță. Chiar și Ruby s-a ridicat în capul oaselor, țipând:

— Uhuuuuuu!

— *I need someone, a person to talk to / Someone who'd care to love*[8], a cântat Pippa și, după ce i-am văzut zâmbetul larg și ochii ghiduși, nu puteam rezista.

Așa că am intrat în joc:

— *Could it be you? Could it be you?*[9]

Era ridicol și jenant și cântam *îngrozitor*, dar era cel mai eliberator moment de la divorț încoace. Cum era posibil așa ceva? Cântam și urlam, în același timp, un cântec plin de furie, alături de o femeie pe care o cunoscusem cu doar câteva zile în urmă, pe care inițial mi s-a părut că o displac, dar acum o adoram, într-un fel, iar Becky stătea acolo și ne privea — Becky, dintre toți oamenii de pe pământ — cu un amestec de ușurare și nefericire pe chip.

Dar apoi până și ea s-a estompat, căci femeia din fața mea îmi solicita toată atenția. Părul Pippei se desfăcuse și se revărsase pe

8 Am de nevoie de cineva cu care să vorbesc / Cineva care să mă facă să iubesc. (*N. trad.*)

9 Oare ești tu / Oare ești tu? (*N. trad.*)

umeri. Pe sub rochia de jerseu, i se ghicea ușor forma trupului, iar eu m-am întins, mi-am strecurat o mână în jurul taliei ei și am tras-o mai aproape de mine.

Voiam s-o sărut.

Știam că parțial asta se datora vinului și berii, și senzației amețitoare de libertate dintr-un orășel în care nu cunoșteam pe nimeni. Dar la fel de bine știam că această senzație nu i se datora deloc lui Becky.

Pippa s-a lipit de mine, falsând îngrozitor la microfon — perfectă pentru acest cântec, de fapt. Cerceii lungi aproape că-i atingeau umerii. Brățările îi zăngăneau la încheietură. Își dăduse cu un ruj de un roșu înflăcărat și seducător, care-i făcea zâmbetul fericit să pară nemărginit.

Cântecul s-a încheiat cu un zdrăngănit disonant de chitară și Pippa m-a fixat, gâfâind, cu privirea. Rareori făceam lucruri fără să le gândesc înainte, dar când m-am aplecat s-o sărut n-am făcut-o nici de dragul spectacolului, nici pentru că se uita cineva la noi — ci pentru că, în acel moment, nu mă puteam gândi la altceva.

Ne-am întors la masă, unde ne-au întâmpinat aplauzele leneșe ale lui Will, rânjetul tâmp al Hannei, ochii căscați ai lui Ruby și ai lui Niall, și zâmbetul trist al lui Becky. Cam se juca pe telefon.

— Voi doi chiar sunteți drăguți împreună, a zis Becky.

— *Chiar* sunteți, a aprobat Ziggy și, dintr-un motiv oarecare, părerea ei avea și un înțeles aici.

Eram ușor agitat, așa cum mi se întâmpla în timpul unei întâlniri lipsite de sens care se prelungea aiurea sau la finalul unei convorbiri telefonice care nu se mai termina. Pippa m-a luat de mână și îi privea pe Becky și Cam cum ne luaseră locul la karaoke, alegând un cântec vechi de-ale lui Anne Murray. O piesă lentă, country.

— Ce alegere ciudată, nu-i așa? a zis Pippa, cu mâna pe umărul meu. Deși cred că și cântecul nostru a fost o alegere ciudată de început.

M-am apropiat de ea pentru a mă putea face auzit.

— Tatăl ei a murit când ea era doar o adolescentă. El o adora pe Anne Murray. E o chestie de-a ei.

Şi-a înclinat capul spre mine.

— Ah.

Aşa începe, mi-am zis. *Nu într-o mare goană după informaţii, ci în fragmente mărunte.* Cam poate ştia aceste detalii despre Becky acum — ba chiar multe altele.

Eu am aflat despre Pippa că nu avea nevoie să se uite la prompter ca să cânte piesele Violent Femmes. Am aflat că dansa ca o marionetă, că are două mame şi că-i place să ţipe în ploaie.

Mi-am apropiat din nou gura de a ei, iar când ne-am dezlipit buzele, am zărit un mare semn de întrebare pe chipul ei.

— Ce-i? am întrebat-o, dându-i la o parte o şuviţă de păr de pe faţă.

— Eşti beat?

Am răspuns râzând:

— Păi... cam da. Ce, tu nu eşti?

— Ba da, normal. Dar ăsta mi s-a părut a fi un sărut *adevărat.*

Am dat să-i răspund, dar i-am simţit pe toţi de la masă că se ridică. Am privit în jur.

— Locul ăsta e cam leşinat, a spus Will, ridicându-se în picioare şi punându-şi haina. Hai să mergem la barul de la hotel.

M-am uitat la ceas. Era abia 10.

M-am ridicat, am ajutat-o pe Pippa să se îmbrace, am plătit nota şi am plecat de la Duke's.

De-abia când am ajuns la pensiune mi-am dat seama că am plecat în mijlocul cântării lui Becky şi că nici măcar nu ne luaserăm la revedere.

* * *

Venise momentul adevărului.

Mă rog, aproape.

Simțeam chemarea camerei de la etaj de când am intrat în micul bar al pensiunii. Oare amânam inevitabilul — un dans ciudat în jurul unui pat micuț — sau încercam să regăsim distracția în acea noapte?

— Simt nevoia unei întruniri de grup, a zis soră-mea, trântindu-se pe unul dintre scaunele luxoase. Trebuie să discutăm la modul serios dacă rămânem să facem acest tur sau ne îndreptăm spre destinația următoare.

— Credeam că povestea asta cu Becky n-o să fie mare scofală, a zis Will, dând din cap. Credeam că falsa voastră căsnicie va fi amuzantă și că ne vom distra teribil, dar când dispare entuziasmul și se lasă noaptea, e puțin ciudat s-o vezi pe Becky care nu-și poate lua ochii de la tine.

— E adevărat, a spus Pippa, uitându-se la mine. Nu ai observat?

Am ridicat din umeri, scoțându-mi puloverul în fața șemineului.

— Probabil că și pentru ea e ciudat.

— Cam seamănă cu o piuliță, a zis Ruby.

Am închis ochii, sprijinindu-mă de spătarul canapelei. Era momentul să accept realitatea: revederea cu Becky fusese obositoare mai degrabă pentru că eu mă așteptasem să fie ciudată, nu pentru că era ciudată cu adevărat.

— Eu sunt de acord cu oricare dintre variante, am zis. Dacă rămânem — bine, dacă plecăm — iarăși bine.

— Persoana care pare să gestioneze cel mai bine situația e chiar Jensen, a spus Ziggy. Mie îmi vine s-o iau razna de câte ori o văd.

— Ei bine, a fost o zi senzațională, iar eu am băut mult, mult prea mult, a zis Will. Cine trebuie să aibă grijă de mine? Tu?

S-a rezemat de Ziggy cu un zâmbet tâmp.

— *Bună.*

— OK, cred că cineva trebuie să meargă la culcare, a spus ea, zâmbind când Will și-a lipit obrazul de pieptul ei. Poate mai vorbim despre asta mâine-dimineață. Ar trebui să fac niște noi aranjamente, ca să ne cazăm mai devreme la cabană. Poate că ar trebui să ne culcăm și să vedem după aceea dacă mai vrem s-o ucidem pe Beck...

Hanna s-a oprit și a zâmbit răutăcios.

— Ups, am greșit. Voiam să spun să vedem cum ne *vom simți* mâine.

— Excelent plan, a spus Niall și s-a ridicat de la masă.

Ruby s-a îmbrățișat cu toată lumea și după o serie lungă de *noapte bună* și de *ne vedem mâine-dimineață*, s-au îndreptat spre lift.

I-am întâlnit privirea Pippei care mă privea lung. Realizase și ea că aveam o singură cameră și un singur pat de împărțit?

S-a ridicat, întinzându-mi mâna.

— Ești gata?

Mi-a zâmbit.

— Cred că a venit momentul, am zis ușor crispat.

Adună-te, Jensen.

Am simțit cum inima o ia la sănătoasa când m-am ridicat și am luat-o de mână. Părea atât de mică în mâna mea, caldă și moale, dar și puternică. Era felul ei de a mă liniști, exact cum s-a întâmplat dimineață, și aproape că m-am oprit din mers când mi-am dat seama că, pentru cei care ne priveau, aceasta trebuia să fie luna noastră de miere.

Asta nu mă ajuta deloc.

Am străbătut holul și am urcat scările ținându-ne de mână. Mergeam în camera noastră și habar nu aveam ce urma să se întâmple.

Nouă
Pippa

Jensen a deschis uşa camerei noastre, făcându-mi semn în tăcere să intru prima. Uşa s-a închis în urma lui, cu un zgomot apăsător.

Vai, ce atmosferă încărcată.

Cât am urcat treptele niciunul nu scosese vreo vorbă. Pe hol, tot tăcere. La aproape fiecare pas, voiam să mă întorc spre el, să dansez puţin şi să spun: *Asta nu trebuie să se întâmple. Putem să spunem toată noaptea poveşti de groază, să dăm iama în gustările din bar şi să ne prefacem că e o petrecere în pijama.*

Dar cu Jensen, uneori, vorbitul pe şleau făcea lucrurile şi mai ciudate.

Nu prea petrecuserăm timp în cameră, de când ne aduseserăm bagajele, mai devreme, şi, în momentul acela, fiorul jocului de-a căsătoria şi o seară întreagă pe care o aveam înainte de a fi nevoiţi să ne confruntăm cu *acest* moment făcuseră ca patul să pară mult mai mare.

Însă nu. Acum era minuscul.

Exista oare o dimensiune în Statele Unite între dublu şi simplu?

Jensen a fost primul care a spart tăcerea, în timp ce amândoi ne holbam la pat.

— Pot să dorm pe jos, fără nicio problemă.

Însă nu voiam asta. În realitate, voiam să-i simt trupul lângă mine, voiam să mă strângă în brațe, cu fața îngropată în umerii mei. Voiam să-i aud răsuflarea în somn și să-i simt căldura întreaga noapte.

Nu era vorba că-mi place sexul — pentru că îmi place — și nici că-mi plac îmbrățișările — clar. Dar mă simțeam în siguranță lângă el. Mă simțeam importantă, mai ales azi, când l-am putut ajuta cumva și mi se părea că acest mic favor îl făcuse să se deschidă în fața mea.

Însă acum ne aflam aici, și se închisese iar în el.

— Nu fi caraghios.

M-am răsucit spre valiza mea, scoțându-mi pijamalele.

— Mă duc să mă schimb...

S-a uitat la bagajul său, deschis pe un scaun dintr-un colț al camerei.

— Desigur.

M-am schimbat, m-am spălat pe față, mi-am prins părul în vârful capului, mi l-am desprins la loc și l-am lăsat liber, l-am prins din nou în coadă. M-am dat cu cremă. M-am spălat pe dinți, am făcut pipi, m-am spălat pe mâini, m-am dat din nou cu cremă. Iar m-am spălat pe dinți. Trăgeam de timp. Și apoi, când am ieșit din baie, i-am făcut loc să treacă pe lângă mine ca să intre în toaletă. Am observat că avea în mână doar o pereche de pantaloni scurți.

Dormea fără tricou.

Hai, să-mi fut una!

Totuși, când a ieșit, după ceva timp, încă avea tricoul pe el, spre enorma mea dezamăgire.

— Credeam că dormi fără tricou.

Poftim?

Ce am scos pe gură?

M-a privit, surprins.

— Da, de obicei așa dorm, dar...

Jur pe ce am mai sfânt că-mi bătea inima atât de tare că nici nu puteam respira.

— Speram să dormi așa și de data asta.

Mi-am lins buzele, rugându-l în sinea mea să-mi susțină privirea.

— Îmi cer scuze. Se pare că mi s-a stricat filtrul gândurilor.

A schițat un zâmbet.

— Spui asta de parcă s-ar fi întâmplat doar acum.

Cumva gluma lui — cu o ușoară nuanță de iertare — a dat frâu liber și celorlalte gânduri ale mele:

— Știu că azi am jucat un simplu joc. Dar în ultimele zile mi-a plăcut să cred că se poate întâmpla ceva între noi. Atmosfera e tensionată acum și nu avem cum să schimbăm lucrul acesta, dar nu vreau să crezi că mi-ar displăcea să dormim în același pat.

Am făcut o pauză și apoi am dat să continui, dar m-am oprit, dându-i ocazia să-mi răspundă.

Momentul meu de tăcere după ce am bătut câmpii l-a cam luat prin surprindere, pentru că a stat holbându-se la mine preț de câteva clipe.

— Zi, am șoptit, așezându-mă pe pat și chircindu-mă cu spatele lipit de tăblie. Am terminat. Deocamdată.

S-a apropiat încet de mine, așezându-se pe colțul saltelei, fix pe margine.

— Și eu mă gândeam la asta, înainte să apară Becky.

— Da?

A încuviințat.

— Sigur că da. Ești frumoasă și enervantă doar pe jumătate cât credeam.

Am izbucnit în râs.

— Crezi că sunt drăguță?

— Cred că ești fenomenală.

Mi-am muşcat buza, privindu-l cu atenţie. Pe chip i-a înflorit un zâmbet, iar în cele din urmă, a întrebat:

— Crezi că sunt *drăguţ*?

Am întins mâna după o pernă şi am aruncat-o spre el.

— Cred că eşti fenomenal, am repetat, iar restul replicii mi-a zburat pur şi simplu de pe buze: Te *plac*.

A râs, cu sclipiri în ochi.

— Şi eu te plac.

Şi faimoasa gură a Pippei Cox s-a pornit şi n-a mai tăcut:

— Înainte de excursia asta, nu fusesem niciodată la o podgorie adevărată. Prietena mea Lucy a dat o petrecere acum câţiva ani. Trebuia să fie o seară fiţoasă — vin, brânzeturi —, dar cum e zicala aia? „Poţi scoate o fată din sat, dar nu poţi scoate satul din fată... ?" Pur şi simplu nu suntem genul ăla de oameni. Noaptea aceea încă nu mi-e foarte limpede: pete de vin pe covor şi oameni pipăindu-se prin colţuri — nu era o petrecere destul de mare pentru pipăieli pe la colţuri, aşa că era mai degrabă penibil. Johnny Tripton a ieşit în curte în pielea goală, fluturând steagul Braziliei. Lucy a adormit pe podeaua din bucătărie şi oamenii... pur şi simplu treceau peste ea ca să-şi toarne băutură. M-am trezit cu părul albastru — îmi vopsesc de multe ori părul în roşu, uneori roz, dar albastru niciodată — şi am jurat că nu mai beau vin în viaţa mea. Sau cel puţin până în weekendul care a urmat.

I-am surâs.

— Ideea e că această *excursie* e un pic mai elegantă faţă de ultima mea experienţă cu vinurile, iar ziua de azi a fost de vreun milion de ori mai distractivă decât mă aşteptam vreodată.

Dacă în acest moment, Jensen ar fi să aibă o versiune animată aceasta ar fi un om care iese dintr-o maşină decapotabilă, cu părul răvăşit şi cu ochii căscaţi de uimire.

— Sincer, nu semeni cu nimeni din cei pe care i-am cunoscut până acum.

— Asta e de bine sau de rău?

A râs.

— De bine, cred.

— *Crezi*?

— Cred.

Am încercat să-mi mai potolesc emoțiile întrebând:

— O să dormi în pat cu mine?

A ridicat din umeri.

— Nu mă gândisem atât de departe. Dacă dormim în același pat...

Era limpede ce voia să spună.

— Crezi că dacă dormim în același pat, e posibil să facem sex.

A încuviințat, cercetându-mă din priviri.

— E posibil.

Tremuram atât de intens încât de-abia mă mai puteam mișca.

— *Vrei* să faci sex?

Am râs de ce scosesem pe gură.

— Adică, nu că noi... doar că aseară când m-ai sărutat mi s-a părut că nu te mai jucai.

— Îmi place *la nebunie* să fac sex, a zis printre dinți. Normal că vreau. Dar noaptea asta a fost mai complicată și nu vreau să fac sex cu cineva doar dintr-un impuls.

— Doamne.

Mi-am lăsat capul pe spate, sprijinindu-l de tăblia patului.

— Chestia asta e incredibil de sexy și nici măcar nu știu de ce.

— Pippa.

I-am zâmbit cu toată gura.

— Jensen.

Inima îmi bătea sălbatică în piept când s-a întins și mi-a atins buza de jos cu vârful arătătorului.

— *Ție* îți place să faci sex? a șoptit el.

Ah, să-mi fut una.

— Da.

A fluturat nonşalant din mână.

— Păi, e bine de ştiut.

S-a ridicat în capul oaselor ca şi cum am fi terminat discuţia. I-am zărit zâmbetul ghiduş atunci când s-a întors.

— *Labagiu* ce eşti, am zis râzând şi m-am întins să-l plesnesc în joacă peste umăr.

Mi-a prins mâna şi a dus-o la inima care-i bătea cu putere în capul pieptului. Zâmbetul acela ghiduş i-a dispărut; devenise vulnerabil.

— Fii blândă cu mine, a şoptit.

— O să fiu.

A continuat să mă privească, iar mesajul pe care voia să-l transmită devenea din ce în ce mai clar pe măsură ce ne sorbeam reciproc din ochi.

— Vrei să pui un film? am întrebat. Am devenit empatică brusc cu orice prostituată din lume care nu ştie cum să spargă gheaţa.

S-a holbat la mine, uluit, apoi a clătinat din cap şi a râs.

— Nu cred că voi fi vreodată în stare să anticipez ce-o să-ţi mai iasă pe gură.

— Vreau să spun că nu prea-mi pasă ce facem. Vreau să vii lângă mine şi să te relaxezi.

Îl voiam pur şi simplu aproape, cald şi puternic, ghemuit lângă mine. Mai aveam o săptămână şi jumătate de stat împreună în excursia aceasta. Se putea ajunge şi la sex.

Iar cu Jensen era mai mult decât atât, oricât de înspăimântător era acest adevăr.

S-a întins după telecomandă, a pornit televizorul şi a început să treacă de la un canal la altul.

Conversaţia noastră îndepărtase oarecum tensiunea, dar aceasta plutea încă aproape, mai ales când Jensen a ales *Goodfellas*[10] şi s-a întors spre mine.

---

10 Băieţi buni. (*N.red.*)

— E bine? a întrebat el.

— Oricum nu prea avem de ales, am zis, dând din cap. Şi îmi place mult filmul acesta.

A încuviinţat scurt, a pus telecomanda pe noptieră, a părut să ezite câteva fracţiuni de secundă şi apoi şi-a scos tricoul.

— Doamne Dumnezeule, am şoptit.

Într-o singură fracţiune de secundă, i-am memorat forma trunchiului său şi credeţi-mă — erau foarte multe lucruri de reţinut.

A rămas cu tricoul în mână.

— E-n regulă? Mi-e foarte cald şi nu avem ventilator. Sunt obişnuit să dorm cu ventilatorul pornit.

— E-n regulă, am spus, fluturând din mână, fără să-i arunc vreo privire.

Pieptul îi era ca o hartă a muşchilor, cu păr cât trebuia ca să mă facă să simt prezenţa în cameră, alături de mine, a unui bărbat în toată puterea cuvântului.

A dat pătura la o parte şi ne-am vârât amândoi sub ea, aranjându-ne cu grijă picioarele astfel încât să nu ne atingem. Pentru mine era un exerciţiu nebunesc: Jensen, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni scurţi, în pat lângă mine.

Însă apoi şi-a lipit piciorul cald de al meu — i-am simţit părul fin pe coapsă — şi râzând scurt m-a cuprins şi m-a tras lângă el, aşezându-mi capul pe pieptul său.

— Nu trebuie să ne purtăm ciudat, a şoptit.

Am încuviinţat, aşezându-mi mâna pe abdomenul său care se încordase sub atingerea mea.

— OK.

— Îţi mulţumesc din nou pentru ce ai făcut azi.

Îi auzeam inima cum bate în urechea mea, îi simţeam pieptul cum se ridică şi coboară cu fiecare respiraţie.

— Cu plăcere.

Am adăugat iute, ezitând:

— Cred că asta încercam să spun mai devreme. A fost amuzant. A fost *uşor*.

A râs, iar sunetul a fost ca un ecou asurzitor.

— A fost.

Îşi plimba degetele pe braţul meu, de la umăr la cot, într-o mângâiere. Ne-am uitat împreună la film. Dar eram conştienţi că niciunul dintre noi nu era atent în totalitate la film.

Îmi plăcea parfumul deodorantului său, mirosul săpunului, dar cel mai mult îmi plăcea izul transpiraţiei sale sub toate astea. Căldura trupului său era ireală: avea picioare lungi şi puternice, piele moale şi fermă. Am închis ochii, lipindu-mi obrazul de gâtul său. Cu grijă mi-am pus un picior peste piciorul său, cuibărindu-mă lângă el. Toată căldura aflată între picioarele mele îi atingea coapsa.

Şi-a ţinut respiraţia — făcând ca întreaga cameră să se scufunde într-o tăcere greoaie, prevestitoare — în timp ce continua să mă mângâie pe braţ.

În cele din urmă, a expirat prelung şi controlat.

Oare i se sculase? Asta să fi fost? Oare din cauza piciorului meu prea apropiat de penisul lui şi din cauza sânilor mei lipiţi de coastele lui şi din cauza gurii mele aflată la numai câţiva centimetri distanţă de pieptul lui bronzat?

Eram atât de excitată, tânjeam atât de mult după atingerea lui, încât am închis ochii şi m-am concentrat doar asupra respiraţiei mele. Inspir, expir. Dar fiecare respiraţie mi-l fixa şi mai bine în minte. Mângâierea lui blândă îmi spunea cât de tandru ar face dragoste cu mine şi asta m-a copleşit; trebuia să nu mă gândesc la nimic altceva, în afara aerului care-mi intra în plămâni şi pe care-l eliminam.

M-am bucurat de acest sentiment de uşurare moleşită, revelaţia că trupul meu se relaxa, se calma. O mică parte din mine îşi făcuse griji c-o să stau trează toată noaptea, conştientă la nesfârşit de bărbatul senzual şi bine făcut de lângă mine. Dar totul s-a estompat în ritmul mâinii sale care-mi dezmierda braţul în sus şi-n jos.

* * *

M-am trezit excitată, copleşită de amintirea unei guri care-mi urca pe gât, a unor mâini calde care mi se strecurau pe sub cămăşuţa de bumbac. Simţeam o presiune între picioare, aşa cum nu simţisem de o eternitate, şi aveam nevoie de eliberare.

Dar nu era o amintire.

Jensen era acolo, ghemuit pe o parte şi lipit de spatele meu. Gura lui îmi cobora de la ureche spre gât.

Am scos un icnet de uimire, lipindu-mi spatele de el şi simţindu-i penisul tare şi pregătit de acţiune.

Când ne-am atins, a mârâit scurt, frecându-se de mine într-un ritm lent şi apăsător.

— Hei, am şoptit.

M-a muşcat uşor de gât, iar eu aproape că am ţipat de plăcere.

— Hei.

Era întuneric în cameră. Televizorul era stins, luminile la fel. Din instinct m-am uitat la ceas. Era aproape trei dimineaţa.

Mi-am dus o mână la spate, strecurându-mi degetele în părul lui ca să-i aduc gura mai aproape de locul în care încerca să-mi dea la o parte breteaua bluziţei ca să-mi ronţăie umărul.

— Te-am trezit, a zis, apoi m-a sărutat pe gât. Îmi pare rău.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Ba nu. Nu-mi pare rău.

M-am răsucit în braţele lui, gândindu-mă că îi cunosc deja sărutul — la urma urmelor, mă sărutase şi mai devreme —, dar nu i-am putut anticipa intensitatea, dorinţa, mâinile lui ridicându-mi bluza, felul în care s-a rostogolit peste mine. Îşi lipise buzele de ale mele, încercând să-şi vâre limba în gura mea. Nu mai fusesem nicicând atât de conştientă de limba cuiva atingându-se de a mea, mişcări imperceptibile, senzaţia dinţilor săi peste buzele mele, felul în care gemetele lui vibrau la săruturile mele. Mi-am dus braţele peste umerii lui cu mâinile în părul său şi iată-l legănându-se între

picioarele mele, găsind locul pe unde m-ar fi putut penetra dacă n-ar fi fost hainele alea stupide. Îi simțeam erecția, tare și nerăbdătoare, îi simțeam vârful penisului care mă atâța strecurându-mi-se între picioare, locul unde eram caldă, doritoare.

Jensen s-a ridicat, mi-a ridicat tricoul peste sâni și s-a aplecat ca să-i poată săruta, să mi-i cuprindă cu mâinile. Apoi a revenit la gura mea cu energii proaspete, dar fără să vorbească. Nu vorbea mult, dar era ceva seducător în micile mârâieli pe care le scotea, în inspirațiile tăioase și expirațiile vibrante care mă făceau să-l ascult atent, să mă prind de el, să-l implor în tăcere să mă dezbrace complet și să mă pătrundă.

Dar nu aveam nevoie de asta. Eram disperată de dorință, iar corpul meu reacționa la ritmul pe care-l impunea el. Mă atingea apăsat exact unde voiam și, când m-am arcuit lipindu-mă de el, mișcându-mă în același timp cu el, a șuierat:

— Da. La naiba. Da.

Îmi scosese cămașa — era foarte cald, nu-i așa? O peliculă fină de sudoare îmbrăcase pielea amândurora, iar el a alunecat peste trupul meu într-o mișcare atât de apetisantă încât a fost aproape dureroasă. Fiecare punct în care ne atingeam aducea cu el un curent electric, un val de căldură și nu-mi doream decât să mă dezbrace de tot.

Dar, încă o dată, *nu aveam nevoie* de asta. Trupul meu, copleșit de dorința dureroasă care ardea pe dinăuntru, mi-a amintit că aveam nevoie numai de ceea ce făcea deja Jensen, mai mult, mai mult, cu gura sa lipită de buzele mele și cu micile sale sunete rezonând în mintea mea ca un ciocan care lovea o tobă.

Știa exact cum să se miște deasupra mea, concentrat asupra locurilor unde trebuia să apese ritmic. Doamne, realitatea aceasta aproape că mă făcea să țip: simpla realitate a existenței sale. Mă trecea un fior chiar și imaginându-mi-l cu alte femei — pierdute în dorințele trupului său, încercând să le deslușească. Atât de atent, atât de lacom.

Cum de am ajuns aici? Cum de i-am câştigat atenţia, *dorinţa*? Mă rodeau aceste întrebări.

A mărit ritmul, atât de aproape, cu respiraţia întretăiată, iar gândul că şi el era la fel de aprins ca mine, că era gata să explodeze ca o bombă, m-a făcut să simt cum se apropie orgasmul. M-am dezlănţuit, înfingându-mi degetele în spinarea sa, împingându-l şi mai adânc înlăuntrul meu şi avertizându-l şoptit:

Sunt aproape.

O să-mi dau drumul...

Cu şi mai multă atenţie, m-a dezmierdat. Răsuflarea lui rapidă şi fierbinte îmi frigea gâtul până când am simţit că mă topesc de plăcere, sub forţa orgasmului meu care mă spinteca, frenetic şi ameţitor.

M-a urmat şi el, cu un strigăt de eliberare. Şi-a dat drumul peste buricul meu, cu gura lipită de gâtul meu muşcându-mă uşor.

O, Doamne, şi în momentul care a urmat orgasmului în cameră s-a făcut atât de linişte, încât nu se mai auzeau decât gâfâielile noastre zgomotoase. Jensen a încremenit, întins peste mine, şi apoi s-a ridicat leneş pe coate.

Ochii mei se obişnuiseră, cât de cât cu bezna, dar venea o lumină plăpândă de la ceasul cu alarmă şi o alta de pe hol, prin crăpătura de sub uşă. Simţeam că mă priveşte, că mă cercetează. Dar doar atât vedeam. Nu ştiam dacă era încruntat sau calm şi uşurat.

Mi-a îndepărtat cu mâna o şuviţă de păr care-mi ajunsese pe faţă.

— Voiam s-o luăm mai încet.

Am ridicat din umeri, incredibil de uşurată la auzul vocii sale dulci.

— Cel puţin nu ne-am dezbrăcat.

— E o formalitate, a şoptit el, sărutându-mă. Sunt plin de fiinţa ta. Eşti plină de fiinţa mea.

Sunt plin de fiinţa ta.

Am închis ochii, strecurându-mi mâinile în jurul şoldurilor sale şi apoi între trupurile noastre, ca să-i simt sămânţa caldă pe

abdomenul meu, și apoi și mai jos, acolo unde mă apăsa — cu penisul pe jumătate întărit — între picioare.

— Suntem cam murdari, am zis.

A râs, puțin răgușit.

— Vrei să faci duș?

— Atunci *chiar* că o să fim dezbrăcați.

Nu că ar mai fi contat vreun strop. Poate că, un pic de tot, conta însă.

Să ne abținem, aici, însemna că mai urmau și alte lucruri să se întâmple între noi, ceva pentru care merita să ne *păstrăm*, iar gândul acesta mi-a provocat o mică și amețitoare explozie de fericire.

— Tu primul. Apoi eu.

— Sau putem dormi așa, a spus cu buzele lipite de gâtul meu, râzând. Pentru că în acest moment sunt al naibii de extenuat.

— Da. Sau am putea dormi.

Mi-am întors capul spre el și a început să mă sărute lent și cald, cu mișcări leneșe ale limbii.

— Chestia asta mă ajută să mă prefac mai ușor mâine.

Nici n-a închis bine gura, că a încremenit. Nu puteam nega că fusese un moment nepotrivit — să facă aluzie la fosta lui soție la numai câteva minute după ce ne-o trăseserăm. Dar știam ce voia să spună. Era tot despre noi, doar că oarecum mai real. Adevărul era că eu eram englezoaică, el, american. Eu locuiam în Londra, el, în Boston. Iar fosta lui nevastă se afla la două uși mai încolo. Având în vedere cât de fascinată fusese în seara aceasta de Jensen și cât de greu îi venise să-și șteargă lacrimile de pe față, m-am întrebat dacă nu cumva era trează, trăgând cu urechea ca să afle ce facem noi.

La adăpostul întunericului era cumva mai ușor să vorbim despre asta.

— Cum a fost ziua de azi pentru tine? Pe bune.

S-a dat jos de pe mine, dar m-a tras întorcându-mă pe o parte ca să ne uităm unul în ochii celuilalt. Și-a încolăcit o mână peste șoldul meu. Jensen: amantul tandru și ocrotitor.

— N-a fost atât de rău, a spus sărutându-mă. Ceea ce m-a luat prin surprindere. Cred că m-a ajutat mult faptul că te-am avut pe tine aici. Și cred că m-a ajutat și faptul că Ziggs și Will sunt furioși pentru mine.

Am încuviințat.

— Mda. De acord cu tine.

— Și cred că a ajutat și faptul că e măritată cu un tip care pare destul de plicticos, a șoptit, ca și cum s-ar fi rușinat să spună asta atât de direct. Îmi asum și eu o parte din vină pentru că ne-am despărțit, desigur. Dar asta mă face să mă gândesc că poate nu eu eram problema, până la urmă.

— Deci păstrăm mai departe aparențele? am întrebat.

A tușit discret și a ridicat din umeri.

— Nu văd de ce i-am spune ceva. Indiferent ce. N-am mai văzut-o din ziua în care am semnat actele de divorț. Nu mai avem prieteni comuni. În acest moment, să-i spun că a fost doar o glumă n-ar face altceva decât să-i rănească sentimentele.

— Îmi place la nebunie că, după tot ce s-a întâmplat între voi, nu vrei s-o rănești.

A amuțit pentru câteva clipe.

— A încheiat relația atât de urât, incredibil de imatură. Dar nici nu *încerca* să fie îngrozitoare.

— Pur și simplu așa e ea, am zis, înăbușindu-mi un mic hohot de râs.

— Era tânără, a zis în loc de explicație. Deși totuși nu-mi amintesc să fi fost atât de...

— Plictisitoare? am întrebat.

A tușit din nou, uimit că am zis-o atât de direct.

— Ei bine... da.

— Nimeni nu este interesant la 19 ani.

— Unii sunt, m-a contrazis.

— Eu nu eram. Eram obsedată de luciu de buze și sex. Nu aveam prea multă minte.

A clătinat din cap, trecându-și mâna peste șoldul meu.

— Ai studiat *matematica.*

— Oricine poate studia matematica, i-am spus. E doar o abilitate. A avea o înclinație spre matematică nu te face automat mai interesant. Înseamnă doar că te pricepi la numere, ceea ce, în experiența mea, înseamnă că *nu prea te pricepi* cum să te porți cu oamenii.

— *Tu* te pricepi cum să te porți cu oamenii.

Am lăsat această propoziție să plutească între noi, întrebându-mă dacă asta i se pare amuzant, surprinzător sau minunat, având în vedere cum a început relația noastră, în avion.

După o clipă, mi-a zâmbit în întuneric.

— Mă rog, până nu te abțiguiești de la șampanie și nu-ncepi să râgâi în avioane.

Zece

Jensen

M-am trezit speriat de un zgomot enervant care se auzea din dreapta mea și m-am ridicat într-un cot.

Păturile au căzut pe jos, alunecându-mi pe șolduri, iar Pippa m-a privit în ochi, apoi și-a îndreptat privirea spre penisul meu. S-a înroșit și mi-am dat seama de ce.

Îmi aruncasem pe undeva pantalonii scurți, cândva în timpul... *întâlnirii* noastre din pat.

Mă vedea gol pentru prima dată, în lumina dimineții care a urmat unei nopți de sex.

— Te-ai trezit, am zis, cu glasul încă răgușit de somn.

Când vederea mi s-a mai limpezit, am observat că era îmbrăcată în colanți și un tricou, cu părul strâns într-un coc dezordonat. Era aplecată lângă pat, legându-și șireturile unei perechi viu colorate de tenișI.

— Te-ai *îmbrăcat.*

Pentru prima oară în această vacanță, nu-mi doream să mă ridic din pat. Voiam să-i simt căldura, sub așternuturi.

— Da, scuze, a şoptit. N-am vrut să te trezesc.

— Unde te duci?

M-am neliniştit. Voia să plece, aşa, pur şi simplu? După o mică ezitare, a răspuns:

— Mă duc să fac yoga cu Becky.

M-am ridicat în capul oaselor, cu ochii mijiţi.

— Ştii că nu trebuie să faci asta, da?

— Ştiu, a spus, dând din cap. Dar i-am promis că ne întâlnim.

A privit în pământ, şi mi-am dat seama că asta nu era tot.

— Şi? am întrebat.

— Şiiii, a zis ea, lungind cuvântul, am nevoie de un răgaz să mă gândesc. Eşti primul bărbat lângă care m-am trezit în afară de Mark... de multă vreme.

Mi-am tras picioarele peste marginea patului şi m-am acoperit cu cearşaful. Am început s-o studiez, sprijinindu-mi coatele pe pulpe.

— OK.

— Mi-a *plăcut*, m-a asigurat iute, privindu-mă în ochi. Doar că e ceva neobişnuit pentru mine şi-mi permit un răgaz ca să-mi găsesc ritmul.

M-am întins şi am prins-o de mână. Era rece, ca şi cum şi-ar fi spălat mâinile înainte de a se încălţa.

Şi-a muşcat buza, cercetându-mi chipul din priviri.

— Pe o scară de la leneşul pădurii la Woody Allen, cât de panicat eşti în acest moment?

Am râs şi i-am răspuns:

— Undeva între leneşul pădurii şi un câine bătrân şi leneş.

— Oh.

Acest răspuns părea s-o surprindă.

— OK. Mă descurc cu asta.

M-am încordat puţin.

— Uite, haide să facem o înţelegere.

S-a întors spre mine şi s-a tras mai aproape.

— Bine.

— Hai să ne distrăm, am zis, cu privirea spre mâinile noastre.

Mâna ei era albă și moale lângă mâna mea cu piele bronzată. Tendoanele și venele i se profilau — era atât de puternică.

— Avem o săptămână și jumătate împreună, am spus. Tu trăiești la Londra, eu trăiesc în Boston. Până acum, excursia a fost...

— Dementă, a zis, zâmbindu-mi. Bună. Altfel.

— Toate la un loc, am fost de acord. Așa că hai să facem o înțelegere — suntem parteneri în povestea asta. Vreau să-ți fac vacanța perfectă.

— Și eu vreau să-ți fac vacanța perfectă.

S-a înclinat și mi-a sărutat încheietura.

— Și dacă tu decizi că vrei să fii o femeie singură într-o excursie... am început să spun.

— O să-ți spun. Și invers, a adăugat repede.

Și-a lipit mâna mea de obraz.

— Îmi place planul acesta.

— Deci ești sigură că nu preferi să te bagi la loc în pat?

Am tras-o între picioarele mele. Dar mi s-a opus, deși și-a luat un scurt răgaz ca să-mi studieze pieptul, abdomenul, șoldurile.

— Ar trebui să plec... yoga.

Am expirat lent.

— Bine. Unde vă întâlniți?

— Am ales să sărim peste faza cu aburul, așa că o să facem yoga în curtea din spate.

— Ai mai făcut vreodată yoga?

A clătinat din cap.

— Nici măcar o dată în viața mea. Dar înseamnă să te apleci și să ridici picioarele cât mai sus. Cât de greu poate fi?

Am râs.

— E foarte adevărat că Becky se străduiește, a spus încet, redevenind serioasă. Și mi-e mai ușor mie, *soția* ta, să reacționez decât îți este ție.

— Mă protejezi? am întrebat, surâzând larg.

— Poate.

Am râs şi mai tare.

— Cine ar fi crezut că tu eşti pacificatorea cea înţeleaptă?

S-a întins, sărutându-mă pe bărbie.

— Ne vedem la micul dejun.

* * *

Mi-am tras pe mine jeanşii şi un pulover, şi m-am dus la parter să beau o ceaşcă de cafea înainte de a ieşi pe veranda din spate. Un strat gros de ceaţă plutea deasupra ierbii. Era răcoare, dar era foarte frumos. Nuanţele de verde păreau să explodeze din spatele ceţii — în iarbă, în pomi, în colinele din depărtare. Lângă treptele late, un pic în stânga casei, pe peluza netedă, Becky şi Pippa îşi întindeau covoraşele de yoga pe care, presupun, fosta mea nevastă le adusese pentru ea şi Cam.

Le priveam în timp ce sorbeam din cafea.

Forma fizică bună a Pippei se datora, probabil, genelor, şi era mai degrabă energică şi dinamică, decât înclinată în mod natural spre sport. Chiar şi la încălzire, părea nesigură pe ea, bâţâindu-se, dansând şi trăncănind.

Uşa de plasă a scârţâit în spatele meu, iar Ziggy s-a aşezat pe treaptă lângă mine, cu o cană aburindă în mâini.

— Ce mama naibii face? a întrebat cu vocea încă răguşită.

— Yoga.

— *Aia* e yoga?

— Varianta Pippei, cel puţin.

— Uau. Şi cu Becky? Ar fi trebuit să-i spună să se ducă naibii învârtindu-se.

Am dat din cap, zâmbind peste buza cănii.

— Se pare că se ţine de promisiune.

Becky s-a îndreptat de spate, dându-i Pippei nişte instrucţiuni pe care nu le auzeam. Apoi am văzut-o pe Pippa cum se apleacă să-şi

atingă degetele de la picioare și își ridică apoi țeapănă un picior în spate. Era cam la o optime din flexibilitatea lui Becky.

Era caraghioasă.

Era nemaipomenită.

Ziggs a pufnit în râs.

— E absolut *genială*. Seamănă puțin cu micuța Annabel când face yoga.

Becky imita ce făcuse Pippa și apoi a trecut la versiunea complicată a „poziției câinelui cu fața la sol" care aproape a trântit-o pe Pippa la pământ.

— Cred că Becky o vânează, am zis, clătinând din cap atunci când Pippa s-a prăvălit pe saltea în hohote de râs.

— Cum o vânează?

— Pippa a zis că e pasionată de chestia asta, așa-zisa Yoga Englezească la Abur.

Sora mea a mijit ochii, studiindu-le cu mai multă atenție.

— Ciudățenia e că, a continuat, nici măcar nu-mi fac griji, sunt sigură că Pippa poate avea grijă de propria-i persoană acolo.

— Becky nu e tocmai un animal prădător, am spus sec. Și nu se luptă cu săbiile. E *yoga*.

— Nu, a zis, râzând. Vreau să zic că voi ați inventat toată povestea asta complicată și acum se preface că practică yoga, dar e ca și cum... Pippa e gata de orice. Îmi place asta la ea.

Fetele s-au întins pe spate, au ridicat picioarele și le-au lăsat să cadă deasupra capului. Din puținele ore de yoga la care fusesem țineam minte că poziția se numește Halasana.

Am auzit-o pe Pippa cum pufăie, apoi râde zgomotos. Tricoul i s-a ridicat, lăsându-i la iveală mare parte din abdomen și din spate.

— Are corp frumos, a mormăit Ziggy.

— Are.

S-a întors spre mine.

— Cumva voi doi... ?

— Nu chiar.

— Dar pe aproape?

Se înflăcărase. Am privit-o fix în ochi.

— Nu discut subiectul ăsta cu tine.

A schiţat un zâmbet.

— Îmi place de ea.

Neliniştea mi s-a cuibărit în stomac. Şi mie îmi plăcea Pippa. Problema era imposibilitatea acestei poveşti.

Lăsând asta deoparte, am redevenit atent la falsa mea nevastă şi la fosta care îşi continuau exerciţiile de yoga pe peluză. Acum stăteau în picioare, cu un picior ridicat, îndoit din genunchi, cu talpa într-o mână în timp ce întindeau în faţă braţul opus — o mişcare care cred că se numea Natarajasana — Pippa s-a prăvălit în faţă aterizând într-un salt stângaci. Rostogolindu-se pe spate, se ţinea de burtă de râs. Becky s-a îndreptat de spate, privind-o cu un zâmbet amuzat.

Era evident că-şi dăduse seama: Pippa nu era vreo yoghină.

* * *

— Eu şi Hanna aruncăm bilele roşii, mi-a explicat Pippa, câteva ore mai târziu. Tu şi Will le aruncaţi pe cele albastre.

Chicotind, în timp ce eu oftam răbdător şi amuzat, a ridicat mica bilă galbenă.

— Aceasta este *pallino*.

Mi-a aşezat-o în palma deschisă şi a spus:

— Arunc-o dincolo de linia de centru, dar nu şi peste linia de un metru — a arătat spre cea de-a cincea linie albă de pe iarbă — cea de acolo.

Jucam bocce, dacă vă vine să credeţi, pe peluza înclinată de lângă pensiune. După yoga, Pippa ni se alăturase la un brunch cu cocktailuri, cu Becky şi Cam după ea.

Era ca şi cum tensiunea se înteţise peste noapte şi, deşi eu eram decis să evit drama, Becky nu ştia unde să se mai uite în tot acest timp şi nu făcea altceva decât să-şi împungă ouăle din farfurie.

Problema nu era faptul că discuțiile erau prea pompoase; ci că nu existau puncte comune de conversație, interese comune atunci când conversația era mai mult decât o simplă trăncăneală de complezență. Nu ajuta deloc faptul că nu eram interesat să povestim sau să aflu ce făcuse ea în acești ultimi șase ani.

Am studiat-o pe Becky pe ascuns. Îi spusesem asta Pippei aseară, dar oare așa *fusese* ea mereu, tăcută, pierdută printre ceilalți? Am încercat să-mi dau seama dacă mi se părea așa pentru că situația era ciudată și ea era clar personajul negativ în atât de multe privințe încât prefera să joace cu mare atenție... dar, serios, în afară de lacrimile acelea stranii de ieri, mi se părea că Becky era Becky.

Aveam două ore la dispoziție înaintea unui tur al podgoriei și în loc să ne ducem în cameră pentru un duș relaxant — după cum sugerasem eu — Pippa și Ziggy ne provocaseră pe Will și pe mine la un meci de bocce, fete contra băieți.

Am luat bila de la Pippa și m-am apropiat de teren.

— Da, doamnă.

— Dar să nu arunci ca un bleg, a adăugat iute.

Sora-mea a rânjit lângă mine.

— E foarte important, a spus Pippa în gura mare când am întins mâna ca să arunc. Băieți contra fete, nu cred că vrei să te faci de râs.

M-am oprit, m-am întors privind-o peste umăr.

— Nu cred că până în acest moment m-am făcut de râs cu ceva.

Ziggy a mârâit, iar Pippa mi-a zâmbit cu toată gura.

— Da, dar dacă-ți amintești, eu eram cea care se juca cu biluțele. Așa că...

Sora mea a icnit îndepărtându-se. Peste gura Pippei a aterizat o mână uriașă, apoi s-a trezit luată pe sus. Will a mutat-o de-acolo cu un braț în jurul taliei.

— Am eu grijă de fata asta, a zis, râzând. Dă-i înainte și aruncă, Jens.

M-am întors spre terenul de bocce și am aruncat bila pe iarbă. S-a rostogolit la numai câțiva centimetri depărtare de linia de un metru: o aruncare frumoasă.

Pippa s-a zbătut să scape din brațele lui Will și a ridicat prima bilă roșie.

— Și acum să vă arate doamnele cum se face treaba.

— Deci e, în mare, ca la shuffleboard[11]? am întrebat, începând să pricep regulile. Dar încercăm să aruncăm cât mai aproape de *pallino*.

— Corect, mi-a spus Ziggy, doar că hipsterii joacă bocce pe la podgorii, în timp ce boșorogii joacă shuffleboard pe vasele de croazieră.

— Nu doar boșorogii, a protestat Pippa, aplecându-se să arunce. E o masă genială de shuffleboard la una dintre cârciumile mele preferate.

— Fascinant.

Eram chiar lângă ea, vorbindu-i direct în ureche. S-a speriat și s-a întors spre mine, mimând o privire încrâncenată.

— Pleacă de-aici.

— Povestește-mi mai multe despre masa asta de shuffleboard de la cârciumă, i-am șoptit, încercând să-i distrag atenția de la joc.

S-a întors și m-a privit, cu ochii ei de un albastru amețitor. Inima mi s-a oprit o clipă și, când și-a revenit, a luat-o la galop.

Ce senzație ciudată fusese.

— Nu prea te pricepi să distragi atenția cuiva.

— Nu?

A mai făcut un pas înainte și a aruncat bila exact când eu rosteam abia șoptit:

— Încă-ți simt căldura cât îmi e scula de lungă.

Bila a aterizat mult în afara suprafeței de joc, departe de țintă. Pippa s-a răsucit și m-a plesnit în glumă.

— Nu-i corect!

---

11 Joc în care concurenții trebuie să împingă niște discuri spre o țintă din interiorul careului. (*N. trad.*)

Am prins-o de mână, iar ea s-a zbătut, şi m-am luptat cu ea, lipindu-mă de trupul ei şi strângând-o cu blândeţe de braţe.

— Nu mă pricep, nu-i aşa?

Will a luat o bilă albastră şi o tot arunca în aer, în timp ce se apropia pentru aruncare la joc.

— Sunteţi adorabili, voi doi, a spus absent, dar am observat efectele cuvintelor sale asupra Pippei.

Mi-a aruncat o privire peste umăr, preocupată, înainte de a se desprinde din braţele mele.

Îndepărtându-mă, instinctiv.

Momentul era total nepotrivit. Exact când Pippa s-a întors spre mine, a aruncat o privire peste umărul meu, către han, şi s-a dezumflat complet.

— Becky.

— Poftim?

A făcut un semn în direcţia aceea şi a repetat:

— Becky. Vine încoace.

M-am întors cu un surâs pe buze.

— Hei, Becks.

Becky s-a speriat.

— Nu mi-ai mai spus aşa de o veşnicie.

— Nu te-am mai *văzut* de o veşnicie.

Cuvintele au părut s-o atingă la coarda sensibilă. S-a crispat.

— Veneam să vă întreb dacă nu vreţi să plecăm mai devreme în tur. Microbuzul e aici.

— Eu nu am făcut duş, a zis Pippa. Mă mişc însă repede.

— Ok, a zis şi Becky, cercetându-mă din priviri. Sigur.

Pippa s-a retras, furişându-se prin spatele lui Becky şi a pornit spre han.

— Tu nu trebuie să faci duş? m-a întrebat Becky, studiindu-mă din cap până-n picioare şi fixându-şi privirea în barba mea proaspăt crescută.

— Ba cred că da. Mă duc s-o prind din urmă.

— Mă întrebam dacă putem sta mai întâi puțin de vorbă.

M-am uitat dincolo de Becky, spre Pippa care dispăruse deja în han.

— Becky, am spus încet, observând că sora mea și Will se prefăceau că nu ne ascultă la câțiva metri depărtare, nu e momentul acum.

* * *

— Despre ce voia să vorbiți? a întrebat Pippa, închizându-și nasturii bluzei peste abdomen și peste piept.

La revedere, sâni perfecți.

— Jensen?

M-am întors spre ea.

— Hmm?

— Te-am întrebat despre ce voia Becky să discutați.

— Ah.

Am ridicat din umeri și mi-am șters părul ud cu prosopul. Ghinion, făcuserăm duș separat.

— Habar nu am. Poate despre faptul că ne va vinde Cam casa visurilor noastre.

Pippa a mârâit cu scepticism în timp ce-și trăgea o pereche neagră de pantaloni peste coapse. Erau mulați, iar cămașa îi era practic transparentă.

— Trebuie că Beacon Hill e scump, dacă se bucură atât să obțină acest fals comision.

— Așa te îmbraci? am întrebat, ridicând bărbia.

A început să se studieze.

— Păi... da. Și niște încălțări. De ce?

Pentru că-ți văd sânii?

— Am întrebat și eu.

Și-a trecut palmele peste abdomen, privindu-mă cu o oarecare incertitudine. Și apoi și-a încleștat falca.

— Dacă tu crezi că-mi poți spune cum să mă îmbrac, înseamnă că nu pricepi cum funcționează lucrurile.

M-am ridicat în picioare, râzând.

— Îmi place. Ți se vede sutienul.

— Și ce dacă?

— Și mă face să mă gândesc la sânii tăi.

Pippa s-a aplecat, punându-și ghetele.

— Ești mult mai puțin emancipat decât crezusem inițial.

* * *

Am fost ultimii care am ajuns la microbuz și ne-am așezat în primul rând de scaune, prinzându-ne centurile de siguranță. Nu știu cum am reușit: Pippa s-a trezit cu o bretea în jurul gâtului, care îi forțase un nasture de la cămașă. Iar pe mine mă apăsa o cataramă în dreptul buzunarului.

În timp ce eu mă chinuiam să ne descurc, ea mă privea buimăcită.

— Chestia asta mă face să mă gândesc de două ori înainte când vine vorba de BDSM cu tine.

S-a lăsat tăcere. Am reușit să descurc centura de după gât. Apoi am încercat să arunc o privire spre ceilalți.

— Nu suntem singuri, nu-i așa? s-a prefăcut ea că șoptește, ghiduș.

— Mai sunt și alții. Se uită la tine curioși.

— Și oripilați, a adăugat Niall sec.

Pippa a ridicat ochii și a zâmbit victorioasă spre șoferul care se holba la ea în oglinda retrovizoare.

— Și asta sunt eu *trează*. Vă doresc baftă.

Will s-a întors și ne-a privit de pe bancheta din față.

— Voi doi aveți de gând să faceți haos azi?

— Probabil, am recunoscut. Ce-ți mai face durerea de cap?

A râs, întorcându-și privirea în față.

— Trece ușor-ușor.

— Cât ați mai stat aseară? a întrebat Becky din spatele mașinii.

— Până pe la miezul nopții, a răspuns Ruby.

A intervenit și Cam.

— Unde v-ați dus?

— La barul de la pensiune, i-a răspuns Niall.

Apoi iar s-a lăsat tăcerea preț de câteva clipe apăsătoare.

— Nici nu v-am văzut când ați plecat, a zis Becky.

Pippa a început să se încordeze, iar eu i-am pus o mână pe coapsă, înțelegând astfel că nu e cazul să răspundă.

— Era prea gălăgie la karaoke, a spus Ziggy, și i-am simțit zâmbetul din glas. Iar berea mă toropește de somn.

A intervenit și Ellen.

— Noi am găsit o țesătorie mai jos, pe drum. Au și clase de meșteșuguri, dacă vrea cineva să ni se alăture mai târziu.

Tăcerea care a urmat a fost și mai dureroasă. M-am uitat la Pippa și am observat ce eforturi făcea să nu accepte invitația, deși simțul datoriei i-ar fi cerut să răspundă. Am strâns-o mai tare de coapsă, iar ea m-a privit în ochi schițând un zâmbet.

— Sună adorabil, a spus dezinteresat Niall, dar avem o rezervare pentru prânz.

— Am primit din nou vești de la Bennett, a strigat Will, explicând pe scurt situația celorlalți din microbuz, înainte de a citi cu glas tare: „Chloe mi-a călcat cămașa de dimineață. Era deja călcată de la curățătorie, fiți atenți, dar ea a zis că făcuseră o treabă de mântuială. Ați citit asta? Mi-a călcat. Cămașa".

— Nu sună chiar atât de rău, a zis Pippa. E ciudat, dar nu e vreo demență.

— Trebuia s-o cunoști pe vechea Chloe, a explicat Will. Vechea Chloe i-ar fi ars cămașa lui Bennett înainte de a dori vreodată să i-o calce.

Telefonul mi-a vibrat în buzunar. Oprisem notificările de pe e-mail și nu-mi puteam închipui cine m-ar putea suna sau scrie mesaje. Mi-am scos telefonul și am văzut că era un mesaj de la sora mea.

Ce porcărie. Vreau să aud mesajele lui Bennett în mașina noastră, nu cu toți oamenii ăștia. Vreau grupulețul nostru înapoi.

Am tastat repede un răspuns. *Tururile organizate nu sunt probabil făcute pentru noi.*

Ce a pățit trista de Becky?

Nu știu, am răspuns.

Nu-mi pasă, nu am adăugat.

* * *

Și, desigur, Becky m-a abordat din nou în timpul turului, cerându-mi să discutăm.

Am eliberat mâna Pippei și, după ce pretinsa mea soție a încuviințat scurt, s-a îndepărtat și a dispărut în umbrele butoaielor din lemn de stejar.

— Mă bucur să te văd, a zis Becky.

Am făcut un semn din cap, dar nu am repetat același lucru.

— A trecut ceva vreme.

— Îmi place mult Pippa.

Stomacul mi s-a încordat. Și mie îmi plăcea Pippa.

— Cam pare... grozav. Felicitări.

— Mulțumesc.

— Și eu îți mulțumesc că ai luat-o să facă yoga dimineață, am spus zâmbind. Are un simț foarte distractiv al aventurii.

— Nu mi-am dat seama că nu mai făcuse niciodată.

— Sunt convins că a făcut multă yoga, în imaginația ei.

Am râs amândoi de complezență — cam stânjeniți —, apoi Becky a privit într-o parte, inspirând profund. Și înainte de a vorbi, înainte să-i scape cel mai mic sunet, îmi doream deja să părăsesc această conversație.

— Uite ce e, am zis, nu cred că ar trebui să facem asta.

— Nu crezi... că ar trebui să vorbim?

Chipul ei îmi era atât de familiar, așa îmbătrânit cu șase ani cum era. Ochi mari și căprui, păr castaniu. Becky era întotdeauna considerată „drăguță" pentru că era micuță, sprintenă și — lăsând la o parte călătoria asta — avea mereu un zâmbet pe față. Însă era

mai mult decât drăguță; era frumoasă. Doar că pe dinăuntru nu era făcută dintr-un material foarte solid.

— Acum? Nu, i-am spus cu sinceritate. Nu în timpul primei mele vacanțe din ultimii câțiva ani.

După ce am strâns-o ușor de umăr, am revenit în mijlocul grupului, cuprinzând-o pe Pippa cu mâna în jurul taliei. Sora mea s-a uitat mai întâi la mine, apoi la Becky, care revenise lângă Cam cu o încruntătură de om învins. I-am făcut semn că totul e în regulă, dar Ziggs nu s-a lăsat.

A dat iute din cap, a părăsit grupul și s-a îndreptat spre holul podgoriei. Ne-a prins din urmă zece minute mai târziu, cu un coș de picnic atârnat de braț și cu un rânjet triumfător pe chip.

— Hai să ne cărăm.

* * *

Trebuia să ne dăm seama că va ploua.

— Să nu ai niciodată încredere în cerul albastru de octombrie, a zis Ziggy, renunțând să-și împacheteze la loc sandvișul ud și aruncându-l într-un coș.

Ne adăpostiserăm sub un stejar enorm, care ne ferea în mare parte de ploaie, dar din când în când se scurgea apă de pe crengi, pleoscăind unde nici nu te-ai fi așteptat.

— Cine a zis asta? a întrebat Will, mângâind-o blând sub bărbie.

Apa i se prelingea pe față, îi picura de pe vârful nasului, însă nu părea să-i pese.

— N-am mai auzit-o în viața mea.

— Tocmai ce am inventat-o.

— E ciudat de cald, a spus Pippa, întorcându-și fața spre cer.

Când toată lumea a dat să protesteze, a adăugat:

— *Chiar* e. La Londra, când plouă, e atât de frig că nu te simți doar ud, ci de-a dreptul murat.

— E adevărat, a aprobat Ruby. Fiind din San Diego, credeam c-o să ador ploaia. Dar mi-a ajuns.

În ciuda acestui fapt, niciunul dintre noi nu părea să se sinchisească prea tare de ploaie — și cu siguranță, nu suficient de mult încât să părăsească pajiștea de lângă podgorie, încadrată de culorile toamnei, de copacii înfrunziți și plini de mere târzii.

— N-am locuit niciodată în altă parte decât la Londra și Bristol, a zis Pippa. Mi-ar fi dor de mamele mele, dar nu știu dacă mi-ar lipsi Londra. Poate că am nevoie de o aventură. Myanmar. Sau Singapore.

— Mută-te aici, a zis soră-mea, stând întinsă în poala lui Will, în vreme ce el își încolăcise brațele în jurul umerilor ei.

— Sună demențial asta acum. Probabil din cauza situației de acum — fostul iubit care m-a înșelat la Londra, slujba îngrozitoare, întotdeauna ne dorim să ne mutăm acolo unde ajungem în vacanță etcetera —, dar chiar cred că mi-ar prinde bine o perioadă prin State la un moment dat.

Ziggy s-a ridicat într-un cot și a spus extrem de serioasă.

— Atunci de ce nu? Fă-o și gata!

— Nu e atât de ușor, a spus încet Niall. Îi trebuie o slujbă, viză.

— Adică, a zis Ziggs, ștergându-și câțiva picuri de apă de pe față, dacă ești interesată, am o mulțime de relații în lumea ingineriei.

A continuat să vorbească despre joburile internaționale și despre oamenii pe care-i cunoștea ea în acest domeniu, dar eu nu o mai auzeam, ci o urmăream pe Pippa. Era un amestec surprinzător de blândețe și obrăznicie, de concentrare și relaxare. Aproape că vedeam fetița din ea luptându-se cu femeia responsabilă, încercând să-și dea seama cine ține frâiele.

— Nu știu, a spus încet Pippa. Trebuie să pun multe lucruri la punct.

Ploaia s-a întețit, începând să cadă și mai grea de pe frunze, până când nu ne-am mai simțit adăpostiți. În curând urma să fim uzi până la piele.

— Fraților, a zis sora mea când ne-am ridicat și ne-am adunat gunoaiele, știu că am deschis subiectul aseară, dar cred că ar fi mai bine să scurtăm excursia asta. Mai avem două zile de stat pe-aici și simt pur și simplu că...

— Că suntem mai fericiți în bula noastră? a continuat Niall ideea.

Toată lumea s-a uitat la mine, aproape în același timp. Nu voiam să fiu eu motivul pentru care trebuia să plecăm din Connecticut mai devreme, dar, la urma urmelor, se părea că nu sunt singurul care voia să o ștergem de-aici. Am cedat într-un final.

— OK, bine. Ai dreptate.

— Mai mult vin, mai puțini străini, a strigat Pippa.

S-a uitat la mine, a râs și a adăugat:

— Mă rog, în afară de mine.

Unsprezece
Pippa

Mi s-a luat o povară de pe suflet când am căzut de acord să scurtăm excursia din Connecticut. Ideea fusese bună; realitatea nu prea. Am fi sărit în dubiță și ne-am fi îndreptat spre Vermont mai devreme, ca să avem mai mult de o săptămână de liniște la cabană. Cum a spus Niall: înapoi în bula noastră.

Totul părea simplu. De relaxare, corect?

Doar că mai aveam o noapte de petrecut la pensiune și celelalte două cupluri plănuiau să-și ia de halit în cameră și... *mă rog.*

Eu și Jensen fie puteam mânca în oraș și puteam risca să dăm nas în nas cu Becky și cu Cam în acest oraș minuscul... fie puteam rămâne în cameră.

N-am discutat despre asta. Nu aveam un plan. Pur și simplu... am mers în camera noastră, am intrat, ne-am lăsat lucrurile și ne-am holbat unul la celălalt.

— Deci..., a zis el.

— Deci...

După ce s-a aplecat să inventarieze minibarul, a scos o jumătate de litru de chardonnay, ridicându-l întrebător.

— Nu te-ai săturat de vin? am întrebat, râzând.

— Nu cred că m-aș putea sătura vreodată de vin, a spus, întinzându-se după tirbușon.

După ce a deschis sticla nu a mai fost nevoie de trăncăneală de complezență. Era obișnuit să fie în centrul atenției, să amuțească întreaga încăpere când vorbea, să fie adus în mod special într-un loc, pentru ca alții să audă ce are de spus și să-i urmeze sfaturile. I-am urmărit brațul cum se încordează în timp ce răsucește tirbușonul. Dopul a ieșit scârțâind de pe gâtul sticlei.

— La ce te gândești, când te uiți așa la mine? m-a întrebat ținând dopul în palma sa lată.

— Doar... mă uitam.

A încuviințat ca și cum răspunsul meu ar fi fost suficient, iar asta m-a făcut să zâmbesc puțin, pentru că era exact genul de răspuns pe care mi l-ar fi dat Mark, iar eu l-aș fi împuns să-mi spună mai multe.

M-am întrebat dacă povestea asta care se petrecea între noi era ciudată pentru Jensen, pornită dintr-un impuls așa cum era ea, sub toate aspectele. Din această aventură nu urma să decurgă nici vreun parteneriat de afaceri, nici vreunul romantic. Pentru un bărbat obișnuit să-și consume eforturile pe lucruri care merită timpul lui, m-am întrebat dacă, prin simpla lui prezență aici, fusese nevoit să rescrie un program numit *Solicităm Eficiență* sau dacă eram ca un text scris pe o tablă ușor de șters, cu instrucțiuni de genul *Lasă asta aici până pe 28 octombrie.*

Mi se părea un bărbat cu adevărat fascinant.

A venit spre mine lent, întinzându-mi un pahar plin cu vin. Însă a luat-o înaintea paharului în drumul spre buzele mele, înclinându-se, cu gura închisă lipită de a mea, apăsând, deschizându-mă, gustându-mă.

În ultimele două zile, lucrurile se schimbaseră radical. Jensen nu mai reacționa surprins față de mine și era mai sigur pe sine, ca și cum ar fi căutat acum ceva familiar și era gata de a restabili controlul.

S-a retras, a făcut un semn scurt spre paharul din mâna mea și am luat o gură de vin înainte de a reveni să-mi lingă vinul de pe buze.

— Îmi place felul în care îți miști buzele, a șoptit cu ochii încă lipiți de gura mea. Mi-e imposibil să nu le privesc ori de câte ori vorbești.

— E din cauza accentului.

Mai auzisem asta. Bărbaților americani le plăcea să le urmărească vorbind pe femeile britanice; nu era un mister: noi dezmierdăm cuvintele, flirtăm cu ele. Dar Jensen a negat.

— Sunt atât de roz. Și de pline.

S-a aplecat, m-a sărutat din nou și apoi a făcut un pas în spate ca să-mi poată admira ochii și părul.

— Ai spus că-ți vopsești des părul?

A apucat o șuviță între degete și a mângâiat-o până la vârf.

— Uneori.

— Îmi place așa, a zis, cu ochii la șuvița din palmă. Nici roșcat, nici blond.

Am bănuit că motivul pentru care lui îi plăcea era același pentru care mie tindea să nu-mi placă: era mai degrabă un păr cuminte, așezat. Era lung și previzibil de ondulat. Blond pe-aici, roșu pe dincolo, chiar și castaniu prin unele părți — nu se putea hotărî. Îmi doream păr care să facă declarații de genul: ASTĂZI VREAU SĂ FIU ROZ.

— Părul îți face ochii să pară și mai albaștri, a continuat, iar mintea mea s-a oprit. Îți face buzele să pară și mai roz. Te face prea frumoasă ca să fii adevărată.

Ei bine.

Nimeni nu-mi mai spusese asta vreodată și brusc rozul mi s-a părut o culoare teribil de nepotrivită pentru păr.

— Ce compliment încântător, am zis, zâmbindu-i larg.

Mi-a zâmbit și el, din priviri, rămânând cu gura ușor întredeschisă, ca și cum m-ar fi putut gusta din aer. A ridicat paharul, dând peste cap restul de băutură. Apoi l-a așezat în spatele lui pe masă, așteptând să fac același lucru.

Așa că am băut și eu, dar încet.

— Pippa, a zis râzând și s-a înclinat să mă sărute pe gât.

— Da?

— Termină-ți vinul.

— De ce?

Mi-a luat mâna și a dus-o în dreptul prohabului ca *să simt* de ce.

— Mi-am petrecut ziua întreagă privindu-te cum alergi și țopăi în pantalonii ăștia mulați și-n bluza asta prin care se vede aproape tot.

— Chiar că ești obișnuit să vezi femei îmbrăcate în helănci groase pe gât și în fuste de lână până la genunchi.

A râs.

— Vino-ncoace.

Zâmbetul mi-a pierit de pe față, iar el a observat, în fața a ceea ce urma să se întâmple.

— Nu trebuie s-o facem, a șoptit. E prea repede. Știu.

— Nu... Vreau s-o facem.

Jensen mi-a luat paharul din mână și l-a așezat la întâmplare pe masă. Apoi mi-a ridicat picioarele în jurul mijlocului său, și era peste mine, cu trupul peste al meu într-o clipită.

S-a frecat de mine, nerăbdător să-și găsească ritmul. Gura lui se lipise de a mea, mușcându-mă, strecurându-și limba înăuntru. A gemut, ridicându-mi și mai sus piciorul.

— Mi s-a sculat de câteva ore.

Doamne, puteam să-mi dau drumul în ritmul ăsta.

Chiar o făcusem, noaptea trecută.

Cu penisul lui chiar acolo, între picioarele mele, atât de potrivit, mișcându-se din ce în ce mai repede și mai cu forță, cu răsuflarea lui fierbinte lipită de gât, cu gemetele din ce în ce mai dezlănțuite, ca și

cum ar fi fost o împletitură, iar eu aș fi tras de un fir rebel și acum totul se deșira.

— Nu vreau să-mi dau drumul așa, am reușit să bâigui. Vreau să...

Va trebui să verific mai târziu dacă mi-a rupt cămașa sau doar s-a desfăcut o capsă când a tras-o de pe mine. Mi-a scos pantalonii și chiloții cu o mișcare prelungită și hotărâtă. Și cămașa lui a dispărut iute, după ce a apucat materialul de bumbac din spate și a tras-o în sus, părul venindu-ipeste ochi.

Cu mâini febrile și-a dat și el boxerii jos, căutând disperat în valiză după un prezervativ. Celofanul rupt a părut să spargă liniștea din încăpere.

Obiectul acela alunecos, faptul că m-a tras, ținându-și penisul ca să-l admir...

L-am privit, am tăcut amândoi de dragul acelui moment unic, *conștient*. Mă fixase din priviri, iar eu m-am simțit în întregime *goală* deasupra lui, așa cum nu mă mai simțisem niciodată în timpul aventurilor mele la beție sau a împerecherilor de sub așternuturi. Viața mea sexuală până acum părea atât de... *evidentă* în comparație cu asta. Chiar dacă Mark era mai mare decât Jensen cu câțiva ani buni, nu păruse niciodată atât de sigur pe el, atât de matur, atât de... experimentat.

Mi-a cuprins șoldurile cu mâinile, ajutându-mă să-mi găsesc ritmul. M-am simțit copleșită, atât de copleșită că nu mă puteam concentra, nu puteam intra în starea de relaxare de care aveam nevoie, unde să uit de tot și să profit de el. Dar el reușise să ajungă acolo, stând sub mine și încălcând, în cele din urmă, acea rutină de tăcere, pentru a-mi spune ce simte, cât de cald și bine este. Mâna i-a coborât între trupurile noastre, atingându-mă așa pentru prima oară, apăsător și răbdător. Voiam să-mi cer scuze, într-un impuls caraghios; mă simțeam atât de aiurea că trupul îmi era atât de distras de realitate încât nu mă puteam relaxa făcând loc plăcerii, dar lui nu părea să-i pese.

M-a sărutat încet-încet și m-a atins și m-a dezmierdat până când ceva a făcut clic înlăuntrul meu, ca o șină care se unește cu suratele sale. Lucrul acesta a transformat dorința timidă și plină de uimire în plăcere conștientă — și era senzațional, o plăcere atât de intensă încât mă amorțea. Orgasmul m-a străpuns înainte de a-mi da seama cât de tare am țipat, cât de frenetic, cu unghiile înfipte în spinarea lui și cu gâtul arcuit pe spate, cu ochii în tavan.

Ne-am rostogolit astfel încât el a ajuns din nou deasupra, amândoi la orgasm și pătrunzându-mă profund. M-a privit și a început să se miște din nou.

— Te simți bine? a șoptit.

Am încuviințat, dar adevărul era că nu mă simțeam bine. Deloc. Îmi pierdeam încet mințile.

Asta nu era ceea ce trebuia să fie o aventură. El nu era un tip obișnuit, pe care să-l uiți ușor. Nu era excentric sau neserios. Era atent, tandru și — să dea naiba — părea mai doritor să-și petreacă vremea cu mine decât să doarmă, să mănânce, să găsească împăcarea cu Becky. Era aproape ca și cum *asta* și-ar fi dorit cu adevărat.

Dar numai temporar.

Știind cumva cum să-i cuprind trupul în mâinile mele, mi-am trecut palmele peste trunchiul lui frumos modelat, peste mijlocul ferm curbat și peste șoldurile musculoase aflate în mișcare.

Peste abdomen. Peste piept.

Apoi am ridicat mâinile, încolăcindu-le în jurul gâtului său și implorându-i trupul să se lipească din nou de al meu. S-a lipit de mine zâmbind, sărutându-mă scurt și dulce pe buze, apoi și-a lipit fața de gâtul meu și a început futaiul ăla adevărat de care corpul lui avea atâta nevoie.

Pieptul îi aluneca peste sânii mei, în ritm energic. Îi simțeam respirația ca un suflu cald și intens pe gât.

Accelerând ritmul, a scos un mârâit tăios. Apoi mi-a ridicat piciorul și mai mult ca să mă pătrundă și mai adânc, ca să-și croiască drum înăuntrul meu. Era singurul lucru pe care l-aș fi putut observa

— cum povestea asta se transformase, pentru el, din ceva bun într-o necesitate, cum trupul său se îndrepta spre climax și cum gemea cu fiecare răsuflare. În cele din urmă l-am simțit încordându-se sub atingerea mea cu un geamăt prelung și răgușit.

Sunetul acesta mi s-a înfipt în ureche, părând să se domolească cu blândețe în jurul nostru.

Sex.

Făcuserăm *sex*.

Sex de calitate. Nu doar *de calitate,* dar și... real.

Și nu s-a dat jos de pe mine, nu s-a retras imediat.

Mi-a presărat sărutări mici și calde pe gât, pe obraz, până mi-a întâlnit buzele. Ne-am sărutat cu foc, fără cuvinte, ca să ne răpim unul celuilalt răsuflarea.

Nu știu ce aș fi putut să fac cu un bărbat ca Jensen atunci când aș fi revenit la viața mea reală.

L-aș fi lăsat oare să-mi pătrundă în suflet? Sau n-aș fi făcut altceva decât să pălăvrăgesc și să beau peste măsură, să trântesc glume și să stârnesc haos? S-ar fi uitat măcar la mine, cu părul meu în toate nuanțele posibile, cu tatuajul meu viu, o pasăre, și cu fustele mele în toate culorile curcubeului?

Nu, mi-am spus. Nu exista nicio posibilitate ca un bărbat ca Jensen să se uite de două ori la o femeie ca mine. Și chiar dacă ar fi făcut-o, habar n-aș fi avut ce să fac cu atenția pe care mi-ar fi acordat-o.

* * *

M-am ridicat în capul oaselor, trezită din somn.

În cameră era întuneric și am bănuit că era încă noapte, dar nu aveam noțiunea exactă a timpului. La un moment dat, Jensen se trezise și trăsese toate draperiile, construind astfel o fortăreață caldă și întunecată.

Sperasem să fiu drăgălașă ghemuită lângă el, respirând pe nas ca o doamnă. Din păcate, nu eram cea mai delicată persoană în somn.

Într-adevăr, cred că l-am trezit pe Jensen cu mișcarea mea bruscă, pentru că s-a ridicat și el, mângâindu-mă cu mâna lui caldă pe spate.

— Ești OK?

Am încuviințat, frecându-mă pe față.

— Am avut un vis ciudat.

Și-a lipit buzele de umărul meu gol.

— Un coșmar?

— Nu chiar.

M-am întins la loc, trăgându-l lângă mine și cuibărindu-mă cu fața în pielea lui.

— Mi se întîmplă des. Începe când ies din apartamentul meu. Port o rochie nouă și modernă și mă simt frumușică. Dar timpul trece și-mi dau seama că rochia e mai scurtă decât credeam că e. Trag de ea agitată, întrebându-mă dacă e potrivită pentru serviciu. În cele din urmă ajung la o ședință importantă sau intru într-o sală nouă de clasă sau înțelegi tu...

— Da.

— Și atunci îmi dau seama că rochia pe care eu o credeam rochie e de fapt doar o bluză, iar eu sunt goală de la brâu în jos.

A râs, aplecându-se să mă sărute pe nas.

— Te-ai trezit gemând.

— E șocant să-ți dai seama că ai plecat la muncă pe jumătate despuiată.

— Îmi închipui.

— Visul *tău* repetitiv care e?

A închis ochii, gândindu-se și gemând de plăcere atunci când i-am trecut mâna prin păr. Avea un păr foarte moale, tuns scurt în părți și puțin mai lung în creștet. Cât să-mi înfig pumnul ca lumea în el. Cred că i-ar fi plăcut asta.

— De obicei în visul meu sunt la facultate și la finalul semestrului am un examen pentru care nu am învățat deloc și nici nu am dat pe la cursuri.

— Ce crezi că spun visele astea despre noi? l-am întrebat, mângâindu-l pe creştet.

— Nimic, a murmurat, cu glas răguşit şi dezinvolt. Cred că toată lumea are fix aceleaşi vise.

— Nu prea te pricepi cum trebuie la aventura asta, am zis încet, privindu-l în timp ce-i masam umerii. Mă linişteşti după un vis în mijlocul nopţii. Mă strângi în braţe. Mă săruţi aşa după ce am făcut sex pentru prima dată.

A ridicat din umeri, dar nu a spus nimic.

Ne-am cufundat în tăcere şi am crezut că adormise, însă a rostit încet:

— Cred că nu mă prea pricep să mă simt în largul meu. Mă străduiesc.

— Ei bine, judecând după felul în care mă simt, de parcă aş fi fost futută cu ciocanul pneumatic, aş spune că sunt unele părţi ale situaţiei la care te pricepi *de minune.*

Jensen a mârâit şi s-a încordat. Ceva din acel sunet mi-a trimis un curent electric prin piele. M-am cuibărit lângă el şi m-a cuprins cu braţul, trăgându-mă mai aproape.

— Pe bune? a întrebat, cu buzele lipite de gâtul meu.

— Cred că îţi dai seama că mi-a plăcut.

— Nu m-am aşteptat să fii atât de timidă la început, a recunoscut.

— Nici eu.

Am mârâit când a urcat cu buzele mai sus, chiar sub obrazul meu.

— Eşti amantul perfect.

— *Eu?*

A pufnit în râs.

— Aproape am leşinat când mi-am dat drumul.

Am ridicat bărbia cu mândrie.

— Am fost eu atât de senzaţională?

— Da.

S-a rostogolit venind deasupra mea şi privindu-mă fix. A şoptit, îngândurat:

— Care e secretul tău?

Răspunsul părea evident:

— Mănânc o grămadă de brânză.

M-a ignorat total.

— Ești caraghioasă, și frumoasă, și...

— Și puțin sărită de pe fix?

A clătinat din cap, extrem de sincer.

— Ești doar imprevizibilă.

— Poate pentru că nu cauți nimic previzibil aici?

M-a privit întrebător, fără să priceapă.

— Adică, l-am lămurit, faci ceea ce ar trebui să faci și *îți place* chestia asta.

S-a aplecat să mă sărute, lipindu-și buzele de ale mele. Mi-a prins buza de jos și a mușcat-o ușor.

— Ești fata perfectă de vacanță.

Ceva din cuvintele astea m-a făcut să mă crispez puțin, am simțit ca o mică așchie intrată în carnea fragedă a sentimentelor mele. Nu era vorba că nu voiam să fiu fata perfectă pentru el. Era vorba că el era mult mai bun decât băiatul perfect de vacanță. Era *ideal*, în atât de multe aspecte, serios, și putea pleca din această excursie ca un om proaspăt, pregătit să-și găsească pe cineva potrivit pentru el. Cineva care să nu fie caraghios, scrântit la cap sau imprevizibil. Sau dependent de brânzeturi. Iar eu mă puteam duce acasă ca să-l compar la nesfârșit pe următorul tip — și cu cel de după acesta — cu bărbatul care stătea acum deasupra mea.

Iar eu eram aici, în această călătorie cu un grup de oameni pe care-i admiram din tot sufletul și peste care — dacă era să fiu sinceră cu mine însămi — eram norocoasă să fi dat din capul locului. Nu eram sigură dacă eram de calibrul oricăruia dintre ei.

Ca și cum mi-ar fi ghicit gândurile sau poate îmi citise nesiguranța pe față, a zis:

— Mi se pare că ești genul de cel mai bun prieten de distracție.

Am încercat să-mi alung ușoara neliniște.

— Asta înseamnă că nu-ți place de mine goală?

I-am simțit din nou penisul întărit între picioarele mele.

— Crede-mă, te plac foarte mult goală.

N-am fost în stare să-mi traduc tonul său în minte. „Cel mai bun prieten pentru distracție" și un futai bun erau, în esență, tot ce-mi doream într-o bună zi de la un iubit. Încă îmi răsuna în minte ecoul glasului său: *fată de vacanță.*

— Tu nu ieși în oraș cu prietenele tale? l-am întrebat.

— Păi... toate prietenele mele sunt fie măritate, fie... e ceva strict platonic.

— Ce trist.

A râs, sărutându-mă pe gât.

— Mă rog, dacă vreau pe cineva, vreau să fiu cu ea, nu să-i fiu amic.

— Cu Becky nu erai amic?

Jensen a încremenit și s-a lăsat într-o parte.

— Nu deveni ciudat, am zis, îngropându-mi fața în pieptul său. Discutăm doar.

— Păi... nu, a șoptit, holbându-se în tavan. Eram beți într-o noapte, în anul doi de facultate, și ne-am cuplat. După asta, s-a presupus automat că suntem împreună.

— Dar cred că îți plăcea să te afli în preajma ei.

A ridicat din umeri.

— Era Becky. Era iubita mea.

— O iubită amuzantă?

S-a întors să mă privească.

— Da, era amuzantă.

Ce etichetare ciudată folosea.

— De-asta nu ai aventuri amoroase, să știi, i-am zis. Pentru că plasezi oamenii în diverse categorii. Fie potențială-iubită-poate-într-o-bună-zi-soție, fie prietenă.

— Nu te plasez în nicio categorie, a spus el, zâmbind din nou, în sfârșit.

— De aceea ți se pare că eu sunt imprevizibilă.

S-a dat îndărăt, studiindu-mă.

— Câți ani ai? Ar trebui să știu chestia asta.

— 26.

— Pari înțeleaptă.

M-a făcut să râd.

— Cel mai des mă simt ca o mare idioată, așa că o să accept acest compliment și o să închei discuția aici.

Am mimat că închid conversația într-un buzunar imaginar de la piept. Jensen s-a înclinat să-mi sărute mâna și a zis:

— Povestește-mi despre ultimul tău iubit.

— Vrei să mai auzi o dată povestea despre Mark? am întrebat, neîncrezătoare.

A clătinat din cap, râzând.

— Scuze, nu. Despre cel dinaintea lui.

— Presupun că vrei să afli despre un bărbat cu care am avut o relație mai lungă de-un futai.

Jensen a râs și mai tare și a încuviințat, așa că am continuat:

— Ei bine, îl chema Alexander — *nu* Alex, pentru numele lui Dumnezeu! — și, în esență, voia să se însoare după trei întâlniri.

— Îți plăcea de el?

M-am gândit la asta puțin. Mi se părea că totul se întâmplase tare demult.

— Da. Cred că-mi plăcea de el. Chiar mult. Dar aveam doar 24 de ani.

— Și?

— *Și,* am spus, mârâind în joacă, abia dacă am ajuns acum să mă cunosc. Cum aș putea promite cuiva că-i voi fi loială pentru totdeauna când nu sunt foarte sigură dacă-mi pot fi loială mie, acestei versiuni *a mea*?

S-a uitat lung la mine, iar eu m-am întrebat dacă asta i-a reamintit ceva despre Becky sau despre el însuși.

— Nu vrei să te căsătorești? m-a întrebat ca și cum ar fi procesat această informație.

— Ba vreau. Poate. Într-o bună zi. Dar nu ăsta e scopul meu. Nu cutreier prin lumea toată întrebându-mă dacă nu cumva bărbatul pe lângă care tocmai am trecut și care mi-a zâmbit va apărea poate la barul hotelului mai târziu și din vorbă în vorbă, bum, gata, sunt într-o rochie albă și fluidă.

A clătinat din cap, părând că mă înțelege. Și apoi s-a tras puțin în spate, îngândurat. L-am tras din nou spre mine și l-am întrebat:

— Tu te duci la fiecare întâlnire gândindu-te la căsătorie?

— Nu, dar nu mă obosesc să ies cu o fată mai mult de o singură dată dacă nu mă pot închipui alături de ea.

— Nici măcar de dragul futaiului?

A zâmbit, sărutându-mă pe nas.

— Ei bine, prietena mea Emily ar fi o excepție, dar ca regulă generală, nu mă culc cu femei cu care nu am o relație.

— Doar cu „fete de vacanță"?

A schițat un zâmbet.

— Doar cu fete de vacanță.

— E destul de drăguț, nu-i așa?

M-a sărutat, strecurându-și limba caldă și alunecoasă, cu un fior în piept, și apoi mai jos, între picioare.

— E plăcut să nu simți vreo presiune, să știi că niciunul dintre noi nu vrea mai mult.

— Cred că-ți place genul ăsta de sex, am șoptit. Cred că-ți place să fii puțin pe grabă, puțin pervers cu cineva.

— E adevărat că de obicei ies de câteva ori cu o fată până să mă culc cu ea. Și n-am mai avut o iubită, în adevăratul sens al cuvântului, de multă vreme.

— Cine a fost ultima femeie cu care ai ieșit? Emily?

A clătinat din cap și și-a mușcat buza de jos, gândindu-se, în timp ce mă mângâia absent pe spate.

— Păi, să vedem. O chema Patricia...

— Patricia! am zis chicotind. Te-ai jucat cu ea „de-a bancheriță obraznică"?

A început să mă gâdile.

— De unde ai știut? Chiar era director executiv la Citibank.

— Nebunatică în pat, nu?

Jensen s-a retras puțin, certându-mă din priviri.

— Relațiile înseamnă mai mult decât ceea ce se petrece în pat.

Și când a spus asta i-am simțit apăsarea ironică pe abdomen. L-am luat de mână.

— Dar ceea ce se întâmplă în pat e crucial pentru relații.

Eram de acord.

— Cel puțin la început.

S-a foit sub atingerea mea.

— Adevărat...

Ne-am privit în ochi preț de o clipă. Apoi șoldurile sale au început să se miște încet înainte și înapoi, iar penisul său a ajuns la mine în palmă. Voiam să-l ating peste tot, nu doar pentru că îmi plăcea trupul său musculos, dar și pentru că bănuiam că nimeni nu-și bătuse capul să învețe acest corp pe dinafară.

— Ce păcat..., a început el și a lăsat restul cuvintelor în aer, mișcându-se din ce în ce mai rapid, cu răsuflarea întretăiată.

— Mare păcat, am șoptit.

Ce păcat că sunt prea excentrică pentru tine.

Ce păcat că ești prea ocupat pentru mine.

Ce păcat că eu de-abia îmi descopăr inima, iar tu ți-ai acoperit-o pe a ta în folie de protecție.

Atunci și-a lipit gura de a mea, cu buzele lui calde și puțintel umede, coborându-mi pe gât. Mi-a sărutat sânii, sugându-i, zgâriind cu dinții mai jos, peste buric, până când a ajuns acolo, cu răsuflarea caldă, atingându-mi cu limba locul acela vibrant între picioarele mele.

— Mai tare, am șoptit, când am observat că mă linge cu delicatețe. Nu fi blând cu mine.

M-a ascultat, înfigând două degete înlăuntrul meu în timp ce sugea și lingea. Și totul era perfect într-un ritm frenetic, iar trupul

meu tânjea după această senzație până când mi-am dat seama ce voiam și...

— Aici sus — *te rog.*

În numai câteva secunde era acolo, punându-și un prezervativ, iar eu am fost copleșită de senzația de ușurare care m-a cuprins atunci când m-a pătruns: cu putere, cu poftă. Brațele lui mi se încolăciseră în jurul umerilor ca să-l ancoreze acolo.

Voiam să văd toată scena de sus, *aveam nevoie* de asta — într-un fel straniu de disperat — pentru că dintr-odată mă gândeam la Mark și la fundul lui împingându-se în femeia aceea și la felul în care arăta — chiar și atunci, când inima mi s-a frânt și mi s-a adunat, bucată cu bucată, în gât —, ca și cum mișcările lui deasupra acelei femei erau atât de distante, atât de detașate, ca un aparat pivotant.

Însă aici, simțeam că Jensen încerca să mă pătrundă milimetru cu milimetru.

Avea pieptul lipit de al meu, coapsele lipite de ale mele și penisul înlăuntrul meu. Împingea atât de adânc, arcuindu-se în mine ca și cum ar fi încercat să intre acolo cu totul.

Ca și cum fiecare părticică din el avea nevoie de atingere. Cum de acest om, prizonier în propriile sale reguli, nu putea să vadă câtă pasiune zăcea în el?

L-am cuprins de spate, împingându-l și mai adânc în mine, îndemnându-l cu vocea și mișcările mele sub el. Și ne *potriveam* — sună nebunesc și uram ideea aceasta, dar chiar ne potriveam; trupul lui se potrivea cu al meu de parcă eram niște piese sculptate, complementare — și de-abia mă abțineam să nu-l mușc de umărul care împlânta aerul cu mișcările sale.

Mă aflam în acel punct unde nu voisem să ajung, nu-mi închipuiam cum mă voi mai trezi vreodată fără această senzație și cum mi-aș fi putut duce zilele fără atingerea pielii sale și fără gura lui lipită de gâtul meu și sunetele guturale pe care le scotea — atât de reale, aproape sălbatice. Să-i văd această latură m-a făcut de-a dreptul

euforică. Era ca şi cum aş fi avut voie să privesc momentul de vulnerabilitate al unui prim-ministru, al unui ţar, al unui rege.

Orgasmul meu a venit ca o revelaţie: era o spirală care mă străpungea, începând din miez şi răsfirându-se în toate direcţiile în acelaşi timp. M-am arcuit şi m-am lipit de el, implorându-l să nu se oprească, *nu te opri, Jensen, nu te opri niciodată.*

Dar trebuia să se oprească, pentru că trupul său făcea aceleaşi mişcări deasupra mea: încremenea tensionat, cu braţele ţinându-mă strâns, cu faţa lipită de gâtul meu într-o zbatere de uşurare, care sugera că se predă, că se eliberează cu totul.

Totul pare la fel, dar nu e. Am simţit asta.

Atmosfera din jurul nostru era caldă, şi încremenită, şi, încet — dar nu suficient de încet — am simţit aerul condiţionat de dincolo de trupurile noastre şi totul a părut să se răcorească. Jensen a ieşit din mine cu o mişcare care ne-a făcut pe amândoi să mârâim. A îngenuncheat între picioarele mele, scoţându-şi prezervativul, apoi a rămas în poziţia aia, cu bărbia în piept, respirând greoi.

Mai avusesem aventuri până atunci. Petrecusem nopţi la întâmplare cu diverşi bărbaţi. Bărbaţi haioşi, zăpăciţi, înflăcăraţi; uşor de uitat în multe privinţe.

De data aceasta — noaptea aceasta — nu era deloc aşa.

Ştiam că mi-l voi aminti pe Jensen când voi fi bătrână şi îmi voi trece în revistă toată viaţa. Ştiam că mi-l voi aminti pe amantul pe care-l avusesem în vacanţă în Boston. Îmi voi aminti acest moment tandru, aici, când era copleşit de toată dragostea. Poate că era doar o scânteie, un chibrit aprins, stins apoi iute pe trotuar, dar era acolo.

M-am uitat la el cum s-a aplecat într-o parte ca să arunce prezervativul în coşul de gunoi de lângă noptieră. A revenit deasupra mea, cald, ostenit şi tânjind după acele săruturi prelungi care sunt cel mai dulce preludiu al somnului.

Nu eram speriată, dar nici entuziasmată nu s-ar zice că eram.

Pentru că Jensen avea dreptate: toată povestea aceasta era extrem de neaşteptată.

Doisprezece
Pippa

Ultima noastră călătorie ducea sus, în nord, la cabana din Waitsfield din Vermont — mai la sud-est față de Burlington. Eram cu toții amețiți, stătuserăm treji până târziu fiecare în camera lui de hotel în noaptea dinainte și poate că, mai mult decât oricând, rămâneam fără subiecte suculente de conversație.

Jensen și cu mine nu ne mai pretindeam că suntem un cuplu, iar acum ne atingeam și ne sărutam, nu pentru ochii altcuiva sau pentru că era un joc, ci pentru că așa voiam.

Am ațipit pe umărul lui pe bancheta din spate, oarecum conștientă de poziția în care stăteam — mâna lui dreaptă în jurul meu; cea stângă peste coapsa mea, chiar sub poalele fustei; trupul lui aplecat spre mine, curbat ca să devină o pernă mai confortabilă. Eram conștientă că vorbea șoptit de câte ori Hanna întreba ceva de pe scaunul din față. Eram conștientă de greutatea sărutului său de câte ori își trecea buzele peste părul meu.

Dar numai atunci când m-a atins ușor cu cotul ca să mă trezească mi-am dat seama de lucrul cu adevărat magic care se petrecea:

peisajele urbane fuseseră înlocuite de o sălbăticie luxuriantă. În ultimele clipe dinaintea iernii, arțarii mărgineau cu frunzișul lor bogat șoseaua cu două benzi. Frunzele portocalii și galbene zăboveau pe pământ, bătute de vânt odată cu trecerea noastră. Ici și colo mai vedeai și frunze verzi, dar în general priveliștea era o colecție de tonuri pământii și de nuanțe înflăcărate cu un strop de cer de-un albastru-aprins.

— Doamne Dumnezeule, am șoptit.

Jensen mă privea, dar pur și simplu nu-mi puteam desprinde ochii de peisaj.

— Cine... cine...? am dat să spun, incapabilă să-mi închipui cine ar putea trăi vreodată aici și ar mai vrea *să plece*.

— Nu te-am văzut niciodată mută de uimire, mi-a zis, surprins.

— Mă cunoști de doar *șapte zile*, i-am reamintit râzând, întorcându-mă în cele din urmă să-l privesc.

Atât de aproape. Ochii lui erau tot ce strălucea în mașină, concentrați în totalitate numai asupra mea.

— Pari foarte gânditor.

— Ești tare frumoasă, a spus încet, ridicând ușor din umeri.

Nu te îndrăgosti, Pippa.

— Mai avem zece minute și ajungem, a strigat Will de pe locul șoferului, iar eu am simțit cum energia renaște în mașină.

Ruby s-a trezit din somnul pe care-l trăsese în poala lui Niall, iar acesta și-a întins brațele lungi peste bancheta din fața noastră.

Am trecut printr-un orășel, iar casele păreau să se rărească. M-am gândit la Londra, la felul în care părea că acolo trăim cu toții claie peste grămadă, și am încercat să-mi imaginez o existență aici.

Să trăiești simplu, să ai doar ceea ce-ți trebuie, să ai lucrurile puse în ordine și să fii liniștit, să poți vedea fiecare stea de pe boltă.

Dar cumva dificil, pentru că nu te poți plimba până la piață, nu poți veni acasă cu mâncare la pachet sau să iei metroul, nu poți scăpa de aceiași prieteni dintr-un oraș minuscul decât după un drum lung cu mașina.

Dar ai avea priveliștea asta în fața ochilor în fiece minut și ar fi mereu schimbătoare, din iarnă spre primăvară, vară și toamnă. Fără cenușiul clasic englezesc care domnește mai mult timp decât soarele.

Jensen și-a strecurat mâna pe ceafa mea, mângâindu-mi părul de la spate și masându-mă ușor, ca și cum ar fi fost un gest familiar.

Oare nu-mi închipuiam că aș putea părăsi acest stat sau poate nu-mi doream ca această excursie să se mai sfârșească?

— Mă-ntreb dacă nu cumva așa se simte telefonul meu mobil când îi moare bateria și-l las singur acasă preț de câteva ore, am mormăit eu.

Jensen a izbucnit în râs.

— Metaforele tale spuse așa la nimereală încep să aibă sens în mintea mea.

— Îți întunec cu lentoare intelectul.

— *Asta* faci când mi-o tragi până când nu mai știu de mine?

Credea că a rostit aceste cuvinte în șoaptă, însă, cu coada ochiului, am văzut-o pe Ruby îndreptându-se de spate, prefăcându-se că nu ascultă și sprijinindu-se la loc de geam. Mi-am lipit un deget de buzele lui Jensen, clătinând din cap și înăbușindu-mi un hohot de râs.

A făcut ochii mari, dându-și seama ce a zis, dar în loc să se poarte ciudat și să butoneze telefonul ca să se detașeze imediat emoțional, s-a înclinat, și-a lipit gura de buzele mele, prinzându-mi degetul la mijloc. Libertatea de a ne atinge când voiam, unde voiam, urma să mă distrugă definitiv.

Nu te îndrăgosti, Pippa.

Nu te îndrăgosti.

— Doamne *Dumnezeule*, fraților, a strigat Will din față, iar noi toți ne-am aplecat să ne uităm prin parbriz.

O alee privată se desprindea din drumul principal, iar noi am virat pe ea. Roțile dubiței au scârțâit încet peste pietriș și coajă de copac. Aerul părea mai rece aici, umed la umbră, iar soarele pătrundea printre crengile groase ale copacilor. Mirosea a compost

şi brad şi a pământ reavăn. O alee cotită se întindea înaintea noastră, iar Will a încetinit şi a oprit motorul maşinii.

Aproape că nu voiam să tulbur liniştea asta, nu voiam să foşnesc nicio frunză şi nici să alung vreo pasăre deschizând portiera. Casa din faţa noastră părea decupată dintr-un film al copilăriei mele: o cabană în forma literei A, făcută din lemn de arţar, de culoarea cafenie a siropului din acelaşi copac, cu puieţi fusiformi care punctau zona şi se pierdeau în umbra întunecată a pădurii din spate.

— Pare şi mai frumoasă decât în fotografii! a spus Ruby, cu nasul lipit de geam ca să admire totul.

— Exact! a chiţăit Hanna.

În cele din urmă am coborât din maşină, întinzându-ne picioarele amorţite şi admirând peisajul.

— Hanna, a zis încet Will. Prunişoară, te-ai întrecut pe tine însăţi cu asta.

Ea s-a legănat mândră, ridicând privirea spre el.

— Da?

Will a surâs, iar eu m-am uitat în altă parte ca să le ofer intimitate. Ceva nerostit se instalase parcă între ei.

Ruby l-a luat de mână pe Niall şi au luat-o pe aleea ce duce spre casă. I-am urmat cu toţii, admirând copacii, cerul, reţeaua de cărări de drumeţie ce duceau departe, în pădure.

Cea mai apropiată cărare — cea care ducea din parcare la cabană — venea din lateral, dar intrarea principală majestuoasă îl lăsase fără cuvinte pe Niall. Casa avea două etaje, cu balcoane în fiecare capăt. Două balansoare se aflau pe verandă şi o grămăjoară de vreascuri pentru foc se odihnea într-o parte. În aşteptarea noastră, administratorul locului făcuse focul în şemineu şi prin fereastră am remarcat o sticlă cu vin roşu — deschisă ca să respire — chiar pe masa de lângă intrare.

Acolo unde nu era lemn, era sticlă: erau ferestre pe toate laturile casei, scăldând zona din exteriorul cabanei în aceeaşi lumină caldă care alinta interiorul.

Hanna a scos o cheie dintr-un plic aflat în dosarul ei de vacanță și a deschis ușa.

— E de-a dreptul absurd, m-am auzit spunând.

Jensen a râs, iar Will s-a întors, dând din cap și zâmbind.

— Chiar așa.

— Cum o să revin eu la viața reală după asta? am întrebat. Locuiesc într-un bordei.

Hanna a chicotit încântată.

— Credeam că suntem prietene, Hanna, a adăugat Ruby râzând. Dar după faza asta tot restul vieții mele va părea deprimant și e doar vina ta.

Hanna a cuprins-o în brațe pe Ruby și mi-a zâmbit peste umărul ei.

— *Suntem* prieteni, a zis ea și a zâmbit și mai larg atunci când Will a venit din spate, făcând-o sandvici. Suntem cei mai buni prieteni și asta e cea mai tare vacanță din viața mea.

Încă nouă zile, mi-am spus, uitându-mă la Jensen, care râdea împreună cu Niall de absurditatea norocului nostru. *Mai am doar un pic peste o săptămână cu ei.*

* * *

În seara aceea, pe când soarele apunea dincolo de fereastra lată a bucătăriei, ne-am așezat în jurul barului. Beam vin și așteptam ca Will să ne gătească. Fără ca nici măcar Hanna să știe, comandase cele trebuincioase, planificând astfel toate mesele săptămânii.

În timp ce ne turnam vin și râdeam ascultându-l pe Niall cum citește în gura mare mesajele de la Bennett de săptămâna trecută, din telefonul lui Will, Jensen stătea într-un colț al camerei, ascultând, fără însă să ia parte la conversație.

— „Nu mă pot hotărî dacă s-o las gravidă zece ani la rând", a citit Niall, „sau să fac o vasectomie și să mă rog să-mi recapăt soția."

A continuat:

— Asta e de acum două zile. Asta, de azi-noapte: „Chloe mi-a făcut o plăcintă". Și Max a răspuns: „Și n-a aruncat-o după tine?"

Will a râs, aruncând o mână de usturoi în tigaia cu ulei încins.

— Le-am spus că nu o să avem semnal toată săptămâna, așa că dacă au nevoie de ceva vor trebui să sune la telefonul fix.

Mă întrebam dacă și Hanna l-a observat pe Jensen când și-a scos telefonul din buzunar și se holba la ecran.

Nu trebuia să-l întreb ce vedea acolo: un mare nimic. Nici linii, nici 4G, nici LTE, nici semnal. Verificasem registrul de cazare după ce ne-am adus lucrurile înăuntru — eram mai curioasă să aflu de unde erau oaspeții care fuseseră aici înaintea noastră decât să găsesc telecomenzile și lemnele de foc — și citisem că nu aveam nici Wi-Fi.

Datorită turului de podgorii, eram mereu în mișcare, iar drama cu Becky și cu fata de vacanță de lângă el îl ținuse pe Jensen departe de grijile de la birou. Dar acum știam că are nouă zile în față, așteptând să le umple cu ce anume avea el chef. I-am observat reacția când a văzut această cabană izolată, cu zile de relaxare pe care era nevoit să le suporte aici: a devenit tensionat, și-a vârât telefonul la loc în buzunar și s-a întors cu spatele, privind prelung pe fereastră.

După care s-a răsucit la loc, găsindu-mi privirea, de parcă ar fi simțit că-l studiez. Sunt sigură că păream atât de preocupată și hotărâtă în același timp: cu dinții încleștați, fixându-l din priviri, comunicând limpede ceea ce gândeam — *Lasă jos nenorocitul ăla de telefon, Jens, și distrează-te.* Așa că am zâmbit, făcându-i cu ochiul, apoi am ridicat paharul, l-am dus la buze și am sorbit prelung din el.

Încordarea părea să i se fi evaporat — cu efort sau inconștient, nu conta cum — și a traversat încăperea, venind în spatele meu.

— Fără muncă, am zis, aplecându-mi capul și zâmbindu-i. Scuze că-ți spun, dar aici nu avem voie cu chestii avocățești. Ce păcat!

A clătinat din cap, a râs scurt și m-a sărutat pe creștetul capului. A întârziat în acea poziție și am profitat, sprijinindu-mă de trupul lui puternic și ferm. Mi-am înăbușit un zâmbet când m-a cuprins cu brațele.

Chiar dacă nu o mai făceam ca să ne vadă Becky — care rămăsese la sute de kilometri depărtare —, nimănui nu i s-a părut ciudată îmbrățișarea noastră vreun pic.

* * *

Prima dimineață, după ce am dormit până la o oră indecent de târzie, a însemnat clătite cu lapte bătut și gem. Apoi ne-am dus să culegem fructe de pădure și să ne bălăcim în pârâu, după care am lenevit lângă foc în cabană, citind niște cărți polițiste teribil de proaste pe care le-am găsit în rafturile din casă.

Și zilele s-au amețit toate, fiind cam așa: drumeții prin pădure, somn la prânz și ore nesfârșite petrecute în bucătărie, râzând și bând vin în timp ce Will gătea.

Singurul lucru care simțeam eu că lipsește era o tăiere nejustificată de lemne.

Prin ziua a treia, mi-am dat seama că nu mai pot să tac. Mă gândeam că, atunci când vom privi înapoi, aceasta va rămâne contribuția mea la excursie.

— Focul s-a mai înmuiat, am strigat spre băieții care jucau poker în salon.

Ruby a ridicat privirea din cartea ei și s-a uitat când la mine, care stăteam ghemuită într-un fotoliu uriaș de piele lângă loc, când la grămada uriașă de lemne adunate în fața șemineului.

— Păi, văd că sunt o grămadă de lemne, a zis ea, derutată.

— Ruby Stella, am șoptit. Eu nu-ți zic că trebuie să-ți ții gura, dar nici nu neg că ar trebui.

S-a plesnit peste gură, iar Will a venit zorit și îngrijorat. S-a oprit brusc când a zărit focul arzând voios în cămin și uriașul morman de lemne lângă el — cât se poate de suficient.

— Sigur, pot să mai arunc câteva lemne în foc.

A rostit asta fără cea mai mică inflexiune a vocii care să sugereze că eu și Ruby suntem niște *putori*.

Un adevărat prinț.

— Faza e, am zis eu, sprijinindu-mă într-un cot, că lemnul proaspăt tăiat e şi mai *mişto*. Mirosul, zgomotele...

A înclinat capul, măsurându-mă din priviri. Apoi s-a uitat la Hanna, care chicotea din spatele unei cărţi.

— „Proaspăt tăiat?" a întrebat el.

— Cred că am văzut un topor lângă magazia de lemne, am adăugat săritoare. Un topor mare şi greu. Şi mai sunt nişte buşteni mari înăuntru...

Jensen venise şi el rezemându-se relaxat de pragul uşii.

— Pippa.

Am ridicat privirea la el şi am zâmbit cu subînţeles.

— Ce-i?

Pur şi simplu se uita fix la mine. M-am strâmbat.

— Asta dacă nu cumva habar nu aveţi să mânuiţi un topor. Un topor atât de mare.

Niall râdea tocmai din salon.

— Eu pot să mânuiesc toporul fără probleme, a zis Will, făcând câţiva paşi în spate. Mi se pare floare la ureche.

— Nu, am spus, încercând să-l fac să se răzgândească, sunteţi băieţi de la oraş. Nu vreau să vă răniţi cumva. N-ar fi trebuit să propun aşa ceva. Îmi pare rău.

Ruby a murmurat amuzată „*Oooo rahat*" de pe canapea. Niall a venit în spatele lui Jensen şi mi-a zâmbit.

— Pippa, eşti îngrozitoare.

— Dar întrebarea era: *voi* sunteţi? Sunteţi îngrozitori la tăiat lemne?

Jensen şi Will au făcut un schimb de priviri, apoi Jensen şi-a tras puloverul peste cap şi a rămas în tricou şi în jeanşi.

— Se pare că tocmai am fost provocat.

Am sărit cu toţii, urmându-i pe băieţi afară, în curtea din spate.

Într-adevăr, era un butuc de spart lemne lângă magazie şi, la numai câţiva metri distanţă, sprijinit de micuţa dependinţă, se odihnea un topor impresionant.

Un topor *incredibil* de impresionant. Eu încercasem doar să-i ambiționez, dar părea... foarte greu. Am ezitat pentru o secundă.

— Băieți, poate că...

Will l-a ridicat în mână, agitându-l peste umăr. Hanna a expirat agitată.

— Ce e, Pippa? a întrebat Will, încruntându-se la mișto, prefăcându-se foarte serios.

— Ăăă, nimic.

Niall a ieșit din magazie cu un buștean care, jur, era mai mare decât el. L-a așezat pe pământ pentru ca Will să-l taie în bucăți mai mici, înainte să-l poată sparge mai ușor pe butucul de tăiat lemne.

Dar înainte să-l lovească, Will i-a întins toporul lui Jensen și apoi a ridicat privirea spre mine, aruncându-mi un rânjet care spunea *Cu plăcere* și *Asta o să-i închidă gura.*

Fără să-mi arunce vreo ocheadă — era un tip sexy care primise o provocare și nu-i mai păsa de nimic altceva — Jensen a ridicat toporul peste umărul drept și a lovit cu putere, despicând trunchiul. Zgomotul a răsunat, alungând un stol de păsări din poziția lor confortabilă într-un copac din apropiere.

— Doamne Dumnezeule, mă simt bărbat adevărat, a mârâit el surprins, râzând și lovind cu toporul pentru a despica încă o bucată de lemn.

Avea un tricou alb, pe sub care i-am remarcat mușchii spatelui încordându-se când a lovit cu toporul în lemn. Hanna țopăia pe lângă mine, încurajându-și fratele asupra căruia îmi îndreptasem toată atenția. Și asupra spinării sale.

Aceeași spinare în care îmi înfipsesem unghiile când mi-a tras-o ieri, lipită de trunchiul unui copac.

Aceeași spinare pe care o săpunisem cu o tonă de gel de duș aseară, în cadă.

Aceeași spinare pe care o simțisem cum transpiră sub atingerile mele, azi-dimineață, când trupul lui era peste al meu.

— Sfântă Fecioară născătoare de Dumnezeu, am murmurat.

Eram un geniu.

— Mă tem pentru sănătatea Pippei, a zis râzând Niall. Știe cineva să facă resuscitare cardio-pulmonară?

Jensen s-a oprit privind peste umăr, cu fruntea plină de sudoare. A schițat un zâmbet cu subînțeles când mi-a văzut expresia.

Era exact aceeași privire pe care mi-o aruncase și în urmă cu două nopți când mă aruncase practic jos din pat și se azvârlise peste mine.

— E rândul tău! i-a strigat Ruby soțului ei, iar Jensen, roșu la față și răvășit, i-a întins toporul lui Niall.

Will a ridicat o bucată de vreo 60 de centimetri din lemnul pe care îl spărsese Jensen și l-a așezat pe butuc pentru Niall, citindu-i-se în ochi și entuziasmul, dar și invidia.

Jensen a venit lângă mine — suspect de aproape. Mirosul lui de transpirație proaspătă, amestecat cu aroma de aftershave mi-a gâdilat nările. Era un mic nemernic. La urma urmelor, îi spusesem cu numai câteva zile mai devreme, în timpul unei drumeții, cât de mult îmi plăcea cum miroase când transpiră.

— Ești periculos, am șoptit.

— Eu? a făcut el pe nevinovatul, fără să se uite la mine. Tu ai manipulat tot acest grup să iasă aici și să taie lemne.

Mi-am încrucișat brațele la piept, încântată.

— Înseamnă că sunt deșteaptă.

— Mai degrabă „geniu malefic".

— Ai avut ditamai lemnul...

S-a întors spre mine, punându-mi o mână peste gură, cu un hohot de râs. S-a apropiat de mine, șoptind:

— Ce guriță spurcată ai!

— Da' și ție îți place, am mormăit în palma lui.

Nu mă putea contrazice, așa că m-a sărutat pe frunte, apoi m-a privit în joacă amenințător și și-a luat mâna de la gura mea.

Niall a ridicat toporul sub privirile noastre. Cu coada ochiului, am observat-o pe Ruby care avea aceeași reacție când își privea soțul

despicând trunchiul perfect în jumătate pe care o avusesem și eu în fața mușchilor lui Jensen.

— E clar că s-a trezit instinctul în noi, a zis Will. După asta ar trebui să ne luăm la trântă sau să vânăm niște...

A tăcut brusc când Hanna a bufnit în râs, în timp ce-l îmbrățișa.

— Da, lăsați, am cumpărat deja somon pentru diseară.

Will a mai spart câteva bucăți, repetând la nesfârșit că trebuie să fi avut în sânge tăiatul lemnelor și că n-ar mai dori să se oprească niciodată.

— Ne-am petrecut după-amiaza într-un fel extrem de util. Simt nevoia să-i dedicăm primul nostru născut Pippei, a zis Hanna, cu respirația ușor întretăiată.

Will a aruncat toporul cât colo.

— Vrei să începem deja să lucrăm la asta?

Ea a țipat încântată când Will a urcat-o pe umăr, cărând-o înăuntru.

Niall și Ruby și-au făcut ieșirea mult mai subtil. El a luat-o pur și simplu de mână, ne-au zâmbit, au spus: „Vă rugăm să ne scuzați..." și au intrat în casă. Jensen s-a întors spre mine, zâmbind și aplaudând leneș.

— Planul tău malefic a funcționat.

— Malefic? am întrebat, uitându-mă în jur ghiduș. Nu numai că avem vreascuri pentru șemineu. Dar uite, toată lumea face sex în această după-amiază!

— Toată lumea? a întrebat el, apropiindu-se și mai mult de mine.

Sudoarea de pe piept îi lipise tricoul de piele. Așa că nu m-am abținut să-l ating.

— Mă rog... poate nu chiar *toată lumea.*

S-a aplecat, atingându-mi ușor buzele cu ale sale. Și dacă umorul sec și calmul lui nu mă făceau să-l ador, momentele acestea tandre și liniștitoare sigur reușeau.

— La tine în cameră sau la mine?

Am râs.

— Suntem aici de trei zile. De ce să ne mai obosim să folosim două paturi?

* * *

În casă erau patru dormitoare: două mari și două camere cu paturi mai mici. Jensen își lăsase bagajul într-una dintre cele mici, dar rămăsese în mare parte nefolosită. Și nu știu exact cum să explic — modul în care am intrat pur și simplu în rutina aceasta de amanți la fel ca cei mai apropiați prieteni de-ai săi și draga mea Ruby —, dar așa s-a întâmplat. Nu ne mai jucam de-a căsătoria și nici nu ne amăgeam că am fi putut continua relația și după această excursie, dar nici nu ne mai urcam unul pe celălalt în cotloanele întunecate ale coridorului. E adevărat că am fost combinați datorită împrejurărilor, dar nimic nu ne mai obliga să ne comportăm astfel.

Mă săruta în fața surorii sale și nimeni nu clipea mirat.

Ne țineam de mână în timpul drumețiilor ca și cum era ceva firesc.

Și chiar și fără Becky primprejur sau vreun alt motiv de prefăcătorie, pentru Jensen era clar că dormeam în același pat toată săptămâna. Așa stăteau, pur și simplu, lucrurile: fără întrebări, fără explicații.

S-a întâmplat în ultima noastră seară la cabană. Jensen m-a tras la el în brațe în fotoliul imens de piele din living, iar eu am început să simt o durere surdă și vibrantă în piept la gândul că trebuia să-mi strâng lucrurile și să mă întorc la Boston ca să-mi petrec ultima săptămână de vacanță. Am stat așa ghemuită în brațele sale, cu lemnele trosnind în șemineu la nici trei metri depărtare. El citea, iar eu mă uitam pe fereastră.

— Ești tare tăcută, a zis el, rupând liniștea dintre noi.

A dat cartea deoparte și a luat o înghițitură din paharul cu whisky. M-am întins și l-am sărutat pe buzele cu gust de whisky.

— Mă gândeam și eu.

— La ce?

A pus paharul la loc pe masă și m-a privit în ochi.

M-am sprijinit de umărul lui, iar el m-a tras mai aproape. Voiam să-i spun că mă gândeam la noi doi, și la cât de bine a fost, și la cât de mult uram ideea de a mă întoarce acasă. Dar nu exact despre asta era vorba.

Știam că amândoi trăiserăm într-o bulă și n-ar mai fi fost la fel în viețile noastre obișnuite. Sincer, n-avea cum să fie. Mi-ar fi plăcut ca existențele noastre să nu fie atât de puternic înșurubate în cariere și realizări profesionale. Îmi doream lucruri care nu erau realiste, cum ar fi un Jensen care nu era obsedat de muncă și care se bucura să fugă cu mine într-o cabană din pădure timp de șase luni pe an, intrând din nou în lumea reală doar când ne-am fi săturat de-a dreptul de prăjituri cu fructe de pădure și de sex nelimitat. Îmi doream o Pippa care să-și poată permite să fugă în lume șase luni pe an.

— Visez la lucruri imposibile, am zis.

S-a încruntat puțin.

— Cum ar fi clătitele lui Will pentru totdeauna, l-am lămurit. Și arțarul uriaș din spate — sunt sigură că face o umbră senzațională vara. Îmi doresc să rămânem aici, în cabana asta.

Jensen m-a tras și am ajuns călare la el în poală.

— Și eu.

A închis ochii, lăsându-și capul să cadă pe spate, pe spătarul de piele fină.

— Mi-e groază să mă uit în inboxul cu e-mailuri.

S-a uitat la mine, aproape neajutorat, chiar ușor panicat. În ultima săptămână, telefonul lui stătuse părăsit, pe scaunul din dormitor. Cred că nu-i aruncase nici măcar o privire, darămite să-l ridice și să verifice dacă are semnal.

I-am așezat o mână pe piept, clătinând din cap.

— Încetează. N-ai de ce să te gândești la asta acum, dacă vrei ca ultima zi aici să fie la fel de bună precum celelalte opt. Mai am 18 ore de stat în acest loc și intenționez să profit de ele la maximum.

El a dat din cap și mi-a sărutat podul palmei. Mă uitam la mâinile noastre împreunate. Pielea mea părea atât de albă pe lângă

a lui. Nu mai aveam brățări pe mâini, nici ojă pe unghii. Nu mă mai machiasem de mai mult de o săptămână. La naiba, am avut zile când nici nu mă mai obosisem să-mi pun sutien.

— Cele mai ciudate două săptămâni din lume, am murmurat.

A încuviințat.

— Foste neveste și mariaje false, am zis. Tone de alcool pe toată Coasta de Est și lemne tăiate în stil macho.

— Dimineți cu yoga și cântat îngrozitor, a adăugat el. Mi-a plăcut la nebunie cântatul îngrozitor.

— Partea mea preferată.

— Asta a fost partea ta *preferată?* a întrebat el zâmbind nerușinat.

— Bine, *poate* că au fost una sau două chestii care mi-au plăcut mai mult.

— De fapt, mi-au plăcut toate momentele de-aici. *Aproape* toate.

Bănuiam că se referă la Becky.

L-am privit fix în ochi.

— Oare o să te mai văd vreodată?

— Sunt sigur.

— O să-ți fie dor de toate astea?

S-a încruntat.

— Asta a fost o întrebare pe bune?

Nu prea știam ce să răspund.

— Păi... da. La urma urmelor nu sunt altceva decât o fată de vacanță.

Un mușchi i s-a mișcat pe față, apoi a clipit, căzând pe gânduri. După aproape un minut de chin, Jensen a revenit, inspirând profund.

— O să-mi fie dor de toate astea.

Nu eram sigură dacă se referea la mine sau la sex, la cabană sau pur și simplu la faptul că era departe de tot și toate, dar am izbucnit, cu răsuflarea aproape întretăiată:

— Bravo.

— Sunt sigur că prima noapte înapoi în patul meu va fi una tare singuratică, a adăugat, iar eu m-am încruntat, încercând să înțeleg. Nu ne putem aștepta ca relația asta să ajungă prea departe.

— Nu mă *aştept* la nimic, am spus, retrăgându-mă puţin jignită. Spun pur şi simplu că te *plac*.

Şi-a vârât mâna pe sub genunchii mei şi s-a ridicat în picioare, cu mine în braţe fără prea mare efort. Treptele de lemn păreau să zboare sub paşii lui hotărâţi; uşa dormitorului s-a deschis cu o simplă împingere de umăr.

M-a aşezat pe pat şi s-a urcat peste mine. Ochii lui verzi îmi studiau chipul cu mare atenţie.

— Şi eu te plac.

Voiam să-mi imprim pentru totdeauna în memorie toată acea noapte: lentoarea cu care m-a dezbrăcat, ştiind ce se ascunde sub haine. Felul în care s-a ridicat şi şi-a scos încet puloverul, aşezându-l pe spătarul scaunului din colţ şi revenind apoi la mine, fără să mă scape din ochi în timp ce s-a strecurat în pat lângă mine.

Asta însemna să faci dragoste?

Uitându-mă la Jensen cât de concentrat era asupra propriilor mâini ce-mi coborau peste sânii goi, mi-am dat seama cât de naivă am fost. *Credeam* că făcusem dragoste cu Mark, măcar cu el, dacă nu şi cu alţi tipi de care-mi plăcuse în mod deosebit. I-am spus lui Mark că-l iubesc şi chiar credeam că-l iubesc. Dar sexul cu el, chiar de la bun început, nu avea nimic special şi era lipsit de tandreţe şi, uneori, foarte rapid. Credeam că această pasiune nerăbdătoare însemna dragoste.

Dar când îl vedeam pe Jensen cum mă privea şi cobora de-a lungul trupului meu cu mâinile pline de dorinţă, mă simţeam ca şi cum aş fi fost atinsă pentru prima oară de un *bărbat*. De băieţi da, din belşug. Dar niciodată de un bărbat căruia să-i pese suficient de mult cât să-şi ia un răgaz şi să mă exploreze. Şi era diferit nu doar felul în care mă atingea, ci şi felul în care mă *simţeam* când făcea acest lucru: simţeam că putea lua orice, iar eu i-aş fi dat totul, fără nicio îndoială; pentru că atunci când eram aşa, singuri, ca acum, nu aveam de ce să-mi ascund nici măcar un centimetru de piele.

De-abia se întunecase şi, deşi auzeam cum prietenii noştri se adunaseră la cină, râzând şi ciocnind pahare de vin, noi doi ne-am

permis să absentăm ca să ne atingem, să ne gustăm, să ne jucăm. Şi-a dat drumul în gura mea cu un geamăt prelung. Mi-am dat drumul pe limba lui cu un ţipăt pe care l-am înăbuşit cu dosul palmei. Şi ne-am sărutat, ne-am sărutat la nesfârşit, încă o oră. Apoi l-am dorit sub mine, extrem de excitat, cu trupul înnebunit de dorinţă. I-am legat mâinile de tăblia patului cu bluza mea şi m-am bucurat de beţia din ochii lui, de încordarea muşchilor săi, privindu-mă cum i-o trag.

Nu vorbea în timpul partidelor de sex. Părea să scoată sunete doar sub presiune — gemete şi oftaturi mici, un strigăt de uimire: „*Futu-i*" care i-a scăpat când a simţit că mi-am dat drumul, gâfâieli sporadice. Voiam să-i vâr sunetele într-o sticlă şi să le mănânc mai târziu. Voiam să-i vâr parfumul într-o sticlă şi să mă scald în el.

După ce l-am dezlegat l-am lăsat să se joace cu trupul meu aşa cum ştiam că-i place. I-am mângâiat pielea asudată: peste piept, peste gât; era aproape de orgasm şi mâinile lui m-au ridicat, trăgându-mi-o tare şi repede. Patul a protestat, izbindu-se de perete. Coapsele mă ardeau, iar vena de pe fruntea lui Jensen devenea din ce în ce mai proeminentă pe măsură ce se apropia de orgasm. Scrâşnea din dinţi în drum spre plăcerea supremă, cu mâinile înfipte straşnic în carnea de pe şoldurile mele.

Era un futai în adevăratul sens al cuvântului şi, fără îndoială, era cel mai bun din toată viaţa mea.

Când şi-a dat drumul, gâfâind şi gemând sub mine, i-am privit chipul în tot acest timp, ca să-i memorez fiecare trăsătură. Nu se gândea la e-mailuri, la echipa de la serviciu sau la ce probleme ar fi putut întâmpina fuziunea de luni. Se gândea doar la atingerea trupurilor noastre, la dorinţa de a-şi da drumul înlăuntrul meu.

Apoi s-a abandonat lat pe pat, cu braţele întinse într-o parte şi alta, respirând greoi.

— Sfinte Dumnezeule.

M-am aplecat să-l sărut, să-i ling gâtul, obrazul, gustându-i sarea de pe piele.

— Sfinte Dumnezeule, a zis el din nou, de data asta mai potolit. Ce intens a fost! Vino încoace.

Mi-a găsit gura, muşcându-mi uşor buza de jos. Mă durea acolo jos între picioare, la încheieturi, iar Jensen m-a rostogolit pe o parte, lipindu-mă de el cu mâna pe fundul meu, ca să mă simtă aproape. M-a sărutat leneş şi dulce, ca un amant care avea tot timpul din lume la dispoziţie. Un amant care are timp să intre în mine, să-şi dea drumul, pentru ca nu după mult timp să fie excitat din nou.

* * *

Am ratat cina.

Mare păcat, sincer, pentru că după aroma care urcase la etaj fusese o cină excepţională.

— Sper că voi doi v-aţi distrat acolo sus, a zis Ruby mai târziu, rânjind când am coborât în bucătărie. Pentru că Will a făcut paella şi, sincer vă spun... aş putea mânca asta şi doar asta pentru tot restul vieţii mele.

— Will vine acasă cu noi? a întrebat-o Niall din bucătărie.

— Am jucat o partidă de şah extrem de solicitantă, am zis. Niciunul dintre noi n-a avut chef să cedeze până când nu s-a terminat.

Will a zâmbit şmecherește.

— Aha, şah era. Suna de parcă aţi fi înfipt cuie în pereţi, ca să agăţaţi nişte tablouri.

Niall a dat din cap.

— Ceva cumva tot s-a înfipt, acolo sus.

Am pufnit în râs, privind în pământ.

— Ei bine, Pippa nu ştie să piardă. A pierdut şi a devenit violentă, a glumit Jensen, sprijinindu-se de aragaz şi trăgând cu ochiul la tigaia imensă plină pe jumătate cu paella. Excelent. Ne-aţi păstrat şi nouă ceva.

Will a râs.

— Cred că puteam hrăni 70 de oameni din asta. Am mâncat până am simțit că plesnim.

S-a întins după lingură, iar Niall a luat două castroane din scurgătorul de vase. În scurt timp, și eu și Jensen eram aplecați peste bar, îndesând mâncarea în gură ca și cum nu mai mâncasem de câteva săptămâni.

— Fraților, sunteți gata să mergeți acasă? a întrebat Hanna, rezemată de tejgheaua de lângă chiuvetă.

Cu toții am mormăit negând într-un fel sau altul. Nimeni nu voia ca vacanța să se încheie. Era ca și cum trebuia să părăsim tabăra de vară, în care cu toții făcuserăm promisiuni și declarații, în gând sau cu voce tare, că vom rămâne cei mai buni prieteni pe vecie, că nu vom renunța vreodată să ne scriem, că o să facem asta măcar o dată pe an pentru tot restul vieții noastre... însă adevărul era că acesta era un foarte mic ocol de la existențele noastre reale. Mai ales pentru Jensen, care nu-și mai luase o vacanță de ani întregi, această excursie era ceva neobișnuit, care nu urma să se repete prea curând. Urma să plece de aici și să redevină omul disciplinat și obsedat de muncă de până acum. Fiecare felie a carapacei pe care reușise s-o șlefuiască, dând la iveală acel om pasional și jucăuș, urma să dispară.

Ochii ni s-au întâlnit într-o fracțiune de secundă. Am citit în ei nerostita confirmare că totul fusese minunat.

Fusese... neașteptat.

Treisprezece
Jensen

În cea mai mare parte a timpului, obiceiul de a mă trezi devreme mi-a prins tare bine.

Am fost dintotdeauna un om care s-a trezit cu noaptea în cap și m-am întrebat deseori dacă așa eram eu, băgat în priză, sau era rezultatul direct al faptului că am crescut într-o casă cu alți șase oameni. Să mă dau jos din pat înaintea tuturor însemna un duș fierbinte, prosoape uscate și un anumit nivel de intimitate în baie — de fapt, orice fel de intimitate — de care nu mai aveai parte după ora șapte. În facultate însemna că puteam petrece până la orele dimineții, mă puteam târî până la cămin și tot mă puteam trezi suficient de devreme ca să-mi fac referatele sau ca să învăț înaintea unui examen.

De-abia în vacanța aceasta am învățat cumva să mă bucur de somn, să mă trezesc doar când trupul cald al Pippei începea să se foiască lângă mine și când aroma de unt și fructe de pădure de la parter mă învăluia. În majoritatea dimineților dormeam până la

zece. Într-o dimineață — după o noapte de neuitat în pat — nu ne-am trezit mai devreme de ora unsprezece.

Nu mi se mai întâmplase... dar era *o binecuvântare.*

Așa că atunci când am deschis ochii duminică dimineața devreme și era tot înnorat afară, am încercat să mă culc la loc. În numai câteva ore urma să părăsim sanctuarul cabanei și bula în care trăisem câteva zile în siguranță departe de lumea din care veneam. Voiam să rămân aici, la nivel mental, cât puteam de mult. Nu voiam să revin la viața reală, deocamdată. Pippa era caldă și goală lângă mine. Părul ei răvășit se revărsase peste gâtul meu, peste perna mea, peste perna ei; avea gura ușor întredeschisă. Dar simțeam cum deja mă sabotez în mintea mea — listele, gândurile, programul de întoarcere la Boston.

Fără îndoială că mâine voi fi recunoscător pentru toate astea, dar mi-am blestemat ceasul interior și prompta lui revenire la viață exact când mi se sfârșește vacanța.

Treaz de-a binelea fără să-mi fi dorit asta, am ridicat capul, atent să n-o deranjez pe Pippa care dormea la pieptul meu, ca să mă uit la ceasul de pe noptieră.

Puțin trecut de cinci. Lua-m-ar dracii.

Mă obișnuisem să împart din nou patul cu cineva și deși știam că ar trebui să rămân și să profit de fiecare moment — cine știa când urma să se întâmple din nou — mintea mea zbârnâia. Acasă mă trezeam și lucram, sau mă duceam să alerg, ori poate mă uitam puțin la televizor. Dar aici nu eram acasă. Era prea devreme să încep să deranjez toată casa și să risc să-i trezesc pe toți din ultima porție de somn prelungit. Dar când am așteptat și am auzit respirația domoală a Pippei pe pielea mea, mi-am dat seama că nu mai puteam sta acolo întins, pierdut în gândurile mele.

M-am ridicat în capul oaselor, atent să cobor din pat fără s-o tulbur. Bagajul meu era în cealaltă cameră. Am traversat holul, punându-mi hainele și pantofii de alergare înainte de a ieși în liniște pe ușă.

* * *

M-am întors de la alergare și am găsit-o pe Pippa în pat, citind.

— Bună! a zis ea, abandonând cartea cu un surâs.

M-am simțit puțin vinovat pentru că m-am furișat din cameră în ultima noastră dimineață împreună, dar am alungat totuși sentimentul ăla. Mi-am scos tricoul și mi-am șters cu el pieptul și ceafa. M-am întors, și am văzut că mă privea.

— Am fost la alergat. Am încercat să nu te trezesc.

A dat așternuturile la o parte și s-a întins pe spate, cu brațele sub cap. Avea picioarele încrucișate și degetele întinse, agitându-le spre mine.

— Hmm, parcă aș fi preferat totuși să mă trezești.

Era goală, cu pielea ei albă peste cearșafurile fine de culoare închisă. Mi-am plimbat ochii peste trupul ei și, în ciuda faptului că știam că azi plecăm acasă și probabil ar fi trebuit să stăm de vorbă — evitasem asta până acum —, nu mi-am putut lua privirea de la ea.

— Trebuie să fac duș mai întâi, dar... am zis, încercând să-mi pun ordine în gânduri, fără să-mi pot dezlipi ochii de sânii ei.

Sfârcurile roz i se întăriseră ca niște pietricele în aerul rece al dimineții. I se făcuse pielea de găină. S-a întins, arcuindu-și spatele.

— Un duș.

S-a ridicat în capul oaselor, legănându-și picioarele pe marginea patului.

— Uite, *asta* e o idee genială.

I-am observat în privire sclipirea năzdrăvană.

Poate că nu eram singurul care evita orice fel de discuție.

Pippa s-a ridicat în picioare și s-a apropiat, oprindu-se chiar în fața mea. Cu o față fals îngrijorată și bosumflată, s-a înălțat pe vârfuri și mi-a mângâiat încruntătura de pe frunte.

— Mai ții minte învoiala noastră?

M-a sărutat cu zgomot pe buze.

— *Distracție.*

Trupul ei dezgolit era la numai câțiva centimetri de al meu, sumar îmbrăcat. Am simțit cum mi se întărește scula. Pippa mirosea frumos, a miere și vanilie și ceva anume numai al ei, un detaliu pe care voiam să-l gust la nesfârșit, ca să-mi amintesc de el.

După ce m-a sărutat încă o dată, Pippa s-a îndreptat spre baie. Am privit-o cum se unduia, urmărindu-i rotunjimea fundului și mai jos, coborând pe picioarele ei lungi. Apoi a dispărut și am auzit-o pornind apa, și închizând ușa de la camera de duș.

M-am uitat pe fereastră. Partea logică a minții mele încerca din răsputeri să mă convingă că n-ar trebui să-mi scot toate hainele și s-o urmez în duș, să uit de orice altceva și să o lipesc de perete și să i-o trag. Plecam peste câteva ore — înapoi în Boston și spre haosul inevitabil care știam că mă așteaptă. Pippa urma să se ducă acasă la bunicul ei și, în cele din urmă, să se întoarcă la Londra. Asta nu însemna că ar fi trebui să încetez să mă mai joc de-a mama și de-a tata și să încep să mă gândesc la viața reală?

Mi-am revenit din visare când am auzit-o fredonând în duș. Am intrat în baie și i-am zărit silueta despuiată dincolo de geamul mat. N-aveam cum să nu intru cu ea în duș.

* * *

Pentru că trebuia să golim frigiderul înainte de plecare, ultimul nostru mic dejun a fost suficient de bogat cât să poată sătura o armată. Will a făcut clătite, iar Niall a gătit ce mai rămăsese din cârnați și șuncă. Ruby și Pippa au tăiat pepene galben, căpșune și banane, și ce au mai găsit prin frigider pentru a face o salată de fructe; eu personal cred că am stors atât de multe portocale încât puteam să facem o tonă de suc proaspăt.

Ne-am îndopat în timp ce un disc cu Tom Petty se învârtea pe un platan din living și nu m-aș fi putut gândi la un mod mai bun de a încheia această excursie.

Am spălat farfuriile și am cărat bagajele la mașină. I-am zâmbit Pippei când ne-am intersectat pe hol, iar ea mi-a răspuns cu un

zâmbet. Cu numai o zi în urmă, aș fi oprit-o, aș fi lipit-o de perete, i-aș fi propus să ne furișăm în pădure sau să ne încuiem în dormitor.

Dar era ca și cum o alarmă se declanșase undeva și nu mai aveam timp pentru așa ceva. Sosise data noastră de expirare. Ne țineam mâinile la noi și zâmbeam fericiți, dar nu ne atingeam, nu ne sărutam pătimaș și nici nu ne pipăiam în grabă pe hol. Eram din nou prieteni, cunoștințe intime, poate. Și asta trebuia să fie suficient.

Cu toate lucrurile împachetate, am plecat spre casă, după ce ne-am luat la revedere de la frumoasa noastră cabană. Will fusese responsabil cu condusul până acum, așa că atunci când l-am văzut înăbușindu-și un căscat când ne-am urcat în mașină, m-am oferit să conduc eu primul. Mi-am spus că fac asta pentru că-mi doream o schimbare și nu pentru că era calea mea facilă de scăpare, având în vedere că din scaunul șoferului mă puteam concentra mai ușor la drum și nu la conversația din jurul meu, sau mai bine zis, la lipsa ei.

Pippa stătea pe una dintre banchetele din spate, lângă Will, care, după uriașul mic dejun cu clătite — ca să nu mai pomenesc despre cele două săptămâni de vacanță și, probabil, despre sexul în cantități industriale — a adormit aproape imediat. La început, toată lumea era în vervă, apoi discuția s-a stins treptat și fiecare ori s-a pus pe moțăit, ori pe butonat telefonul mobil. Nu i-am auzit glasul Pippei, iar absența lui îmi răsuna în urechi. A părut gânditoare cea mai mare parte a drumului. Din când în când i-am căutat privirea în oglinda retrovizoare. Zâmbete superficiale, priviri amicale.

Am schimbat locurile după o oprire la benzinărie și m-am mutat pe locul gol de lângă Pippa. Pădurea a făcut loc pajiștilor, apoi șoselei și în cele din urmă autostrăzii. Autostrada s-a transformat în străzi pline de clădiri înalte, mașini și oameni pretutindeni. Pippa era încremenită. Dispăruse tot confortul pe care-l găsisem alături de ea toată săptămâna și în locul lui se instalase un soi de tăcere palpabilă, mărindu-se cu fiecare kilometru parcurs, ca și cum între noi ar fi stat o altă persoană.

Mă holbam pe geam, privind în gol, în timp ce străbăteam stradă după stradă. Gânduri haotice îmi treceau prin minte. Mă întrebam dacă Pippa era nerăbdătoare să ajungă acasă. Ar fi avut sens. Viața ei era în Anglia: mamele ei, apartamentul și slujba ei. Dar tot acolo erau și lucrurile de care voia să scape, inclusiv *fundul futăcios,* așa cum îi spunea de cele mai multe ori lui Mark.

Ceea ce m-a făcut să mă gândesc la motivele pentru care Pippa a venit aici de la bun început. Trebuie să-i fi fost tare greu, atât de greu încât îl dăduse afară din apartamentul în care locuiau amândoi și zburase în partea cealaltă a lumii ca să fie cât mai departe de el. Poate că oi fi fost eu un iubit plictisitor și un soț și mai și, dar n-aș fi putut înșela pe nimeni niciodată. Pippa era vie și inteligentă, amuzantă și frumoasă, și am simțit un soi de mulțumire arogantă știind cât de repede și-a dat seama că Mark nu o merita și că o pierduse pentru totdeauna.

Dar cu siguranță vor fi și alții, știam asta. Mi-am dus mâna la piept masând parcă încordarea care se ivise în locul ăla. Mă bulversa să observ că, deși Becky era cu altcineva — și că se remăritase, de fapt — asta nu mă deranja atât, gândul că Pippa va ieși la Londra cu alți bărbați mă supăra.

Îmi fusese foarte greu când o pierdusem pe Becky, dar suferința imediată fusese de scurtă durată. Ce a străruit a fost *felul* în care a plecat — și uimirea mea totală —, nu absența ei în sine.

Pippa era diferită. Era un curent electric, o strălucire radiantă. Să te îndrăgostești de Pippa și să o privești cum pleacă era ca și cum cineva ar fi încercat să stingă soarele.

Pentru prima oară, l-am compătimit pe Mark.

Mașina s-a oprit, și uitându-mă în jur mi-am dat seama că am parcat în fața hotelului unde stăteau Niall și Ruby. Ne-am dat jos, iar eu am scos bagajele lor din portbagaj, reorganizându-le pe ale noastre.

I-am strâns mâna lui Niall și am îmbrățișat-o pe Ruby, zâmbind peste umărul ei — Ruby îmbrățișa, nu se juca. Ea și Pippa și-au luat la revedere, cu promisiunea de a se reîntâlni în clipa în care Pippa se va întoarce în Marea Britanie.

Și apăsarea din piept a revenit.

Toată lumea era trează și evident mult mai însuflețită decât atunci când ne-am urcat în mașină, dar absența lui Niall și a lui Ruby plutea greoaie în aer. Am văzut cum Ziggs se uită în telefonul lui Will și râde de mesajele din ce în ce mai anxioase ale lui Bennett. Știam că telefonul meu e în rucsacul pe care-l aveam la picioare și probabil aveam deja semnal, dar l-am lăsat acolo, știind că dacă mă uit în e-mailuri și programe nu va mai fi cale de întors.

— Ce mai fac viitorii noștri tați? am întrebat, gata să fac orice, numai să nu muncesc sau să nu simt tensiunea care venea dinspre Pippa. Bennett a fugit deja urlând în bezna nopții?

— Aproape, a zis Ziggy, uitându-se din nou prin mesaje, înainte de a începe să citească. „Chloe vrea să discutăm despre nașterea în apă, sperând să aducă bebelușul într-o lume pașnică, fără zgomote sau voci deranjante." La care Max a replicat: „Fără zgomote sau voci deranjante? Chloe își dă seama că bebelușul ăsta va veni acasă cu voi doi?"

Ziggs a izbucnit în hohote de râs, iar Will i-a luat telefonul.

— Încerc să mi-i imaginez pe Bennett și pe Chloe părinți, a zis el. Bennett și costumele lui imaculate și canapeaua aceea albă din biroul lui. Ți-l imaginezi purtând un marsupiu și ajutând copilul să-și sufle nasul?

— De-abia *aștept să văd* asta, a spus sora mea. Sunt puțin tristă că ne-am mutat și n-o să mai văd toate astea decât prin intermediul mesajelor și pe FaceTime.

— Nu ziceai că mergeți acolo de Crăciun? am întrebat. Sau după ce se naște copilul?

Will a cotit la dreapta și a încetinit pentru a lăsa un grup de copii pe biciclete să traverseze strada.

— Ăsta e planul. Să sperăm că ea și Sara nasc cam în același timp ca să vedem ambii copii când mergem. Aici, Pippa? a întrebat Will, uitându-se la ea peste umăr.

Pippa a încuviințat, brusc trezită la realitate.

S-a dovedit că bunicul Pippei locuia la numai 20 de minute de mine. Ne opriserăm în faţa unei case modeste de cărămidă, pe o stradă străjuită de copaci. Pippa a ieşit din dubiţă ca din puşcă, ducându-se pe partea şoferului şi îmbrăţişându-l pe Will. Apoi a luat-o în braţe pe Ziggy strângând-o puternic.

Cu reţinere, am ieşit şi eu din maşină şi am remarcat că sora mea mă urmărea din priviri.

Normal.

I-am trimis săgeţi din ochi şi m-am dus la portbagaj, ca să scot bagajul Pippei. Habar nu aveam ce să fac.

Fără niciun cuvânt, Pippa a trecut pe lângă mine pe mica alee care ducea de la trotuar la trepte, până la veranda lată, şi s-a înclinat, scoţând o cheie dintr-o cărămidă dislocată de lângă uşă. M-am înfiinţat în spatele ei.

— Bunicul tău e acasă?

— Probabil e plecat să joace bingo, a zis, deschizând uşa de plasă înainte de a vârî cheia în broască.

— Vrei să aşteptăm cu tine? am întrebat-o.

A fluturat din mână când yala s-a descuiat şi uşa s-a deschis. De undeva din interior lătra bucuros un câine.

— Nu, e OK. Se va întoarce în curând. Îi place să flirteze cu garderobierele.

A luat bagajul şi l-a băgat înăuntru.

Vântul a mişcat uşa de plasă şi eu am ţinut-o cu mâna.

Pippa a privit în stradă dincolo de mine. Tăcerea era ceva nou pentru noi.

Îmi displăcea profund.

În cele din urmă, m-a privit în ochi.

— M-am distrat, a zis ea. M-am distrat de minune.

Am dat din cap, aplecându-mă să-i sărut zâmbetul dulce, care nu avea nimic din tensiunea care ne însoţise tot drumul.

Trebuia să fie un sărut delicat, o simplă atingere caldă. Dar m-am retras pentru a reveni apoi, prinzându-i buza de jos între buzele

mele, muşcând puţin cu vârful dinţilor, şi apoi din nou şi din nou, cu capetele înclinate şi cu gurile deschise, cu limbile întâlnindu-se. Am simţit beţia acelui sărut, atât de familiar, uluit de valul de căldură care m-a cuprins, tânjind după mai mult.

Pippa s-a smuls brusc, cu ochii închişi. Şi-a trecut un deget peste gură, înghiţind în sec.

— OK... a şoptit, palidă la faţă.

Mi s-a pus un nod în stomac. Iată-ne şi aici, luându-ne adio, groaznicul adio.

— Ar trebui să plec, am spus şi am adăugat jalnic, făcând semn peste umăr: M-am simţit foarte bine.

A încuviinţat.

— Şi eu. A fost un parteneriat fenomenal. Sună-mă când mai ai nevoie de o nevastă falsă sau de o fată de vacanţă. Se pare că mă pricep la chestia asta.

— Puţin spus.

Am făcut un pas în spate şi mi-am trecut din nou mâinile prin păr.

— Mă bucur mult că te-am cunoscut.

Asta a sunat ca dracu'.

Am mai făcut un pas înapoi.

— Drum bun înapoi spre casă.

S-a încruntat şi apoi mi-a zâmbit în colţul gurii.

— Mulţumesc.

— Pa.

— Pa, Jensen...

Cu un nod în gât, m-am întors cu paşi repezi spre maşină. Hanna încă mă urmărea din priviri.

— Asta a fost...

M-am uitat urât la ea, voind să mă apăr, şi mi-am prins centura de siguranţă.

— Asta a fost *ce*?

— Nimic, nu ştiu, habar n-am.

Uram cât de limpede vedea Ziggy această situație. Mă făcea să mă simt agitat, anxios.

— Am lăsat-o acasă, nu-i așa? am întrebat, așezându-mă. Nu trebuia s-o sărut de la revedere?

— Vreau să spun, *după* sărut. Aseară ai ratat cina pentru că ai fost cu ea. Acum v-ați sărutat, apoi a părut că-i mulțumești pentru că ți-a calculat impozitele. Mi s-a părut foarte penibil.

— Aseară eram în vacanță, i-am zis. La ce anume te așteptai?

Will și Ziggs au tăcut mâlc.

— Nu ne căsătorim, le-am reamintit tăios. Nu e ca și cum am petrecut două săptămâni împreună și brusc ne-am hotărât că ne-am îndrăgostit unul de celălalt.

Mi-a părut imediat rău pentru tonul folosit. Ziggy nu încerca să-mi spună cum să-mi trăiesc viața, pur și simplu îmi spunea *să trăiesc*. Voia doar să fiu fericit.

Și eram.

* * *

Le-am făcut cu mâna lui Will și lui Ziggs de la geamul mașinii mele în timp ce dădeam cu spatele pe alee. Patru minute mai târziu, opream motorul în fața casei mele.

Acasă. La naiba, ce bine era acasă, singur în căminul meu și înconjurat de obiectele mele, cu Wi-Fi și semnal la telefon, așa cum voise bunul Dumnezeu.

Toamna își intrase în drepturi de-acum, erau mai multe frunze pe jos decât în copaci. În timp ce urcam treptele, mi-am propus să-l sun pe grădinar și să-mi fac timp să curăț totul în acest weekend.

Mi-am lăsat cheile în farfurioara de pe măsuța de la intrare și bagajul lângă ușă. Mi-am luat un scurt răgaz ca să mă bucur de liniște. Ceasul străbunicilor mei ticăia în salon, iar o mașină de tuns iarbă se auzea undeva în apropiere, dar în afară de asta era liniște.

Poate — și nu-mi venea să cred că spun asta — era cam *prea multă* liniște.

Futu-i.

Eram acasă, desculţ, gata să mă schimb în pantaloni de trening cu nişte mâncare comandată şi o bere în faţa nasului. Am deschis televizorul înainte de a mă duce la bucătărie. Am luat teancul de meniuri de pe tejghea, puse într-un plic de plastic. Mi se păreau citite de sute de ori şi atât de familiare.

Asta era bine, nu? Mă relaxam după excursie, mă reobişnuiam cu casa mea.

Nu mă simţisem atât de relaxat de ani întregi.

Câteva ore mai târziu, tocmai îmi puneam hainele în maşina de spălat când am auzit soneria.

Am deschis uşa şi am încremenit.

La *asta* chiar că nu mă aşteptam.

— Becky? am întrebat şi apoi m-am oprit, pentru că mi se golise creierul instant şi nu ştiam ce să spun altceva în afară de *Ce mama dracului cauţi tu la mine pe verandă?*

A ridicat mâna, salutându-mă stânjenită.

— Bună.

— Bună, am spus, uşor derutat. Ce faci aici?

— Suntem în vizită la familia mea.

— Vreau să spun, ce cauţi tu *aici?*

— Eu... ăăă...

Şi-a dres glasul şi atunci am observat haina subţire cu care era îmbrăcată şi aburii care-i scotea pe nări la fiecare răsuflare. Probabil îi era teribil de frig afară. Futu-i.

— Intră, am spus şi m-am dat înapoi ca să-i fac loc să treacă pe lângă mine.

S-a oprit înăuntru, uitându-se în jur. Probabil că recunoştea unele piese de mobilier. Măsuţa de cafea. Veioza de pe masa de la intrare. Nu luase nimic cu ea când plecase în afara câtorva valize pline cu haine şi a câtorva tablouri pe care ni le dăduse bunica ei.

Eu încă mâncam din farfuriile primite cadou de nuntă, pentru numele lui Dumnezeu. Un cadou de la fratele meu, Niels; familia

mea nu mă lăsase să le returnez. Poate că era un lucru pe care ar trebui să-l schimb.

— Ați plecat înainte să se încheie turul, a zis ea, întorcându-se cu fața spre mine.

Am încuviințat, vârându-mi mâinile în buzunarele pantalonilor de trening.

— Da, am plecat dintr-un impuls.

— Pentru că eu și Cam eram acolo?

Am spus, ridicând din umeri:

— În parte. Dar, sincer, ne-am dat seama că turul nu era pentru noi.

Și s-a instalat tăcerea. Ochii ei cercetau pereții și livingul, apoi au continuat periplul, spre bucătărie, și atunci mi-am dat seama de greșeala mea.

— Unde e Pippa? a întrebat.

Am râs, tușind. Eram prea obosit pentru povestea asta.

— Pippa e... am început, și apoi mi-am dat seama că nu trebuia să dau nicio explicație. Nu locuiește aici.

Becky a clipit, derutată.

— Nu suntem căsătoriți, am spus direct.

— Poftim?

— Doar ne... așa ne distram noi.

Mi-am trecut o mână prin păr și am privit-o cum cercetează din nou încăperea.

— De ce ai inventa așa ceva? Păreați un cuplu, vă purtați ca atare...

— *Eram* împreună, am spus puțin deranjat.

— Dar de fapt nu sunteți căsătoriți?

— Eu doar... am spus și m-am oprit, hotărându-mă că nu era cazul să intru în detalii. Becky, scuze, dar ai vreun motiv pentru care te afli *aici*?

A dat să spună ceva, dar a renunțat, clătinând din cap cu un surâs.

— Voiam să-mi iau la revedere, a spus ea în cele din urmă.

— Ai venit aici pentru că nu ne-am luat la revedere așa cum trebuie?

Becky s-a strâmbat, înțelegând ironia.

— Ei bine, și pentru că... nu am avut deloc timp să vorbim. Doar noi doi. Cam mă încurajează să-ncerc să comunic mai bine. Ai 20 de minute la dispoziție? Voiam doar să...

S-a întors și a înaintat în încăpere, vârându-și mâinile în păr înainte de a se întoarce din nou spre mine.

— Sunt atâtea lucruri pe care vreau să le spun.

Sunt sigur că tăcerea apăsătoare care a urmat nu era ceea ce aștepta. Aproape că-mi venea să râd. Dacă m-ar fi întrebat cineva acum cinci ani — poate chiar acum doi ani — dacă aș fi avut să-i spun ceva fostei mele soții, aș fi putut scrie o întreagă dizertație.

Și, e adevărat, avusesem multe de spus în seara aceea din podgorie, cu Pippa, strigând spre cer în timp ce aspersoarele ne udau leoarcă din toate direcțiile. Dar acum mă simțeam ciudat de pustiit. Nu furios, nici măcar trist. Lăsasem aceste părți din mine la podgorie și doar Pippa mai știa despre ele.

— Dacă vrei să vorbim... m-am oprit și apoi m-am corectat, ca să fiu mai clar. Adică dacă o discuție te-ar face să te simți mai bine...

A făcut un pas spre mine.

— Da, cred că acum pot să-ți explic.

De-abia mi-am reținut un hohot scurt de râs.

— Becks, nu trebuie să-mi mai explici nimic *acum*.

S-a strâmbat șocată și a clătinat din cap, ca și cum n-ar fi înțeles corect.

— Nu cred că am discutat vreodată cum se cuvine, a continuat. N-am recunoscut niciodată cât de mizerabilă am fost că am plecat așa cum am plecat.

M-am dat puțin în spate, realizând cât era de egoistă chiar și acum.

— Și crezi că la șase ani după ce ne-am despărțit e un moment bun să aduci vorba despre asta?

A scos câteva sunete, bâlbâindu-se, în semn de protest. Am ridicat din umeri într-un gest neputincios.

— Adică... dacă vrei să-ți despovărezi sufletul, te ascult.

I-am zâmbit amabil.

— Nu spun asta pentru că sunt rău sau pentru că vreau să te rănesc, ci pentru că acesta este purul adevăr. Nu trebuie să-mi explici nimic, Becks. Nu e ceva la care să mă mai gândesc în fiecare zi.

S-a mutat pe canapea, vârându-și picioarele sub ea și privindu-și fix mâinile. Era ciudat să mă uit la un profil care odinioară îmi fusese atât de drag, iar acum arăta doar... familiar.

— Chestia asta nu merge deloc așa cum mă așteptam, a mărturisit.

M-am apropiat și m-am așezat lângă ea, pe canapea.

— Nu știu exact ce vrei să spui. Cum te așteptai să meargă?

S-a întors cu fața spre mine.

— Cred că simțeam că-ți sunt oarecum datoare și că ar fi o ușurare pentru tine să mă auzi spunând-o. Mă bucur că nu mai simți nevoia să-mi asculți explicațiile, a zis ea repede, dar nu îmi dădusem seama că aveam nevoie s-o spun până când nu te-am văzut, în tur.

Am dat din cap, întrebând-o:

— Ei bine, ce anume voiai să-mi spui?

— Voiam să-mi cer iertare, a zis ea, uitându-se preț de câteva clipe în ochii mei, apoi coborându-și privirea. Felul în care am plecat a fost îngrozitor. Și voiam să știi că nu a fost din cauza ta.

Am râs sec.

— Cred că asta a fost o parte din problemă.

— Nu, a spus, ridicând din nou privirea, tu nu ai greșit cu nimic. Nu am încetat să te iubesc. Pur și simplu simțeam că suntem prea tineri.

— Aveam 28 de ani, Becks.

— Eu încă nu *trăisem.*

Am privit-o, simțind acest adevăr. Am simțit cum mi se strânge inima amintindu-mi că Pippa spusese cam același lucru săptămâna trecută, însă o spusese cu asumare, cu încredere, cu înțelepciune.

Becky trecuse de la traiul de acasă la cel din cămin, și apoi la cel alături de mine. Ușor timidă, nu căutase niciodată aventura în adevăratul sens al cuvântului. Însă nu am crezut vreodată că și-o dorește.

— Când privesc înapoi, înțeleg toate astea, bineînțeles. Dar am văzut existența aceasta cum se așterne în fața ochilor mei și era simplă și satisfăcătoare, dar nu era foarte interesantă.

A tras de un fir rebel din mânecă și acesta s-a deșirat mai mult decât se aștepta ea, presupun, pentru că l-a dus la gură, rupându-l cu dinții.

— Apoi m-am gândit la tine, această persoană cu care mă căsătorisem și care era gata să stârnească o tornadă în jurul ei și am știut — la un moment dat — că unul dintre noi își va pierde până la urmă mințile.

Asta m-a făcut să râd, iar ea s-a uitat din nou la mine, puțin ușurată.

— Nu că vom înnebuni, la modul propriu, a adăugat, mă refer la înșelat, la criza vârstei mijlocii sau ceva de genul ăsta.

— Eu nu te-aș fi înșelat.

Ochii i s-au îmblânzit puțin.

— De unde știi? Cât timp ți-a luat să nu mai fii îndrăgostit de mine?

Nu voiam să răspund la această întrebare, iar tăcerea mea i-a oferit ce voia.

— Poți să-mi spui că nu ți-e mai bine așa?

— Nu cumva vrei să-ți mulțumesc? am întrebat, șovăitor.

A clătinat iute din cap.

— Nu, spun doar că mi-am văzut propria temelie clătinându-se. M-am văzut clacând la un anumit moment din viitor. Sau poate că aceea a fost revelația mea. Dar oricare ar fi motivul, am știut că nu

vom fi împreună pentru totdeauna. Știam că ne iubim suficient cât să trecem peste situațiile obișnuite de stres, temporare, cum ar fi schimbările din carieră și copiii. Dar nu ne iubeam suficient de mult cât să trecem peste plictiseală, iar eu mi-am făcut griji că te vei plictisi de moarte alături de mine.

M-am întrebat dacă asta era explicația pentru apariția lui Cam, dacă nu cumva îl considera un om mai banal decât mă considera pe mine. M-am întrebat cum ar trebui să mă simt la auzul acestor vorbe: flatat că m-a crezut atât de complex sau supărat că avea o impresie atât de proastă despre sine.

— Ești fericită cu el?

— Da.

Zâmbetul pe care mi l-a aruncat era cât se poate de sincer.

— Discutăm despre copii. Am călătorit mult de când ne-am cunoscut: Anglia, Islanda, chiar și în Brazilia.

A adăugat, clătinând ușor din cap:

— Are o slujbă bună. Nu vrea să lucrez și eu. Vrea doar să fiu fericită.

Lui Becky nu-i plăcuse niciodată presiunea.

Și *asta* m-a făcut să mă întreb dacă eu nu dădeam cumva impresia unui bărbat care avea nevoie de o soție cu care să concureze la nivel profesional, iar Becky simțise că n-ar fi putut câștiga vreodată.

Adevărul era că, poate, aveam nevoie de așa ceva. Și poate că ea n-ar fi putut câștiga. Dar cum aș putea să mai aflu?

Și mai conta? Eram mai matur acum. Îmi doream o femeie a cărei prezență să ceară mai mult loc în gândurile și-n inima mea. Când m-am gândit la felul în care i-am descris-o pe Becky Pippei, mi-am dat seama cât de generic sunase totul.

Era drăguță.

Ne-am distrat.

Nu ascundeam nimic. Doar că nu-mi aminteam prea multe, în afara faptului că era plăcut. Căci Becky avea dreptate; nu trăise destul. Nici ea, nici eu.

— Te simți mai bine?

— Cred că da, a zis, inspirând profund și apoi eliminând aerul cu obrajii umflați. Deși tot nu pricep de ce te-ai prefăcut că ești însurat cu Pippa.

— Nu e atât de complicat, am spus, scărpinându-mi fruntea. Când te-am văzut, m-am panicat.

Am adăugat, ridicând din umeri:

— Asta mi-a ieșit pe gură. Și aproape imediat după aceea mi-am dat seama că mă simțeam bine și că nu mi-era atât de greu să fiu în preajma ta. Dar în acel moment, minciuna a părut mai simplu de spus. Nu voiam să te pun într-o situație stânjenitoare. Și nici pe mine, de fapt.

A dat din cap preț de câteva clipe, ca și cum acum își dădea și ea seama de niște lucruri.

— Ar trebui să plec.

M-am ridicat și am urmat-o la ușă.

Întreaga conversație a fost și ciudată și extrem de banală. Când i-am deschis ușa, am observat că soțul ei, Cam, parcase lângă casa mea și stătuse acolo în tot acest timp.

— Ai fi putut să-l inviți și pe el, am spus destul de neconvingător. Sunt 45 de minute de când stă acolo.

— E în regulă.

S-a ridicat pe vârfuri, sărutându-mă pe obraz.

— Ai grijă, Jens.

* * *

M-am prăbușit pe canapea, simțindu-mă de parcă tocmai aș fi alergat un maraton.

Era devreme, prea devreme ca să merg la culcare, dar am închis televizorul și am stins luminile. Mi-am scos, în cele din urmă, telefonul din geantă. Îmi setez alarmele, dar nu-mi verific e-mailurile, mi-am spus. Citesc câteva pagini dintr-o carte și apoi mă culc.

Nu mă gândesc la Becky sau la Pippa sau la nimic din toate astea.

Pe ecran mi-a apărut un mesaj. Era de la Pippa.

Bunicul meu e un nebun adorabil și vrea să mă scoată la cină mâine la ora 3. TREI, Jensen. Până la șapte și jumătate o să mor de foame. Te rog, vrei să iei cina cu mine, la o oră normală, de oameni mari?

Priveam fix în ecran.

Ideea unei cine cu Pippa suna foarte bine. Mă va face să râd, poate chiar am veni aici, la mine acasă. Dar după faza cu Becky și știind ce coșmar mă așteaptă mâine la muncă, nu eram convins că voi fi o companie simpatică.

Ca s-o spun pe șleau, eram obosit. Nu puteam să gestionez situația — nu puteam gestiona nimic în acest moment.

M-am simțit îngrozitor chiar înainte de a răspunde.

Săptămâna asta e nebunie mare. Poate săptămâna viitoare? am tastat.

Mi-am aruncat telefonul într-o parte, puțin amețit.

O jumătate de oră mai târziu, când m-am urcat în pat, mi-am verificat telefonul să văd dacă primisem vreun răspuns. Nimic.

Paisprezece
Pippa

Bunicul mi-a întins un castron cu terci de ovăz și mi-a luat câteva secunde ca mintea mea paralizată să priceapă că vasul de ceramică din mâinile mele era *fierbinte*.

Am scos un țipăt și l-am pus repede pe blatul de lângă mine, mulțumindu-i absentă bunicului.

— Așa sunteți toți milenialii ăștia, mereu cu nasul în telefoane, a mormăit el.

Mi-am îndreptat privirea spre el și l-am observat aplecat asupra mesei, așezându-se să mănânce și el.

— Scuze, am zis, stingând ecranul. Mă holbam la un șarpe care înghițea cu totul o creatură mai mică.

Am lăsat telefonul jos, așezându-mă și eu la masă. Degeaba mă holbam uluită la telefonul mobil, asta nu avea să schimbe cu nimic mesajul care era acolo de aseară:

Săptămâna asta e nebunie mare. Poate săptămâna viitoare?

Da, cretinule, dar săptămâna viitoare eu nu voi mai fi aici.

— Sunt milenială? am întrebat, râzând ca să-mi alung iritarea și confuzia. Mereu m-am simțit între două lumi. Nici X, nici Y, nici milenială.

S-a uitat la mine și a surâs:

— Te-ai întors de 12 ore și deja știu câtă liniște va fi după ce vei pleca.

Deja e liniște, mi-am spus. *O săptămână într-o casă cu șase oameni și deja m-am obișnuit.*

— Ce zici de propunerea mea? am zis, luând o gură de terci. O să-mi las telefonul acasă și mergem să vedem un film, e bine?

A încuviințat.

— E un plan grozav, fetițo.

* * *

Drumul se desfășura înaintea noastră cu un zgomot surd ce umplea mașina.

Mi se rupsese o unghie și mă enerva foarte tare.

Trebuia să dau fusta la spălat.

Pantofii mi se dezintegrau.

Presupun că ar fi trebuit să mă prind când a zis *Mă bucur mult că te-am cunoscut* când m-a lăsat în fața casei, dar speram că sunt doar emoțiile mele sau situația jenantă ori poate Hanna care ne privea atât de atent. Nu era nimic dintre toate astea. Nu fusese un sărut de la revedere, ci unul de adio.

Jensen era un dobitoc.

Uitasem cât de îngrozitor era să fii părăsit.

— Știu că nu te cunosc la fel de bine ca pe vremuri, a spus bunicul cu precauție, dar ai fost destul de tăcută toată ziua.

I-am zâmbit într-o doară. Nu puteam nega și nici măcar documentarul minunat despre migrația păsărilor africane nu mă făcuse să mă simt mai bine după mesajul de respingere al lui Jensen de aseară.

Nu era vorba că mă așteptasem eu la mai mult, ci totul chiar se transformase în mai mult. Știam că nu era doar închipuirea mea.

Aveam prea mare încredere în modul în care privesc lucrurile ca să cred una ca asta.

— Îmi pare rău.

— E a zecea oară când îți ceri scuze azi, a zis, încruntându-se. Și știu sigur despre tine, că nu-ți ceri scuze așa, la nesfârșit, degeaba.

— Iar...

M-am oprit, zâmbind de data asta cât se poate de sincer.

— Ups.

Privea cu stoicism drumul din fața noastră.

— Mi s-a spus că sunt un ascultător groaznic, a glumit, dar suntem blocați împreună în mașina asta.

A adăugat cu blândețe:

— Sunt numai urechi, draga mea.

— Nu, nu e nimic, am spus, întorcându-mă ușor cu fața spre el. Doar că telefoanele alea mobile pe care le urăști, le urăsc și eu acum.

Bunicul mi-a aruncat o privire rapidă, întrebând:

— Ce s-a întâmplat?

— Cred că mi s-au dat papucii prin telefon.

A dat să spună ceva, dar eu am continuat, lămurindu-l:

— Nu că Jensen și cu mine am fi *împreună*. Deși, oare, într-un fel nu am fost? am spus crispată.

— Jensen?

— Tipul cu care am vorbit în avion. S-a dovedit a fi fratele Hannei.

Bunicul a izbucnit în râs.

— Și cine e Hanna?

— Scuze, am zis, râzând la rândul meu. Hanna e soția partenerului de afaceri al cumnatului lui Ruby.

Mi-a aruncat o privire inexpresivă, apoi și-a îndreptat din nou ochii spre șosea. Am fluturat din mână, ca să știe că nu era foarte important să înțeleagă încrengătura relațiilor.

— E un grup mare de prieteni, iar eu am mers în excursie cu câțiva dintre ei: Ruby și Niall, Will și Hanna. Jensen e fratele mai mare al Hannei și a venit și el.

— Deci erau două cupluri căsătorite și tu și fratele Hannei? a întrebat bunicul, încruntându-se. Cred că pricep ce s-a întâmplat.

— Chiar nu vreau să povestesc mai mult decât e cazul, dar pentru că asta e superputerea mea ar trebui să-mi acopăr gura la propriu ca să nu fac asta, dar tot ce pot să spun este că mi-a plăcut de el cu adevărat. Cred că mi-a plăcut tare mult de el. Și în această vacanță, timp de două săptămâni, părea... că și lui îi place de mine, știi? Și aș mai fi vrut să-l văd o dată înainte să plec, dar el...

Am făcut o pauză și am murmurat încruntată:

— Ei bine, el *are de lucru.*

— *Are de lucru,* a repetat bunicul.

— Încontinuu, se pare. Are prea mult de lucru ca să ne întâlnim la o cină târzie.

Inima părea să mi se dezintegreze, dureros, în piept.

— Deci, a zis el, asigurându-se că a înțeles cum trebuie, s-a ținut după tine în această excursie de două săptămâni, dar când a revenit la viața reală nu mai are timp.

Uh. Destul.

— Într-un fel. Eram amândoi pe aceeași lungime de undă și apoi brusc... n-am mai fost.

Bunicul a virat pe strada mărginită de copaci, strada copilăriei lui Coco.

— Ei bine, atunci cred că e momentul să bem niște whisky.

* * *

Băusem atât de mult whisky pe verandă cu bunicul încât, atunci când pe la ora 7, pe telefon mi-a apărut numele Hannei, nu mai eram foarte sigură că ar fi o idee bună să răspund.

Dar apoi m-a cuprins vinovăția, pentru că nici nu voiam să-i ignor apelul. Făcea ceea ce-mi doream să facem, la urma urmelor: să ne sunăm, să ținem legătura.

— Hanna! am zis, ridicându-mă în picioare și plimbându-mă în celălalt capăt al verandei.

— Ăăă, a făcut ea, fără să mă salute. Mă bucur să te aud. Mi se pare că azi suferim cu toții de sevraj!

Am râs, apoi mi-am dat seama că nu e de râs. Poate că nu chiar toți.

— Absolut, am răspuns.

— Ce faci miercuri seară? Vrei să vii la noi la cină?

A adăugat, fără să-mi aștepte replica:

— Ești în oraș până luni, nu-i așa?

— Duminică plec.

M-am uitat spre bunicul, care își sorbea whisky-ul și admira senin peluza de un verde-aprins. Își iubea nepoata, dar cel mai mult își iubea liniștea.

— Ăăă... stai să văd ce am de făcut miercuri.

M-am prefăcut că-mi deschid aplicația pe mobil, știind, desigur, că nu aveam nimic planificat toată săptămâna, decât să stau prin enorma casă a bunicului și să mă plimb de una singură prin Boston. Ideea de a merge la cină acasă la Hanna părea perfectă.

Dar cum rămânea cu posibilitatea să apară și Jensen, după ce-mi spusese că e ocupat toată săptămâna? Puțin grețoasă.

Din nefericire, n-am fost în stare să lămuresc această situație potențial stânjenitoare și nu am întrebat dacă Jensen va fi acolo, pentru că ultimul lucru pe care mi-l doream era să vorbesc cu Hanna despre fratele ei care făcuse sex cu mine în aproape toate pozițiile timp de două săptămâni, și apoi îmi dăduse papucii printr-un mesaj. Fără îndoială că Jensen nu discutase cu Hanna, iar dacă ea nu-și băgase nasul, presupunea că totul e în ordine. Eram sigură că, deși rămânea un dobitoc pentru modul în care mă respinsese — și asta nu-i scuza purtarea — *era* probabil ocupat. Fusese plecat două săptămâni și șansele de a-și mai petrece timpul cu sora lui nu erau foarte mari. O să fie bine.

— Sunt liberă miercuri. Mi-ar plăcea mult să trec pe la voi.

După ce am căzut de acord că pot veni miercuri la orice oră după 7 și jumătate, am închis și m-am întors pe scaunul meu, lângă bunicul.

— Ce mai face Hanna? a întrebat el, cu glas domol și dulce ca mierea.

— Glumea, cum că am fi toți în sevraj.

L-am simțit cum se întoarce spre mine, privindu-mă.

— Și ești și tu?

— Poate după tot vinul acela pe care l-am băut, am glumit, dar râsul mi-a dispărut când m-am uitat lung la paharul meu cu whisky.

Ironia situației a părut să-l depășească pe bunicul.

— Chiar îți place de Jensen ăsta?

Am lăsat întrebarea să plutească între noi, să prindă rădăcini, să-mi arate din ce e făcută. Sigur că-mi plăcea. N-aș fi făcut sex cu el dacă nu mi-ar fi plăcut. Eram o echipă. Ne *distraserăm*.

Dar, la naiba, era mai mult de-atât. Departe de el, mă simțeam pustiită într-un fel, ca și cum cineva scosese din mine o minge de lumină, și nu eram așa doar pentru că excursia asta care fusese senzațională se sfârșise. Era mai mult ca un gol dureros și avea forma zâmbetului lui atent, a mâinilor sale mari și lacome care îi trădau fațada bine păzită. Avea forma buzei sale arcuite de sus și a celei jucăușe de jos... *Ah, pentru numele lui Dumnezeu.*

— Da, chiar îmi place de el.

— Ai venit aici din cauza unui fost iubit de doi bani și o iei de la capăt.

N-aveam cum să nu-l iubesc pe bunicul, pentru că era atât de direct.

— Bravo, ai dreptate, am bălmăjit.

Era mai rău? Mai puțină umilire, mai multă suferință. Umilirea avea un foc mânios care o alimenta. Suferința avea doar... whisky și bunici, și mame care mă așteptau să mă întorc acasă.

Și, Doamne Dumnezeule, cât le mai duceam dorul.

— Nu e o crimă să iubești, a zis.

Replica asta mi-a trezit interesul. Bunicul lucrase toată viața sa ca supervizor într-un șantier naval; avusese un salariu decent, dar era o muncă grea, genul de slujbă bună pentru cineva care nu manifesta emoții turbulente.

— Știu, am spus cu sinceritate. Dar mă simt oribil după toată faza cu Jensen, așa scurtă cum a fost ea. Pentru că, deși a durat doar două săptămâni, a fost de-a dreptul minunată. El e bun și atent, cu adevărat. Va fi foarte bun pentru cineva și sunt tristă că acel cineva nu voi fi eu.

— Nu știi niciodată cum vor decurge lucrurile. Am fost cu Peg timp de 56 de ani. Nu m-aș fi așteptat niciodată să fie cu mine, dar a fost.

Nu-mi povestise niciodată cum se cunoscuse cu mama lui Coco. Amărăciunea din glasul lui m-a luat pe nepregătite.

— Unde v-ați întâlnit?

— Era la magazinul tatălui ei, lucra ca vânzătoare.

A învârtit lichidul cu reflexe de chihlimbar în pahar.

— Am comandat un shake și am privit cum ea înalță capacul de metal, cum ia înghețata, cum o amestecă cu laptele. Nu mi se mai întâmplase niciodată. Fiecare mișcare de-a ei mă fascina.

Am încremenit, nu voiam să întrerup ceea ce povestea pentru că mi se părea că e un adevăr acolo, ceva care-mi va spune ce simțeam sau nu simțeam în acel moment. Ceva care să mă scutească de propriul chin.

— Mi-a dat shake-ul, iar eu am plătit. Când mi-a întins restul am zis: „Vreau să porți părul la fel ca acum atunci când ne vom căsători". N-o mai văzusem în viața mea, dar am știut. Nu era un lucru pe care să-l mai fi spus vreodată unei fete. Nu i-am mai spus vreodată ce să poarte sau ce să facă, nici măcar o dată în 56 de ani. Dar în acea zi mi-am dorit să arate la fel când îmi va deveni soție.

A sorbit din whisky și a așezat paharul la loc pe brațul lat al scaunului.

— Știi că n-am mai văzut-o de-atunci aproape un an întreg?

Am clătinat din cap.

— N-am auzit niciodată povestea asta.

— E adevărată, a spus, dând din cap. A plecat la facultate, la scurt timp după aceea. S-a întors acasă în vara aceea, cu un studențel

care se ținea după ea ca un cățeluș. Nu pot să spun că-l condamnam. Ea m-a văzut, iar eu m-am uitat cu subînțeles la părul ei — avea cam aceea coafură pe care o purta în perioada aceea — și a zâmbit. Cred că asta a fost. Ne-am căsătorit în vara care a urmat. Când a murit, nu mă puteam gândi decât la acea primă zi. Era ceva ce nu-mi dădea pace. Nu-mi aminteam cum își făcuse părul în ultimele sale zile de viață, dar îmi aminteam cum îl purta în prima zi în care am întâlnit-o.

Nu-l auzisem în viața mea pe bunicul povestind atât de mult fără oprire. Dacă vorbele ar fi fost împărțite în familie, eu aș fi primit cea mai mare cotă. Însă aici am rămas complet mută. Bunicul s-a uitat la mine și a zis:

— Și asta fiindcă nu conta. La început, dragostea are o dimensiune pur fizică. Nu te mai saturi. Tuturor le place să vorbească despre pasiune ca și cum ar fi iubire, dar știm cu toții că nu e. Pasiunea se transformă în ceva diferit. Peg a devenit o parte din mine. Ideea că o persoană ajunge să facă parte din tine pare caraghioasă, dar nu e. Nu mai pot intra într-un restaurant nou fără să mă-ntreb dacă ei i-ar plăcea cum se gătesc acolo ouăle Benedict. Nu-mi pot lua o bere fără să mă gândesc, instinctiv, să-i aduc și ei o carafă de ceai cu gheață.

A inspirat profund, privind pierdut spre stradă.

— Nu mă pot urca seara în pat fără să-mi imaginez trupul ei imprimat în saltea.

M-am întins și mi-am pus mâna pe brațul său. A continuat, aproape ca într-o șoaptă:

— Problema e că acum mi-e foarte greu fără ea. Foarte greu. Dar n-aș schimba nimic. Când i-am spus asta în prima zi, la magazin, a zâmbit atât de larg. Își dorea și ea la fel ca mine, în acea secundă, chiar dacă nu și-a mai dorit-o o vreme, când viața ei a devenit prea încărcată, prea diferită. Dar pasiunea s-a transformat în ceva mai bun.

M-a privit din nou.

— Mama ta, Colleen, a înțeles asta. Știu că eu nu-i înțeleg mereu alegerile, dar știu că o iubește pe Leslie așa cum o iubeam eu pe bunica ta.

Simțeam cum îmi izvorăsc lacrimile, întrebându-mă ce n-ar da Coco să-l audă pe bunicul recunoscând asta.

— Și ție îți doresc același lucru, Pipps. Vreau un bărbat care să observe totul la tine de prima oară când vă întâlniți și care să-și dea seama cât de mult îi lipsește acest întreg când nu ești aproape de el.

* * *

Will a fost cel care a răspuns la ușă miercuri, la câteva minute după ora 6, dar nici Hanna nu era departe de el, pe hol, cu un câine enorm și auriu lângă ea.

— Pippa! a strigat ea, luându-mă în brațe.

Câinele era gata să ne dărâme pe amândouă, sărind cu labele întinse pe spinarea Hannei.

— Aveți un *câine*? am întrebat, aplecându-mă să-i scarpin urechile când Hanna s-a dat la o parte.

— Ea e Penrose! A fost la părinții mei în ultimele două săptămâni, când cu petrecerea aniversară și excursia.

I-a făcut semn lui Penrose să se dea jos. Pentru că a fost ascultătoare, Hanna i-a oferit o recompensă pe care a scos-o din buzunarul puloverului.

— Are un an, dar încă lucrăm la câteva finețuri, a spus Hanna, aruncându-i un zâmbet sec peste umărul meu lui Will.

— Presupun că a primit numele după faimosul matematician? am întrebat rânjind.

— Da! În sfârșit, cineva apreciază că suntem tocilari!

S-a întors, conducându-mă pe hol, până la bucătărie.

— Haide, mor de foame.

Mai fusesem aici de două ori și cunoșteam locul. Dar de data aceasta casa părea mai... primitoare, chiar și fără puzderia de copii chițăitori și fără nerăbdarea de a pleca într-o vacanță lungă. Se

simțea doar prezența lui Will și a Hannei, acasă, la sfârșitul unei zile de lucru: geanta cu laptopul Hannei sprijinită de balustradă și biroul de acasă al lui Will — aflat pe hol — plin cu hârtii, publicații medicale și post-it-uri. Două perechi de încălțări de alergare erau aliniate una lângă alta la ușa de la intrare. Un teanc de scrisori încă nedeschise stătea pe o măsuță din holul de la intrare. În bucătărie, mirosul de sos marinara și brânză te îmbia din cuptor. După o îmbrățișare strânsă, Will s-a întors la masă și la salata pe care o pregătea.

Și totuși, nu mai era niciun alt oaspete la cină. Eram numai noi patru în bucătărie: Will, Hanna, eu și Penrose cea adorabilă.

Să îndrăznesc să întreb?

— Ce mai face bunicul tău? mi-a luat-o Will înainte cu întrebările, aruncând câțiva castraveți într-un castron de lemn închis la culoare.

— E bine. Iar eu mă bucur pentru excursia la podgorii. Mă bucur că l-am văzut, dar cred că deja l-am cam deranjat. Cred că nu suportă musafirii mai mult de câteva zile. Îi place liniștea lui. Și rutina.

— Știm și noi pe cineva, a spus Hanna pufnind în râs și uitându-se la mine pe furiș.

Ei bine, acum trebuie să întreb.

După ce am tras aer adânc în piept, am întrebat:

— Vine și Jensen în seara asta?

Hanna a clătinat din cap.

— A zis că are de lucru.

Will încremenise lângă masă, apoi a ridicat încet privirea spre mine.

Rahat.

— Voi doi n-ați mai vorbit? a întrebat precaut.

— Noi... nu.

Will s-a încruntat.

— După... cabană... m-aș fi așteptat ca voi doi cel puțin să...

Nu şi-a dus ideea până la capăt, uitându-se la Hanna, lovindu-se de ideea că, da, era ciudat să nu ştiu dacă Jensen va fi aici în seara asta sau nu.

Nu voiam să transform povestea asta într-o dramă. Ştiam cum poate fi Hanna cu Jensen — adorabil de pisăloagă —, iar Will părea să devină din ce în ce mai interesat de noi doi şi de eventualitatea în care formăm un cuplu.

— L-am întrebat duminică, după ce ne-am întors cu toţii acasă, dacă vrea să iasă la cină săptămâna asta. Din păcate, a spus că e ocupat până peste cap.

Am făcut o pauză, apoi am adăugat cu un zâmbet amar:

— A sugerat, printr-un mesaj, că ar fi mai bine să ne vedem săptămâna viitoare.

— Dar tu *pleci* până săptămâna viitoare, a spus cu voce joasă Hanna, ca şi cum spera că a ratat un detaliu evident care să însemne că fratele ei nu e vreun cretin.

Am încuviinţat.

— Jensen pleacă la *Londra* săptămâna viitoare? a întrebat ea, cu puţină speranţă în glas.

— Din câte ştiu, nu.

Doamne, ce situaţie stânjenitoare. Să fiu sinceră, era vorba de ceva mai mult decât de inima mea frântă. Era vorba şi despre un strop de umilire. Îmi plăcea mult că Hanna mă simpatiza suficient încât să poată ignora toate motivele pentru care Jensen şi cu mine nu aveam cum să avem o relaţie de lungă durată — unul dintre acestea fiind faptul că locuiam pe continente diferite —, dar mă durea puţin că lui Jensen nu-i păsa că mă aflu încă în oraş şi acum o ştiam cu toţii. Şi mie îmi plăceau Hanna şi Will; nu voiam ca lucrurile astea care se întâmplau — sau mai degrabă care nu se întâmplau — să strice asta.

Hanna a luat trei pahare şi m-a întrebat, peste umăr, dacă vreau vin sau bere.

— Apă, am spus, râzând. Simt că am băut alcool cât pentru un deceniu întreg.

S-a îndreptat spre frigider, mârâind.

— Sunt atât de supărată pe el! Mă tot întrebam când te-am lăsat acasă, dar speram...

— Sincer, am spus, nu trebuie să fii supărată pe el din cauza mea.

Will a clătinat uşor din cap.

— Iubire, nu e treaba noastră.

— Şi când l-a oprit asta pe Jensen? a întrebat ea, cu glasul ridicat. Şi mă bucur că şi-a băgat nasul unde nu-i fierbea oala, pentru că altfel nu te-aş fi sunat niciodată!

— Ştiu, a zis Will, pe un ton împăciuitor. Sunt de acord. Şi ştiu că-ţi faci griji pentru el că e singur.

M-a privit trist şi a spus:

— Scuze, Pippa.

— Nu mă supăr, şi chiar nu eram supărată.

Frustrarea Hannei mă făcea să mă simt mai bine, nu mai rău.

— Doar că..., a început Hanna, voiam să...

— Ştiu că voiai.

Will a prins-o de umeri şi a tras-o la piept.

— Hai mai bine să mâncăm, a zis el, sărutând-o pe creştet.

* * *

Will mi-a întins o farfurie plină ochi cu lasagna şi cu o grămadă de salată lângă ea.

— Cred că farfuria asta e mai grea decât mine, am zis, aşezând-o pe şervetul din faţa mea, desenat în culorile toamnei. Dacă îmi spui că n-am voie să mă ridic de la masă până nu termin tot o să ratez avionul de duminică.

— Lasagna lui Will e celebră, a spus Hanna, vârându-şi în gură o furculiţă plină. Mă rog, a adăugat după ce a înghiţit, e celebră în casa asta. Pentru mine.

Am luat o înghiţitură şi am înţeles de ce. Era combinaţia perfectă de brânză, carne, sos şi paste. Ireal.

— Nu e deloc corect că arăţi atât de bine şi ştii să şi găteşti, i-am zis lui Will, care a zâmbit.

— Mă pricep de minune şi la reciclarea gunoiului, dar şi la măturatul terasei.

— Nu fi modest, iubitule, ştii să freci şi closetul.

— Ăă, am zis eu, râzând, ca să nu mai pomenim că eşti şi o minte strălucită cu diplomă, domnule doctor Sumner.

Will şi Hanna au schimbat priviri.

— Adevărat, a zis Hanna, ridicând din sprâncene.

— Ok, am zis, am fost cu voi în ultimele două săptămâni. Ce-mi scapă?

— Am decis aseară că probabil ar fi mai bine să părăsesc firma...

S-a uitat la Hanna pentru susţinere, adăugând încet...

— ...peste vreun an sau ceva de genul acesta.

— Să lucrezi altceva sau nu mai lucrezi deloc? am întrebat, şocată.

Ştiam că Will lucrează cu Max; am presupus că e situaţia profesională perfectă pentru toată lumea. Hanna a dat din cap.

— Nu are nevoie să mai câştige bani şi..., a spus ea zâmbindu-i, ...când voi obţine titularizarea o să încercăm să facem un copil. Will vrea să rămână acasă cu copilaşul.

Am clătinat din cap, zâmbindu-le amândurora.

— Nu-i ciudat? Să fii exact acolo când aceste lucruri încep să se petreacă şi toţi prietenii tăi sunt căsătoriţi şi au copii? Mi se pare că totul se întâmplă extrem de brusc. Toată lumea pe care o cunosc se căsătoreşte vara asta. Urmează bebeluşii.

— Nu se întâmplă aşa de brusc, a zis râzând Will. Îmi amintesc că atunci când Max şi Sara au avut-o pe Annabel, noi, restul, eram ceva de genul: „Cum funcţionează chestia asta? De ce plânge? De ce miroase aşa?" Acum Max şi Sara vor avea în scurt timp cel de-al

patrulea copil şi cu toţii putem schimba un scutec doar cu o mână, legaţi la ochi.

Hanna a încuviinţat, adăugând:

— Iar Chloe şi Bennett li se alătură. Pentru mine, acesta a fost cel mai important semn că ne îndreptăm cu toţii într-acolo. Când Chloe ne-a spus că e gravidă, am zis că ăsta e momentul când totul se va schimba. În bine.

— E senzaţional, am zis, înţepând mâncarea cu furculiţa.

M-a cuprins melancolia, dar nu pentru că mi-aş fi dorit un copil sau un soţ. Îmi doream să fie aici, cu noi, o singură persoană, iar scaunul de lângă mine suporta o evidentă absenţă.

— Toate astea par atât de departe de mine, dar nu într-un fel neplăcut.

— Cred că şi Jensen simte asta uneori, a zis Hanna, ca şi cum mi-ar fi ghicit gândurile, în timp ce înfigea furculiţa în salată. Dar în cazul lui presupun că...

S-a oprit când Will a oftat.

— Scuze, a zis ea ridicând din umeri. Iar fac asta.

Will a râs.

— Exact.

— Dar poate că acum îi va fi mai bine? am zis cu jumătate de gură. Acum, că povestea cu Becky este de domeniul trecutului? Nu a zis nimic, dar am senzaţia că a fost oarecum o situaţie eliberatoare pentru el dându-şi seama că nu avea nevoie de nimic din partea ei.

— Aşa e, a zis Hanna. Se pare că i-a prins tare bine. Eu eram gata s-o trântesc de pereţi ca Hulk, dar el a gestionat situaţia mai bine decât aş fi putut s-o fac eu vreodată. Sunt sigură că mare parte din toate astea au de-a face cu tine.

— Şi eu sunt de acord cu asta, a spus Will.

— E ciudat că o văd pe Pippa şi mă gândesc imediat la Jensen?

A căutat susţinere în privirea soţului ei, apoi s-a întors spre mine.

— Eraţi atât de haioşi împreună. Sincer nu cred să-l fi văzut vreodată atât de fericit.

Mi-am șters gura cu șervetul înainte de a vorbi.

— Nu cred că e ciudat, însă cred că „Jensen și Pippa" a însemnat doar o aventură de vacanță. Vacanța, în mare parte, este motivul fericirii lui.

Hanna s-a holbat la mine, cumva în dezacord cu mine.

— Deci nu te superi dacă se termină?

Gândul acesta mi-a trimis un fior dureros în tot corpul.

— Ba mă supăr. Și *nu vreau* să se termine.

Vorbele mele au sunat atât de tăios încât mi-au croit un nod dureros în capul pieptului.

— Dar ce ne facem? Eu locuiesc la Londra.

Will a mormăit cu compasiune.

— Îmi pare rău, Pippa.

— Îl *plac*, am recunoscut, dorindu-mi să fi acceptat vinul oferit de Hanna. Eu... voiam să continuăm. Dar, lăsând distanța la o parte, nu vreau să aibă nevoie să fie *convins* de nimic. Nu m-aș simți deloc mai bine dacă m-ar suna doar pentru că a țipat cineva la el să facă asta.

Hanna a tresărit ușor, înțelegând aluzia.

— Te-ai gândit vreodată să te muți aici?

Mă gândisem la asta, păstrându-mi gândul pentru câteva respirații, chiar dacă reacția mea imediată a fost un *da* plin de entuziasm. Îmi plăcea la nebunie Bostonul, îmi plăcea la nebunie ideea de a locui în altă parte pentru o vreme, chiar dacă mi-ar fi fost dor de mamele mele, și de Ruby, și de ceilalți prieteni ai mei din Londra. Dar tânjeam după o schimbare. Aveam deja prieteni aici — oameni pe care-mi dorisem nu demult să-i cunosc, a căror apreciere era aproape un scop pentru mine și care acum păreau nerăbdători să-și petreacă vremea alături de mine.

Am dat ușor din cap și am spus:

— M-aș muta aici pentru o slujbă bună sau chiar pentru o slujbă care mi-ar asigura confortul mutării mele aici.

M-am uitat în ochii ei, văzând o mică sclipire.

— Dar nu m-aș muta aici pentru Jensen. Nu așa.

Hanna a zâmbit vinovată.

— Să știi că am câteva contacte care așteaptă să primească o veste de la tine după ce te întorci la Londra. Câteva sunt la Harvard, dar sunt și câteva firme din zona Bostonului.

S-a ridicat, s-a dus la bufet și a luat o bucată împăturită de hârtie.

— Uite, a spus ea, întinzându-mi-o. Dacă te încântă vreuna dintre aceste oportunități, profită de ea.

* * *

Am zăbovit pe aleea lor în mașina bunicului, preț de câteva minute, după ce ne-am luat la revedere. Am încercat să facem planuri și să ne vedem și sâmbătă, dar Hanna era destul de sigură că va trebui să intre la un moment dat în laborator să-și ajute unul dintre studenți cu lucrarea de diplomă, așa că am simțit că-mi iau la revedere de la ei pentru o perioadă nedefinită. Ruby și Niall se întorseseră la Londra de câteva zile și urma să-i revăd în curând, dar simțeam ceva mai mult decât o tristețe specifică unui final de vacanță. Simțeam legătura cu locul, cu oamenii de aici, iar ideea de a mă întoarce în Londra cea ploioasă, la slujba mea de rahat, la șeful meu îngrozitor, mă făcea... morocănoasă.

Am dat să scot cheile din poșetă și am dat peste hârtia pe care mi-o dăduse Hanna în timpul cinei. Am tras-o și mi-am dat seama că erau de fapt două pagini scrise mic la calculator și pline de nume. Profesori care căutau șefi de laborator, institute din campusuri finanțate din fonduri private, firme de inginerie care voiau să angajeze pe cineva pe un post asemănător cu al meu... fiecare slujbă descrisă acolo părea realistă, iar Hanna își irosise timpul și-și consumase energia ca să le scrie. Dacă voiam să vin la Boston sau la New York aveam cel puțin 12 oportunități de luat în seamă.

Însă apoi am zărit că-mi pusese la dispoziție și o altă informație.

Era scrisă acolo, ca restul informațiilor de pe pagină. Era evident că Hanna voise s-o strecoare acolo de la început. Ca și cum ar fi știut că nu-i cunosc adresa lui Jensen.

Mă holbam la bucata aia de hârtie. Vederea numelui său scris negru pe alb îmi dădea o senzație de încordare și de neliniște în tot corpul. Voiam să-l simt aproape, să-i simt brațele lungi îmbrățișându-mă. Voiam să-mi iau la revedere și să sune ca un *pe curând*, nu acel *ne mai vedem noi cândva* pe care l-am primit duminică și care, până acum, nu părea să vină.

O voce îmi spunea: *acum sau niciodată*. Am răsucit cheia în contact și am ieșit de pe alee. În loc să virez la stânga, am virat în sens opus.

* * *

Jensen locuia într-o casă uluitoare de piatră maronie pe o stradă lată, mărginită de copaci. Avea două niveluri, dar era îngustă, cu cărămidă impecabilă și cu o ușă verde, proaspăt vopsită. Iedera se cățăra pe o latură a casei, ca și cum ar fi fost recent desfrunzită, iar crenguțele sale delicate încadrau o fereastră lată și albă care dădea spre Matilda Court.

În camera din față se vedea o lumină aprinsă. O alta undeva prin casă. Poate la bucătărie. Sau în birou. În orice caz, îl cunoșteam destul de bine pe Jensen ca să știu că nu le-ar fi lăsat pe amândouă aprinse dacă n-ar fi fost acasă. Un bec aprins într-o casă pustie: măsură de siguranță. Două becuri aprinse într-o casă pustie: curent irosit.

Un vânt răcoros a suflat un vârtej de frunze de-a lungul străzii și câteva dintre ele mi-au măturat vârfurile degetelor de la picioare, obligându-mă să mă uit în pământ. Era întuneric — destul de târziu încât să nu mai iasă nimeni la plimbare și nicio mașină să nu mai parcheze, întârziată, pe stradă.

Ce mama dracului căutam eu aici? O nouă respingere? Nu era ca și cum nu mai aveam nimic de pierdut: aveam încă mândria. Venirea mea aici după ce fusesem trimisă la plimbare printr-un mesaj suna a disperare. Aici se ajunsese? Oare nu-mi învățasem lecția de la Mark și fundul lui futăcios? M-am uitat din nou spre fereastră, oftând în

sinea mea. Am plecat din Londra să scap de un bărbat şi mi-am deschis inima ca să fie sfâşiată de altul?

Pippa Bay Cox, eşti o mare idioată.

Doamne, ce mai coşmar! Pe stradă era frig şi în maşină era cald. Poate ar fi fost şi mai cald în gogoşeria de după colţ, unde mă puteam îndopa de tristeţe cu un kilogram de zahăr pudră. O maşină a tras lângă trotuar în spatele meu şi mi-am dat seama cum trebuie să arăt: stăteam în faţa unei case, holbându-mă la o fereastră. M-am răsucit pe vârful picioarelor când am auzit alarma, lovindu-mă de un corp musculos.

— Îmi pare r... am dat să spun, dar tocmai ce scăpasem geanta pe jos.

M-am aplecat s-o ridic, stânjenită.

— Pippa?

M-am holbat la pantofii maronii şi lustruiţi din faţa ochilor mei, reflectând la glasul profund şi blând care-mi rostise numele.

— Salutare.

Nu m-am obosit să mă ridic prea repede.

— Salutare.

Oricine ne-ar fi privit ar fi crezut că fac genuflexiuni la picioarele unui om de afaceri, dar dacă ar fi existat un cod secret pe care l-aş fi putut tasta în asfalt ca pământul să se deschidă şi să mă înghită, l-aş fi accesat într-o clipă. Era ceva... cumplit. Cu mişcări lente, mi-am strâns lucrurile împrăştiate pe caldarâm şi le-am băgat la loc în geantă.

Jensen s-a lăsat pe vine.

— Ce cauţi aici?

O, Doamne.

— Hanna... am zis, scotocind după cheile maşinii. Ea mi-a dat adresa ta. Am crezut că...

Am clătinat din cap.

— Te rog să nu te superi pe ea. Ştiind că n-o să te găsesc cu vreo amantă în lenjerie dantelată mi-am făcut curaj să mă opresc aici. Cred că voiam să te văd.

Nu a spus nimic, iar eu am adăugat, dorindu-mi în clipa aia să fiu cuprinsă de flăcări:

— Îmi pare rău. Mi-ai spus că erai ocupat.

A întins mâna, luându-mă de braț și ajutându-mă să mă ridic. I-am suprins un zâmbet în colțul gurii când i-am aruncat o privire.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze. Sunt doar surprins să te văd. Plăcut surprins.

Mă uitam când la costumul lui, când la mașină.

— Acum ai ajuns acasă?

A încuviințat, iar eu m-am uitat la ceas. Era trecut de ora 11.

— Nu glumeai când vorbeai despre cât de mult muncești, am mormăit, apoi am am făcut un semn spre casă. Ai luminile aprinse.

— Sunt programate.

Normal că sunt programate, ce mama naibii.

Am izbucnit în râs.

— Corect.

Și fără să mai spună ceva, s-a aplicat spre mine, m-a cuprins cu brațele și m-a tras aproape, ca să-și poată lipi buzele de ale mele.

Ce senzație de ușurare, de căldură. Sărutul acesta a fost ceva firesc, doar atingerea familiară a buzelor noastre, deschiderea reflexă a gurii, mișcarea dureros de minunată a limbii sale. Sărutările sale au devenit din ce în ce mai scurte, până când a ajuns să mă atingă ușor pe gură, pe obraz, pe față.

— Mi-a fost dor de tine, a zis, sărutându-mă pe gât.

Epuizat, avea umerii lăsați, așa cum și pleoapele îi păreau grele.

— Și mie mi-a fost dor de tine, am spus, încolăcindu-mi mâinile în jurul gâtului său. Voiam să te salut, dar mi se pare că o să cazi din picioare chiar aici.

Jensen s-a îndreptat de spate, m-a privit și apoi a făcut un semn spre ușa de la intrare.

— Chiar mai am puțin și cad din picioare, dar asta nu înseamnă că trebuie să pleci. Intră. Rămâi aici peste noapte.

* * *

Am străbătut parterul în tăcere. Jensen m-a luat de mână, trăgându-mă hotărât spre baia din apartamentul principal — unde a găsit o perie de dinți pentru mine — și, după ce ne-am spălat dinții zâmbind în tăcere, am lăsat în urmă ușile duble ale dormitorului.

Camera lui era în culori calde: crem și bleu, și lemn maroniu și greu. Fusta mea roșie și bluza azurie arătau ca niște nestemate într-un râu pe podeaua sa.

Jensen nu părea să observe. Și-a lăsat hainele lângă ale mele și m-a tras după el în așternuturi. Gura lui caldă și ușor umedă mă umplea de sărutări pe gât și umeri; buzele sale îmi sărutau blând sânii.

Nu mai făcurăm dragoste așa: fără *conștientizarea* care păruse să accentueze totul în timpul excursiei la podgorii. Aici, eram doar noi, în patul lui, în dormitorul lui întunecat. Mâinile atingeau pielea deja bine cunoscută și amândoi râdeam printre săruturi. O durere surdă mi s-a instalat în partea de jos a abdomenului, radiindu-mi între picioare. Trupul i s-a încordat și s-a năpustit asupra mea lacom, până când a ajuns în mine, pătrunzându-mă, mișcându-se cu același zâmbet pe buze, cu aceeași strânsoare a mea, aceeași atingere a gurii sale pe gâtul meu.

Era paradis și infern în același timp. Eliberarea aceasta era ca un drog: să fiu cu el aici era așa cum fusese întotdeauna — perfect; sub atingerea gurii și a mâinilor sale posesive era imposibil să nu mă simt ca singura persoană din lume care conta pentru el. Dar *această* conștientizare era o tortură — acceptând pentru prima oară că totul era o chestiune de moment. Știind că dacă n-aș fi venit la el, Jensen nu ar fi făcut vreun pas.

— Ce bine e, mi-a șoptit, printre gâfâieli. Doamne, ce bine e de fiecare dată.

M-am încolăcit în jurul trupului lui, cu mâinile și picioarele și cu inima, simțind din nou ce am simțit în Vermont. Ce vibra între noi nu

era deloc o admirație plină de respect, ci altceva, pasiune și profunzime, ceva foarte greu de zdruncinat. Când s-a mișcat deasupra mea, făcându-mi exact ce-mi plăcea, mi-am dat seama că întrebarea dacă mă îndrăgostisem sau nu de Jensen era irelevantă.

Pentru că mă îndrăgostisem.

Această revelație m-a făcut să gem, un sunet pe care l-a remarcat imediat. A încetinit ritmul, fără să se oprească însă, doar cât să-mi poată vedea chipul mai bine.

— Ești bine? m-a întrebat, sărutându-mă.

Umerii îi erau într-o continuă mișcare. I-am admirat scobitura musculoasă a gâtului, și linia bine definită a pieptului.

— O să mă suni când vii la Londra? l-am întrebat, cu cea mai jalnică voce din lume.

Se pare că mă mulțumeam cu atât.

Mi-a luat cu mâna un picior și l-a așezat peste șoldul său. Odată cu mișcarea asta, m-a pătruns și mai adânc și ne-am cutremurat amândoi ajungând la orgasm, ajungând în miezul acelei dureri înnebunitoare. A încercat să-mi zâmbească, dar nu i-a ieșit decât un rânjet din cauza tensiunii care-i străbătea tot trupul.

— Nu vin până în martie. O să te sun dacă n-o să ai un iubit până atunci.

Cred că asta voia să fie o glumă.

Sau un semn de aducere-aminte.

Am închis ochii, trăgându-l la loc peste mine, iar el a început să se miște din nou înăuntrul meu, părând că tot ce conta era plăcerea mea.

E bine că acest gând s-a evaporat — *un iubit* — și că nu i-a permis gândului geamăn să-l urmeze — *o iubită* — și că ne puteam mișca așa, pur și simplu, și ne puteam cutremura și urca pe culmile orgasmului împreună. Și nu trebuia să ne punem inimile în joc și să-ncercăm să facem povestea asta să însemne ceva mai mult.

Cincisprezece
Jensen

Faza cu plecatul în vacanță e că, atunci când te întorci, totul pare mai urât.

Mi-am spus că aceasta era, pur și simplu, consecința unui concediu atât de frumos după ani întregi în care nu îndrăznisem să-mi iau deloc vacanță. Mi-am spus că asta se întâmplă pentru că mă relaxasem, mă deconectasem și pentru că fusesem înconjurat tot timpul de prieteni apropiați în loc să stau izolat în singurătatea mea obișnuită. Poate că era și efectul revederii cu Becky și al faptului că trecutul se insinuase în prezent. Și, mai ales, că inițial nu am știut cum să reacționez, înainte de a-mi da seama că de fapt nu trebuia să fac nimic.

Dar acest sentiment neliniștitor a devenit mult mai chinuitor atunci când am ajuns acasă. Da, eram atât de ocupat că-mi revenisem la rutină, săream peste antrenamente și lucram în timpul meselor de prânz ca să recuperez. Da, eram atât de praf la sfârșitul zilei încât veneam acasă, mâncam, făceam duș și mă culcam. Apoi mă trezeam și o luam de la capăt. Și nu trebuia să fii vreun geniu ca

să-ți dai seama că nu doar orele lungi de muncă mă făceau să mă simt atât de deprimat.

Pippa și cu mine fuseserăm foarte clari în privința a ceea ce ne doream — puțină distracție, o aventură și o pauză de la viața reală —, așadar, de ce-mi permisesem să simt mai mult decât atât?

Nu puteam înceta să mă gândesc la ea, să visez cu ochii deschiși la momentele petrecute împreună la cabană. Îmi doream să fi putut să-i urmăm cu toții sugestia de a rămâne acolo și de a ne preface, pentru o jumătate de an, că nu există nicio viață la Londra și la Boston. Șase luni fără telefoane, fără e-mail și cu oamenii la care țineam cel mai mult alături? Părea divin.

Am avut-o încă o noapte pe Pippa și asta a fost cea mai mare tortură dintre toate. Mă copleșise emoția ireală pe care am simțit-o când am ieșit din mașină și am zărit-o zgâindu-se la casa mea. Cred că mi-a luat cinci secunde să-mi dau seama că era reală, și nu în imaginația mea. Eram epuizat, gata să sar peste duș pentru zece minute de somn în plus, dar dintr-odată somnul a devenit cel mai palid lucru din mintea mea.

A doua zi de dimineață, ea s-a îmbrăcat, m-a sărutat în liniște în semn de rămas-bun și a plecat.

O aventură, mi-am reamintit. Și asta a fost tot.

* * *

Câteva zile mai târziu, mă uitam fix la tabelul de pe monitor, iar cifrele mi se amestecau în fața ochilor. Era aproape ora șapte și după câteva ore de trecut în revistă aceleași lucruri, eram în stare să arunc computerul, dosarele de proiect și poate chiar biroul cu totul în foc.

— Știam c-o să fii aici, așa că am venit cu daruri, a zis Greg, privind cu precauție spre biroul meu și spre teancul de dosare care trona deasupra.

A lăsat pe birou un sandviș împachetat și a scos o sticlă de bere din buzunarul pantalonilor.

— Nu, mersi, am zis zâmbind în colțul gurii, reîntorcându-mă la tabelul din monitor. Am mâncat mai devreme un covrig sau ceva de genul ăsta.

— „Un covrig sau ceva de genul ăsta", a repetat și, în loc să plece, s-a așezat pe scaunul din fața mea. Știi, de obicei, oamenii se întorc din vacanță mai puțin... îndârjiți.

Mi-am acoperit ochii cu degetele, ca să nu mă mai supere lumina. Prea puțin somn și prea multă cafea, două lucruri care mă făceau irascibil și-mi dădeau o puternică durere de cap în jurul tâmplelor.

— N-am făcut cât ar fi trebuit cât am fost plecat și acum e totul varză.

— Juniorii n-au făcut ce le-ai lăsat sau...? a întrebat.

— Ba nu, au făcut, doar că... nu știu. N-au făcut cum aș fi făcut eu. Ca să nu mai pomenesc că am plecat de la biroul din Londra cu depozițiile terminate și cu foarte mult timp la dispoziție ca să le încheie înaintea audierii și au ratat termenul de depunere.

— Ah, ce porcărie.

— Exact.

— Dar știi că astea nu sunt responsabilitățile tale.

— *Tehnic,* sunt ale mele... am replicat.

— Treaba ta e să verifici depozițiile, a zis el, întrerupându-mă, nu să îndosariezi nenorocitele astea de hârțoage. Și normal că n-ai făcut câte ai fi dorit în vacanță. Pentru că de-aia se numește *vacanță.*

A lungit fiecare silabă, întinzându-se după un vechi dicționar de pe raft, pe care a început să-l răsfoiască.

— Lasă-mă o clipă să caut cuvântul. Nu-mi vine să cred că ai un dicționar...

M-am aplecat peste birou și i l-am luat din mâini.

— Pricep, strict vorbind, că nu asta era *treaba* mea, am spus, revenind cu ochii în computer, dar trebuie să fac puțină ordine și să mă ocup și de chestiile care au apărut cât timp am lipsit și...

Am expirat zgomotos și mi-am dezmorțit umerii, înainte de a spune calm:

— O să fie bine. Am de recuperat câte ceva, dar o să fie în ordine.

S-a ridicat, dând să plece.

— Du-te acasă, mănâncă, uită-te la televizor, *fă orice altceva.* Și o iei mâine de la capăt, dacă trebuie, dar pleacă la o oră decentă. Continuă așa și o să te epuizezi și ești prea bun la ce faci ca să-ți permiți una ca asta.

— O să plec, am mormăit, privindu-l cum se îndreaptă spre ușă.

A izbucnit în râs.

— Ești un mincinos. Dar seară bună să ai, Jens.

A mai strigat o dată de pe hol:

— Du-te acasă!

Am zâmbit și apoi m-am uitat la tabelul meu.

Avea dreptate. Devenise obișnuință să lucrez până la ore târzii și să nu am deloc viață socială. Eram singurul asociat care avea 30 și ceva de ani. Fără soție și copii la care să mă duc acasă, nu fusese prea greu pentru mine să stau până seara târziu. Eram norocos să mă aflu în acest punct, profesional vorbind. Mi-am amintit cât de greu mi-a fost la început — mă străduiam să strâng cât mai multe ore facturabile pe an și speram să fiu suficient de bun încât asociații seniori să-mi dea dosare în lucru.

Acum mă înecam în muncă, cu mai multe cazuri pe cap decât mă puteam ocupa, și eram incapabil să plec de la serviciu fără ca lumea mea de la birou să facă implozie. Da, era o problemă pe care eu singur o creasem, dar nu știam cât timp mai pot continua în felul acesta. Îmi iubeam meseria la nebunie, adoram echilibrul ordonat și imposibil de negociat al legilor. Îmi fusese întotdeauna mai mult decât suficient, dar acum pur și simplu nu îmi mai era.

Ceașca de cafea pe care o moșeam de vreo oră se răcise și am împins-o deoparte. Am tras sertarul și am numărat monedele pentru automatul de cafea de pe hol.

Lăsasem telefonul lângă un teanc de monede și, din reflex — și știind că probabil voi mai sta la birou câteva ore în plus — m-am uitat la ecran. Erau vreo 15 apeluri nepreluate — multe dintre ele de la Ziggy — și câteva mesaje. Cel mai recent era unul de la Liv.

Ziggs vrea să te duci acasă la ea la cină.

Sunt la birou, am răspuns. *De ce nu mi-a trimis ea mesaj?*

Eşti la birou? CE SURPRIZĂ, a replicat imediat Liv. *Spune că nu răspunzi la telefon.*

Vinovăţia şi iritarea dădeau o luptă aprigă în mine. Ziggs era ultima persoană care ar fi trebuit să i se plângă lui Liv că muncesc prea mult.

M-am uitat când la birou, când la ceas. În toată clădirea era linişte, doar un aspirator zbârnâia undeva pe coridor, şi deodată epuizarea m-a lovit ca un val cald şi greoi. Cina acasă la Will şi Ziggy era o idee senzaţională. Eram sătul de acest scaun şi de e-mailurile nesfârşite, de cafeaua stătută şi de mâncarea la pachet. Ziggy termina de lucru aproape la fel de târziu ca mine; probabil de-abia începeau cina. I-am trimis un mesaj că mă-ndrept spre ei şi apoi am închis computerul şi telefonul.

Senzaţia aceea ameţitoare pe care o simţisem cu numai câteva zile în urmă se evaporase deja şi eram din nou în punctul din care pornisem: obosit, singuratic şi dornic de companie plăcută şi reală.

* * *

Am parcat şi am urcat treptele casei care strălucea pe strada întunecată. Lumini minuscule străjuiau straturile de flori şi licăreau sus, în copaci; veiozele răzbăteau dincolo de draperiile transparente de la etaj. De unde stăteam vedeam în living şi în lungul holului, unde erau sora mea şi Will, care se îmbrăţişau. Printr-o fereastră deschisă, se auzea până în stradă un cântec al trupei Guns'N'Roses. Dansau lent, în bucătărie, pe ritmurile melodiei „Sweet Child O'Mine".

Ai naibii romantici.

De pe verandă dispăruseră dovlecii, dar le luase locul un ghiveci de metal plin cu flori de toamnă. Pe uşă era agăţată o coroniţă în culori calde, ruginii.

— Hei, am strigat, intrând în casă.

Penrose s-a năpustit de după colț, dând din coadă. M-am aplecat s-o mângâi pe urechi.

— Te-au adus în sfârșit acasă?

— Hei, frățioare! a strigat Ziggy din bucătărie.

Penrose se tot învârtea în jurul meu, apoi mi s-a rostogolit la picioare, ca s-o mângâi pe burtă. Mi-am scos pantofii, i-am așezat la ușă și am urmat cățelul care pornise pe hol.

— Ai venit, a zis sora mea, desprinzându-se din brațele lui Will.

Am luat-o în brațe și am sărutat-o pe creștet.

— Normal că am venit. Îl ador pe Will.

M-a lovit peste braț, apoi s-a îndreptat spre un morman de legume aflat pe blat.

— Pot să vă ajut cu ceva? am întrebat.

Ziggs a clătinat din cap.

— Dansam și noi, terminam salata, știi tu. Ai vreo preferință la sos?

— Mă mulțumesc cu ce ai.

I-am urmărit pregătind masa în tandem, preț de o clipă, înainte de a le spune că Becky și-a făcut apariția la mine acasă.

Sora mea s-a întors cu fața spre mine, cu gura căscată.

— Ce-a făcut?

Will, care căuta niște salată verde în frigider, și-a ițit curios capul pe după ușa acestuia.

— Glumești.

— Deloc.

— Cât a stat? a întrebat Ziggs, nevenindu-i să creadă.

— Vreo 45 de minute, cred.

Mi-am scărpinat bărbia, încurcat.

— Practic, i-am spus că e bine-venită să spună tot ce-i trece prin cap dacă asta o face să se simtă mai bine, dar pentru mine nu a însemnat nimic. Zicea ceva despre faptul că și-a dat seama că se simțea prea tânără și că nu trăise nicio aventură până atunci.

Will a fluierat.

— E cam fluşturatică, nu-i aşa?

— Da, aşa. E... cum a spus el, a izbucnit Ziggy, iar sora mea adorabil de naivă şi nevoia ei permanentă de a-mi lua apărarea mi-au înseninat ziua.

— E-n regulă, am zis, ronţăind o felie de morcov. Nu cred că are intenţii răutăcioase, doar că nu s-a priceput vreodată deloc la *comunicare*.

— Ca să fie clar, a spus Will, cred că ai gestionat perfect situaţia.

— A gestionat-o, dar, bleah... m-am săturat de ea.

Ziggy a inspirat adânc şi privea lung cuţitul din mâna ei.

— Hai să schimbăm subiectul înainte de simţi nevoia să fac ceva bucăţele.

Will a privit-o cu un zâmbet drăgăstos şi i-a luat cu blândeţe cuţitul din mână.

— Bună idee. Jens, mergem la o alergare în weekend?

Am mai luat o felie de morcov.

— Poate. Dacă ieşim devreme, ca să ajung şi la muncă.

Sora mea s-a întors spre mine holbându-se uimită, şi încordată a apucat din nou cuţitul în mână. Am privit-o preţ de câteva secunde.

— E vreo problemă, Ziggs?

— Nu ştiu, a spus, feliind hotărâtă un castravete. Adică, nu e treaba mea, dar e interesant că poţi alerga cu Will în weekend şi eşti liber în seara asta, având în vedere că săptămâna trecută i-ai spus Pippei că lucrezi încontinuu.

— Ce i-am spus Pippei? am întrebat, simţind cum pulsul mi se opreşte şi apoi o ia la trap prin tot corpul.

— Mă rog, nu chiar cu cuvintele astea, a spus ea, oarecum înmuiată. Şi, evident, mă bucur mult că eşti aici. Dar ai spus că erai prea ocupat să iei cina cu ea şi totuşi — şi a aruncat dramatic privirea prin bucătărie — iată-ne pe toţi trei aici.

— Avem vin? l-am întrebat pe Will, care a luat un pahar şi o sticlă desfăcută şi mi le-a aşezat pe amândouă în faţă.

Mi-am turnat o cantitate considerabilă şi am luat o înghiţitură.

— Habar nu am de unde vine chestia asta, am spus, sau de unde știi tu ce i-am zis eu Pippei. Dar faza asta — *că eu sunt* aici? Nu e un efort pentru mine să vin aici și să-mi petrec timpul cu voi. Dacă nu am chef de vorbă, pot să mă uit doar în farfurie, să mănânc, să vă mulțumesc pentru cină și apoi să mă car la mine acasă. Nu e același lucru, nici măcar cu Pippa, chiar dacă lucrurile au fost bune și frumoase. Și, apropo, chiar am avut *de lucru*, am adăugat. Eram încă la birou când mi-a scris Liv că tu nu dai de mine.

Ziggy s-a întors, uitându-se la mine de parcă aș fi spus o absurditate.

— Nu înțeleg de ce ești mereu...

— O, Doamne, am spus, lăsându-mi capul în mâini. Putem să mâncăm înainte să avem discuția asta? Să mai beau măcar un pahar cu vin? A fost o zi cu adevărat căcăcioasă.

Părea că se îmblânzește, ba chiar că-i pare rău.

— Nu face asta, am adăugat repede, cu un sentiment de vinovăție.

Ziggs încerca doar să mă ajute, știam asta. Avea intenții bune, chiar dacă metodele ei mă înnebuneau.

— Hai mai întâi să băgăm la maț, apoi n-ai decât să urli la mine cât ai chef.

* * *

Will făcuse o friptură la cuptor cu cartofi roșii și morcovi glazurați și, în timp ce savuram cea mai gustoasă mâncare de când mă-ntorsesem din Vermont, mă simțeam ușor păcălit că învățase toate astea acum și nu când încă eram colegi de cameră, la facultate.

Ca de obicei, cina a fost relaxată și lejeră. Am vorbit despre părinții mei și despre excursia pe care urmau s-o facă în Scoția. Am discutat despre excursia tradițională de familie, pe care o făceam cu toții între Crăciun și revelion. Cu bebelușii care se nășteau în decembrie, obținusem o amânare anul acesta, dar mi-am luat inima în dinți pentru inevitabila discuție despre destinația de anul viitor — Bali

— și, eventualitatea în care n-aș fi scăpat, pentru discuția cu subiectul *Dar sărmanul Jensen va fi singur-singurel.*

Până când am terminat prima bucată de friptură, subiectul se mutase la Max și la Bennett și la mult-iubitele mesaje pline cu povești despre *Sfânta Chloe* și *Monstrul Sara.*

Am revenit subiectul discuției după ce Will a confirmat că da, ambele femei încă se comportau suspect.

— Cum merge readaptarea? a întrebat, înfigând furculița într-o bucată de carne.

— Fuziunea aceea internațională pe care o monitorizez e un dezastru acum, le-am spus. Și deși lucrurile care au mers prost nu au nimic de-a face cu biroul nostru, tot afectează efortul echipei. Doar că acum ne ia mai mult timp să strângem în urma celor care au dat-o în bară.

— Cam urât, a zis Will.

— Da, dar ăsta e jobul.

Am mai luat o gură de vin, simțind cum mi se încălzește tot sângele.

— Ceilalți ce mai fac, au ajuns acasă OK?

Ziggy a încuviințat.

— Niall și Ruby au plecat a doua zi după ce ne-am întors din Vermont. Pippa a plecat duminica trecută.

Am încremenit. Cum de nu-mi dădusem seama că Pippa plecase *acum patru zile*?

— Ah, am exclamat, făcându-mi de lucru cu altă bucată de carne. Nu mi-am dat seama...

— Păi, ți-ai fi dat seama dacă te-ai fi deranjat s-o vezi înainte să plece, a spus sora mea, aruncând-o așa mai mult ca o provocare.

Am luat o chiflă fierbinte și am tăiat-o, tot aburul ieșind din ea. Am mușcat și am mestecat lent înainte de a înghiți. Mi-a căzut ca o minge de făină cu lipici în stomac.

— De fapt, ne-am văzut.

Ziggy a înghețat cu paharul de apă la gură.

— Când?

Am dat din cap, încercând să par cât mai relaxat cu putință:

— Mă aștepta în fața casei miercuri, când am venit de la serviciu. Cred că a trecut pe la mine după ce a fost la voi, la cină.

— Ah, a zis ea, zâmbind. Atunci e grozav! Aveți un fel de relație la distanță sau...?

— Nu cred, am spus, trăgând spre mine farfuria cu unt ca să întind pe chiflă.

— Nu *crezi*? a repetat ea.

— Draga mea, ți-am spus, am mult de lucru.

Asta a enervat-o mai tare decât orice.

— *Dragul meu*, săptămâna are șapte zile. Douăzeci și patru...

— Locuiește în Anglia.

A lăsat furculița jos, și-a împreunat mâinile pe masă și m-a săgetat din priviri.

— Îți dai seama că exact acesta e motivul pentru care ești singur, da?

— Presupun că asta e o întrebare retorică? am spus, luând încă o îmbucătură din mâncare.

S-a dus în stomac mai dureros ca precedenta. Știam că o enervez; îmi ura calmul și voia să obțină cu tot dinadinsul o reacție din partea mea, dar nu-mi păsa.

— Întâlnești o femeie de care-ți place și nu poți găsi un strop de timp pentru ea? Să cultivi...

— Ce să cultiv? am ridicat glasul, luându-mă prin surprindere cu propria-mi furie.

De câte ori mai trebuia să explic asta?

— Locuim în *țări* diferite, ne dorim lucruri diferite. De ce am vrea să amânăm inevitabilul?

— Pentru că vă era atât de bine împreună! a țipat și ea.

Will a încercat s-o liniștească, dar ea l-a ignorat.

— Ascultă, Jens, ai o carieră reușită și sunt mândră de tine. Dacă asta e tot ce-ți dorești de la viață, atunci e-n regulă. Te las în pace.

Dar după cum te-am văzut săptămâna trecută, râzând și radiind de câte ori intra Pippa în încăpere, nu cred că e. Și să nu-mi spui că o făceai de ochii lui Becky, pentru că ea nu a fost la cabană. Erai atât de fericit.

— Ce vrea să însemne asta? am întrebat încordat. Eram atât de fericit față de restul timpului când sunt atât de nefericit?

A ridicat bărbia.

— Poate.

Will și-a dres glasul, uitându-se ba la mine, ba la soră-mea.

— De ce nu ne calmăm cu toții?

— Nu pricep care e marea poveste și de ce e *toată lumea* brusc implicată în viața mea sentimentală, am continuat, pentru că nu terminasem ce aveam de spus.

Ziggy a început să râdă nervos.

— Cred că-ți *bați joc* de mine!

Am izbucnit în râs.

— Nu ai cum să compari aceste două situații. Practic, tu nu ai ieșit niciodată cu nimeni. Eu am avut relații; sunt *divorțat*, pentru numele lui Dumnezeu. E puțin diferit de a nu avea niciodată vreo întâlnire.

— Ai divorțat acum *șase ani*!

— De ce n-o lași baltă? A fost o aventură, Ziggy. Pippa și cu mine am avut o aventură. Oamenii fac asta mereu — întreabă-ți soțul, el are ceva experiență în privința asta.

— Mie nu mi s-a părut o aventură, a zis Will, aruncându-mi o privire amenințătoare.

— Și nu că ar fi treaba ta, am zis, lăsând furculița deoparte, dar decizia asta nu mi-a aparținut doar mie. Am căzut de acord asupra acestui aspect. Niciunul dintre noi nu avea cum să-și dorească mai mult.

— De unde știi măcar că a fost și ea de acord? N-ai sunat-o niciodată.

— Eu...

— I-ai trimis *o pulă* de mesaj!

Şi eu, şi Will am mârâit în barbă, foindu-ne în scaune. Sora mea nu înjura niciodată. Şi dacă o făcea, însemna că a luat ceva foc sau apăruse mai devreme la ea în casă un nou exemplar al revistei *Science*. Dar în ceea ce mă privea, nu înjurase niciodată.

— Pippa tocmai a ieşit dintr-o relaţie, i-am zis, încercând să am un ton cât mai blând.

Ziggy voia ceea ce e mai bun pentru mine. Ştiam asta.

— *Locuia* cu cineva, Ziggs. Ceea ce a fost între mine şi ea nu avea cum să însemne niciodată mai mult de-atât.

— Asta nu înseamnă că nu va însemna.

— Ba da, asta înseamnă.

— De ce? Pentru că ai fost un fel de consolare? Pentru că eşti un avocat la patru ace şi uneori ea are părul roz? Orice om normal la cap i-ar trage-o Pippei. La naiba, *şi eu* i-aş trage-o.

Will a devenit brusc foarte atent.

— Serios?

— Da, în mintea mea, a zis Ziggy, ridicând din umeri. Şi dacă Jensen n-ar mai fi atât de...

— Destul! am strigat şi amândoi au încremenit. Nu e vorba despre tine aici, Hanna.

— Tocmai mi-ai spus *Hanna*? a întrebat, roşie la faţă. Crezi că e amuzant să te privesc în starea asta? Să ştiu că te duci în casa ta pustie în fiecare seară şi că asta nu se va schimba *niciodată* pentru că tu eşti prea speriat sau prea încăpăţânat să faci primul pas? Îmi fac griji pentru tine, Jensen. Îmi fac griji pentru tine *în fiecare zi*.

— Ei bine, treci peste asta! *Eu* nu-mi fac griji!

— Ar trebui! În ritmul ăsta n-o să fii niciodată cu nimeni!

A făcut ochii mari şi a inspirat tăios.

— N-am vrut să...

— Da, ştiu. N-ai vrut s-o spui cu voce tare.

M-am ridicat nervos de la masă. Ziggy se frământa plină de remuşcări, dar eram prea ofticat ca să mai ascult ceva.

— Mulțumesc pentru cină, am zis, aruncând șervetul pe masă și îndepărtându-mă pe coridor.

* * *

În ciuda frigului, am condus până acasă cu geamurile deschise, sperând că vâjâitul vântului va alunga ecoul celor spuse de sora mea.

Strada din fața casei s-a cufundat în tăcere odată ce am oprit motorul. N-am ieșit din mașină și nu pentru că voiam să mă duc în altă parte. Ci pur și simplu nu voiam să intru în casă. În casă era curățenie și liniște. În casă erau urmele lăsate de aspirator pe covorul din living, care nu era vreodată deranjat de pașii cuiva. În casă era un teanc de meniuri jerpelite de la restaurantele care făceau livrări și pe Netflix era o ditamai lista de seriale la categoria Recent Vizionate.

Casa mea părea, dintr-odată, insuportabilă.

Ce se petrecea cu mine? Îmi plăcuse întotdeauna casa mea, eram bun în ceea ce făceam și îmi plăcea rutina mea. Pot să recunosc că nu eram de-a dreptul extaziat în marea majoritate a timpului, dar eram *mulțumit*.

De ce lucrul acesta părea să nu mai fie suficient?

Într-un final, m-am dat jos din mașină și am urcat pe verandă, scoțând încet cheile din buzunar. Ferestrele mele erau cufundate în întuneric, cu excepția veiozelor cu programare. Am refuzat să fac o altă comparație între veranda mea și cea a lui Ziggy, între viața mea și cea a lui Ziggy.

A Hannei, mi-am spus, corectându-mă pentru prima oară. *Nu vreau să compar viața mea cu cea a* Hannei.

Crescuse.

Mă depășise cu mult în felul în care-și trăia viața, în plăcerea cu care și-o trăia.

Am descuiat ușa și am intrat, aruncându-mi cheile pe măsuța de la intrare. Fără să mă obosesc să aprind luminile sau să iau telecomanda, m-am așezat în fața televizorului stins.

Hanna avea dreptate, *ar trebui* să-mi fac griji. Aveam o slujbă pentru care sacrificasem totul şi o familie pe care o adoram — ceea ce înseamnă mult mai mult decât au majoritatea oamenilor —, dar nu făceam nimic ca să-mi umplu viaţa.

Șaisprezece
Pippa

Din fericire probabil, zborul de întoarcere în Marea Britanie a fost mai sărac în evenimente decât cel spre Boston. Domnul uşor ciufulit de lângă mine a adormit la cinci minute după ce şi-a prins centura de siguranţă şi a sforăit din toţi rărunchii tot zborul. Din păcate, Amelia nu era, dar o altă însoţitoare de zbor mi-a oferit dopuri de urechi şi un cocktail.

Am acceptat dopurile, dar am refuzat cocktailul.

Habar nu aveam ce simt legat de această vacanţă, dacă făceam o retrospectivă. Excursia fusese un vis cât timp mă aflasem acolo, desigur, dar — Doamne Dumnezeule — oare mi-a fost mai bine că m-am dus? Bine, depăşisem momentul cu fundul futăcios al lui Mark, dar după acea ultimă şi uluitoare noapte cu Jensen şi după dispariţia lui căzut pradă muncii de la birou, mă simţeam tristă, ca şi cum cea mai bună prietenă se mutase într-un oraş din celălalt capăt al lumii. Şi, poate cel mai rău lucru, ridicasem standardul în privinţa tipilor mişto la un nivel pe care, din nefericire, nu-l puteam atinge pe străzile din Londra şi, de fapt, de niciunde.

Asta se întâmplă când îl întâlnești pe Acela? Îți ridică atât de mult ștacheta încât nici nu te mai obosești să cauți? Jensen era un tip bine, înalt și inteligent. Era sexy într-un fel secret — lucru pe care l-a dezvăluit puțin câte puțin, dar în spatele ușilor închise s-a transformat în cel mai desăvârșit și tandru amant. Și... mi se părea că ne potrivim. Eu eram vorbăreață, el era meditativ. Eu eram excentrică, el era mai pe stilul clasic. Dar funcționam excelent împreună.

Ahh, uram când gândurile mi se transformau în felicitări cu texte romantice.

Mi-am băgat dopurile în urechi și am încercat să mă gândesc la altceva.

Haine noi.

Vopsea de păr.

Brânză.

Eschivare, multă de tot. Trebuia să dau piept cu realitatea vieții mele imediat. Trebuia să decid dacă voiam să-mi consum energia pe o perioadă nedefinită la Londra sau... să încerc ceva nou.

Când mă gândeam la locul meu de muncă, orice senzație de groază se metamorfoza în bucuria imaginară pe care aș fi simțit-o dacă aș fi intrat în biroul lui Anthony și mi-aș fi dat pe loc demisia.

Și când m-am gândit la mamele mele nu le-am văzut smulgându-și părul din cap din cauza dorinței mele de a mă muta departe. Mi-am închipuit cât de fericite ar fi pentru mine dacă aș pleca într-o aventură la Boston, unde aș fi putut locui câțiva ani.

Iar când m-am gândit la apartamentul meu, n-am simțit nimic. Niciun sentimentalism, nicio părere de rău că mă mut. Tot ce era acolo — de la covorul albastru și uzat din living room la cuvertura albă de pe pat — asociam cu cele mai nebune zile ale mele de când aveam 20 și ceva de ani sau cu Mark.

Mark, care îmi semănase în atât de multe privințe. Aveam totul în comun: iubeam amândoi cârciuma din colț, aveam tendința de a ne îmbăta puțin și de a cânta în gura mare, mai tare decât ni s-ar fi permis la cât de afoni eram. Împărtășeam dragostea pentru culoare,

sunet și spontaneitate. Dar era o rutină atât de ușurică, aproape frivolă. O astfel de existență nu cerea nimic din partea mea; era o viață fără nicio provocare.

Când m-am îndepărtat de toate acestea, am văzut că viața mea din Londra era simplă, dar nu mă mulțumea deloc și nu avea să-mi ofere niciodată ceea ce-mi doream.

Din nefericire, acum îmi doream ca Jensen să fie cu mine și să am un apartament la Boston, aproape de un cerc de prieteni cu Golden Retriever cu urechi blege și cu copii care se costumează în Superman și spiriduși. Viața mea în Londra era captivă între zilele petrecute la o slujbă pe care o uram și nopțile cu alcool și somn pe canapea. Ironic, poate, însă această vacanță care părea să-mi fi schimbat perspectiva asupra consumului de băutură a constat în patru zile la rând de degustări de vin și bere, urmate de alte nouă zile petrecute într-o cabană cu jocuri de societate și dezmăț. Mi-a trecut prin cap că motivul pentru care prietenii mei se bucurau de ceea ce urma după excursie era că ei — spre deosebire de mine — aveau vieți adevărate la care să se întoarcă.

De exemplu: dintre cele 326 de e-mailuri pe care le aveam în inbox când m-am întors, doar trei erau de la altcineva în afara departamentelor de vânzări ale unor magazine. Nimeni nu mă sunase în tot acest timp cât fusesem plecată, deși Mark trecuse pe la apartament și golise cămara aproape în totalitate de mâncare.

Ce labagiu incredibil!

M-am așezat pe jos, în mijlocul apartamentului meu liniștit, cu valiza încă făcută lângă ușă, și am mâncat piersici dintr-o conservă.

Acesta era pragul de jos? Această imagine a mea, ciufulită și nespălată după zbor, cu fusta strâmbă din motive absolut respectabile, luând cina pe jos? Așa mă vor găsi oare autoritățile, întinsă pe covor, ronțăită de șobolani?

Poate că pragul de jos fusese atins acum câteva săptămâni, când dădusem peste Mark și peste amanta lui în patul meu?

Ar fi trebuit să mă deprime faptul că puteam alege din mai multe praguri de jos, dar nu m-a cuprins nici tristețea și nici furia. Mi-era foame de ceva... altceva decât de piersici.

Le-am aruncat la coșul de gunoi și m-am dus în dormitor. Nici măcar nu voiam să mai dorm aici.

Deciziile sunt un lucru ciudat. În filme, seamănă cu o sperietură, cu revelația iminentă a unui răspuns și — în cele din urmă — cu un zâmbet îndreptat spre cer. Pentru mine, decizia de a mă smulge din realitatea mea prezentă era mai degrabă o clipire prelungită, o ridicare din umeri și o replică rostită cu glas tare:

— Hai să-mi fut una.

* * *

Mi-am dat demisia marți după-amiaza.

Plănuisem să demisionez luni, dar când am ajuns la muncă mi-am dat seama că nu-mi voi putea permite chiria apartamentului fără o slujbă bine plătită și că trebuia să vorbesc întâi cu mamele mele ca să văd dacă era OK să mă întorc acasă până când puneam lucrurile la punct. Normal, au fost extrem de bucuroase.

— Vrei să te muți la Boston! a zis Coco, bătând din palme. Iubita mea, nu vei regreta. Nu vei regreta câtuși de puțin.

— Voi avea totuși nevoie de o slujbă, am mormăit, mușcând dintr-o felie de morcov.

— Le pui tu pe toate în ordine, a spus Lele, cuprinzându-mă cu brațul pe după umeri. Ești singurul nostru copil. Te vom ajuta să cazi în picioare.

Anthony, șeful meu, nu a fost atât de încântat.

— Unde te duci, deci? a întrebat marți dimineață, când mi-am luat inima în dinți și am intrat în biroul lui, ca să-i dau vestea cea mare.

— Nu sunt sigură deocamdată, am zis, iar expresia sa dezamăgită s-a transformat într-una disprețuitoare. Iau în considerare mai multe variante.

Şi aşa era. Trimisesem în acea dimineaţă e-mailuri la toate adresele de pe lista pe care mi-o dăduse Hanna. Mă rog, la toate adresele de pe listă în afară de adresa lui Jensen. Nu mă sunase şi nici nu-mi trimisese vreun mesaj sau vreun e-mail de când plecasem din casa lui, în acea dimineaţă. Trecuse aproape o săptămână şi mă întrebam dacă oare şi-a dat măcar seama că nu mai sunt în Boston.

Anthony s-a aplecat, zâmbind cu subînţeles.

— Nu ţi-ai găsit alt job?

Aproape că fusese concediat cu doi ani în urmă, când Ruby şi-a dat demisia, şi se vorbea despre un proces. Dar lucrurile s-au liniştit când Richard Corbett i-a plătit cu discreţie lui Ruby o sumă de bani care a rămas confidenţială. De atunci, Anthony s-a purtat cum se cuvine cu angajaţii lui, dar asta nu însemna că uneori nu era un mare dobitoc. Aşa era el croit.

M-am chinuit să nu mă afund şi mai mult în scaunul meu.

— Încă nu, dar nu cred că voi avea probleme în a-mi găsi una.

— Nu fi nebună, Pippa. Rămâi aici până îţi găseşti.

Ştiam că aşa ar fi fost înţelept, dar necazul era că nu puteam. Nu puteam rămâne aici nici măcar o secundă în plus. Îl disprețuiam, şi pe el, şi munca mea, şi birourile inexpresive şi faptul că la sfârşitul zilei de lucru eram atât de nefericită încât mă duceam direct la cârciumă.

Îmi plăcea la nebunie persoana care fusesem în Boston.

Uram persoana în care mă transformam aici.

— Ştiu că nu am anunţat din vreme, dar o să-mi dai o recomandare bună când te va suna cineva, nu-i aşa, Tony?

A şovăit, jucându-se cu un pix pe birou. Fusesem mâna lui dreaptă de când plecase Ruby, iar Richard mă promovase, de la stagiar la inginer în cadrul echipei. De acolo, avansasem până la statutul de inginer asociat şi nici nu aveam încă masteratul terminat. Indiferent ce credea Tony faţă de plecarea mea, nu putea nega faptul că fusesem genială sub îndrumarea sa.

— Aşa o să fac, a spus în cele din urmă.

Și într-un rar moment de amabilitate a adăugat:

— Îmi pare rău că pleci.

M-a luat puțin prin surprindere, ca și cum m-ar fi străbătut un mic curent electric.

— Eu... Îți mulțumesc.

Mi-am eliberat biroul, am cărat totul într-o cutie, cu metroul, m-am întors acasă.

Și am început să-mi împachetez bagajul.

* * *

Mobilul îmi suna pe masa din salon, readucându-mă la realitate din încercarea stupidă de a decide ce exemplare din revista *Glamour* voiam să păstrez. M-am târât spre masă și, cu inima bătându-mi cu disperare — în săptămâna de când revenisem acasă, primisem deja patru telefoane de la posibili angajatori din Boston — m-am întins după telefon. Era Mark.

— *Acum* mă suni? am zis, fără să-l salut.

L-am auzit cum trage aer adânc în piept.

— E un moment nepotrivit?

Am privit în gol.

— Ți-ai tras-o cu altă femeie la mine-n pat. *Și apoi* mi-ai luat tot ce aveam în casă și în viața mea.

— Vorbești ca o americancă.

— Du-te dracului.

— Ai dreptate cu ce am luat din casă. Îmi cer scuze, Pipps. M-am luat cu munca și nu am avut timp să fac cumpărături.

Am oftat, așezându-mă din nou pe jos și sprijinindu-mă de canapea.

— Ei bine, după ce m-am întors la miezul nopții după trei săptămâni petrecute în State, de-abia așteptam să mă duc la cumpărături.

A gemut, apoi a murmurat:

— Te-am sunat să-mi cer scuze și încă un lucru.

— Poate chiar mai multe.

A oftat și a zis încet:

— Îmi pare atât de rău, Pipps. Îmi pare atât de rău pentru ceea ce am făcut.

Asta m-a redus la tăcere.

Nu era vorba că Mark nu-și cerea de obicei scuze. Însă nu părea de multe ori atât de *sincer*.

Am devenit brusc precaută.

— Ce pui la cale? am întrebat bănuitoare.

— Te-am sunat doar pentru că mi-e dor de tine și voiam să știu cum te-ai distrat în vacanță.

— Nu mi-o mai trag în veci cu tine, am mârâit, preventiv.

Mark s-a priceput întotdeauna să-mi topească furia prin seducție. Numai gândul ăsta mă făcea să mă simt perversă și neloială. Sărutul lui Jensen era încă pe buzele mele, îi simțeam atingerea pe tot corpul. Nu știam cât va mai dura până puteam să scap de aceste senzații. Și, deocamdată, nici nu eram sigură că *vreau* să scap.

— Nu de asta te sun, a zis cu glas stins, nu pentru sex. Au trecut cinci săptămâni de când nu te-am văzut și mi-e tare dor de tine... și-mi dau seama că am fost un mare dobitoc.

— *Mare* e puțin spus. *Dobitoc* e puțin spus.

A început să râdă.

— Ne vedem diseară la cină?

Am clătinat din cap.

— Mă iei la mișto?

— Haide, a insistat el. M-am gândit mult la ce-am făcut și la cât de oribil m-am simțit când Shannon mi-a făcut asta *mie*. Și m-am tot frământat de-atunci.

Era rândul meu să izbucnesc în râs.

— Mark, tu te auzi? Vrei să ne vedem la cină ca să te simți tu mai bine pentru că ți-ai tras-o la mine în pat cu altă femeie?

— Tu nu te-ai simți mai bine dacă m-ai vedea cerându-ți umilit iertare?

Nu-i stătea în fire să spună genul ăsta de lucruri, să-şi exprime remuşcările în felul acesta. Şi chiar dacă o făcea, ştiam că răspunsul meu va fi nu. Eram atât de legată de Jensen în acest moment. Nu m-aş simţi mai bine; nu m-aş simţi nici mai rău. Nu m-aş simţi *în niciun fel.*

Nu Mark era persoana pe care mi-o doream.

Şi atunci, m-am întrebat, de ce nu m-aş duce? Dacă unul dintre noi s-ar putea împăca oarecum cu situaţia, de ce nu ar fi el acela?

— Mie mi-e indiferent, i-am zis. N-ai decât să ai tu regrete şi remuşcări. Dar eu voi fi la The Yard, la 7:30, şi-mi va fi foame.

Şi apoi am închis telefonul.

* * *

Când l-am cunoscut pe Mark, deşi era încă îndrăgostit de Shannon, mă pregăteam o oră pentru întâlnirea cu el, la cârciumă. El apărea nebărbierit, îmbrăcat cu nişte pantaloni de trening şi cu un tricou vechi cu Joy Division, iar eu veneam perfect machiată şi coafată, purtând cu graţie fusta de mătase de culoare verde-electric şi puloverul roşu de caşmir, mulţumesc foarte mult.

Proba de foc s-a dat în prima noapte în care a rămas la mine şi s-a trezit în faţa ochilor cu persoana mea, aşa cum eram în realitate: cu părul mov care putea fi confundat cu uşurinţă cu un cuib de păsări şi fără niciun strop pe machiaj pe faţă. Şi acela a fost momentul de glorie al lui Mark: m-a privit şi a zis şoptit:

— Uite-o cât e de minunată.

Poate că Mark greşise de multe ori, dar întotdeauna mă făcuse să mă simt frumoasă, aşa cum eram. În timp ce mă pregăteam de cină — trăgându-mi pur şi simplu pe mine o pereche de pantaloni vechi de trening şi un pulover albastru — mi-a trecut prin cap că aceasta era una dintre privinţele în care Jensen mă dezamăgise. Părea întotdeauna să reziste apropourilor lui Ruby privitoare la părul meu frecvent vopsit, cu un zâmbet răbdător sau cu un hohot nervos de râs. Nu păreau să-i placă nici hainele mele, nici aspectul meu, de fapt.

Mă durea să constat că adorația mea pentru el avea această mică spărtură. Mă durea că nu primisem nicio veste de la el, întrebându-mă dacă oare Becky o fi primit, să nu primesc nici măcar un sigur mesaj sau e-mail sau apel după toate cele petrecute. Dar încă nu eram gata să renunț definitiv la el, pentru că simțeam că, în adâncul sufletului meu, pe lângă sentimentele mele față de Jensen, erau și sentimentele față de o versiune idealizată de-a mea, pe care voiam s-o cunosc. Una care să se bucure de ceea ce face, care să-și găsească oameni cu care să-i fie drag să-și petreacă serile, care să-și urmeze ambiția și simțul aventurii.

Dar, când mă uitam acum la mine, voiam să mi-o amintesc și pe *această* Pippa: cea care purta ce haine avea chef și nu se îmbrăca dimineața special pentru vreun bărbat sau vreun prieten sau pentru nimeni altcineva decât pentru ea.

Am aruncat o privire spre ceas. Aveam timp s-o sun pe Tami și să ajung acolo până la cină.

* * *

A fost primul lucru pe care l-a observat și chipul i s-a umplut de o expresie ușor nostalgică.

— Ți-ai vopsit părul, a exclamat Mark.

M-am apropiat, lăsându-l să mă îmbrățișeze.

— Era momentul.

Mi-a atins o șuviță, mângâind-o.

— Mă face să-mi fie dor de tine.

— Pe mine mă face să dansez, am replicat, evitându-i atingerea.

— Am putea să mergem la Rooney, a propus, crezând că pe bune am chef de dans.

Dar nu a priceput. Voiam să spun că vopsitul părului mă făcea fericită, mă făcea să fiu eu însămi. Am încuviințat când am fost întrebați dacă masa din seara aceea e pentru două persoane. Am urmat-o pe hostesă la o măsuță din spate, de lângă perete.

— Nu vreau să merg nici la Rooney, nici la Squeaky Wheel, nici în vreunul dintre locurile în care mergeam de obicei.

— Eşti foarte supărată pe mine, a zis încet, întorcând meniul pentru a putea citi lista de cocktailuri.

— Nu mai sunt. Dar nici nu vreau să ne trecem în revistă trecutul în seara aceasta.

S-a holbat la mine, studiindu-mă din priviri, şi apoi a dat puţin din cap.

— Eşti altfel.

— Ba nu sunt.

S-a apropiat de mine, clătinând din cap.

— Ba eşti. Nu-ţi mai place aici.

Mark fusese mereu perspicace când avea chef să fie.

— I-am luat locul lui Trinity când a plecat de la firmă, i-am reamintit, iar tu mi te-ai vârât în pat când te-ai despărţit de Shannon.

Am adăugat, ignorându-i expresia crispată şi îndurerată:

— Şi mi-am dat seama că două dintre cele mai importante aspecte ale vieţii mele mi-au fost ca nişte articole de mâna a doua.

— Cu noi nu a fost aşa, Pipps, a insistat Mark.

Am clătinat din cap.

— Când eram doar prieteni, sunt sigură că te simţeai bine cu gândul că aşteptam nerăbdătoare orice aveai tu chef să-mi oferi. Simţi nevoia de atenţie, iar eu te voiam pur şi simplu *pe tine*. Dar se întâmplă ceva când trădezi pe cineva care-ţi oferă totul. Generozitatea acestuia se stinge. Şi tu ar fi trebuit să ştii asta mai bine decât oricine altcineva. Aşa că eu cred că voiai să ieşi din relaţie, doar că erai prea laş să mi-o spui.

Pentru prima oară nu m-a contrazis imediat. Se holba la paharul său de apă, mişcând un deget peste condensul care se formase pe marginea acestuia.

— N-am premeditat toată situaţia asta. Am cunoscut-o la...

— Nu vreau să ştiu nimic despre ea, i-am reamintit tăios, întrerupându-l. Nu-mi pasă deloc.

Mark m-a privit surprins.

— Nu *ea* era problema, i-am spus. Tu erai. Nu e nevoie să dăm vina pe altcineva pentru ceea ce ai făcut tu, şi nici măcar *tu* nu ai de ce să dai vina pe altcineva.

Mi-a zâmbit.

— Uite-o cât e de minunată.

— Nu spune asta, am mormăit, ştergându-i astfel zâmbetul de pe buze. Aceasta nu este o incursiune pe aleea amintirilor. M-ai rănit. Ai adus o altă femeie la noi în casă, în patul nostru.

A înghiţit în sec greoi, dând din cap.

— Îmi pare rău.

Trebuia să cântărească ce urma să spună, pentru că, în ciuda faptului că fusese aici de mai multe ori, a luat meniul şi l-a scanat înainte de a privi fix în acelaşi punct preţ de un minut întreg.

M-am uitat şi eu pe meniu, m-am hotărât să-mi comand friptură cu cartofi şi l-am lăsat deoparte. Chelneriţa a venit la masa noastră, ne-a luat comanda şi ne-a lăsat în tăcerea noastră prelungită.

Din felul în care-şi încleştase dinţii, am presupus că Mark urma să-mi spună că mă înşel şi că el nu a sabotat relaţia în mod intenţionat şi că era un iubit devotat, care pur şi simplu a făcut o greşeală nevinovată. Dar când a deschis gura, a spus ceva la care nu mă aşteptam deloc:

— Poate că ai dreptate. Nu ştiu.

Am râs sec.

— E îngrozitor. Chiar e.

— Ştiu, a spus cu durere în glas. Dar uite cum stă treaba: tu ai fost alături de mine când m-a părăsit Shannon. M-ai ascultat, m-ai făcut să râd, te-ai îmbătat şi ai cântat cu mine şi... mi-ai fost cea mai bună prietenă. Eu *voiam* să fiu îndrăgostit.

M-am lăsat pe spate şi m-am sprijinit cu mâinile zdravăn de masă ca să nu mă-ntind şi să-l pocnesc.

— Voiam să fie şi iubire la mijloc. Am crezut că era. Dar, de fapt, nu era. Era pasiune. Erai superbă şi fermecătoare şi ţi-ai dat seama

imediat cum să mă faci să mă simt bine în pat. În zilele noastre, asta pare un nenorocit de basm.

A zâmbit în timp ce spunea asta și am surâs și eu.

— Dar îți jur că nu am inima frântă.

A încremenit.

— Nu am inima frântă, am repetat. Eram furioasă și umilită și voiam să-ți tai coaiele și să ți le torn în bronz, dar apoi am plecat, am cunoscut pe cineva și... cred că m-am cunoscut și pe mine.

— Ai cunoscut pe cineva? a întrebat.

Am înăbușit subiectul din față.

— N-ai niciun drept să mă întrebi despre asta.

A râs:

— OK. Chiar dacă asta mă va scoate din minți?

L-am ignorat și m-am sprijinit cu coatele de masă.

— A mai fost căsătorit, cu o femeie pe care a cunoscut-o în facultate și cu care a avut o relație câțiva ani. La patru luni după cununie, ea l-a părăsit. I-a spus că nu simțea ce trebuie să simtă, nu voia să fie căsătorită cu el.

Mark a fluierat pierdut.

— Nu mai face pe uimitul. Puteam să fim noi în locul lor.

M-am îndepărtat de masă și m-am sprijinit din nou de spătar.

— De ce sunt oamenii atât de lași? De ce le ia atâta timp să-și dea seama ce e în inimile lor?

— Noi doi am fost împreună un an și tocmai ai recunoscut că nici tu nu m-ai iubit, mi-a reamintit Mark.

L-am privit în ochi.

— E adevărat. Dar eu nu te-aș fi rănit vreodată încercând să mă lămuresc. Aș fi discutat cu tine.

Mark i-a mulțumit chelneriței care îi adusese whisky-ul și apa minerală. A sorbit din pahar și a observat că eu nu comandasem nimic de băut.

— Tu chiar nu bei nimic? m-a întrebat făcând un semn cu paharul către mine.

Așa obișnuiam: să ne așezăm, să comandăm de băut, să comandăm de mâncat, apoi iar de băut. Și iar de băut, poate. Nu aveam nimic împotriva tăriei, dar preferam căldura vinului, vântul răcoros de afară și brațul lui lung încolăcit peste umerii mei în timp ce priveam asfințitul dincolo de o podgorie.

Sau de oriunde altundeva.

Dacă aș fi băut în seara asta, nu m-aș fi putut limita la un singur pahar și m-aș fi dus acasă terminată și deprimată, și probabil l-aș fi sunat, să-i spun că mi-e dor de el.

Și apoi?

Era posibil să nici nu fie surprins de un gest atât de impulsiv din partea mea.

Dar, fiind un bărbat sincer și direct, mi-ar fi reamintit că aceasta nu fusese decât o aventură.

Dar, pentru că în același timp era și un suflet singuratic, mi-ar fi promis în taină că mă va suna data viitoare când va veni la Londra.

Iar eu aș fi râs forțat și l-aș fi asigurat că sunt beată și melancolică și că am foarte multe opțiuni aici, deci totul e bine bine bine de tot.

— În seara asta nu, i-am zis lui Mark, zâmbind. Simt nevoia să renunț la unele dintre vechile obiceiuri.

* * *

Dar când am ajuns acasă — deși eram trează — mi se părea că telefonul din bucătărie flirtează cu mine.

Când se mărea, când se subția, ca o rază albăstruie de lumină lipită de perete.

Sună-l, spunea.

Fă-o. Știi că vrei să o faci.

Ți-ar prinde bine să-i auzi vocea, nu-i așa?

Mi-ar fi prins bine, dar am plecat din bucătărie și m-am dus în dormitor, unde puteam arunca mobilul într-un sertar și să-mi pun pijamalele și să mă prefac că nu simțeam o durere pătrunzătoare în

tot corpul. Voiam să-i aud glasul, voiam să prindă din vocea mea un strop de fior și bucurie.

A părut fericit când m-a văzut pe trotuarul de lângă casa lui, nu-i așa? În timp ce eu băteam câmpii și mă bâlbâiam, el a ascultat calm, apoi s-a aplecat și și-a lipit buzele de gura mea.

Numai amintirea celor ce au urmat în acea noapte m-au făcut să duc mâna la gură și să-mi ating buzele.

Într-un fel, îmi venea să-mi trag o palmă pentru că nu observasem mai multe detalii. Lucruri mărunte, felul în care-și ținea furculița sau cum scria de mână. Știam că-și bea cafeaua simplă, dar oare ținea cana de mâner sau în palmă, ca să-i încălzească mâna?

— Ce mama naibii, Pippa, mi-am zis, aruncându-mi puloverul în coșul cu rufe murdare. *Încetează.*

Ar fi fost simplu dacă aș fi știut că aceste gânduri la Jensen erau un fel de discurs motivant, un fel de a mă convinge să plec din Londra și să-mi păstrez curajul la cote înalte. Dar nu era asta. Nu mi-era teamă să părăsesc Londra și, de fapt, nu eram nerăbdătoare să-l anunț pe Jensen că urma să mă mut la Boston dacă noi nu mai țineam legătura. Era vorba despre faptul că... ei bine, chiar îl plăceam.

Îmi doream să mă placă și el.

Îmi doream să mă *sune*.

Chiar atunci telefonul fix m-a speriat de moarte, sunând isteric pe noptieră. Pe telefonul ăsta nu mă sunau decât mamele mele și enervanții de agenți comerciali, așa că am răspuns — asigurând-o pe Lele că ieșirea la cină cu Mark fusese previzibil de plictisitoare și că nu, în momentul de față nu eram cu el în pat.

M-am trezit din nou cu mobilul în mână, care părea la fel de ademenitor.

Am scotocit în poșetă după hârtiile de la Hanna, despăturindu-le și trecând cu degetul peste numele lui. M-am așezat apoi pe marginea patului.

De un milion de ori în cursul istoriei lumii, o fată a sunat un băiat. Tot de un milion de ori, se simțise la fel de emoționată — ca și cum i-ar fi venit să vomite, sincer — și se întrebase vreo zece minute, dacă e o idee bună sau nu.

La Londra de-abia trecuse de ora 11 noaptea, ceea ce însemna că el poate era acasă sau că la birou cel puțin nu mai e nimeni... și era posibil să vadă că-l sună un număr de Londra, să spere că sunt eu și să răspundă.

Corect?

Am format încet numărul, apăsând fiecare tastă cu un deget țeapăn. Pe mobil apăsam pur și simplu poza lui și-l sunam, floare la ureche. Dar nu voiam asta, pentru că poza aceea era un selfie pe care îl făcusem în mijlocul podgoriei, când eram amețiți și purtam niște pălării de paie. Dacă aș fi văzut fotografia aceea, mi-ar fi trezit amintirile legate de ea. În schimb, acesta era doar un șir de cifre apăsate într-o anumită ordine. Ceva impersonal. Logic. Eram matematiciană; aveam de-a face cu numere în fiecare zi. Dacă făceam asta lent, dacă apăsam fiecare tastă fără să mă gândesc la tipare sau secvențialitate, în memoria mea nu ar fi rămas nicio urmă. Deci nu-l puteam suna la orice oră și nici numerele acestea nu mi se puteau furișa în minte, neinvitate.

Am tastat ultima cifră, ducând receptorul la ureche cu o mână care tremura îngrozitor.

Pauză.

Sună.

Inima îmi bătea atât de tare încât abia mai respiram.

A mai sunat o dată — dar de data aceasta s-a întrerupt în timp ce suna.

Ale naibii întreruperi, parcă s-ar fi uitat la telefon, ar fi văzut numărul de Marea Britanie și ar fi respins apelul.

Trebuia să fie o altă explicație, dar mintea mea nu o putea găsi.

Văzuse că-l sun. Respinsese apelul.

Am început să fac curse prin casă. Poate că în timpul orelor de lucru își setase telefonul să-i intre mesageria vocală după ce suna o singură dată. Poate că era în mijlocul unei cine de afaceri și respinsese automat apelul.

Mi-am pus un film, apoi m-au cuprins gândurile negre, și am adormit pe canapea. Când m-am trezit, era încă întuneric, iar ceasul de deasupra șemineului arăta ora 3:07 dimineața. Primul lucru la care m-am gândit a fost Jensen.

La el era puțin peste ora 10 seara.

După ce mi s-a limpezit creierul am căutat telefonul din dormitor, am format din nou numărul de pe hârtie — nu la fel de încet ca mai devreme — și am ascultat cum sună o dată. De două ori. Și apoi, când a sunat a treia oară, a intrat din nou mesageria vocală.

Chiar îmi respinsese apelul.

Mi-am spus că e cazul să închid, am simțit cum mușchii brațului mi se încordează ca și cum ar fi voit să arunce telefonul cât colo. Însă n-am putut să fac asta și m-am urât ascultând mesajul de întâmpinare, cu maxilarul încleștat și cu ochii larg deschiși.

— Ați accesat mesageria vocală a lui Jensen Bergstrom. Fie nu sunt lângă telefon, fie sunt la volan. Vă rog să-mi lăsați numele dumneavoastră, numărul de telefon sau orice altă informație relevantă și vă voi suna.

Biip.

Am tras aer adânc în piept, iar ochii parcă-mi luaseră foc. Apoi am trântit telefonul la loc în furcă.

* * *

M-am mutat din nou acasă la mamele mele la două săptămâni după ce am revenit de la Boston. Coco și-a golit atelierul de croitorie, care odinioară fusese dormitorul meu. Cu Lele care era mai mereu la firma de avocatură și cu Coco pictând în pod, simțeam că-mi retrăiesc copilăria.

Am avut şase interviuri la telefon cu şase oameni diferiţi, şi alte convorbiri ulterioare cu trei firme. Am ieşit în oraş de două ori: o dată cu un tip de la firma la care lucrasem, cu care vorbeam de multă vreme — dar numai ca prieteni, iar acum că eram singură... ei bine, nah —, şi cu un alt bărbat pe care-l întâlnisem în metrou şi care avea pantofi lustruiţi şi purta costum şi care m-a făcut să mă gândesc la Jensen. Fiecare întâlnire a fost OK, plăcută chiar. Dar în ambele cazuri am refuzat un sărut de noapte bună şi m-am dus acasă singură.

Am auzit mereu că distanţa măreşte dorul şi am luat în derâdere vorba asta. Când luam distanţă faţă de vreun fost nu mi se întâmpla decât să-nceapă să-mi umble ochii. Dar acum, la numai câteva săptămâni de când îl văzusem ultima oară pe Jensen — şi deşi o parte din mine voia să-l pocnească în stomac pentru că-mi respinsese apelul — nu mă puteam gândi la nimeni în afară de el.

Cele două faţete ale sale mi se războiau în minte: putea fi atât de tandru, de amuzant, de atent şi tot el uita când plecam din oraş, îmi respingea apelurile, făcea dragoste cu mine doar când mă aflam în faţa lui. Foarte comod.

— Eşti tare abătută, a zis Coco, aşezându-se lângă mine pe scaunul pianului, într-una dintre camere.

— Aştept un răspuns de la Turner, din Boston, am spus apăsând clapa do cu arătătorul.

Era adevărat, dar nu acesta era motivul pentru care mă uitam fix la pian de zece minute. Dar naiba să mă ia dacă aveam de gând să-l pomenesc cu glas tare pe Jensen.

— Au spus că doresc să vin acolo pentru o întâlnire faţă în faţă.

A ridicat din sprâncene.

— De la Londra. Oau, iubito, asta spune multe.

Mi-a luat mâna între ale ei şi mi-a mângâiat-o încet.

— Nu ai de gând să cauţi şi o slujbă pe aici, pentru orice eventualitate?

I-am spus, ridicând din umeri.

— Nu vreau *o astfel de eventualitate.*

Șaptesprezece
Jensen

Începuse să plouă — o burniță densă care amenința să se transforme în ninsoare —, dar încercând să-mi păstrez optimismul îmi împachetasem totuși echipamentul de sport și încălțămintea de alergare. Speram că vremea se va înfrumuseța suficient ca să îmi strecor puțină mișcare în program.

Gândurile păreau să mi se limpezească după o tură bună de alergare, iar după câteva zile de somn puțin și zero concentrare, o minte limpede suna al naibii de bine.

Oare creierul se putea bloca? M-am gândit s-o întreb asta pe Hanna la următoarea întâlnire, știind că ea fie (a) își va da ochii peste cap și va sugera că nu-mi deosebesc creierul de cur sau (b) se va lansa într-un răspuns științific, inutil de amănunțit. Și deși niciuna dintre aceste variante nu părea deloc a-mi fi de folos, ambele erau de preferat situației în care ne găseam acum: nu ne vorbeam de mai mult de două săptămâni.

În esență, reușisem să stric relațiile cu toată lumea.

Vineri dimineață, m-am hotărât să merg cu mașina la serviciu, să ascult muzică, să mă gândesc la diverse lucruri și să am ceva spațiu doar pentru mine. Un weekend fără să vorbesc cu sora mea părea OK. Două weekenduri era ceva oribil. Nu eram sigur că-l pot duce și pe cel de-al treilea și nu știam exact *de ce ar trebui* să fac asta. Nu prea aveam chef să-mi cer scuze, dar nici nu voiam să dau vina pe ea pentru tot ce se întâmplase. Toată povestea era extrem de căcăcioasă.

În mașina mea era liniște, în afara picăturilor de ploaie ce cădeau pe capotă și a motorului silențios. Și pentru că ora de vârf era un adevărat coșmar, aveam foarte mult timp să mă gândesc la tot ceea ce spusese ea, la tot ceea ce spusesem eu și la faptul că Hanna avea dreptate deplină, iar eu fusesem un mare dobitoc.

De ce, de ce, de ce am plecat tocmai azi cu mașina?

Mi-am amintit că într-una dintre primele zile ale excursiei noastre ne-am blocat în trafic. Eu zâmbeam și mă bucuram de vacanță, în timp ce Pippa inventa câte o poveste despre fiecare dintre persoanele din mașinile din jurul nostru: bărbatul din dreapta noastră pusese la cale jaful unei bănci — era evident — *Uită-te la cearcănele lui și la vinovăția care-i apasă umerii, uită-te cât pare de împovărat!* O mamă epuizată cu câțiva copii pe bancheta din spate se întorcea acasă de la o petrecere, a spus Pippa, iar micul zâmbet de pe fața ei se datora faptului că-și cumpărase o sticlă cu vin cu o zi înainte.

Acum, o femeie din SUV-ul negru din stânga mea dansa în scaun și cânta împreună cu radioul. În dreapta, un bărbat cam de vârsta mea își ținea privirea în oglinda retrovizoare și gesticula cu mâinile agitat când vorbea cu copiii aflați pe locurile din spate. Sunt sigur că viețile lor erau fascinante... Dar eu nu mă pricepeam deloc să inventez povești despre ei, așa cum făcuse Pippa.

Însă obiceiul ei de a visa cu ochii deschiși mi se transmisese puțin și mie, pentru că, odată ce-mi intrase în minte rămăsese acolo, alungând gândurile neplăcute legate de cearta cu sora mea. M-am trezit întrebându-mă ce face Pippa la Londra, așa cum și ea se întrebase ce

fac eu la Boston. Oare lua metroul până la serviciu? Mergea pe jos? Avea mașină?

În timpul vacanțelor pe care le petreceam acasă, în timpul facultății, furam tot timpul cheile mașinii tatei și plecam prin oraș noaptea târziu, mă furișam cu Will pe terenul de fotbal și beam bere până când adormeam și ne trezeam plini de rouă și furnici și trebuia să conduc până acasă înainte să-și dea cineva seama că a dispărut mașina. Poate că în adolescență Pippa fura și ea cheile mașinii mamelor ei și-și plimba prietenii pe străzile Londrei. Poate că se giugiulea cu băieții pe bancheta din spate și cânta cât o țineau plămânii, cu geamurile coborâte și cu vântul șuierând prin mașină.

Un claxon m-a trezit la realitate, speriat de șirul gândurilor mele. Petrecusem mai mult timp decât mă așteptasem gândindu-mă la ce ar face Pippa într-un moment sau altul. Având în vedere, mai ales, că toată povestea noastră fusese *o aventură*.

Nu-i așa?

În ciuda faptului că plecasem devreme, am ajuns la ședința internă de la birou cu o jumătate de oră întârziere. Aveam numai ședințe toată ziua, de la 8:30 la 18:30, cu un prânz de afaceri în sala de conferințe.

Nu aveam timp pentru asta — trecuse deja de ora 9 —, dar nu conta: voiam s-o sun pe Hanna.

M-am ridicat, am închis ușa biroului meu și m-am așezat la birou. Am luat telefonul și am format numărul Hannei, încruntându-mă când a intrat mesageria vocală. Desigur, naiba să mă ia. La ora asta preda cursuri.

— Zig — *Hanna*, eu sunt. Sunt la birou. Sună-mă pe mobil când ai timp. Am o zi destul de aglomerată, dar poate luăm cina împreună sau facem ceva în weekendul acesta? Te iubesc.

Am închis, mi-am luat mobilul și m-am îndreptat spre sala de ședințe, verificându-mi e-mailurile în mers. Era unul de la o adresă pe care nu o recunoșteam, ceva de genul ox.ac.uk, și mi-a luat un moment până să-mi dau seama că era de la Ruby.

Salutare, prietene drag!

Voiam să-ți trimit fotografiile acestea din timpul excursiei noastre! Sper că totul îți merge bine și că ne vom revedea în curând.

xoxo
Ruby

Ataşate erau câteva poze pe care le făcuse în diversele opriri din vacanță și am ezitat puțin înainte de a le deschide, întrebându-mă dacă, mental, eram în cel mai bun moment pentru a mă afunda în amintiri.

Am riscat.

Prima fusese făcută în ziua în care am ajuns la Will și Ziggy acasă. Ne înghesuiserăm în dubiță și zâmbeam cu toții. Erau diferite cadre cu noi de la degustări, mese și drumeții, instantanee când râdeam cu toții la vreo glumă. Era interesant de urmărit evoluția interacțiunilor mele cu Pippa prin intermediul fotografiilor. Începuserăm atât de politicoși — spatele drept, zâmbete prietenoase, mult spațiu între noi. Dar toate astea dispăruseră complet când am ajuns în Vermont. Nu se mai observa acea distanță de siguranță specifică străinilor; îi luase locul acea familiaritate dintre prietenii transformați în amanți, cu brațe încolăcite în jurul trupurilor și cu degete înlănțuite. Era aproape dureros să văd felul în care o priveam și, când am deschis o poză în care Ruby ne surprinsese ieșind din pădure — cu ochii strălucitori, îmbujorați, cu părul ciufulit și cu hainele strâmbe — am închis aplicația de e-mail. Era destul de greu acum că aveam aceste amintiri; nu mai voiam să le retrăiesc și pe ecranul telefonului.

* * *

Pe la ora unu mi-am strâns lucrurile și m-am îndreptat spre sala mare de conferințe de la al doilea etaj. Stomacul a început să-mi

chiorăie când am simțit aroma cafelei ce umplea holul și mi-am dat seama că nu mâncasem nimic de la micul dejun.

În timp ce mă întindeam după o banană de pe masa cu gustări am simțit o mână pe braț. Era John, asistentul șefului meu.

— Domnule Bergstrom. Domnul Avery ar vrea să vă opriți în biroul lui un minut, înaintea ședinței.

M-am îndreptat de spate și am văzut cum îmi zâmbește politicos și pornește în direcția în care trebuia să-l urmez. Am simțit cum mi se ridică părul de pe ceafă. Trebuie să fi existat un motiv bun pentru ca Malcolm Avery să dorească să mă vadă înainte de ședință, mai ales că amândoi urma să luăm parte la aceasta și toată lumea începea să-și facă apariția.

— Jensen, a spus Malcolm închizând dosarul la care lucra. Intră. Speram să avem câteva minute la dispoziție ca să discutăm înainte să mergem la întâlnire.

— Desigur, am zis și am intrat în biroul său.

A făcut un semn discret spre ușă.

— Închide-o, dacă nu te superi.

Emoțiile mi s-au transformat direct într-un pârâu de transpirație.

Prin minte îmi treceau un milion de lucruri — toate chestiile cu care aș fi putut s-o dau în bară în ultimele câteva luni — și în cele din urmă m-am oprit la harababura de la Londra. Rahat.

— Ia loc, a spus Malcolm, aranjând câteva hârtii din fața sa. Cum merg lucrurile?

— Bine, am spus gândindu-mă la cazurile la care lucram, și încercând să-i ofer noutăți pe care ar fi dorit să le audă. Walton Group ar trebui să se închidă înspre sfârșitul lunii, iar Petersen Pharma spre finalul anului.

— Și Londra? a întrebat.

— Au fost câteva impedimente la biroul din Londra.

A clătinat din cap, iar eu mi-am înghițit nodul din gât.

— Nimic din ceea ce nu putem gestiona, va trebui să fim mai atenți decât ne așteptam...

— Știu că tu ai urmărit dosarul acela, a zis. Cunosc situația.

Malcolm și-a împreunat mâinile pe birou în fața sa și m-a privit îndelung preț de un moment.

— Jensen, tu știi cum merg lucrurile pe aici. Zilele astea nu e pur și simplu suficient să practici dreptul cu competență — aproape oricine cu diplomă în drept poate face asta. Noi însă avem nevoie de asociați și parteneri care să aducă bani mulți în firmă. Care să inspire încredere și să extindă afacerea. Care s-o *mențină*. Știi... când am deschis firma îmi făceam în fiecare lună o estimare aproximativă a indicelui de profitabilitate.

Am făcut ochii mari, iar el a surâs.

— E adevărat. Calculam orele pentru care îi taxam pe clienți, apoi le comparam cu cheltuielile pe care angajatorul le suporta în numele meu — totul, de la salariul pe care-l plăteam secretarei la costul energiei electrice din biroul meu. Pe atunci nu aveam computere, așa că le notam pe toate într-un carnețel pe care-l păstram în buzunarul interior al sacoului. Plăteam prânzul unui client, adăugam acolo. Aveam nevoie de o cutie cu agrafe, adăugam acolo. Țineam socoteala acestor cifre pentru că așa știam când aduc profit sau când nu aduc. Când eram față în față cu șeful meu le aveam acolo pe toate, negru pe alb, toate lucrurile pentru care *eu* eram responsabil, lucrurile pe care *eu* le influențasem. Într-o bună zi m-a privit și mi-a spus: „Un om care este atât de ordonat trebuie să fie în tabăra mea". La scurt timp după asta am fost făcut partener.

Am dat din cap, deși nu eram deloc sigur unde voia să ajungă cu discuția asta.

— Pare un sistem grozav.

— Văd la tine aceeași pasiune, același devotament, a spus. Orele lucrate nu sunt singurul motiv pentru care cineva ajunge partener — deși, am primit asigurări că tu faci mult mai multe decât este cazul, nu-i așa?

Am încuviințat.

— Așa cred.

— Avem nevoie de cineva care să poată gestiona cazurile importante cu profesionalism și eficiență. Avem nevoie de cineva care să conducă întregul proces, care să gestioneze interacțiunile la orice nivel cu pricepere, care e cea mai bună imagine pentru firmă și aduce clienți noi pentru că aceștia aud doar lucruri bune despre firmă. Sigur, e posibil să mai existe probleme ici-colo, cum ar fi cele de la biroul din Londra, oamenii care identifică aceste probleme și muncesc să le rezolve sunt cei care rămân în firmă. Tu construiești relații noi și gestionezi o fuziune importantă și beneficiezi în continuare de respectul echipei tale.

A făcut o pauză, aplecându-se spre mine.

— Fac pariu că dacă te întreb, și tu ai un carnețel de genul acesta, nu-i așa?

Aveam. Aveam un tabel cu toți clienții mei, cu stadiul dosarelor la care lucram și cu facturile emise, din ziua în care am fost angajat ca asociat.

— Așa e, am confirmat.

A râs și a lovit cu mâna în birou.

— Știam eu. Și de-asta voi propune să devii partener la ședința la care trebuie să mergem... — s-a uitat la ceas — de acum cinci minute. Felicitări, Jensen.

* * *

M-am aruncat pe canapea și priveam în tavan. Dacă viața mea ar fi însemnat o listă cu obiective de atins — ceea ce, să fim cinstiți, cam era — atunci obiectivul trecut la prima poziție ar fi avut o bifă roșie și strălucitoare lângă el. După ședință, am primit oferta oficială de a deveni *partener* — reușisem, în cele din urmă.

Atunci care mama dracului era problema? În loc să ies în oraș și să sărbătoresc cu restul echipei sau să-mi sun prietenii, stăteam singur în living, privind în gol.

Mi-am întins picioarele și le-am pus pe măsuța de cafea, sorbind din bere. Reușisem lucrul pentru care îmi petrecusem muncind

toată viața de adult, dar, în loc să mă simt mulțumit, mă simțeam neliniștit. Întreaga fază era dezamăgitoare. Îmi croisem drum glorios spre și mai multă muncă, spre și mai multe responsabilități, spre și mai multe îndatoriri.

Limba mare a ceasului ticăia în tăcere. Voiam să discut despre asta cu cineva, pentru că, fără îndoială, exista cineva în viața mea care s-ar bucura pentru mine și care ar alunga amorțeala aceasta. Aș fi putut s-o sun din nou pe Hanna; și ea era dependentă de muncă și știa ce înseamnă să ți se recunoască meritele și să fii promovat pentru realizările tale. Dar nu mă sunase încă și nu voiam să insist, dacă era ofticată rău pe mine.

Și părinții mei s-ar fi bucurat enorm. După ce fusese căsătorit cu mama vreme de 40 de ani, tata știa mai bine decât oricare dintre noi importanța echilibrului dintre muncă și viața de acasă.

Viață. Acasă.

Albul imaculat al pereților goi din casa mea mă liniștise întotdeauna; în contrast intenționat cu aglomerația de la birou și cu zgomotul permanent de telefoane ce sunau, voci ce strigau pe hol, pantofi zornăind pe suprafața de marmură. Casa mea fusese spațiul meu blând, steril. Dar brusc mi se părea complet lipsit de viață.

Și cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât îmi dădeam seama că ceea ce lipsea casei mele lipsea și vieții mele, în general: energie. Spontaneitate. Sunet și muzică, râs și sex, greșeli și triumf.

Cu această idee limpede venise și sentimentul pe care-l aveam când mă trezeam și o vedeam pe Pippa dormind pe perna de lângă mine sau coborând treptele casei din Vermont. Când îi vedeam picioarele lungi întinse pe canapea în timp ce citea. Senzația era acel fior, acea tresărire aproape dureroasă a inimii, când aceasta are ceva de spus.

Mi-era dor de ea. O doream. Voiam să fie aici *cu mine* — sau eu cu ea — și voiam să găsesc acea bucurie în lucrurile mici pe care ea părea s-o stăpânească atât de bine.

Îmi lipsea râsetul ei dezlănțuit și entuziasmat și felul în care-și strâmba nasul când cineva folosea cuvântul *umezeală*. Îmi lipsea felul în care îmi desena lent litere și nori și spirale pe spate când mă odihneam deasupra ei, trăgându-mi sufletul. Îmi lipsea senzația de a fi înăuntrul ei, dar, mai mult de-atât, îmi lipsea senzația de a fi cu ea. Fără să facem nimic, pe bune, doar... să fim împreună.

M-am ridicat, am urcat în fugă la etaj, am scos prima valiză pe care am găsit-o și am început să arunc lucruri în ea: cămăși, pantaloni, boxeri. Am azvârlit conținutul dulapului de la baie în geantă și am închis-o cu un zornăit tăios.

Nu știam ce o să spun când voi ajunge acolo — sau ce va spune ea — așa că mi-am repetat în minte aceleași cuvinte, la nesfârșit: *Te iubesc. Știu că trebuia să fie ceva trecător, dar nu e. Vreau să deslușesc restul poveștii.*

* * *

Când am intrat pe I-90, mi-am dat seama că nu am rezervat bilet de avion spre Londra. Râzând, am sunat la firma de rezervări Delta. Mașinile treceau în viteză pe lângă mine și, după doar câteva minute, mi-a răspuns o operatoare.

— Bună ziua, a spus o femeie, pe un ton voios și amabil. V-am recunoscut după numărul de telefon. Puteți confirma adresa de domiciliu?

Am recitat-o în grabă, sesizând viteza din propria voce.

Femeia a confirmat, întrebându-mă de ce anume am nevoie, unde zbor, când aș fi dorit să plec. Nu s-a arătat surprinsă de dorința mea imediată de a zbura peste Atlantic.

— Și data la care vă întoarceți?

Am încremenit; la partea aceasta nu mă gândisem. Dacă eliminam din ecuație munca sau orice altă responsabilitate, aș fi putut spune că în cel mai bun caz urma să stau o săptămână — poate două — înainte de a mă întoarce acasă. Mi-aș fi dorit să ne întoarcem

împreună sau cel puțin să ne înțelegem și să stabilim un plan de a continua. Puteam să aștept. Puteam să am răbdare.

Nu m-aș fi putut însă resemna niciodată cu acea replică: *Sună-mă când treci pe la Londra.*

— Nu vreau bilet de întoarcere deocamdată, am zis.

— Nicio problemă, a spus femeia și apoi, ca și cum mi-ar fi simțit îngrijorarea, a continuat: Nu e ceva ieșit din comun. Ce loc preferați, domnule Bergstrom?

— Nu are importanță, i-am zis. Doar să fiu în avion.

— OK.

Am auzit-o cum tastează în continuare.

— Și doriți...

S-a oprit preț de un moment și m-am pomenit uitându-mă la telefon și întrebându-mă dacă nu cumva s-a întrerupt convorbirea.

— Alo?

— Da, scuze, a spus, revenind. Ați fi interesat să vă folosiți milele?

— Milele?

— Da, aveți, ăăă, multe, a zis și apoi a râs. Aproape 800 000.

* * *

Londra era cenușie ca întotdeauna la aterizare, dar când am coborât sub plafonul de nori am zărit Tower Bridge și London Eye. Tamisa șerpuia printre arterele orașului. Emoțiile, care mi se risipiseră oarecum pe timpul acestui zbor lung, s-au retrezit la viață când tot orașul mi-a apărut înaintea ochilor.

The Shard mi-a reamintit de o poveste pe care ne-a spus-o Pippa, despre vizitarea observatorului de la etajul 72 și despre faptul că i s-a părut extrem de caraghios că exista o pagină de Yelp unde oamenii își puteau „exprima nemulțumirea față de priveliște".

Când am văzut stadionul Wembley mi-am adus aminte de povestea Pippei despre un concert la care fusese acolo. Stătuse pe stadion cu ochii închiși, înconjurată de 90 000 de oameni, în timp ce

muzica îi vibra în fiecare oscior din trup şi totul fusese o experienţă absolut divină.

Voiam să fiu omul de lângă ea atunci când urma să experimenteze următorul moment de genul acesta.

Mi-am recăpătat energia când am aterizat şi m-am îndreptat spre terminal, trecând prin vamă şi pe la banda de bagaje. Rutina părea atât de firească, atât de normală, încât mi-am permis să-mi imaginez — de o sută de ori — cum ar fi să merg la ea acasă sau să mă întâlnesc cu ea la cârciuma din colţ sau pur şi simplu să dau nas în nas cu ea din întâmplare pe trotuar. Îmi repetasem scurtul discurs, dar începeam să-mi dau seama că nu mai conta ce i-aş spune când o văd. Dacă îşi dorea să fie cu mine, restul ar fi venit de la sine.

Mă simţeam ca tipul din filme care are o misiune şi speră că nu şi-a dat seama prea târziu de ceea ce simte.

Haosul organizat de pe Heathrow vâjâia în jurul meu şi am găsit un colţ liniştit chiar lângă terminalul de bagaje. Era răcoare şi umezeală, lângă nişte uşi automate. Mi-am lăsat valiza jos şi am scos telefonul din buzunar.

Am deschis agenda cu numere şi am izbucnit în râs când am văzut poza de lângă numele ei. Era o fotografie pe care o făcuse la hanul Jedediah Hawkins, pe la începutul excursiei. Se strâmba, cu buzele ţuguiate şi cu ochii încrucişaţi. Ruby spusese că trebuie să introducem cu poze pe toată lumea în agendă, iar Pippa îşi făcuse cel mai îngrozitor selfie, trimiţându-l tuturor.

Chiar sub poză era adresa ei. Era sâmbătă după-amiaza; nu ştiam dacă va fi acasă sau cu prietenii ei. Dar trebuie să-ncerc. Am ieşit şi am chemat un taxi.

Străzile deveneau din ce în ce mai înguste când taxiul ieşise de pe M4 şi intrase în oraş. Am privit, de pe bancheta din spate, cum trecem pe lângă nişte şiruri de căsuţe clădite în unghiuri ciudate. Majoritatea copacilor erau golaşi în această perioadă a anului, iar trunchiurile lor noduroase ieşeau crescând din trotuarele pietruite şi se ridicau băţoase lipindu-se de cărămida cenuşie.

Oamenii stăteau la intrarea în cârciumi, cu halbele în mână, pălăvrăgind sau urmărind un meci de fotbal la televizoarele din interior. Am trecut pe lângă alte grupuri de oameni aflate la mesele cafenelelor stradale sau care intrau în cafenele ca să-și ia doza de cafeină de sâmbătă. Mi-am închipuit ce fel de viață am fi avut aici Pippa și cu mine, dacă și-ar fi dorit: ne-am fi întâlnit cu prietenii la pubul din colțul străzii sau ne-am fi oprit la piața din cartier pentru a face cumpărăturile pentru cină.

Știam că e periculos s-o apuci pe drumul imaginației, dar nu mă puteam abține. N-o mai văzusem de aproape o lună — nu vorbisem cu ea tot de atunci. Dacă acum mi-era greu, închipuiți-vă cum ar fi să nu mai vorbesc cu ea niciodată.

M-a lovit un val de amețeală exact când taxiul s-a oprit în fața unei clădiri înguste de cărămidă. Am plătit șoferului, mi-am luat geanta și am coborât. M-am uitat la ferestrele de la etajul al treilea și mi-a trecut prin cap că, dacă totul mergea bine, aș fi putut să dorm diseară cu ea în brațele mele.

Am verificat din nou adresa și numărul apartamentului înainte de a începe să urc scările.

S-ar putea să nu fie aici.

Și ar fi în regulă.

Aș putea aștepta la cafeneaua din colț sau aș lua metroul până în Hyde Park, să mă plimb câteva ceasuri.

Am bătut la ușa apartamentului ei și inima mi-a urcat în gât când am auzit sunetul unor pași grei.

Credeam că sunt pregătit pentru orice. Mă înșelasem.

Bărbatul din ușă m-a privit cu ochi mari și albaștri. Părul negru și cârlionțat i se revărsa în plete pe umeri și un rotocol de fum i se ridica din țigara din mână. Am zis, uluit.

— Ăă... Mark?

A suflat o dâră lungă de fum gros, apoi și-a cules un pic de tutun de pe buză.

— Cine?

— Tu eşti... Mark? am zis din nou, de data aceasta mai încet. Sau... Pippa? E aici? Cred că acesta e apartamentul ei.

M-am uitat din nou pe hârtia din mâna mea ca să mai verific o dată.

— Neah, frate, a zis el. Nu cunosc nicio Pippa şi niciun Mark. De-abia m-am mutat aici. Tipa care stătea aici s-a mutat acum o săptămână.

Am dat din cap amorţit şi i-am mulţumit, întorcându-mă pe coridor.

Pippa s-a mutat?

Am coborât treptele încet, una câte una.

Nu ştiu de ce chestia asta mă luase prin surprindere. Doar nu vorbiserăm între timp. Însă trecuseră doar câteva săptămâni de când plecase din Boston. Înseamnă că se mutase... imediat.

Am scos telefonul, i-am găsit din nou poza şi am apăsat.

Aveam stomacul în piuneze când a sunat o dată, de două ori. În cele din urmă am auzit o serie de bufnituri şi sunete înfundate, ca şi cum cineva ar fi ţinut telefonul invers. Ritmul constant al muzicii îmi vibra în ureche, prin telefon.

— Noroc! a strigat cineva în receptor, iar eu am mijit ochii, încercând să-i identific glasul dintr-o mie de alte voci.

— Pippa?

— Alo? Nu prea te aud. Vorbeşte mai tare.

— Pippa, sunt Jensen. Eşti acasă? Tocmai am ajuns...

— Jensen! De când nu ne-am auzit, amice! Acasă? Neah, mai târziu. Ce mai faci?

— Păi... uite de ce te sun...

— Ascultă, o să-ncerc să te sun eu mâine. Nu aud nimic!

Am făcut o pauză, privind înainte în gol. Apoi convorbirea s-a întrerupt.

— Sigur, normal.

* * *

Ca şi cum lucrurile n-ar fi putut merge mai rău de-atât, mi-am dat iute seama că fusesem atât de entuziasmat de revederea cu Pippa şi

de rezolvarea lucrurilor, încât nu mi-a trecut prin cap să-mi rezerv vreo cameră la vreun hotel, în caz că nu ieșea cum mă așteptasem.

Am găsit un taxi pe o stradă din apropiere, iar șoferița a așteptat cât timp mi-am rezervat o cameră prin telefon. După ce m-a lăsat la hotel, am luat cina singur la un mic birt din cartier și, în tot acest timp, am refuzat să admit posibilitatea că am făcut o greșeală uriașă, din aroganță.

Mă va suna dimineață, mi-am spus.

Dar nu m-a sunat dimineață, deși am verificat încontinuu în timp ce lucram la sediul din Londra, pretinzând că sunt prezent pentru a îndrepta erorile. Nu m-a sunat nici în cursul după-amiezii, iar când am sunat-o din nou seara a intrat direct căsuța poștală. I-am lăsat un mesaj și telefonul a rămas deschis, lângă pat, în eventualitatea în care m-ar fi sunat.

Am încercat a doua zi de dimineață — mesageria vocală — și încă o dată —, lăsând un alt mesaj. Nu aveam adresa ei de e-mail, iar Ruby nu-mi răspunsese mesajului prin care o rugam să mă ajute s-o contactez pe Pippa. În a treia noapte petrecută acolo, era momentul să-mi recunosc înfrângerea.

Mi-am împachetat la loc singurul bagaj, am predat cartela și am luat un taxi spre aeroport.

Mi-a fost destul de ușor să-mi rezerv un zbor și, știind că voi bea cât whisky mă va ține stomacul și apoi voi dormi tot restul zborului, am folosit multe mile pentru a-mi achiziționa un bilet de întoarcere la clasa întâi direct spre Boston.

Am găsit un loc izolat într-un colț la salonului din terminal, atent să-mi păstrez privirea în jos și căștile în urechi, nedorind să intru în discuție cu nimeni. Hanna mi-a scris un mesaj când ajunsesem deja la al doilea pahar cu whisky și apă minerală, dar l-am ignorat, pentru că nu voiam să recunosc în fața ei că-mi asumasem un act de încredere oarbă, după care mă prăbușisem, arzând spectaculos.

Știu că ar fi fost mândră de mine pentru că încercasem și ar fi făcut orice i-ar fi stat în putere să mă înveselească, dar deocamdată

voiam să-mi plâng de milă. Fie Pippa nu-şi dorise niciodată mai mult, fie *îşi dorise*, iar eu fusesem prea bătut în cap să nu văd lucrul acesta la momentul potrivit.

Zborul meu a fost anunţat în difuzorul din salon şi mi-am golit paharul. Apoi mi-am înşfăcat geanta de voiaj şi m-am îndreptat spre poarta de îmbarcare.

Gloata obişnuită începuse să se adune la poartă şi m-am aşezat şi eu la coadă, răspunzând forţat zâmbetului însoţitoarei de zbor, în timp ce îmi scana biletul, apoi am luat-o pe coridorul ce ducea la aeronavă.

Zgomot de paşi înaintea mea şi am trecut pe pilot automat, intrând în avion şi înaintând pe interval. Apoi m-am oprit în faţa rândului unde aveam biletul.

Când am ridicat privirea am simţit cum îmi fuge pământul de sub picioare.

Am inspirat profund şi am încercat să vorbesc, iar din torentul de vorbe şi discursuri care mi se roteau în minte, un singur cuvânt a reuşit să-mi iasă din gură.

— Bună.

Optsprezece
Pippa

Pe la 16 ani, mă oprisem într-o zi să fac cumpărături de la magazinul din colţ, în drumul meu de la şcoală spre casă, plângându-mă în sinea mea de *mame, de câte teme am de făcut şi de faptul că ele nu-şi dau seama cât sunt eu de ocupată şi de importantă. Cum de îndrăznesc să mă trimită după cumpărături?!* Când mi-am ridicat privirea din cutia de ouă din mâna mea, am dat cu ochii de Justin Timberlake care era acolo... Dumnezeu ştie de ce.

Avea un spectacol în oraş, mi-a spus Google mai târziu. Nici până în ziua de azi nu am idee ce căuta la magazinaşul nostru de cartier.

În acel moment, creierul meu s-a blocat şi totul a încremenit. I se mai întâmplase asta computerului meu — monitorul scotea un sunet ca o pocnitură şi apoi totul se înnegrea, iar eu trebuia să-l restartez la nesfârşit. De câte ori i se întâmplă asta computerului meu antic din dormitor, îmi zic că are un moment *Justin Timberlake* pentru că exact aşa m-am simţit în acel moment.

Poc.

Ecran negru.

Justin îmi zâmbise, apoi își aplecase capul ca să-mi întâlnească privirea. Avea o expresie din ce în ce mai îngrijorată.

— Ești OK? mă-ntrebase.

Am clătinat din cap, iar el mi-a luat cutia cu ouă din mână și a așezat-o în coșul care-mi atârna de braț, zâmbind din nou.

— Nu vrem să scapi ouăle pe jos.

N-o să încetez niciodată să râd din cauza acestei replici, pentru că, atunci când Justin Timberlake mi-a zis să nu-mi scap ouăle pe jos, o mică parte încă funcțională a minții mele a început să facă o mulțime de glume despre ovulație.

Nu că aș fi avut suficient curaj să rostesc vreuna dintre ele cu glas tare.

Deci asta e crucea mea, sincer. Că în timpul întâlnirii întâmplătoare cu cea mai mare celebritate din lume, pe care nu credeam c-o voi trăi vreodată, eu am fost complet mută, atât de mută încât celebritatea cu pricina nu era foarte sigură dacă voi supraviețui întâlnirii fără să scap 12 ouă din mână.

Și tot așa m-am simțit când am ridicat privirea și l-am zărit pe Jensen Bergstrom, care stătea în fața mea, în avion.

Poc.

Ecran negru.

În timpul de care sistemul meu a avut nevoie să se restarteze, Jensen părăsise deja intervalul, vorbea cu bărbatul din spatele său și arăta spre rândul meu de parcă îl întreba dacă nu cumva voia să schimbe locurile. Apoi s-a așezat pe scaunul de lângă mine.

Slavă Cerului că de data asta stăteam deja jos. Și nu aveam ouă în mână.

— Ce...?

Întrebarea mi-a fost întreruptă de o senzație de sufocare în gâtlej. A mai spus o dată „Bună", cu răsuflarea întretăiată.

A înghițit în sec și ochii mi s-au mutat asupra gâtului său. Purta o cămașă de costum, deschisă la guler. Fără sacou, fără cravată. Și în

locul unde ochii mei îi țintuiau gâtul, îi vedeam o venă cum pulsează. Brusc, m-a cuprins un val de căldură.

I-am privit din nou chipul și era ca și cum aș fi răsfoit printre amintirile mele preferate. Mi-am amintit de mica lui cicatrice de sub ochiul stâng, de pistruiul solitar de pe pometele drept. Mi-am amintit de incisivul care-i încăleca puțin dintele de lângă el, făcând ca zâmbetul lui aproape perfect să fie mai ușor de digerat. Toate aceste mici imperfecțiuni îl făcuseră pe Jensen mai pământean în ochii mei, dar acum, când le revedeam, chipul său devenea cel mai frumos din lume pentru mine.

Ochii ni s-au întâlnit și s-a produs din nou acea reacție chimică incredibilă.

Asta exista între noi, nu-i așa?

Însă mi-am dat seama — poate prea târziu — că orice femeie ar fi avut această *reacție chimică* în fața unui bărbat ca Jensen. Adică, *la naiba.* Cum să nu aibă? *Uită-te la* el.

Iar eu m-am uitat. Nu purta nici pantaloni de costum. Era îmbrăcat cu o pereche de jeanși închiși la culoare, care-i veneau strâmți pe coapsele musculoase, iar în picioare avea o pereche de încălțări verzi Adidas... iar mintea mea s-a împotmolit undeva în ținuta lui relaxată preț de o clipă, însă apoi a trecut mai departe, încercând să-și răspundă la marea întrebare: *De ce era aici?*

— Bună, am răspuns, clătinând din cap, înainte de a izbucni fără niciun sens: Nu te-am mai sunat.

Cuvintele mele au sunat fără niciun sens, ca o ploaie de hârtiuțe rupte.

— O, Doamne. Și tu erai *aici*? La Londra?

— Da, a răspuns, încruntându-se puțin. Și nu, nu m-ai mai sunat. De ce?

În loc de răspuns, de pe buze mi-a zburat o altă întrebare:

— Chiar zbori spre casă cu același avion care mă duce la Boston? Care erau șansele?

Nu știam exact ce să cred despre această situație.

Mă rog, nu era tocmai adevărat. Pur și simplu, aveam atât de multe sentimente contradictorii și nu știam exact care este cel dominant.

Mai întâi: euforia. Ca un reflex, ca tresărirea genunchiului. Arăta bine și fericit, și avea un soi de energie frenetică în ochi care semăna cu un colac de salvare aruncat peste bord, direct spre mine. Indiferent de ceea ce se petrecuse după aceea, îmi plăcuse la nebunie timpul pe care-l petrecusem cu el. Începusem să-l *iubesc*.

Dar și: îngrijorarea. Din motive evidente.

Și furia. Tot din motive evidente.

Și poate un strop mic de speranță.

— Într-adevăr, care erau șansele, a zis cu voce stinsă, apoi a zâmbit cu toată fața: de la ochi, și de la obraji până la buzele lui perfecte.

— Vii la Boston?

Am încercat să traduc cumva tresărirea entuziastă a sprâncenelor sale, felul în care mă cerceta din priviri.

— Am trei interviuri, am zis, încuviințând.

Părea că fericirea i se șterge de pe chip.

— Ah.

Asta e.

Am dat din cap, întorcându-mă și înghițindu-mi cuvintele: *Nu te-ngrijora, nu te voi suna dacă nu vrei,* care mi se tot învârteau pe vârful limbii.

— Și ți-au cumpărat bilet la clasa întâi? a murmurat. *Oau.*

Încheiasem oficial această conversație. *Asta* i se păruse lui interesant? Că meritam un bilet scump de avion? Mi-am întors privirea spre geam și am râs amar în sinea mea.

Îmi petrecusem ultimele trei săptămâni încercând să nu mă gândesc la el. Îmi lua mai mult să trec peste o aventură de două săptămâni decât peste coabitarea cu un cur futăcios. Dar acum eram aici, chiar lângă Jensen, și asta durea de-a binelea.

— Pippa, a spus încet, luându-mă de mână, te-am supărat cu ceva?

Mi-am tras ușor mâna. Cuvintele își făcuseră loc pe buzele mele, însă le-am suprimat, pentru că totul nu fusese decât o aventură.

Fusese doar o aventură.

Pippa, ce mama dracului, a fost doar o aventură.

L-am privit din nou, incapabilă să-mi tot repet această minciună.

— Mai știi, Jensen, ce s-a întâmplat între noi în octombrie? Pentru mine nu a fost o simplă aventură.

A holbat ochii.

— Eu...

— Iar tu m-ai respins *complet.*

A dat să spună ceva, dar i-am luat-o înainte:

— Uite, știu că trebuia să mențin lucrurile așa cum se întâmplă într-o aventură, dar inima mea, se pare, a avut alte planuri. Deci, dacă nu mă uit la tine e pentru că țin la tine... și pentru că aș vrea să-ți sparg nițel fața.

A clătinat din cap ca și cum n-ar fi fost sigur de unde să înceapă și a zis:

— Sâmbătă seară, înainte să te sun, am trecut pe la fostul tău apartament. Duminică, i-am scris lui Ruby încercând să dau de tine. Te-am sunat din patru în patru ore în ultimele trei zile.

Inima a început să-mi bată cu lovituri de ciocan.

— Eram în oraș cu prietenii mei sâmbătă, când ai sunat. Sărbătoream interviurile pentru job. Duminică mi-am anulat contractul de telefonie mobilă pentru că nu-mi mai permiteam să plătesc. Acum o săptămână și ceva m-am mutat din fostul apartament și m-am întors acasă la mamele mele. Însă te-am sunat, nu la mult timp după ce am revenit de la Boston. De două ori, de fapt. Ai redirecționat de fiecare dată spre mesageria vocală. Poate că sâmbătă mi s-a părut puțin cam târziu să mă suni înapoi.

Ochii lui verzi parcă se făcuseră și mai mari.

— Atunci de ce Dumnezeu *nu ai lăsat* un mesaj vocal? Habar nu aveam că tu sunaseși. Te am în agendă cu numărul de mobil, dar nu am avut niciun apel pierdut de la tine.

— Era un număr de Marea Britanie, Jensen, telefonul meu fix de acasă și te sunam când la Londra era noapte. Cine *altcineva* putea să fie?

A izbucnit în râs.

— Poate unul dintre cei 50 de oameni cu care lucrez aici, la biroul din Anglia?

Glasul i s-a îmbunat când a adăugat:

— Crezi că se oprește cineva din muncit la firma asta?

I-am ignorat zâmbetul blând pentru că simțeam că-mi ard obrajii din cauza unui val de umilință.

— Nu mă face să mă simt ca o idioată. Chiar și eu știu că nu ai redirecționa niciodată un apel de serviciu în mesageria vocală.

— Pippa, a spus, aplecându-se și prinzându-mă de mână.

Avea mâinile calde, dar ferme.

— La Londra, lucrul începe pentru mine în mijlocul nopții, iar biroul de pe Coasta de Vest se închide de-abia la 9 seara. Asta înseamnă că de la 6 dimineața până pe la 9 seara sunt în întâlniri sau răspund la e-mailuri și la mesaje vocale pe care oamenii mi le trimit când eu dorm sau sunt la diverse ședințe. Aproape *niciodată* nu răspund la telefon, mai ales când ajung, într-un final, acasă.

Tot ce se întâmplase îmi reapăruse în minte, în batjocură.

Presupusesem imediat că mă respingea, când de fapt așa făcea cu fiecare apel, pentru că nu-i plăcea să vorbească la telefon.

— De ce mai ai telefon mobil? am întrebat, mijind ochii.

A zâmbit.

— Pentru serviciu, de exemplu. Nu pot ignora apelul când mă sună șeful meu — care deține firma — sau mama.

Am clătinat din cap, șoptind:

— Nu încerca să mă aburești.

Asta l-a luat clar prin surprindere.

— Nu încerc să te *aburesc*. Sunt sincer. Nu știam că ai sunat. *Mi-aș fi dorit* să știu. Mi-a fost dor de tine.

Cuvintele astea au declanșat ceva în mine, o reacție dulce-amară pe care nu o puteam desluși cu precizie. Îmi plăcea să le aud, dar

nu însemna foarte mult. Fusesem în cartierul lui zile întregi, spre finalul vacanței mele, și nu mă sunase după noaptea petrecută la el acasă și nici nu se arătase dornic să mă revadă. Și, în ciuda a ceea ce ne-am spus, adevărul era că nu eram *deloc* interesată de futaiul Jensen Vizitează Londra.

— Mă bucur să aud asta, am zis, însă la urma urmelor nu cred că vreau să mă cauți când ești în trecere prin Londra. Am descoperit că nu sunt genul căruia să-i placă aventurile.

Mi-am tras nasul, încercând să par serioasă.

— Nu îmi mai plac. Nu cred că vreau s-o iau din nou pe drumul acela.

Jensen a făcut o pauză înainte de a vorbi, clipind des.

— Mie nu mi-au plăcut *niciodată* aventurile.

— Păreai să te simți foarte bine, dacă mă ajută memoria.

A zâmbit în colțul gurii.

— Pippa, întreabă-mă de ce sunt aici.

— Cred că am înțeles deja că ești aici cu jobul. Biroul de la Londra, mai ții minte?

A înclinat capul și a mijit ochii.

— Ai *înțeles*?

M-am încruntat. Nu asta era de înțeles? Totul devenea foarte derutant când discutam despre fusuri orare și programe de muncă și...

— Bine, am zis cedând, fără nicio inflexiune în voce. De ce ești aici?

— Am venit aici ca să te văd pe tine.

Poc.

Negru.

Mă privea fix cât încercam să înțeleg ce vrea să zică, iar zâmbetul său abia schițat devenea din ce în ce mai nesigur.

— Tu... *Poftim?*

A surâs larg, încuviințând.

— Am venit aici ca să te văd pe tine. Mi-am dat seama că-mi doresc mai mult. Am venit să văd dacă... și tu-ți dorești mai mult de la mine. Sunt îndrăgostit de tine.

M-am propulsat în picioare prin propria voință a picioarelor și, înainte de a-mi da seama ce fac, am trecut peste el și m-am îndreptat spre toaletă, printre rânduri. Însoțitoarea de zbor a strigat după mine:

— În scurt timp vom decola...

Dar oamenii încă se îmbarcau. Iar eu trebuia să...

mă mișc

mă plimb

respir

sau ceva de genul ăsta.

M-am strecurat în toaletă și am dat să închid ușa. Însă o mână m-a oprit. Jensen mă privea rugător.

— De-abia încap eu aici, am șoptit, punându-i o mână pe piept.

A înaintat oricum și am schimbat cu stângăcie locurile, astfel încât m-am trezit cu spatele la ușă.

— Doar... lăsați-ne câteva clipe, i-a spus stewardesei uluite.

A închis cu grijă ușa în urma mea, apoi s-a așezat pe capacul toaletei și a ridicat privirea spre mine.

— Ce mama dracului cauți aici? am întrebat.

Mi-a luat mâinile în ale lui.

— Nu vreau să pleci de lângă mine după ce îți spun că te iubesc.

— O să stau tot zborul lângă tine, am ripostat destul de jalnic.

S-a crispat și a clătinat din cap.

— Pippa...

— M-am întors acasă de la Boston și eram nefericită, i-am zis. Mi-am dat demisia, m-am mutat la mamele mele și mi-am propus să fac din viața mea ceva la care să-mi doresc să revin după vacanță.

Jensen asculta, privindu-mă răbdător.

— Nu-mi puteam da seama dacă m-ai distrus sau... sau m-ai *regăsit*, am spus. Am ieșit la mai multe întâlniri în oraș — s-a crispat din nou — și nu m-am bucurat de niciuna dintre ele.

— Eu nu am fost cu nimeni după tine, a zis el.

— Nici măcar cu Softball Emily?

A izbucnit în râs.

— Nici măcar cu ea. Şi nu e ca şi cum ar fi fost un sacrificiu din partea mea.

S-a întins, mi-a cuprins obrazul în palma sa şi m-a privit drept în ochi.

— Şi poate Hanna şi Will vor nega, dar *am ieşit* la întâlniri, înainte de tine. Doar că nu te cunoscusem încă. Eşti cea mai frumoasă persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

Îmi analiza cu atenţie chipul spunând asta. Şi nu zisese nimic despre părul meu.

Nu mi-a dat niciun indiciu dacă observase cumva că este de culoarea lavandei. Nici măcar nu mi-a cercetat grămada de brăţări de pe mână şi nici colierul ostentativ de la gât, şi nici bocancii roşii.

Şi cred că atunci mi-am dat seama. Mă pierdusem. Acei ochi verzi cu gene dese; obrajii netezi şi îmbujoraţi; părul pe care-l lăsase să crească destul cât să-i acopere sprâncenele; şi acum, felul în care mă vedea aşa cum sunt, nu ca un tablou de forme excentrice şi culori aprinse...

Am emis un nou raţionament.

— Ai venit la Londra ca să faci un gest măreţ pentru că te simţi singur.

Jensen m-a studiat din priviri, scărpinându-şi gânditor obrazul.

— E adevărat.

Aceste două cuvinte au atârnat greoi între noi şi, cu cât le lăsam mai mult să se stabilizeze, cu atât mai mult îmi dădeam seama că *ar fi putut* găsi pe altcineva dacă şi-ar fi dorit numai companie.

— E prea târziu?

M-a privit fix, cu un zâmbet abia schiţat şi sceptic.

— Simt că nu ne-am dat o şansă. Ultima dată amândoi am încercat să facem totul să pară o aventură.

— Nu ştiu ce anume să cred despre toată povestea asta, am recunoscut. Tu nu eşti genul care acţionează impulsiv.

A râs, prinzându-mă de mâini.

— Poate că vreau să schimb puțin lucrurile.

— Înainte de asta... am spus încet, mă doreai doar pentru că îți era mai comod.

Jensen a aruncat o privire pierdută la mica toaletă în care ne îngrămădeam, în avionul pe care-l luase doar ca să mă vadă pe mine. Argumentul lui era superfluu și o știam amândoi, așa că s-a uitat din nou la mine și a zâmbit larg. Jucăuș. Relaxat. Exact ca tipul pe care-l cunoscusem în vacanță.

— Ei bine, iată-ne. Nu e chiar comod, a adăugat el cu un surâs seducător. Și *te iubesc*.

Cuvintele au țâșnit pur și simplu din mine:

— M-am culcat cu o grămadă de tipi.

— Ce? a râs. Și ce dacă?

— Nu mă pricep deloc la bani.

— Eu mă pricep *de minune* la bani.

Simțeam cum inima îmi bate atât de tare, încât vrea să-mi iasă din piept.

— Și dacă nu primesc un job în Boston?

— Atunci mă mut eu la biroul din Londra.

— Așa, pur și simplu? am întrebat, simțind cum inima în tresaltă în piept.

— Nu e chiar așa, pur și simplu, a spus, clătinând din cap. Am fost tare nefericit în ultima lună și am încercat să-mi dau seama de ce povestea asta nu are sens. Problema e că nu mi-au rămas prea multe motive convingătoare.

Și-a trecut degetul arătător peste o sprânceană ridicată.

— Nu-mi pasă de distanță. Nu mi-e teamă că mă vei părăsi fără vreo explicație. Nu-mi pasă că suntem atât de diferiți și nu-mi fac griji că slujba mea ne va sta în cale. Nu o să permit așa ceva. În niciun caz.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Vineri m-au făcut partener la firmă.

Totul părea să încremenească în jur, iar spațiul strâmt în care ne aflam părea să se micșoreze și mai mult.

— *Poftim?*

Zâmbea ademenitor şi dulce.

— N-am spus nimănui deocamdată. Voiam... voiam să-ţi spun ţie prima.

L-am strâns de umeri, strigând:

— *Glumeşti?*

A râs.

— Nu. E o nebunie, ştiu.

Mă speria să fiu atât de aproape de el şi să simt această speranţă copleşitoare.

— Pippa, a spus ridicând ochii spre mine, crezi că m-ai putea iubi şi tu?

— Şi dacă n-aş putea? am şoptit.

M-a privit lung, în tăcere. În ochii lui nu găseam nici aroganţă, nici înfrângere. Era un fel de certitudine, în adâncul inimii sale, care-i spunea că nu se înşală în privinţa noastră.

Ştiu câte eforturi făcuse ca să aibă încredere în busola sa emoţională şi să fiu a naibii dacă aveam de gând să-i înăbuş această încredere.

— Dacă aş spune-o, ai şti că mint.

A expirat nesigur.

— Minţi?

Mi-am muşcat buza înainte de a-i spune:

— Pentru că ştii că te iubesc deja.

Zâmbetul i-a schimbat expresia de pe chip.

— Scuze, eşti cam departe, n-am auzit...

M-am aplecat şi i-am şoptit din nou aceleaşi cuvinte aproape de buzele sale, apoi l-am sărutat din nou.

Cel mai ciudat lucru: sărutul mi se părea familiar, ca şi cum mai făcuserăm asta de o mie de ori până acum. Ceea ce presupun că făcuserăm. M-am aşteptat să fie o revelaţie, să simt cumva că este un sărut *plin de promisiuni.*

Să rostesc cuvintele cu voce tare nu schimbase nimic — doar am confirmat sentimentele care existau deja.

Seducătorul — Epilog

Jensen

Avionul a aterizat și am trezit-o pe Pippa cu o smucitură ușoară. A tresărit, s-a ridicat în capul oaselor, a inspirat adânc și a aruncat o privire în jurul ei.

Am observat cum încerca să pună totul cap la cap: cum s-a urcat în avion, cum m-a zărit, discuția noastră din micuța toaletă a aeronavei, declarațiile, cum am fost dați afară din toaletă pentru ca avionul să poată decola și apoi cum ne-am cuibărit fără cuvinte pe locurile noastre. Adormise la vreo oră de la decolare, lăsându-mă să mă gândesc pe îndelete la tot ce se întâmpla.

Îmi plăcea să fiu pregătit.

Dacă nu obținea o slujbă la Boston, ne puteam muta în Anglia.

Sau se putea muta aici cu mine, își putea găsi ceva de făcut în timp, fără nicio grabă. Dar Pippa era destul de independentă și energică; nu știu cum ar fi reacționat la propunerea mea — ar fi însemnat să mă lase pe mine să fac bani și ea să ne facă viețile mai interesante.

Asta pentru că o parte din mine bănuia care ar fi fost jobul de vis al Pippei: Plin de Aventură.

— Am salivat pe tine? a întrebat un pic răguşită din pricina somnului.

— Doar puţin.

A zâmbit cu toată gura.

— Mă perfecţionez cu fiecare zbor pe care-l parcurgem împreună.

I-am cuprins obrazul în palmă, m-am aplecat şi am sărutat-o.

— Zborul acesta a fost minunat.

Am ieşit din avion şi am străbătut coridoarele întortocheate, ajungând la banda de bagaje ca să-i recuperăm valiza.

— Spune-mi ce program ai, am zis, aşezându-mi geanta de voiaj peste trollerul ei şi călăuzind-o spre parcare.

— Ce zi e azi? a întrebat frecându-se la ochi. Marţi?

— Da, am răspuns, uitându-mă la ceas. Marţi, ora locală 16:49.

— Mâine am un interviu la 10 şi încă două joi. Cred.

Şi-a scos telefonul din geantă şi a mijit ochii în ecran.

— Da, aşa e.

M-am uitat întrebător la telefonul ei, amintindu-mi că spusese că reziliase contractul. Mi-a înţeles nelămurirea şi a spus căscând:

— Mamele. Mi-au dat telefon nou şi bani de mâncare înainte să plec.

De-abia aşteptam să le cunosc.

— Ţi-au făcut vreo rezervare la hotel? Mă refer la firmele cu care ai interviu, nu la mame.

A încuviinţat.

— La Omni.

Ne-am îndreptat spre maşina mea în tăcere. Pe de o parte, nu voiam să grăbesc lucrurile. Pe de altă parte, zburasem până la Londra să-mi declar iubirea şi înainte de asta făcuserăm amor în toate poziţiile posibile. Părea un pic cam târziu să-mi fac griji că m-aş grăbi.

— Vrei să rămâi la mine?

M-a privit în timp ce puneam bagajele în maşină.

— Fie aşa, fie vii tu la mine la hotel. Acum eşti al meu, nu-i aşa?

* * *

Ajungeam în numai 15 minute de la Logan International la ea la hotel, pentru că drumul nu era aglomerat, dar se afla la aproximativ jumătate de oră de casa mea.

Avantajul hotelului: distanţa mai mică.

Avantajul casei mele: patul meu, mai multe firme care livrau mâncare şi mai multe locuri unde ne puteam face de cap.

În timp ce parcurgeam străzile oraşului, mi-a sunat telefonul conectat la Bluetooth. Pippa îşi ţinea mâna pe piciorul meu. M-am uitat la ecran şi am văzut mutra Hannei.

Pippa a zâmbit entuziasmată, dar mi-am dus un deget la buze dându-i de înţeles că ar trebui să păstrăm totul secret deocamdată. De asemenea, bănuiam că dacă Hanna afla că Pippa era cu mine, ne-ar fi convins să trecem pe la ea şi... nu.

— Hei, Ziggs.

— Uite, a zis ea, precipitată şi agitată, îmi pare rău că am ratat apelul tău de vineri, dar apoi te-am sunat şi n-ai mai răspuns şi mă simt foarte vinovată într-o privinţă, şi...

— Draga mea, e-n regulă, am zis râzând. M-ai sunat când tocmai plecam din oraş şi eram... puţin ocupat de-atunci.

— Ah, eşti plecat din oraş? a întrebat derutată.

Singura persoană care-mi ştia programul mai bine decât Hanna era secretara mea.

— Acum sunt acasă. Voiam să-ţi spun...

— Nu, stai. Lasă-mă să spun eu prima. Nu am apucat să-ţi spun ceva şi-mi fac acum mustrări de conştiinţă.

M-am înctuntat, confuz.

— N-ai apucat să-mi spui ceva?

— Pippa o să vină aici. În Boston. Dacă nu cumva a şi ajuns deja. Are nişte interviuri pentru job.

A tras aer profund în piept cât a rostit ultimele cuvinte și apoi... tăcere. Ca și cum aruncase o grenadă și se dăduse înapoi, sperând să nu fie rănită de explozie. Pippa și-a dus mâna la gură.

Voiam s-o iau pe Hanna prin surprindere apărând la ușa ei cu Pippa, poate mâine, dar acum nu știam ce să fac.

— Nu te supăra, a adăugat Hanna pe un ton pițigăiat. Nu știam cum o să reacționezi. Știu că nu mai vrei să-mi bag nasul în treburile tale.

I-am zâmbit Pippei, care se frământa în tăcere, mușcându-și buza de jos, și am zis:

— Nu sunt supărat.

— Îmi doream atât de mult să meargă între voi doi și sper să mă întâlnesc cu ea cât se află în oraș pentru că deja o iubesc atât de mult...

— Sunt convins c-o să vă întâlniți.

— Dar îți promit că n-o s-o fac dacă e prea aiurea pentru tine.

— Nu e aiurea pentru mine. Și eu o iubesc.

Pippa a surâs. Hanna a tăcut mâlc, apoi a șoptit:

— Poftim?

— Ziggs, trebuie să ajung acasă, dar e OK dacă vin la voi la cină peste câteva ore? Am o surpriză.

* * *

Am urcat treptele casei și totul mi s-a părut puțin ireal. Vom locui împreună, într-un final? Vom locui *aici*? Problema nu era că îmi puneam aceste întrebări, ci că aveam foarte multe alte întrebări învârtindu-mi-se în minte — când ne vom muta mai aproape unul de altul, când ne vom muta împreună, era oare pentru totdeauna, ce job va obține, va avea nevoie cu adevărat de un job — dar toate au amuțit când ușa s-a închis în urma noastră.

În mijlocul livingului, Pippa privea în jurul ei.

— Nu am dat prea multă atenție locului ultima oară când am fost aici.

O venă de la gâtul ei delicat și în același timp puternic, pulsa pe sub pielea fină.

— Poate că nici acum nu e momentul să-i dai prea multă atenție.

S-a întors spre mine, zâmbind larg.

— Nu?

— Nu.

M-am apropiat de ea. S-a întins și m-a tras de cămașă și mai aproape.

— Deci, ne îndreptăm direct spre sex.

Am încuviințat.

— Direct spre sex.

— În dormitor?

— Sau pe canapea, am propus. Sau pe blatul din bucătărie.

M-a sărutat îndelung.

— Sau la duș.

Dușul părea o idee bună.

Ne-am dus spre scări, apoi am luat-o de mână, conducând-o spre baia principală.

— Părul tău arată grozav.

Chicoteala i s-a lipit ca o vibrație de buzele mele.

— Credeam că n-o să zici nimic despre păr. Am presupus să nu-ți place deloc.

— Am observat ce culoare are, dar nu mi-a fost prea clar până când ai dormit pe mine. Cred că m-am bucurat atât de mult că te-am văzut și am fost atât de emoționat că nu am procesat totul. Îmi place.

Mi-a ridicat tricoul și mi l-a tras peste cap, lăsându-l să cadă pe podea, lângă duș.

— E un răspuns bun.

— Nu-i așa?

I-am dat rochia la o parte de pe umeri, mototolindu-se la picioarele ei.

— Da. Bunicului i-ar plăcea de tine.

Am făcut un pas în spate, privind-o lung.

— Bunicul??

O priveam cum îmi trage pantalonii în jos, peste șolduri, odată cu boxerii.

— Vorbim despre bunicul tău acum?

A chicotit.

— O să-ți povestesc despre asta altă dată.

— Cândva, la un sandviș și un suc, am spus, râzând. Nu când ne...

Stătea goală, cu spatele la mine, întinzându-se spre duș ca să pornească apa. Și, naiba să mă ia, atunci toate piesele jocului s-au așezat la locurile lor.

Urma să facem sex în duș. Și nu pentru ultima oară înainte să ne luăm adio, și nu cu vreun soi de înțelegere că e doar o aventură, ci presupunând că *nu este*.

* * *

Pippa s-a ghemuit în mine, pe canapea. Părul ei ud îmi gâdila gâtul. Mi-a luat telecomanda din mână.

— Nu urmăresc *Urzeala Tronurilor*.

M-am strâmbat la ea. Era cel mai recent sezon și eram pregătit pentru ore întregi de uitat la el.

— Credeam că ești pe punctul de a adormi.

— Nu mai sunt obosită.

— Dar...

— Sunt convinsă că e senzațional, doar că e prea sângeros și prea violent pentru mine.

— Presupun că nu vrei să te uiți nici la *The Walking Dead*? Pentru că îl am și pe acela.

A râs, furându-mi berea și bând din ea.

— Așa e.

S-a uitat în jur și a murmurat:

— Ai nevoie de mai multă culoare aici.

— Asta e şmecheria, am zis şi am sărutat-o pe tâmplă, în timp ce ea alegea *Trainwreck* pe iTunes. De fapt, te-am adus aici din nou ca să-mi redecorezi casa.

— Ţii la ceva anume în mod special?

I-am urmărit privirea, spre o veioză veche şi ciudată. Am clătinat din cap, luând o gură din berea pe care mi-o înapoiase.

— Nu.

— Am mână liberă?

— Poţi face ce vrei cu mine *şi* cu casa mea.

Mi-a subtilizat din nou berea, cu ochii la televizor şi la generic.

— Dar nu şi cu berea, am zis şi am dat să o iau înapoi, zâmbind.

Şi-a tras braţul înapoi, ca să nu ajung la sticlă, şi a izbucnit în râs.

— Probabil c-o să întorc totul cu fundul în sus.

— Aşa sper.

— O să mă plâng când o să munceşti prea mult.

— Aşa să faci.

Şi-a înclinat capul spre mine.

— Sper să obţin un job aici. Îmi doresc asta.

— Şi eu îmi doresc.

S-a îmbufnat puţin.

— Îmi place duşul tău — sunt tone de spaţiu acolo pentru milioanele mele de sticle de şampon. Şi patul tău e foarte confortabil. Hanna e aici şi-mi plac toţi prietenii din New York. Şi mi-e groază să mă gândesc că nu aş putea sta aşa ghemuită lângă tine. Sau că nu te-aş avea *pe tine*.

Acest semn de vulnerabilitate m-a făcut să tresar.

— Orice s-ar întâmpla cu interviurile, vom găsi o cale s-o scoatem la capăt.

Ochii i s-au limpezit de parcă i-ar fi venit o idee. Apoi s-a ridicat puţin în capul oaselor.

— Nu trebuia să trecem pe la Hanna?

Am sărit ca ars.

— Ah, rahat.

Am bâjbâit după telefon pe măsuță, aproape scăpându-l în poala Pippei. Dar după ce l-am pornit, am văzut o singură notificare: un mesaj de la sora mea.

Nu putem lua cina împreună diseară. Plecăm spre New York. Ne întâlnim toți acolo. Vino și tu urgent.

Și la sfârșit era un emoji cu un bebeluș.

— Ce...?

Și apoi mi-a picat fisa.

— Ah. *Ahhh...*

Pippa m-a privit lung.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu mai mergem la Will și Hanna la cină. Dar, înainte să-ți spun, vreau să mă asigur că ești pregătită pentru mine și pentru tot ce vine la pachet alături de familia mea, de prietenii mei...

S-a tras mai aproape de mine.

— Da, la naiba, vreau tot pachetul.

I-am arătat telefonul, ca să citească singură. Aceeași confuzie i s-a citit pe chip, urmată de revelația iminentă.

— Vrei să mergem? am întrebat.

— Da, normal! a răspuns zâmbind.

S-a întors, luându-și telefonul și geanta aruncată pe podea.

— Hanna mi-a scris și mie, a spus citind. Își cere scuze că probabil nu ne vom întâlni de data asta.

I-am zâmbit larg.

— Sau poate că apari și o iei prin surprindere.

Pippa s-a uitat în telefon și i-au dat lacrimile.

— Mi-a scris și Ruby. Nici ea nu vrea să rateze momentul. Toată lumea se duce acolo pentru a sărbători?

— Probabil. În mod normal, eu aș rămâne aici și aș lucra. Dar dacă mergi tu, merg și eu. Sunt absolut nebuni și greu de suportat, dar... cred că te vei integra perfect.

S-a dat înapoi, prefăcându-se jignită.

— Crezi că sunt nebună şi greu de suportat?

— Nu. Cred că eşti amuzantă, inteligentă şi sălbatică.

M-am aplecat şi am sărutat-o pe nas.

— Cred că eşti al naibii de *frumoasă*.

Expertul — Epilog

Will

Hanna a închis telefonul şi l-a privit derutată, preţ de câteva secunde.

— Era în maşină. Părea superocupat.

— Jensen? Ocupat? am întrebat sarcastic, prefăcându-mă că nu pricep.

Jensen era *mereu* ocupat.

— Nu, m-a lămurit ea, nu ocupat cu *munca*, atunci are o voce serioasă şi e monosilabic — asta dacă răspunde. Voiam să spun *distras.*

Şi-a muşcat buza, adăugând:

— Părea suspect de relaxat şi de *fericit.* Spunea ceva că o iubeşte...

A clătinat din cap.

— Habar nu am.

A ridicat din umerii şi a dat ocol blatului de la bucătărie. Apoi m-a cuprins în braţe, odihnindu-şi bărbia pe umărul meu.

— N-am chef să merg mâine la serviciu.

— Nici eu, am recunoscut. Nici măcar *în seara asta* nu am chef să muncesc.

Am ridicat braţul prin spatele ei ca să mă uit cât e ceasul.

— Dar am conferința aceea cu Biollex peste vreo oră.

— Will?

Ezita, așa cum o făcea când încerca să mă întrebe ce cadou vreau de Crăciun sau dacă am chef să-i fac o plăcintă cu vișine doar pentru că i se părea o idee bună. La cină.

M-am uitat la ea și am sărutat-o pe vârful nasului.

— Da?

— Chiar mai vrei să aștepți doi ani?

Mi-a luat o fracțiune de secundă ca să mă prind despre ce vorbește.

Ea era cea care nu se simțea pregătită să aibă copii. La 34 de ani, eu eram pregătit, dar desigur că aveam de gând să aștept până ce cădeam de acord amândoi în această privință.

Mi-am dat seama că Hanna încearcă să-mi spună *Cred că sunt pregătită.*

— Adică...?

A dat din cap, spunând:

— E posibil să nu funcționeze imediat. Adică, mai ții minte prin ce au trecut Chloe și Bennett? Poate că ar fi bine să vedem... ce se întâmplă.

Telefonul mi-a vibrat pe masa de la bucătărie, dar l-am ignorat.

— Sigur? am întrebat, cercetându-i expresia de pe chip.

Lui Chloe îi fusese foarte greu să rămână gravidă. Ea și Bennett încercaseră să aibă un copil mai mult de doi ani. Lăsând gluma la o parte, ceva din mine credea că acesta era motivul fericirii ei fără margini. Nu lăsaseră această dorință să pună stăpânire pe viața lor, dar li se citea în ochi o ușurare și un mare triumf când ne spuseseră că erau, în cele din urmă, însărcinați.

Hanna a încuviințat, mușcându-și buza de jos, dar zâmbetul i-a înseninat ochii.

— Așa cred.

— Probabil că ar trebui să fii sigură, am șoptit și am sărutat-o din nou. Nu prea e genul de lucru de care să te îndoiești.

— Am ținut în viață în ultimele șapte luni violeta aceea africană din fereastra de la bucătărie, a zis zâmbind. Și cred că sunt o mamă de cățel destul de bună pentru Penrose.

— Ești o mamă de cățel *excelentă*, am zis, deși precauția îmi înăbușa entuziasmul. Dar ești și obsedată de muncă.

Mi-a aruncat o privire urâtă și mi-am dat seama de fapt ce voia să spună: *E ora șapte și un sfert seara și — alo — sunt în pijamale, nu la laborator, de două ceasuri.*

— Asta s-a întâmplat azi, am zis încordat. De cele mai multe ori pleci dimineața de-acasă înainte de 7 și nu mai ajungi acasă până nu se întunecă. Știu că am plănuit să rămân eu acasă, dar la început vei vrea și tu să stai acasă. E mare lucru, nu-i așa?

— Sunt pregătită, Will, a zis, întinzându-se ca să mă sărute. Vreau să am un copil.

Futu-i.

Aveam o teleconferință — m-am uitat din nou la ceas și am mârâit — în 45 de minute. Și voiam mai întâi să revizuiesc termenii unei lucrări, dar acum îmi doream altceva mai mult.

Pe scurt, să-i cuprind mijlocul cald al Hannei în mâinile mele și să-i provoc micul geamăt pe care l-a făcut când am urcat-o pe masa din bucătărie. Voiam să-i simt unghiile înfipte în spinarea mea și strânsoarea în jurul meu. Nu era prima oară când am fi făcut sex în bucătărie — nicidecum —, dar acum părea ceva diferit.

— Ăsta e *sex de oameni supercăsătoriți*, a zis ea, ghicindu-mi gândul și scoțându-mi voioasă tricoul din pantaloni. E prima noastră partidă de sex productiv — reproductiv! Sex făcut cu un scop! Sex cu o misiune!

Mă privea fericită.

— Poziția misionarului!

Am sărutat-o ca să nu mai vorbească, râzând în același timp și trăgându-i în jos pantalonii de pijama.

— Stai, stai.

M-am dat în spate.

— Încă iei anticoncepționalele... nu-i așa?

A ridicat vinovată din umeri.

— Poftim? am spus, îndepărtându-mă și uitându-mă urât la ea. Când ai renunțat la ele?

A recunoscut, coborându-și puțin umerii:

— Acum o săptămână, poate.

— Am făcut sex în ultima săptămână. De câteva ori chiar.

— Știu, dar nu cred că devin *imediat fertilă* sau ceva de genul ăsta.

Deși mă confruntam cu încrederea ei lipsită de sens, tot m-am simțit copleșit de un val de căldură. Știu că ar fi trebuit să fiu puțin supărat că a făcut asta fără să mă consulte, dar nu eram. Brusc, ideea aceasta prindea contur. Într-o bună zi, urma să avem copii. Poate chiar foarte curând.

Doamne Dumnezeule.

Totul s-a transformat într-o ceață de râsete, dinți ciocnindu-se și membre încurcate în haine, dar când m-am pus între genunchii ei și am pătruns în ea, restul lumii s-a topit la marginile sale. Nu era chiar sex făcut cu un scop, însemna pur și simplu... să fiu cu Hanna. Așa cum fusesem de o mie de ori, cu un strop de nerăbdare și de entuziasm care nu avea nimic de-a face cu felul în care o simțeam în jurul meu sau cu sunetele pe care le scotea. Când m-am aplecat s-o sărut pe gât, părul ei mi-a atins fața. Cu delicatețe, dar și fermitate, mâinile ei îmi coborau pe spate ca să-mi strângă fesele. O văzusem pe Hanna transformându-se dintr-o tânără strălucitoare și inocentă într-o zeiță încrezătoare și stăpână pe sine, în vreme ce pentru mine rămânea aceeași Prunișoară dulce, sinceră și zâmbitoare de care mă îndrăgostisem acum vreo trei ani și ceva.

* * *

Hanna s-a prăbușit pe masă, holbându-se la mine căzută pradă acestei partide de sex.

— Bravo ție, William.

I-am sărutat sânii şi am mormăit ceva incoerent. A întins mâna deasupra capului când telefonul a bâzâit din nou.

— Ce mama naibii se întâmplă cu telefonul tău? Ai încurcat ora teleconferinţei?

A luat telefonul şi a început să citească, cu o mână înfiptă în părul meu. Am simţit cum încremeneşte sub mine, cu răsuflarea tăiată.

— Will.

Am sărutat-o deasupra inimii ei agitate.

— Mmm?

— Ai... câteva mesaje de la Bennett şi încă unul de la Max.

Am izbucnit în râs.

— Citeşte-mi-le.

Hanna a chiţăit, refuzând, şi mi-a vârât telefonul în palmă.

— Cred că vrei să le citeşti tu singur.

Străinul — Epilog

Max

— Cum de am mai avut trei copii înainte şi totuşi nu-mi mai vine nicio haină de gravidă?

Sara a tras de marginea tricoului şi m-a privit în oglindă, cu o expresie profund nefericită. Tricoul i se potrivea la mâneci, la piept, la lăţime. Dar nu era suficient de lung: materialul de-abia îi acoperea burta imensă de femeie însărcinată.

— Pentru că micul Graham nu se abţine să crească, i-am zis, sărutând-o pe creştet. Mă tem că nu vei putea strănuta fără să faci pipi pe tine.

— Asta e valabil încă de la Annabel.

S-a întors şi s-a sprijinit de blatul de la baie. Încruntătura i s-a transformat într-un zâmbet.

— Te iubesc.

Am izbucnit în râs. Acesta era refrenul ei preferat de câteva săptămâni încoace: de câte ori îşi dorea să mă pocnească, îmi spunea că mă iubeşte.

Nu trebuia s-o întreb ca să știu că e adevărat; mi se spusese *Te iubesc* de o mie de ori.

Bebelușii mei cu cap mare o făceau să se scape pe ea când strănuta: *Te iubesc, Max.*

Trebuia să cerem o masă, nu un separeu, la locul ei preferat pentru micul dejun din Hell's Kitchen pentru că odrasla mea enormă ocupa prea mult spațiu: *Te iubesc, Max.*

A doua noastră fiică, Iris — care de-abia împlinise doi ani — își rupsese deja mâna o dată încercând să „joace rugby" în parc: *Te iubesc, Max.*

Viața noastră era o harababură cu copii și suc vărsat și apeluri de la muncă la care răspundeam de la toaletă și de pete de gem șterse de pe mobilă. Dar de fapt nu mi-era teamă de viitorul și mai haotic. Sara se bucura să aibă copii mai mult decât aproape orice altceva și amândoi păream că gestionăm această demență destul de bine. I-am spus că m-aș mulțumi cu trei. Ea își dorea cinci. Chiar și așa gravidă cum era, nu-și schimbase dorința.

Deși eu aș vrea să propun să ne oprim după acest băiețel: pe toată durata sarcinii, Sara fusese... *de neoprit.*

Ezra a strigat ceva la Iris în cealaltă cameră și apoi a urmat bufnitură zgomotoasă. M-am dus spre ușă, dar Sara m-a oprit prinzându-mă de braț.

— Nu e cazul. E jucăria aia cântătoare de la Fisher-Price. Chestia aia nu se strică.

— De unde naibii știai ce jucărie e?

Mi-a zâmbit larg, amintindu-mi de Panseluța mea iubită.

— Crede-mă.

Apoi m-a tras de marginea tricoului.

— Vino încoace.

— De ce nu sunt copiii în pat? am întrebat, privind peste umăr.

— O să-ți dai seama după ce vii aici.

M-am apropiat, m-am aplecat s-o sărut, ca să-mi arate ce fel de sărut îşi doreşte cu adevărat. Îşi dorea unul profund şi lung, pentru că şi-a strecurat mâinile sub tricoul meu, mângâindu-mă peste piept.

— Ce-mi place să te ating.

I-am cuprins sânii.

— Şi eu pe tine.

A gemut bucuroasă.

— O, Doamne, eşti mai mişto decât cel mai bun sutien al meu. Poţi să mergi în spatele meu, ţinându-mi ţâţele ridicate aşa toată ziua?

— Deja am misiunea să-ţi masez picioarele.

Am mai sărutat-o o dată, apoi am murmurat gânditor:

— Deşi cred că una dintre misiuni e pentru când stau, iar cealaltă e din mers.

Sara s-a ridicat pe vârfurile degetelor de la picioare, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului meu.

— Eşti atât de bun cu mine.

Mi-am pus mâinile pe burta ei imensă, simţind cum un picioruş îmi împinge în palmă.

— Pentru că te iubesc.

M-a privit fix cu ochii ei căprui.

— Ţi-ai imaginat vreodată asta? a întrebat. Ţi-ai imaginat acum patru ani c-o să rămân gravidă la numai câteva luni după ce am făcut *sex într-un bar*, şi iată-ne, vom avea cel de-al patrulea copil şi încă pot să te sărut şi să mă simt în felul acesta?

— Eu cred că mă voi simţi aşa pentru totdeauna.

— Ţi-e dor? a întrebat şi am ştiut la ce se referă fără să fie nevoie de alte explicaţii.

— Sigur, dar am stabilit deja data reîntoarcerii noastre.

După Annabel, au trecut câteva luni înainte de a ne întoarce în camera noastră de la clubul lui Johnny. Însă după Iris, aceeaşi cameră nu ni s-a mai părut potrivită. Am încercat-o de câteva ori, am încercat să revenim la acel loc *al nostru*, eliberator şi erotic. Dar

din nu știu ce motiv, acum părea diferit când făceam dragoste în camera aceea cu peretele uriaș de sticlă. Era ceva prea intim, prea expus. Pur și simplu nu mai mergea.

În schimb, aveam o altă înțelegere: la ora prânzului, cât Red Moon era închis, un fotograf genial — al cărui nume nu l-am aflat niciodată și pe care nu l-am întâlnit niciodată — stătea de cealaltă parte a geamului, făcându-ne poze superbe în timp ce făceam dragoste. Johnny le-a folosit decorând cu gust coridorul voyeurilor. O dată sau de două ori pe lună puteam merge la o ședință. De mai multe ori dacă simțeam nevoia, de mai puține dacă ne împiedicau diverse lucruri.

Clienților fideli le plăcea să știe că suntem încă acolo.

Sarei îi plăcea să poată alege imaginile folosite.

Iar eu aveam siguranța că vom găsi întotdeauna o cale pentru a face ca această dorință a ei să funcționeze: vom avea această plăcere numai a noastră cât timp vom trăi.

— Ești fericit? m-a întrebat, vârându-și mâinile pe sub tricoul meu și lipindu-și palmele de buricul meu.

— Sunt în al nouălea cer.

S-a întins, sărutându-mă din nou.

— Cred că ar trebui să ne oprim la patru copii.

Am râs sărutând-o.

— Cred că ai dreptate.

— Îmi place să am bonă. Nu vreau să-și dea demisia.

Asta m-a făcut să râd și mai tare.

— Cred că și George se bucură destul de mult că ai bonă.

Telefonul mi-a vibrat în buzunarul pantalonilor. L-am scos și am citit. Inima mi-a stat.

— Vrei să ne luăm o casă în Connecticut? m-a întrebat sărutându-mă pe umăr. Manhattanul nu mai e pentru noi multă vreme.

Mă holbam în ecran fără să clipesc.

— Poate mergem mâine până acolo, dacă ți-ai mai eliberat programul...

Am recitit de câteva ori mesajul.

Ei bine, hai că începe. Am explodat într-un hohot de râs. Bietul nenorocit habar nu avea ce-l aşteaptă.

— Max?

M-am uitat la ea, tulburat.

— Da?

— Poate mergem mâine după-amiază până în Connecticut?

Am râs în barbă şi i-am arătat telefonul ca să citească şi ea.

— Nu încă, Panseluţă. Deocamdată avem un alt drum mai important de făcut.

Epilogul mult-așteptat *George*

Will şi-a iţit capul de sub aşternuturi, cu un zâmbet mândru pe faţă. Avea părul perfect ciufulit şi, nu vă mint, dacă n-aş fi fost un adevărat gentleman aş fi fost tentat să-i fac o poză şi s-o arăt celor câteva sute de urmăritori de pe Snapchat.

Din fericire pentru el, *eram* un adevărat gentleman.

— Mai trăieşti? a întrebat, sărutându-mă pe piept.

Mi-am luat braţul de pe frunte şi l-am lăsat să alunece pe lângă corp.

— Nu.

— Bravo.

S-a apropiat şi m-a sărutat pe bărbie.

— Misiune îndeplinită.

M-am întors cu faţa spre el, trăgându-l mai aproape de mine. Lipit de trupul meu, îi puteam simţi bătăile inimii *bum-bum*. Momente ca acesta mă făceau să-mi doresc să mă ridic în picioare în pat şi să încep să cânt de bucurie.

Eh, poate mai târziu.

— Pot să-ți spun ceva? a întrebat, sărutându-mă și zgâlțâindu-mi puțin umărul ca să mă facă atent.

Am deschis ochii. Era la fel de emoționat ca atunci când ieșeam din dormitor îmbrăcat în ceva fistichiu și îmi dădeam seama că ar fi voit să-mi împrumute mai bine o pereche de jeanși de-ai lui vechi și un tricou. Ochii lui căprui cu accente gălbui îmi cercetau cu atenție chipul.

— Ți-am luat ceva.

Ah. O altfel de emoție, totuși. Mi-a captat întreaga atenție.

— Un cadou?

S-a întors râzând și a scos ceva din sertarul noptierei. Cearșafurile au alunecat, iar eu am început să-l mângâi cu o mână pe spate.

— Nu numai că ai un nume perfect și un spate perfect, gătești și-mi tolerezi pasiunea pentru trupele de băieți, dar îmi și cumperi cadouri? Cum de sunt atât de norocos?

În fiecare zi îi mulțumeam universului pentru metroul care întârziase pentru că:

1. Will Perkins a întârziat la interviul pentru jobul său de bonă de la Sara și Max Stella.
2. Încă era acolo când am trecut pe la ei implorându-i să-mi dea niște haine de schimb, pentru că fusesem stropit și eram ud până la piele de apa mizerabilă adunată lângă bordură, iar casa Sarei era mai aproape de locul în care mă aflam.
3. Ei ne-au făcut cunoștință.
4. Am râs și am flirtat pur și simplu pentru că-l chema Will.
5. S-a uitat la cămașa udă lipită de pieptul meu ca și cum ar fi descoperit o nouă religie.

Dintotdeauna am știut că, în cele din urmă, mi-era dat să fiu cu Will. Doar că prima oară îl alesesem pe cel nepotrivit.

Şi odinioară aş fi râs de mine dacă aş fi crezut în dragoste la prima vedere, dar dracu' să mi-o tragă cu cei mai ţepoşi pantofi Louboutin dacă nu era adevărat.

Numai să nu-i spuneţi lui Chloe. O să-şi scoată ruleta ca să-şi măsoare scula cu a mea.

Will s-a apropiat şi mi-a aşezat în palmă o cutiuţă, iar atunci lumea întreagă s-a cutremurat.

Mă aşteptam la o acadea trăznită de la una dintre ieşirile lui cu Iris şi Annabel, sau poate la un voucher ca să-mi repar pantofii preferaţi al căror deces îl jelisem de curând, iar Will Perkins era foarte atent. Dar acest cadou îmi încăpea în palmă. Avea greutate. Era negru, moale şi... semăna cu o cutiuţă *foarte importantă.*

Părea a fi o cutie pe care Will Perkins i-ar fi înmânat-o iubitului său George Mercer la aniversarea de un an a relaţiei lor, înainte de a spune ceva extraordinar care le-ar fi schimbat viaţa.

— Sunt butoni de cămaşă, nu-i aşa?

A râs în barbă, iar părul blond i-a căzut pe frunte când s-a apropiat din nou de mine.

— Tu nu porţi butoni.

— Pentru că nu reuşesc să-mi dau seama ce-i cu ei — *nu* pentru că n-aş fi destul de sofisticat.

Will a râs şi m-a sărutat pe nas.

— Eşti destul de sofisticat, crede-mă. Dar n-ar trebui să fii niciodată nevoit să-ţi faci griji în privinţa unor lucruri cum sunt butonii de cămaşă. Sau dusul gunoiului. Sau repararea electrocasnicelor.

Am căscat ochii entuziasmat.

— Ai reparat dispozitivul de mărunţire a gunoiului?

— Nu mai vârî coji de morcovi acolo, Piersicuţă. De-asta s-a stricat.

Am întins mâna şi l-am prins de păr. Cine ar fi crezut că-ntr-o bună zi îmi va plăcea la nebunie să discut despre obiectele ce trebuie reparate prin casă?

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

M-a privit fix, ridicând din sprâncene.

— Vrei să deschid *eu* cutia?

Mi-am coborât privirea asupra cutiei. Pe capacul ei scria, cu auriu, un singur cuvânt: *Cartier*.

— Cercei? am șoptit.

A clătinat din cap.

— Nu ai găuri în urechi.

— Căști fițoase?

— De la Cartier?

M-am întors spre el și am simțit cum îmi dau lacrimile de emoție și mi se pune un nod în gât. Naiba să mă ia.

— Ești sigur? Sunt gălăgios, dezordonat și arunc cojile de morcov în scurgere.

A clătinat din cap, trecându-și degetul peste buza mea de jos.

— Nu pot să te întreb dacă nu deschizi cutia, G.

Am deschis cutia cu un scârțâit ușor. Înăuntru era un inel greu, argintiu.

— George, a spus răspicat și m-a sărutat.

Îl simțeam cum tremură. Dar și mie îmi tremura mâna.

— Da?

— Vrei să te căsătorești cu mine?

Am înghițit în sec de trei ori înainte să scot vreun sunet.

Însă „Da"-ul meu răgușit s-a transformat în al său „Da?" fericit, care s-a transformat într-o sută de sărutări mici și una prelungă, care a durat cât timp s-a așezat deasupra mea. Îi simțeam răsuflarea caldă pe gât.

Aș fi putut rămâne o veșnicie cuibărit așa.

Mi-aș fi dat geanta Gucci să pot rămâne în pat încă o oră, cel puțin.

Dar nemernica de Sara, Monstrul Gravid, sunase de cinci ori în timp ce iubitul meu — *logodnicul meu!* — mi-o trăgea până la delir. Iar cele cinci apeluri ratate însemnau că are ceva urgent de discutat.

În timp ce Will se odihnea epuizat la pieptul meu, mi-am dus telefonul la ureche, ascultând cel mai nou mesaj vocal.

— Will.

M-a sărutat deasupra inimii care-mi bătea disperată.

— Mmm?

— Trebuie s-o luăm din loc, iubitule.

Scorpia – Epilog

Chloe

Acum aproximativ nouă luni

Bennett s-a oprit în spatele meu, prinzându-mă ferm de şolduri.

— Mă duc la bar. Vrei ceva?

M-am întors spre el, zâmbind, iar buzele lui mi s-au lipit de obraz, coborând apoi în jos, pe gât.

— Nu.

S-a retras un pas, cercetându-mă din priviri.

— Eşti sigură? Te mai doare capul?

M-am uitat în altă parte, ca să nu-mi citească minciuna din ochi.

— Puţin.

A făcut o pauză înainte de a mă întoarce cu faţa spre el şi de a mă privi în ochi.

— Vrei nişte apă sau altceva? a întrebat.

— Apa e perfectă. Mulţumesc, iubire.

Peste zece minute, m-a găsit lângă ringul de dans, fascinată de cuplul proaspăt căsătorit. Nu-i cunoşteam prea bine; erau nişte

parteneri de afaceri tangențiali, dar ceva din expresiile lor emoționate și din felul în care păreau a trăi o aventură rezonau în sângele meu ca un cântec tăcut și stăruitor.

— Te simți bine?

A venit din nou din spatele meu, sărutându-mă pe gât. Am încuviințat, luându-i paharul de apă din mână. I-am indicat cu bărbia cuplul ce dansa în mijlocul ringului din aer liber.

— Mă uitam la ei.

— Frumoasă nuntă.

M-am sprijinit de el, simțind cum prezența lui caldă, dar puternică în spatele meu, mă liniștește. Bennett a sorbit din pahar, cuprinzându-mi talia cu brațul.

— Ea arată senzațional, am spus, uitându-mă la mireasa îmbrăcată într-o rochie superbă, cu perle.

— Iar el știe asta. Practic i-a cuprins toată fața într-un sărut.

M-am întors spre el, dându-mă ușor în spate din cauza puternicului miros de whisky.

— Lasă paharul deoparte, am zis. Dansează cu mine.

Bennett s-a îmbufnat cu drăgălășenie.

— De-abia l-am luat.

— Și preferi să-l torni pe tine?

Și-a abandonat paharul pe o masă din apropiere, apoi m-a prins de mână și m-a condus pe ringul de dans. M-a tras spre el cu ambele mâini și — *Doamne, ajută-mă* — mi-am dat seama că nu știu ce instinct l-a povățuit s-o facă grijuliu, fără impulsivitatea care-l caracteriza pe Bennett Ryan.

— Ești tăcută în seara aceasta, a zis, aplecându-se să-mi sărute umărul dezgolit. Ești sigură că te simți bine?

Am încuviințat, lipindu-mi obrazul de umărul său.

— Mă bucur de tot. Sunt atât de fericită că-mi vine să explodez.

— Ești fericită? Nu ne-am certat deloc toată seara. N-aș fi spus.

Am râs, uitându-mă la el.

— Iubitule?

— Da?

Am simțit cum stomacul mi se ridică în piept și inima până în gât. Aș fi vrut să fac asta mai târziu, dar nu mai puteam aștepta. Cuvintele nu mai aveau răbdare să stea cuminți.

— O să fii tătic.

Bennett a încremenit. Picioarele și-au oprit mișcarea lentă și l-a cuprins un tremurat nebunesc. S-a dat un pas înapoi. Emoția pe care am citit-o în ochii soțului meu era una complet nouă.

Nu-l mai văzusem niciodată atât de copleșit.

— Ce ai spus?

A vorbit cam tare și încordat, și a sunat ca un ciocan trântit peste o tobă.

— Am spus că vei fi tătic.

Tremurând, și-a dus mâna la gură.

— Ești sigură?

I-am zărit strălucirea din priviri.

Am dat din cap, simțind cum și mie îmi dau lacrimile. Reacția lui — de ușurare, de entuziasm și de tandrețe — aproape că-mi înmuiase picioarele.

— Sunt sigură.

Nu reușisem să rămân gravidă după doi ani de încercări. Luni întregi de pregătire și planificare. Două runde ratate de fertilizare in vitro. Iar acum, la o lună după ce deciseserăm să renunțăm, eu eram însărcinată.

Bennett și-a trecut o palmă peste obraz, apoi m-a prins de cot și m-a tras în afara ringului de dans, în umbra cortului.

— De unde știi... De când?

— Am făcut un test azi-dimineață.

Mi-am mușcat buza.

— Bine, ca să fiu sinceră, am făcut vreo 17 teste azi-dimineață. Sarcina e abia la început. Mi-a întârziat ciclul doar câteva zile.

— Chlo.

Mă privea fix, cu un zâmbet larg pe față.

— Vom fi niște părinți *îngrozitori*.

Am râs și l-am aprobat:

— Cei mai răi din lume.

— N-am dat niciodată greș, a zis el, privindu-mă în ochi ca un nebun. Adică probabil vom fi cei mai rigizi...

— Cei mai stricți...

— Cei mai insuportabili...

— Cei mai nevrotici...

— Nu, a zis el, clătinând din cap, din nou cu sclipirea aceea în ochi. O să fii perfectă. O să mă uimești în fiecare zi.

M-a sărutat cu poftă. Limba lui mi s-a strecurat printre buze, printre dinți, în profunzime. Mi-am înfipt mâna în acel păr des și perfect răvășit, iar el m-a sărutat și mai apăsat, aproape cu disperare.

Doamne Dumnezeule.

Sunt însărcinată.

O să aduc pe lume copilul acestui ticălos.

Ticălosul — Epilog

Bennett

În seara aceasta

Șoferul nostru mi-a întâlnit privirea în oglinda retrovizoare, cerându-și scuze mut pentru faptul că părea că trecem pe

fiecare
nenorocită
de lumină
roșie
a semafoarelor
din
Manhattan.

— *Hhi-hhi-hhi,* am făcut, reamintindu-i să respire așa cum am învățat împreună.

Mă fixase din priviri cu ochii ei larg deschiși. Parcă aș fi fost colacul de salvare aruncat peste bord în această nenorocită de farsă biologică numită Nevasta Mea Naște un Pepene printr-un Pai.

— I-ai trimis mesaj lui Max? a strigat, închizând ochii strâns.

Am observat un strop de sudoare care i se prelingea pe tâmplă.

— Da.

Am atât de multe întrebări, la naiba. Mai ales: cum mama dracului se întâmplă treaba asta?

Confruntat cu realitatea faptului că din soția mea ieșea un copil uriaș, brusc nu mai aveam încredere în istoria omenirii care oferea concluzii statistice clare despre femeile care nășteau cu succes pe cale naturală.

— Lui Will? Hannei?

— Da.

S-a aplecat, scoțând un mârâit care apoi s-a transformat într-un urlet. Și apoi a inspirat adânc, chițăind:

— Lui George și lui Will P.?

— Sara l-a sunat pe George. Respiră, Chlo. Gândește-te la tine, nu la ei.

I-am văzut trupul de aproape și am văzut și copilul acela la ecografia 4D. Nu sunt vreun expert în fizică, dar nu văd cum s-ar putea întâmpla chestia asta în felul în care ni se spune că se va întâmpla.

— Ești sigură că nu vrei o epidurală imediat ce ajungem la spital? am întrebat în clipa în care mașina a trecut peste o groapă și Chloe a urlat de durere.

A clătinat iute din cap, pufăind și strângându-mi mâna ca într-o menghină.

— Nu. Nu. Nu. Nu.

Asta s-a transformat într-un cântecel, iar eu m-am gândit la planificarea imobiliară pe care o făcuserăm, la declarațiile testamentare și la împuternicirile pe care le semnaserăm. *Exista oare vreo clauză că pot lua deciziile legate de îngrijire medicală în cazul unei nașteri cu probleme? Oare pot să aleg în locul ei să facă cezariană imediat ce ajungem la spital, ca s-o cruț de durerea pe care se pregătea s-o îndure?*

— Bravo, Chlo, respiri foarte bine. Ești perfectă.

— Cum de ești atât de calm? m-a întrebat, gâfâind, plină de transpirație pe frunte. Ești atât de *calm*. Eu sunt foarte speriată.

Am surâs încordat.

— Eşti stăpână pe situaţie.

N-am nici cea mai vagă idee despre ce anume trebuie să fac, în pizda mă-sii.

— Te iubesc, a gemut.

Arată de parcă o să moară.

— Şi eu te iubesc.

E normal aşa?

Îmi venea să caut în telefonul în buzunar şi să-l sun pe Max.

Ce înseamnă că urlă din minut în minut? Acum o jumătate de oră contracţiile de-abia erau din zece în zece minute. E posibil să-mi rupă mâna când mă strânge aşa de rău? A zis că-i e foame, dar doctorul a sugerat să nu-i dau nimic să mănânce... şi totuşi mi-e puţin frică de ea. Zâmbeşte, dar arată înspăimântător.

O altă contracţie şi Chloe m-a strâns şi mai tare de mână, dureros de tare. Aş fi lăsat-o să-mi rupă toate oasele dacă asta voia, dar m-am încurcat la numărarea secundelor ultimei contracţii.

Cu un geamăt, Chloe mi-a şoptit sau poate şi-a spus ei înseşi:

— E OK, sunt OK. E OK, sunt OK. E OK, sunt OK.

Am privit-o cum se chinuie, apoi chipul i s-a relaxat. S-a prăbuşit la loc pe banchetă, ţinându-se cu mâinile de burtă.

Instinctiv, simţeam că ar fi momentul să se uite urât la mine sau să stârnească o ceartă din nimic ca să-şi abată atenţia sau orice altceva — ceva răutăcios, dar încă se purta cu mine atât de frumos.

Am apreciat lucrul acesta, dar nu eram sigur că-mi şi plăcea.

Îmi plăcea când era belicoasă.

Mă îndrăgostisem de faţeta aceasta a ei certăreaţă.

M-am întrebat pentru a nu ştiu câta oară dacă nu cumva se schimbase irevocabil ceva la ea. Şi dacă s-ar fi schimbat, cum m-aş fi simţit?

Respiraţia a început să i se precipite înaintea altei contracţii.

— Aproape am ajuns, Chlo. Aproape am ajuns.

A strâns din dinţi, reuşind totuşi să spună:

— Mulţumesc, iubitule.

Am inspirat profund, străduindu-mă să-mi păstrez calmul în faţa dorinţei de fier a lui Chloe de a rămâne drăguţă, blândă şi înţelegătoare.

Roţile maşinii au mai intrat într-o groapă şi Chloe a lovit cu pumnul în portieră.

Am auzit-o trăgând aer în piept.

Apoi i-am auzit cuvintele ieşindu-i parcă smulse din gâtlej:

— POŢI SĂ NE DUCI DRACULUI LA SPITAL ASTĂZI, KYLE? *LUA-M-AR NAIBA SĂ MĂ IA!*

Ultimele cuvinte au ieşit ca un vaiet prelung, iar şoferul meu a izbucnit în râs şi ne-am întâlnit din nou privirile în oglinda retrovizoare. Toată tensiunea începea să mi se disipeze.

— Ai dreptate, Chlo, am zis, râzând. *Ce pizda mă-sii, Kyle!*

A apăsat pe acceleraţie, a ocolit razant o maşină şi a urcat cu două roţi pe trotuar ca să evite un biciclist care se oprise să se uite în telefon. Claxonând zgomotos, Kyle a ieşit pe geam, strigând:

— E o femeie aici care naşte! Daţi-vă la o parte, cretinilor!

Chloe a lăsat geamul jos, aplecându-se în afară:

— *Daţi-vă naibii la o parte din drum, băga-mi-aş picioarele!*

Maşinile din jurul nostru au început să claxoneze şi câteva au tras pe dreapta ca să ne lase drum liber pe Madison Avenue.

Kyle râdea în barbă, făcându-şi loc prin trafic şi apăsând pedala cu aplomb.

M-am întins şi am pus mâna pe braţul lui Chloe.

— Mai avem doar cinci...

— Nu mă atinge, a mârâit ca un demon din filmul *Exorcistul.*

Cu o mişcare rapidă care m-a luat prin surprindere, m-a apucat de guler şi a strâns cât putea de tare.

— *Tu mi-ai făcut asta.*

Am zâmbit, vesel şi uşurat.

— Poţi să fii sigură de asta, ce mama mă-sii.

— Crezi că eşti simpatic? a întrebat şuierând. Crezi că a fost o idee bună?

Fericirea îmi ieşea prin toţi porii.

— Da. Da, aşa cred.

— Chestia asta o să mă rupă în jumătate, a gemut. Şi tu o să fii nevoit să-ţi plimbi în scaun cu rotile nevasta ruptă pe jumătate, pentru tot restul vieţii ei, pentru că picioarele ei nu vor mai funcţiona pentru că VA AVEA AL DRACULUI COLOANĂ FĂCUTĂ PRAF DE NEMERNICUL ĂSTA DE COPIL CARE ÎI IESE DIN VAGIN ÎNTR-O NENOROCITĂ DE MAŞINĂ, BENNETT! CUM SĂ MAI VÂND CONTUL LANGLEY ÎN HALUL ĂSTA!

Mi-a eliberat gulerul din strânsoare.

— KYLE!

Chloe s-a aplecat înainte, lovind cu palmele spătarul şoferului.

— MĂ AUZI?

— Da, doamnă Ryan.

— SUNT DOAMNA *MILLS* DE ACUM ÎNAINTE! ŞI PEDALA DE ACCELERAŢIE E AIA SUBŢIRE DIN DREAPTA. MERGI CA FLINTSTONE CĂTRE SPITAL?

Kyle se prăpădea de râs, în timp ce ne îndreptam către un camion de marfă. Chloe mi-a luat mâna şi a început să o frece uşor.

— Nu vreau să-ţi fac vreun rău, a gemut.

— E în regulă.

S-a întors, uitându-se urât la mine, cu dinţii încleştaţi.

— Dar acum îmi vine *să te omor*, în pizda mă-sii.

— Ştiu, iubito. Ştiu.

— Nu mă lua pe mine cu „iubito". Că *nu ştii*. Data viitoare, naşti *tu* şi eu o să stau acolo, distrându-mă că vei fi spintecat în două.

M-am aplecat şi am sărutat-o pe fruntea asudată.

— Nu râdeam de tine. Pur şi simplu mi-a fost atât de dor de tine. Aproape am ajuns.

* * *

Planul de naștere al lui Chloe fusese foarte clar: fără epidurală, fără restricții alimentare, naștere în apă în rezervă. Sincer, fuseseră trei pagini de notițe, la care lucrase cu meticulozitate în ultimele câteva săptămâni. Geanta ei pentru spital fusese împachetată, despachetată, reîmpachetată. Spală, clătește, repetă.

S-a dovedit însă că bebelușul nostru avea dublu cordon nucal, ceea ce însemna că i se înfășurase cordonul ombilical de două ori în jurul gâtului. Nu era ceva neobișnuit, ne-au spus. Dar, în situația noastră, nu era deloc un lucru grozav.

— După ce ai o contracție, a explicat dr. Bryant, cu mâna pe umărul lui Chloe și pe fondul bipăitului constant al monitoarelor din jurul nostru, ritmul cardiac al bebelușului nu urcă înapoi.

M-a privit, zâmbind calm.

— Dacă ar fi împins deja, am fi încercat să scoatem bebelușul repede. Dar așa, copilul este încă prea sus.

S-a uitat din nou la Chloe.

— Și dilatația e doar de cinci centimetri.

— Poți să mai verifici o dată? a gemut Chloe. Pentru că, pe bune, mie mi se pare că e de 20 de centimetri.

— Știu, a zis râzând dr. Bryant. Și știu cât de mult îți dorești să nești natural, dar aceasta este una dintre situațiile în care mă voi opune categoric.

Chloe nici măcar nu a apucat să împingă, înainte de a fi dusă în operație.

Sub influența calmantelor și supărată că planul ei desăvârșit se dezintegrase, se holba la mine, cu părul prins într-o bonetă galbenă sterilă și cu fața transpirată și nemachiată.

Sincer să spun, niciodată nu arătase mai frumoasă.

— Nu contează cum se va întâmpla, i-am reamintit. La final, vom avea un copilaș.

A încuviințat.

— Știu.

M-am uitat la ea surprins.

— Eşti OK?

— Sunt dezamăgită, a zis înăbuşindu-şi un val de emoţie, dar vreau ca totul să fie bine.

— Totul va fi bine, a zis dr. Bryant, cu mâinile spălate şi acoperite de mănuşi, zâmbind din spatele măştii. Gata?

Asistenta a ridicat un mic paravan, ascunzând burta lui Chloe. Eu am rămas lângă ea, să mă vadă, şi purtam şi eu halat chirurgical, bonetă şi mănuşi.

Mi-am dat seama că dr. Bryant a început operaţia. Ştiam, cel puţin în teorie, ce se petrece de cealaltă parte a paravanului. Erau soluţie antiseptică, un bisturiu şi tot felul de alte instrumente chirurgicale. Ştiam că începuseră, ştiam că se grăbesc.

Pe chipul lui Chloe nu se citea nici urmă de durere. Pur şi simplu mă privea.

— Te iubesc.

Am zâmbit, spunându-i:

— Şi eu te iubesc.

— *Tu* nu eşti dezamăgit?

— Nici măcar puţin.

— Nu e ciudat? a şoptit.

Am râs în barbă, sărutând-o pe nas.

— Tot acest... moment?

A încuviinţat, zâmbindu-mi şovăitor.

— Puţin.

— Gata, s-a auzit dr. Bryant, apoi i-a şoptit asistentei: Aici, nu — retractorul...

Ochii lui Chloe au lucit. Şi-a muşcat nerăbdătoare buza de jos.

— Felicitări, Chloe, a spus dr. Bryant şi un ţipăt tăios a răsunat în încăpere. Bennett. Aveţi o fetiţă.

Apoi m-am trezit cu un pachetel cald şi plângăcios în braţe. Tremurând de emoţie, am aşezat-o la pieptul lui Chloe.

Avea un nas foarte mic şi o guriţă dulce şi nişte ochi mari şi speriaţi.

Era cea mai frumoasă ființă pe care o văzusem vreodată.

— Hei, a șoptit Chloe, privind-o și, în cele din urmă, cu lacrimi de bucurie în ochi. Te-am așteptat foarte mult timp.

Într-o clipă, lumea mea întreagă s-a năruit și s-a reclădit, devenind o fortăreață în jurul celor două fete ale mele.

* * *

— Ah, să-mi bag... să mă ia naiba, a mârâit râzând Chloe. Nu trebuia să intervină instinctul?

Am sprijinit capul fiicei mele de mână și am încercat s-o așez în poziția corectă.

— Așa credeam și eu, dar...

— E ca și cum eu aș fi vaca, tu fermierul și ea găleata.

Asistenta a intrat în rezervă, a verificat incizia și fișa lui Chloe și ne-a ajutat să poziționăm copilul la sân.

— Ați căzut de acord asupra numelui?

— Nu, am spus într-un glas.

Asistenta a lăsat fișa la loc pe raftul de la perete.

— E o armată de oameni afară. Vreți să-i las să intre?

Chloe a încuviințat, trăgându-și cămașa de noapte la loc.

Apoi i-am auzit venind pe coridor. Râsul lui George, glasul profund al lui Will Sumner, accentul dulceag al lui Max și toți trei copiii familiei Stella țipând entuziasmați. Și apoi au dat cu toții buzna în rezervă, o încâlceală de trupuri, cadouri și cuvinte. Unsprezece chipuri zâmbitoare. Cel puțin opt perechi de ochi înlăcrimați.

Max s-a apropiat imediat, ca un magnet, de copilașul nostru cel drăgălaș. S-a înclinat deasupra bebelușului:

— Pot?

Chloe i-a întins fetița, cu ochii scânteind.

— Ați ales un nume? a întrebat Sara, privind bebelușul din brațele soțului ei.

— Maisie, a răspuns Chloe, în același timp cu mine:

— Lillian.

— Mi se pare corect, a zis și George, în timp ce-mi admira fetița.

Mi-am ridicat privirea spre Annabel și Iris. Stăteau cuminți lângă Will P., care-l avea în brațe pe Ezra. Am zâmbit spre Hanna și spre Will al ei, care admirau toată scena într-o uimire mută.

Stai așa.

Unsprezece chipuri.

Will, Hanna, Max, Sara, Annabel, Iris, Ezra, Will, George...

Am ridicat bărbia spre Jensen, care stătea mai într-o margine, cu brațul încolăcit în jurul Pippei.

— Felicitări, oameni buni, a zis el, zâmbind. Toți au adus pături de bebeluș și flori. Noi... ah...

— Noi am adus pileală, a terminat Pippa ideea cu un salut, întinzându-mi o sticlă de tequila Patrón.

— Mulțam, am spus râzând, și m-am îndreptat spre ei. I-am strâns mâna lui Jensen și am sărutat-o pe Pippa pe obraz.

O să mă folosesc de toate cadourile. Deci *chestia* asta...

Am făcut un gest discret între ei doi.

— E ceva la mijloc.

Jensen a încuviințat.

— Categoric e ceva la mijloc.

Hanna l-a plesnit peste braț.

— Mie nu mi-au spus *nimic.*

— Asta voiam să facem, a spus râzând fratele ei, dar apoi ați plecat spre New York și noi am venit după voi!

— Cred că ar trebui să-mi cer scuze, a zis Chloe din celălalt colț al încăperii.

Toți s-au holbat la ea, confuzi, reduși la tăcere.

— Ah, naiba să vă ia, cretinozaurilor, a mârâit. Cred că așa *ar trebui*, dar n-o să-mi cer scuze.

— Ah, slavă Cerului, a răsuflat ușurat Max.

— Scorpia s-a întors! a strigat George.

— Ești concediat, a răbufnit Chloe.

— Lucrează pentru *mine*, scumpo, i-a reamintit Sara, cu refrenul ei drăgălaș pe care-l auziserăm cu toții de o sută de ori.

— Și poartă-te frumos, i-a spus George lui Chloe, întinzând mâna stângă și arătându-ne o verighetă sclipitoare. Sau n-o să fii monstrul meu de onoare.

— Scorpia ta de onoare? a zis Chloe în șoaptă.

— Chiar acolo, lângă mine, a zis George, ca să-mi reamintești că nu-l merit.

Nevastă-mea părea să nu-și fi revenit complet din starea delicată în care se afla, pentru că a izbucnit în lacrimi, făcându-i semn lui George să se apropie ca să-l poată strânge în brațe.

— Și tu, Will Perkins, a insistat, întinzându-i brațul liber.

Will Sumner s-a sprijinit în glumă de perete, mimând cum se ferea din calea pământului care se deschidea vuind sub picioarele noastre și voia să ne înghită pe toți. Însă încăperea a rămas neclintită. Chloe l-a îmbrățișat pe George, George a îmbrățișat-o pe Chloe și — spre surprinderea și ușurarea tuturor — nu a venit nicio apocalipsă.

M-am uitat la soția mea, ridicată în capul oaselor și sprijinită pe câteva perne, care zâmbea și râdea cu gura până la urechi, trăncănind cu cei doi despre nunta lor care urma și despre aventura venirii pe lume a fiicei noastre. Sara privea cu drag copilașul din brațele lui Max și m-am întrebat oare cât de mult își dorea să ducă la final mai repede această sarcină a ei, cea mai grea dintre toate. Will și Hanna s-au așezat pe podea, ascultând-o pe Annabel care le spunea o poveste complicată despre un fluture ce locuia în florile aduse de ei. Pippei i-a sunat telefonul, apoi ea și Jensen s-au dus spre Max și Sara, permițându-le lui Ruby și Niall să-mi cunoască bebelușul prin FaceTime.

În rezervă au dat buzna și părinții mei, Henry cu toată familia după el, și astfel generoasa rezervă a devenit aproape prea mică pentru noi toți. Îmbrățișându-se voiau să o cunoască pe nou-venita pe lume, luând-o pe rând în brațe, mirosind-o și spunând că e cel mai frumos bebeluș pe care-l văzuseră vreodată.

Cei doi copii ai fratelui meu s-au așezat pe jos împreună cu copiii lui Max și ai Sarei, făcându-și de lucru cu coșurile cu flori. În mod normal, le-aș fi atras atenția să aibă grijă să nu le strice și să nu le împrăștie peste tot, dar... în mod ciudat, stricteţea mea obsedantă dispăruse. „Curățenia" era o bătălie neînsemnată, pentru care nu merita să-mi irosesc timpul. Bătăliile ce meritau purtate erau cele prin care-mi apăram familia, enorma și zilnica bătălie de a încerca să fac un loc mai bun pentru toți din lumea aceasta. Bătăliile ce meritau purtate erau cele ce-mi rămâneau pe umerii de tată ai unei fetițe — trebuia s-o cresc încrezătoare, puternică, în siguranță.

Faceți ce naiba vreți cu florile alea, copii.

— N-o mai sufocați, am zis, croindu-mi drum printre ei și luându-mi fiica în brațe.

Era o ciudățenie, un paradox, mică și importantă în același timp, cu pumnișorii ei strânși și cu ochi mari și curioși. M-am așezat pe pat lângă Chloe, sprijinindu-mă de perne și lăsând-o să-și rezeme capul pe umărul meu. Nu ne mai săturam să ne privim fiica.

— Maisie, a șoptit Chloe.

— Lillian.

Chloe și-a întors fața spre mine și a clătinat din cap, scrâșnind din dinți.

— Maisie.

Ce-aș fi putut face altceva, dacă nu s-o sărut?

— Ca să am cea mai bună femeie din lume, am șoptit, a trebuit să încep cu lucrurile esențiale: iubește-o așa cum e, nu cum vrei tu să fie. Fii persoana fără de care ea nu poate trăi. Fii mâna ei dreaptă. Oferă-i ce are nevoie și nu va renunța la tine pentru nimic în lume.

Devenisem persoana fără de care ea nu putea trăi. Devenisem mâna ei dreaptă... și tatăl copilului ei. Și uite așa, în fiecare zi, eram cel mai norocos ticălos care trăise vreodată.

Mulțumiri

Cu acest ultim volum din serie, ne-am gândit să creăm un nou set de butoni care să se alăture autografelor noastre: un design pentru fiecare personaj. Cititorii puteau alege personajul feminin și masculin cu care se identificau cel mai mult. Credeam că va fi simplu — o idee drăguță ce putea fi luată acasă! Din păcate, ne-am înșelat.

În primul rând, la naiba, ar fi fost foarte mulți butoni. Dar, mai mult decât atât, să te aștepți să-ți vină cititorii, să aleagă cu ușurință două personaje preferate, în timp ce stăteam la taclale și le semnam cartea, și apoi să-și continue ziua era un mod de gândire incredibil de eronat.

Nu ne-am așteptat ca fanii noștri să se străduiască atât de mult cu alegerea butonilor. Nu credeam că fiecare om care va veni la masa noastră se va regăsi câte puțin în toate personajele. Poate că tânjeau după demența lui Chloe, dar se regăseau mai degrabă în forța tăcută a Sarei. Poate că le plăcea ideea de a fi cu un Bennett, însă aveau un mariaj fericit cu un Niall. Era o revelație minunată — să inventezi

atâtea personaje cu care să se identifice toată lumea. Am făcut ce ne-am propus să facem? Am creat personaje feminine variate, pline de viață, puternice, precum cititoarele noastre? Așa sperăm. Dar știm că am putea crea și mai multe. Am putea crea personaje și mai diverse. Putem scrie mai bine despre lumea în care trăim. Cu *toții* sunteți frumoși și fiecare dintre voi ne spune ce iubește, ce-și dorește să găsească în cărțile noastre și face ca fiecare secundă din momentele dificile să aibă însemnătatea sa.

Să rămâneți la fel de deschiși, sinceri și însetați cum sunteți acum. Și noi suntem așa când suntem cititoare. Exact așa vă iubim și noi.

Nimic dintre toate acestea nu s-ar fi putut întâmpla fără câțiva oameni foarte importanți. Nu ne-am fi descurcat fără agenta noastră, Holly Root, care a semnat cu noi pentru o carte care nu a fost cumpărată de vreo editură, dar a văzut ceva care s-o facă să aibă încredere în noi. E dovada că nu știi niciodată ce carte va avea succes, așa că mesajul nostru către toți scriitorii este următorul: continuați să scrieți. Începeți următoarea carte. Lăsați cuvintele să zburde.

Incredibilul nostru editor, Adam Wilson, are cel mai lung, cel mai strălucitor, cel mai luxuriant păr din toată branșa și ne iubește chiar și atunci când îl întrebăm dacă putem să i-l împletim. Am publicat împreună 14 cărți și criticile venite din partea lui ne îmbunătățesc scrierea. Îți mulțumim pentru răbdare și pentru tot ceea ce faci.

Kristin Dwyer este cel mai bun agent de presă din lume. Ca să fie clar. Mulțumim pentru că ești Prețioasa noastră și pentru că ne ajuți ca volumele noastre să ajungă peste tot în lume. Te descurci întotdeauna atât de bine, fată dragă.

Îi iubim din tot sufletul pe toți membrii familiei Simon & Schuster/Gallery: Jen Bergstrom, Louise Burke, Carolyn Reidy, Paul O'Halloran, Liz Psaltis, Diana Velasquez, Melanie Mitzman, Theresa Dooley, neobosita echipă de vânzări care muncește ca volumele

noastre să ajungă pe rafturile bibliotecilor (vă iubim pe fiecare dintre voi). Iubim pe toată lumea care pune punctul pe i, transportă o cutie cu cărți sau are de tastat numele *Christina Lauren*. Sperăm că faceți o inimioară în loc de punctul pe i, apropo. Suntem atât de norocoase să vă avem.

E destul de greu să scrii cărți și e și mai greu să-i spui cuiva ce nu e bine la ele. Mulțumim primilor cititori: Erin Service, Tonya Irving și Sarah J. Maas. Lui Lauren „Drew" Suero, care a fost alături de noi de la bun început și care ne ajută cu activitatea din social media. Heather Carrier, când îți cerem ceva spumos și drăguț și foarte repede, tu nu te superi niciodată (sau poate că te superi, dar noi nu vom ști niciodată, pentru că există e-mail, ha-ha-ha). Mulțumim tuturor bloggerilor care fac recenzii, care postează pe Twitter, Instagram sau care pur și simplu povestesc unui prieten despre cărțile noastre. Vă dedicați sufletul și timpul prețios cărților noastre și fără voi am fi doar două biete fete cu un computer.

Familiilor noastre care ne-au fost alături și ne-au încurajat, ne-au iubit în ciuda problemelor cu termenele de predare, călătoriilor și a mâncării congelate în loc de cină: ne-ați spus *Te iubesc* la momentul potrivit. Nu am fi reușit fără sprijinul vostru.

Pentru cei mai amuzanți și generoși cititori din lume, chiar și acelora pe care nu i-am întâlnit și nici nu i-am văzut pe Twitter sau Facebook. Mulțumim că ne-ați permis să intrăm în casele și inimile voastre. Mulțumim că ne-ați însoțit în această călătorie și că ne iubiți personajele la fel de mult ca noi. Avem atâtea povești care vor să fie spuse și de-abia așteptăm să le împărtășim cu voi.

(PS: Bennett vă așteaptă în continuare la el în birou.)

Lo, ești cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată. Am călătorit împreună prin toată lumea și tot îmi suporți sforăitul; aproape că am fost arestate împreună, ne-am făcut tatuaje identice și ne-am făcut fotografii într-o cabină de probă de la La Perla doar ca să vedem dacă e posibil. De-abia aștept să văd ce năzbâtii mai facem în continuare. ~PQ

PQ, mă uit la cărțile de pe raft și tot nu-mi vine să cred că facem *asta împreună* în fiecare zi. Sunt cea mai norocoasă Lolo din lume. Ne vedem la aeroport? ~Lo

„În încheierea seriei *Beautiful*, Christina Lauren aduce amestecul caracteristic de dramă, sex și nebunie... Această lectură agreabilă prezintă o reuniune lipsită de inhibiții a tuturor personajelor îndrăgite ale seriei. Cu siguranță un hit pentru fanii loiali."
Library Journal

„Fermecător... O încheiere perfectă pentru o serie amuzantă și sexy. Fanii vor fi încântați de reîntâlnirea cu toate perechile din cărțile anterioare și se vor bucura de instantaneele cuplurilor care au deja copii."
Kirkus Reviews

Christina Lauren este pseudonimul literar al autoarelor Christina Hobbs și Lauren Billings, care au devenit celebre cu seria *Beautiful Bastard* și au scris împreună paisprezece romane ce au ajuns în topul *New York Times*. Cărțile lor au fost traduse în peste 30 de limbi.

La Editura Trei, a mai apărut *Paradis de împrumut*, iar din seria *Beautiful Bastard* au apărut *Ticălosul seducător*, *Străinul seducător*, *Expertul seducător* și *Un secret minunat*.

Află mai multe informații pe ChristinaLaurenBooks.com, @ChristinaLauren pe Instagram sau @ChristinaLauren pe Twitter.

/EROSCOP
/EROSCOP